

Boss Đại Nhân! Ta Thua Rồi

Contents

Boss Đại Nhân! Ta Thua Rồi	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2 : Hãy Mạnh Mẽ Lên Trần Uyển Nhi	4
3. Chương 2	7
4. Chương 3: Điều Đề Nghị Bất Ngờ	9
5. Chương 4: Tôi Chấp Nhận Đề Nghị Của Anh (1)	12
6. Chương 4: Tôi Chấp Nhận Lời Đề Nghị Của Anh (2)	15
7. Chương 5: Hàn Phong Chết Bầm, Dám Cướp Nụ Hôn Đầu Của Tôi !!!! (1)	16
8. Chương 5: Hàn Phong Chết Bầm, Dám Cướp Nụ Hôn Đầu Của Tôi !!!! (2)	18
9. Chương 6: Tôi Cấn Anh Nhưng Sao Tôi Lại Thấy Đau Thế Đây?	21
10. Chương 7: Bạn Gái Anh Đây À?	26
11. Chương 8: Tôi Không Ở Cùng Anh Đây	30
12. Chương 9: Uyển Nhi! Cô Định Phá Nát Nhà Tôi À!!!!	36
13. Chương 10: Rắc Rối	39
14. Chương 11: Học Sinh Mới	40
15. Chương 12: Nỗi Đau Khó Hiểu !!!	40
16. Chương 13: Lăn Đầu Vào Ngành Giải Trí	41
17. Chương 14: Trò Chơi Không Nên Bắt Đầu	44
18. Chương 15: Trò Chơi Không Nên Bắt Đầu	45
19. Chương 16: Là Dịu Dàng Hay Vẫn Lạnh Lùng Như Thường Thấy	48
20. Chương 17: Cầm Khúc	52
21. Chương 18: Em Sẽ Không Bao Giờ Biết Có 1 Người Luôn Mãi Dõi Theo Em !	57
22. Chương 19: Lời Tỏ Tình Bất Ngờ Giữa Rừng Hoa	62
23. Chương 20: Bí Mật Trong Cầm Khúc	65
24. Chương 21: Lộ Tẩy	70
25. Chương 22: Tổ Chức D.a	74
26. Chương 23: I Love You My Sunshine	79
27. Chương 24: Quyển Nhật Ký	81
28. Chương 25: Bắt Cóc.	85
29. Chương 26: Sự Thật	89
30. Chương 27: Sự Sợ Hãi Chưa Từng Có	92
31. Chương 28: Nỗi Sợ Hãi Chưa Từng Có	95
32. Chương 29: Nỗi Sợ Hãi Chưa Từng Có	98
33. Chương 30: Đau Đớn Gấp Ngàn Lần	102
34. Chương 31: Đau Đớn Gấp Ngàn Lần	105
35. Chương 32: Trở Về Tòa Thành	107
36. Chương 33: Hồi Phục Kí Ức Bị Mất.	111
37. Chương 34: Dã Man	114
38. Chương 35: Người Lạ Mặt	120
39. Chương 36: Phim Ma.	123
40. Chương 37: Tranh Cải Quyết Liệt	125
41. Chương 38: Đại Boss Biết Ghen	128

42. Chương 39: Công Khai Tình Cảm	132
43. Chương 40: Thiên Bằng	137
44. Chương 41: Trở Về	140
45. Chương 41: Trở Về	144
46. Chương 42: Nhốt Lại.	147
47. Chương 43: Lạnh Lùng Đến Tàn Nhẫn	151
48. Chương 44: Chỉ Là Một Món Đồ Chơi Thú Vị	153
49. Chương 45: Giày Vò	156
50. Chương 46: Bỏ Trốn	159
51. Chương 47: Kế Hoạch Thất Bại	161
52. Chương 48: Không Hề Sợ Hãi	163
53. Chương 49: Bị Thương	164
54. Chương 50: Hãy Thả Tôi Ra.	167
55. Chương 51: Ước Muốn Của Uyển Nhi	170
56. Chương 52: Thực Hiện Ước Muốn	174
57. Chương 53: Cô Là Tình Nhân	177
58. Chương 54: Là Do Anh Ép Tôi	181
59. Chương 55: Vết Thương	183
60. Chương 56: Người Đàn Ông Đáng Sợ.	185
61. Chương 57: Muốn Trị Tính Ngông Cuồng	187
62. Chương 58: Có Phải Là Em Không?	190
63. Chương 59: Tương Phùng Sau Bao Năm Chờ Đợi	192
64. Chương 60: Kế Hoạch Trong Lòng	195
65. Chương 61: Âm Sát Một Lần Nữa	196
66. Chương 62: Hàn Phong Chết.	199
67. Chương 63: Có Lẽ Em Muốn Ở Bên Anh.	201
68. Chương 64: Trở Mặt	204
69. Chương 65:	206
70. Chương 65: Hàn Phong Nói Lời Xin Lỗi	208
71. Chương 66: Bất Lợi Cho Hàn Phong	210
72. Chương 67: Âm Sát Hàn Phong	212
73. Chương 68: Xoay Chuyển Tình Thế	215
74. Chương 69: Huyết Tẩy	216
75. Chương 70: Kết Cục	218
76. Chương Đại Kết Cục	222
77. Chương Ngoại Truyện: Hàn Nhất Nam	226

Boss Đại Nhân! Ta Thua Rồi

Giới thiệu

Raiting:14+Trích đoạn:- “Bởi vì quá yêu, quá dễ tâm nên tự tìm lấy thương tổn cho chính mình. Tôi

1. Chương 1

Chương 1: Cái chết của ba

Bầu trời tối đen bao trùm lấy Thủ đô Hà Nội. Gió rít lên từng cơn lạnh ngắt ngấm vào từng lớp da thịt. Đường phố đông đúc, chật chội với những dòng người dòng xe sau một ngày làm việc mệt mỏi chen lấn nhau để kịp về nhà; tránh đi cái giá lạnh thấu xương thịt của mùa đông Hà Nội. Thế mà quán bar Black & White vẫn đông người như mọi khi. Có lẽ Black - màu đen u tối ám chỉ cái địa ngục của phụ nữ còn White - màu trắng thanh khiết, thiên đường của bọn đàn ông, thật là trái ngược mà. Lúc này không còn tiếng nhạc xập xình cả những ánh đèn đầy màu sắc cũng đã tắt liệm, thay vào đó dưới ánh đèn mờ ảo từ ngoài đường hắt vào khung cửa sổ lớn là tiếng la hét đầy sợ hãi và mùi máu tanh của nạn nhân xộc vào mũi. Cảnh tượng hiện giờ như thân chết vừa ghé thăm khiến ai cũng phải khiếp sợ. Những vị khách ở đây chứng kiến từ đầu đến cuối, dù khó chịu đến mấy cũng không ai dám hé nửa lời vì sự có mặt của Hàn Phong - Lão đại giới giang hồ.

Ba Hàn Phong là ông trùm của một băng đảng khét tiếng khắp thế giới, bây giờ Hàn Phong là người tiếp quản các địa bàn địa bàn, từ bắc xuống nam ở đâu cũng có tay sai của hắn. Hắn ta đang ngự trên chiếc ghế dài của quán bar, khoác trên người bộ vest đen xám như khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm thoát ẩn thoát hiện sau làn khói mờ từ điều thuốc lá. Bọn tay sai của hắn mặt ai cũng lạnh như băng đang vây lấy một người đàn ông đã đứng tuổi nằm co ro dưới nền đất, toàn thân bầm dập, khóe miệng rỉ máu. Không gian lúc này im phăng phắc chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển của người đàn ông kia. Ông ta cất tiếng van xin trong đau đớn:

- Xin anh...cho tôi gọi...một cuộc điện thoại cho gia đình.

Mặt hắn vẫn không biểu lộ chút cảm xúc, khóe môi nhếch lên đôi chút nửa cười nửa không. Tách - tiếng búng tay ra hiệu cho Vũ- kẻ thân cận của hắn. Vũ như hiểu ý, đưa điện thoại ra trước mặt người đàn ông. Người đàn ông tay ôm bụng tay nhận điện thoại từ Vũ, miệng không ngừng cảm ơn hắn:

- Cảm ơn...cảm ơn anh Phong.

Ông ta căng con mắt bị bầm tím toàn thân bầm dập, đôi tay run run bấm từng con số cẩn thận rồi đưa lên tai. Chưa đầy 30 giây, đầu giây bên kia đã có người nghe máy. Với nét mặt vui mừng người đàn ông vội nói trong tiếng ho khan:

- Bố đây...khụ khụ, con nói với mẹ đừng lo lắng chút xíu nữa bố sẽ về với mấy mẹ con...khụ khụ.

- Vâng, con sẽ nói với mẹ. Nhưng giọng bố không ổn, bố bị đau ở đâu à? - Giọng nói trong trẻo của người con có chút ân cần hỏi.

-Không, bố chỉ bị cảm nhẹ thôi...uống thuốc là hết ngay mà, con đừng lo... .Thôi con ngủ ngoan...nhé! - Người đàn ông vừa nói vừa nén cơn ho đang sắp sửa trào ra.

- Bố chắc chứ con thấy không nhẹ đâu.

- Bố chắc mà con đi ngủ sớm đi... khụ.

- Nhanh về bố nhé, mẹ với con ngủ trước đây. Bye bố !!!

Tút...tút. Tín hiệu cho thấy đầu dây bên kia đã dập máy người đàn ông mới thở phào tay run run đưa điện thoại cho Vũ.

- Cảm ơn anh

- Cảm động nhỉ, làm tôi sắp khóc rồi đây. Xong chuyện rồi thì biết bổn phận mình phải làm gì chưa. HẢ!!!-Từ hã được hắn nhấn mạnh và quát to.

- Tôi..tôi biết rồi.– Người đàn ông run giọng đáp rồi chạy ra khỏi cửa quán bar nhanh chóng vọt ra dòng xe tấp nập.

x x x

Cơn buồn ngủ ập đến tôi không thể cầm cự được thêm nữa, tôi nhìn lên đồng hồ - bây giờ đã 1h hơn rồi. Mở cửa phòng, tôi hỏi mẹ trong với sự ngái ngủ:

- Oáppp...Mẹ ơi, bố đã về chưa ạ?

- Chưa, nhưng chắc sắp rồi. Con buồn ngủ thì ngủ trước đi nhé.

Bước lên giường tôi tự hỏi trong mơ màng làm sao mà mẹ tôi có thể thức khuya được như thế, vô thức tôi ngủ lúc nào cũng không hay.

x x x

Sáng hôm sau, những ánh nắng len qua khe cửa sổ phòng ngủ, xoa nhẹ lên đôi má tôi cảm giác ấm áp dễ chịu. Tôi vươn người ngồi dậy trong sự cảm dỗ của chiếc giường êm ái. Tôi cất tiếng gọi mẹ trong cơn ngáp dài, tay không ngừng dụi mắt:

- Mẹ ơi!–Nhưng đáp lại tôi chỉ là bầu không gian yên tĩnh.

Tôi bắt đầu ngày mới với việc vệ sinh cá nhân. Ợt ~ ợt bụng tôi đang đánh lộn từng cơn, chưa kịp thay đồ ngủ tôi đi thẳng xuống nhà bếp để xem trong tủ lạnh còn gì sót cái bụng không. Có một tờ giấy nhắn mẹ tôi để lại. Mẹ có chút việc phải đi gấp, cháo hôm qua còn mẹ đã hâm lại để trên bếp, đói thì lấy mà ăn nhé ^^!. Mẹ muôn năm tưởng không còn gì mà cho vào bụng chứ. Hura Hura

Cầm khay đựng tô cháo thịt băm đang nghi ngút khói, mùi thơm phức và một ly nước ép cam ngon ngọt tôi đi lên phòng khách, tay với remote bật ti vi theo thói quen.

Tạch! Choang! Cái khay cùng với tô cháo và ly nước rớt xuống đất vỡ tan tành, những miếng thủy tinh văng tứ tung, chân tôi bất giác bước về phía sau để tìm kiếm cái ghế đột nhiên dẫm phải cả mảnh vỡ thủy tinh thế là tôi bị cứa vào chân máu loang ra đỏ hết tấm trải sàn. Nhưng lúc đó tôi không thể cảm nhận được cơn đau mà tai chỉ ơng ơng khi nhìn thấy hình ảnh trên ti vi - một người đàn ông người bê bê máu nằm giữa đường thành phố, tôi không tin vào mắt mình vì người đó không ai khác là bố tôi. Cô phát thanh viên truyền hình không ngừng nói: Một người đàn ông trung tuổi tối hôm qua đã băng sang đường đột ngột, một chiếc xe tải không phanh kịp và đã gây ra sự việc đáng buồn này. Ai là thân nhân của nạn nhân xin đến nhận thi thể.

Mặt tôi tối sầm lại nước mắt thi nhau chảy ròng trên mặt lúc nào không hay. Tôi khoác lấy cái áo khoác dài của mình, với những động tác luồn cuộn tôi đẩy cửa chạy thật nhanh đến chỗ bố. Với đôi chân đã đông máu tôi bước khập khiễng trên con đường xảy ra tai nạn - nơi mà bản tin ban sáng nhắc đến vẫn còn nhiều con người hiếu kì vây quanh, tôi cố len qua đám đông và khờng người trước thì thể được phủ khăn trắng, máu loang dưới đất đã khô mang màu đỏ sẫm, đúng là bố tôi đã rời khỏi thế giới này từ tối hôm qua sao. Ngồi cạnh thi thể bố là một người phụ nữ đứng tuổi đang khóc nức không thôi - không ai khác đó là mẹ tôi.

2. Chương 2 : Hãy Mạnh Mẽ Lên Trần Uyên Nhi

Chương 2 : Hãy mạnh mẽ lên Trần Uyên Nhi

Nhà tôi không có họ hàng thân thích nào cả vì ba tôi là 1 cô nhi, chỉ có chòm xóm láng giềng đi thăm viếng. Mẹ tôi vì quá đau khổ mà trở nên kiệt quệ, người gầy ốm xanh xao trông thật khó coi, trên mặt hãy còn đang vương nước mắt. Mọi người đều hỏi han, bảo ban mẹ; bà chỉ gật gật đầu thế nhưng mỗi cái gật đầu ấy là 1 lần nước mắt tuôn rơi. Tôi cố gắng an ủi đông viên, ở bên cạnh mẹ để an ủi bà, giúp bà vượt qua được nỗi đau này cho bà còn cảm nhận được tình thân của 1 cô gái nhỏ như tôi để bà có thêm nghị lực sống

Tôi nhất quyết không rơi 1 giọt nước mắt nào trong tang lễ của ba vì tôi biết mẹ tôi vẫn cần có tôi thế nên yếu đuối là điều không thể chấp nhận được. Song, tôi đâu phải người được sắt đá tạo ra, tôi chỉ là người bình thường biết đau biết buồn chứ, chỉ là không để ai biết mà thôi. Tôi ngồi co ro trong góc phòng, dùng

thứ đen mịt ấy bao phủ con người nhỏ bé như tôi đây. Tôi nhớ ba- người đàn ông đôn hậu được thưởng để ban tặng để tôi gọi ông 1 tiếng ba ơi! Thế nhưng cái ngày định mệnh ấy lại đến nhanh hơn tôi tưởng, 1 người có tên là thần chết đã cướp ông đi trong khi tôi còn chưa kịp báo hiếu. Tôi đau đớn thiếp đi trong giấc ngủ chập chờn tưởng chừng như không thể có...

Sáng hôm sau tôi thức dậy khi ông mặt trời còn đang yên giấc, lợ mọ ngồi dậy tôi vươn vai cho tỉnh ngủ. Bước vào nhà vệ sinh tôi nhìn vào chiếc gương đang ngự trị trên đó. Tôi thấy 1 cô gái với khuôn mặt nhợt nhạt, tóc tai rối bù bết lại trên khuôn mặt đang đầm nước và 2 con ngươi vô hồn khiến người khác khiếp sợ. Chắc rằng người trong gương không phải tôi không phải Uyển Nhi nghịch ngợm của ngày nào. Nhất định không phải, không phải tôi...

Bước đến trường với dáng vẻ đầy mệt mỏi. Ông mặt trời đã tỉnh hẳn nhô lấp ló và ban phát ánh nắng ấm áp cho vạn vật để chào đón 1 ngày mới. Tôi ngược nhìn lên bầu trời, xanh lăm chứng tỏ hôm nay là 1 ngày nắng đẹp trời trong. từng đám mây bay lượn dập dềnh như cơn sóng theo thủy triều lúc lên lúc xuống. Họa mi hát véo von hòa hợp cùng tiếng xì xào của cây lá hòa thành bản nhạc du dương tuyệt diệu. Gió khẽ lay thổi mái tóc tôi mang theo hương thơm của cỏ lá, hơi lạnh lạnh của tiết trời cuối đông. Nhìn trời ngấm đẫm, tôi đã đến trường đại học K-star từ lúc nào.

Tôi chọn 1 cái bàn cạnh cửa sổ, ngồi ngắm nhìn đàn bướm xinh đẹp đang bay lượn trong khuôn viên của trường mà bất giác mỉm cười đầu để ý rằng trước mặt đã có 1 chàng trai anh tuấn đang đứng. Cậu ta nói :

- Xin chào! Tôi là Hoàng Gia Khang, tôi có thể ngồi cùng bàn với cậu không?

Nghe có tiếng nói tôi quay đầu lại lịch sử mỉm cười:

- Được chứ .Tôi là Trần Uyển Nhi.

Gia Khang vừa ngồi xuống vừa nói: Cái tên rất đẹp

-Cảm ơn. Tôi đã có bạn rồi tôi không cô đơn nữa, tâm trạng vui vẻ tôi nói chuyện không ngớt cùng Gia Khang từ chuyện trên trời đến chuyện dưới đất. Chẳng mấy chốc đã đến giờ ra về, chúng tôi còn trao đổi cả số điện thoại lẫn cả địa chỉ nhà.

Tôi tay xách nách mang rất nhiều thức ăn tự nấu sẽ nấu ẹ một bữa ăn hoành tráng vì dạo này bà rất ốm.

- chào mẹ! Thấy bà chuẩn bị đi vào phòng tôi cất tiếng.

Mẹ tôi chỉ đáp 1 chữ ừm gọn lọn rồi xoay nắm cửa bước vào phòng.

Tôi thay nhanh đồ rồi bắt tay vào làm nhưng còn thiếu vani và 1 số đồ dùng thế là đành phải ba chân bốn cẳng mà chạy đi mua. Thật may mắn cho tôi mua được rất nhiều đồ mà còn không phải xếp hàng nữa chứ đúng là ngoại sức tưởng tượng của tôi. Trời lúc này đã nhá nhem tối chẳng bù cho khi này sáng trưng. Tôi kéo cao cổ áo cho không khí lạnh không thể tràn vào mà chạy ù về nhà.

Eo ơi, tôi muốn về thì phải đi qua 1 đoạn đường khá tối vì lúc này sáng nên tôi không sợ, nhưng giờ tôi chẳng còn tượng tượng được tối hay sáng nữa cứ chạy ngay về nhà là chắc ăn nhất. Tôi chạy thật nhanh rồi tự dưng đụng phải 1 bức tường thịt.

- Ui da. Tôi vừa đứng lên vừa xoa cái mông đau ê ẩm.

- Em gái đi đâu đấy ? 1 đám lu manh chừng ra bộ mặt ghê sợ làm tôi kinh hãi.

Tôi lấp ba lấp bắp như tẻ con tập nói:

- Mấy người làm gì thế hả? Còn không mau tránh xa ra , tôi la lên bây giờ.

Mấy tên đó cười to rồi bỗng 1 tên xông tới bịt lấy miệng tôi, lôi tôi vào 1 cái hẻm tối. Tôi hoảng sợ khóc lên, nói trong nước mắt:

- Xin mấy người tha cho tôi, tôi không có tiền đâu

1 tên trong chúng tiến tới theo suy đoán của tôi thì có lẽ hắn ta là lão đại, hắn ta dùng bàn tay chai sạn vuốt ve khuôn mặt tôi, tôi thấy buồn nôn quá. Hắn dùng bộ mặt biến thái áp sát vào mặt tôi ý muốn hôn, tôi ra sức lắc đầu nguầy nguậy. Thành linh hắn kéo bung một vạt áo của tôi, hoảng sợ cùng cực tôi kinh hãi hét toáng lên:

- Cứu tôi với.

Tiếng hét của tôi đã làm chúng dừng 1 chút rồi, chất, trên mặt tôi đã hằn lên 5 ngón tay. Thế là hết tôi biết chắc rằng sẽ không ai có thể giúp được tôi vào lúc này, đành buông xuôi mà nhắm mắt. Thế nhưng cái tên biến thái ấy đã được 1 người nào đó kéo ra khỏi người tôi. Tôi mở mắt, 1 chàng trai phong lưu tuyệt đẹp như chàng hiệp sĩ đã đứng chắn trước mặt bảo vệ tôi. Anh ta tay nắm chân đá với kỹ thuật thành thạo chẳng mấy chốc đã hạ gục được bọn chúng.

Khuôn mặt lạnh như băng, anh ta đưa cho tôi chiếc áo vest rồi bảo:

- Đi. Tôi đưa cô về.

-Cảm ơn

Thế là tôi lót tót theo sau anh ta khuôn mặt đỏ bừng bừng. Ra đến đường lớn anh ta nói:

- Về thôi.

Theo phản xạ bình thường, tôi ngược mặt lên định nói cảm ơn 1 lần nữa nhưng lời chưa kịp thoát ra thì tôi như bị đông lại:

- Anh là Hàn Phong sao?

Thấy vẻ mặt tôi, Hàn Phong nhìn khó hiểu rồi gạt đầu chỉ vào trong xe ý bảo tôi mau lên xe anh ta đưa về. Tôi nhìn anh ta hồi lâu rồi lên tiếng:

- Không cần đâu. Tôi không cảm ơn anh nữa tôi rút lại.

Cái kẻ độc ác máu lạnh như hắn ta thì chết 1 vạn vạn lần cũng còn chưa đủ. Bàn tay đã sớm nhuốm đầy máu tươi tanh tưởi, cho dù có cứu tôi 1 vạn lần đi chẳng nữa cùng lắm thì giảm nhẹ được 0,0000000000001% tội lỗi so với những gì mà hắn đã từng làm nói cảm ơn hắn à? Chưa sỉ vả vào mặt hắn là may rồi.

Thoáng khó hiểu, Hàn Phong nói:

-Tại sao?

- Cái người chuyên làm chuyện ác nhân thất đức như anh thì có cái gì mà tốt để người khác cảm ơn chứ? Ở thời cổ đại thì anh đã bị truy sát mà chết quách rồi, còn ở đây thì pháp luật đã mau chóng bắt anh rồi. Ủa? Sao anh còn chưa bị bắt nữa nhỉ?

Hàn Phong nghe tôi nói thì thoáng ý cười nhưng nhanh chóng lấy lại dáng vẻ vốn có. Hắn ta cười nhếch môi:

- Cô rất khá. Người đầu tiên dám nói thế.

Nói rồi Hàn Phong đưa tay vào túi quần...

-Anh, Anh định làm gì? Stop, chờ chút.

Tôi chạy vòng sang bên kia nói to:

- Định lấy súng bắn tôi à? Đừng có mơ, tôi đi đây

Tôi chạy đi mà đâu hay Hàn Phong lại đang mỉm cười cơ chứ. Hắn ta vào trong xe lấy 1 bao thuốc lá mà lúc này người nào đó gọi là súng. Nhả 1 làn khói mờ mờ ảo ảo, hắn ta thoáng ý cười nói với Vũ:

- Điều tra cho tôi, tôi phải làm cho cô ta phải suốt đời ghi nhớ cái tên Hàn Phong này.

Thoáng ngạc nhiên vì sự kỳ lạ của hắn ta, Vũ bình tĩnh lại nói:

- Vâng, Tôi biết thưa anh.

Anh ta thăm nghĩ: Có lẽ với cô gái này sẽ có nhiều điều ngoại lệ đây.

Ung dung nhảy chân sáo về nhà tôi vừa làm cơm vừa nghĩ đến dáng vẻ của Hàn Phong mà mỉm cười ngây ngốc. Có biết đâu đây sẽ là 1 bước ngoặt lớn trong cuộc đời của tôi.....

3. Chương 2

Nhà tôi không có họ hàng thân thân thích nào cả vì ba tôi là 1 cô nhi, chỉ có chòm xóm láng giềng đi thăm viếng. Mẹ tôi vì quá đau khổ mà trở nên kiệt quệ, người gầy ốm xanh xao trông thật khó coi, trên mặt hãy còn đang vương nức mắt. Mọi người đều hỏi han bảo ban mẹ, bà chỉ gật gật đầu thế nhưng mỗi cái gật đầu ấy là 1 lần nước mắt tuôn rơi. Tôi cố gắng an ủi đồng viên, ở bên cạnh mẹ để an ủi bà giúp bà vượt qua được nỗi đau này cho bà còn cảm nhận được tình thân của 1 cô gái nhỏ như tôi để bà có thêm nghị lực sống

Tôi nhất quyết không rơi 1 giọt nước mắt nào trong tang lễ của ba vì tôi biết mẹ tôi vẫn cần có tôi thế nên yếu đuối là điều không thể chấp nhận được. Song, tôi đâu phải người được sắt đá tạo ra, tôi chỉ là người bình thường biết đau biết buồn chứ, chỉ là không để ai biết mà thôi. Tôi ngồi co ro trong góc phòng, dùng thói quen ấy bao phủ con người nhỏ bé như tôi đây. Tôi nhớ ba- người đàn ông đôn hậu được thưởng để ban tặng để tôi gọi ông 1 tiếng ba ơi! Thế nhưng cái ngày định mệnh ấy lại đến nhanh hơn tôi tưởng, 1 người có tên là thần chết đã cướp ông đi trong khi tôi còn chưa kịp báo hiếu. Tôi đau đớn thiếp đi trong giấc ngủ chập chờn tưởng chừng như không thể có...

Sáng hôm sau tôi thức dậy khi ông mặt trời còn đang yên giấc, lọ mọ ngồi dậy tôi vươn vai cho tỉnh ngủ. Bước vào nhà vệ sinh tôi nhìn vào chiếc gương đang ngự trị trên đó. Tôi thấy 1 cô gái với khuôn mặt nhợt nhạt, tóc tai rối bù bết lại trên khuôn mặt đang đầm nước và 2 con ngươi vô hồn khiến người khác khiếp sợ. Chắc rằng người trong gương không phải tôi không phải Uyển Nhi nghịch ngợm của ngày nào. Nhất định không phải, không phải tôi...

Bước đến trường với dáng vẻ đầy mệt mỏi. Ông mặt trời đã tỉnh hẳn nhô lấp ló và ban phát ánh nắng ấm áp cho vạn vật để chào đón 1 ngày mới. Tôi ngược nhìn lên bầu trời, xanh lăm chứng tỏ hôm nay là 1 ngày nắng đẹp trời trong. Từng đám mây bay lượn dập dềnh như cơn sóng theo thủy triều lúc lên lúc xuống. Họa mi hát véo von hòa hợp cùng tiếng xì xào của cây lá hòa thành bản nhạc du dương tuyệt diệu. Gió khẽ lay thổi mái tóc tôi mang theo hương thơm của cỏ lá, hơi lạnh lạnh của tiết trời cuối đông. Nhìn trời ngấm đất, tôi đã đến trường đại học K-star từ lúc nào.

Tôi chọn 1 cái bàn cạnh cửa sổ, ngồi ngắm nhìn đàn bướm xinh đẹp đang bay lượn trong khuôn viên của trường mà bất giác mỉm cười đầu để ý rằng trước mặt đã có 1 chàng trai anh tuấn đang đứng. Cậu ta nói :

- Xin chào! Tôi là Hoàng Gia Khang, tôi có thể ngồi cùng bàn với cậu không?

Nghe có tiếng nói tôi quay đầu lại lịch sử mỉm cười:

- Được chứ .Tôi là Trần Uyển Nhi.

Gia Khang vừa ngồi xuống vừa nói: Cái tên rất đẹp

-Cảm ơn. Tôi đã có bạn rồi tôi không cô đơn nữa, tâm trạng vui vẻ tôi nói chuyện không ngớt cùng Gia Khang từ chuyện trên trời đến chuyện dưới đất. Chẳng mấy chốc đã đến giờ ra về, chúng tôi còn trao đổi cả số điện thoại lẫn cả địa chỉ nhà.

Tôi tay xách nách mang rất nhiều thức ăn tự nấu sẽ nấu ẹ một bữa ăn hoành tráng vì dạo này bà rất ốm.

- chào mẹ! Thấy bà chuẩn bị đi vào phòng tôi cất tiếng.

Mẹ tôi chỉ đáp 1 chữ ừm gọn lọn rồi xoay nắm cửa bước vào phòng.

Tôi thay nhanh đồ rồi bắt tay vào làm nhưng còn thiếu vani và 1 số đồ dùng thế là đành phải ba chân bốn cẳng mà chạy đi mua. Thật may mắn cho tôi mua được rất nhiều đồ mà còn không phải xếp hàng nữa chứ

đúng là ngoại sức tưởng tượng của tôi. Trời lúc này đã nhá nhem tối chẳng bù cho khi nãy sáng trưng. Tôi kéo cao cổ áo cho không khí lạnh không thể tràn vào mà chạy ù về nhà.

Eo ơi, tôi muốn về thì phải đi qua 1 đoạn đường khá tối vì lúc nãy sáng mên tôi không sợ nhưng giờ tôi chẳng còn tưởng tượng được tối hay sáng nữa cứ chạy ngay về nhà là chắc ăn nhất. Tôi chạy thật nhanh rồi tự dưng đụng phải 1 bức tường thật.

- Ui da. Tôi vừa đứng lên vừa xoa cái mông đau ê ẩm.

- Em gái đi đâu đấy ? 1 đám lu manh chừng ra bộ mặt ghê sợ làm tôi kinh hãi. Tôi lấp ba lấp bắp như tẻ con tập nói:

- Mấy người làm gì thế hả? Còn không au tránh xa ra , tôi la lên bây giờ.

Mấy tên đó cười to rồi bỗng 1 tên xông tới bịt lấy miệng tôi, lôi tôi vào 1 cái hẻm tối. Tôi hoảng sợ khóc lên, nói trong nước mắt:

- Xin mấy người tha cho tôi, tôi không có tiền đâu

1 tên trong chúng tiến tới theo suy đoán của tôi thì có lẽ hắn ta là lão đại, hắn ta dùng bàn tay chai sần vuốt ve khuôn mặt tôi, tôi thấy buồn quá. Hắn dùng bộ mặt biến thái áp sát vào mặt tôi ý muốn hôn, tôi ra sức lắc đầu nguầy nguậy. Thành linh hắn kéo bung một vạt áo của tôi, hoảng sợ cùng cực tôi kinh hãi hét toáng lên:

- Cứu tôi với.

Tiếng hét của tôi đã làm chúng dừng 1 chút rồi chất, trên mặt tôi đã hằn lên 5 ngón tay. Thế là hết tôi biết chắc rằng sẽ không ai có thể giúp được tôi vào lúc này đành buông xuôi mà nhắm mắt. Thế nhưng cái tên biến thái ấy đã được 1 người nào đó kéo ra khỏi người tôi. Tôi mở mắt, 1 chàng trai phong lưu tuyệt đẹp như chàng hiệp sĩ đã đứng chắn trước mặt tôi bảo vệ tôi. Anh ta tay cầm kiếm đá với lý thuật thành thạo chẳng mấy chốc đã hạ gục được bọn chúng.

Khuôn mặt lạnh như băng, anh ta đưa cho tôi chiếc áo vest rồi bảo:

- Đi. Tôi đưa cô về.

-Cảm ơn

Thế là tôi lót tót theo sau anh ta khuôn mặt đỏ bừng bừng. Ra đường lớn anh ta nói:

- Về thôi.

Theo phản xạ bình thường, tôi ngược mặt lên định nói cảm ơn 1 lần nữa nhưng lời chưa kịp thoát ra thì tôi như bị đông lại

- Anh là Hàn Phong sao?

Thấy vẻ mặt tôi , Hàn Phong nhìn khó hiểu rồi gạt đầu chỉ vào trong xe ý bảo tôi mau lên xe anh ta đưa về. Tôi nhìn anh ta hồi lâu rồi lên tiếng:

- Không cần đâu. Tôi không cảm ơn anh nữa tôi rút lại.

Cái kẻ độc ác máu lạnh như hắn ta thì chết 1 vạn vạn lần cũng còn chưa đủ. Bàn tay đã sớm nhuốm đầy máu tươi tanh, cho dù có cứu tôi 1 vạn lần đi chẳng nữa cùng lắm thì giảm nhẹ được 0,000000000001% tội lỗi so với những gì mà hắn đã từng làm nói cảm ơn hắn à? Chưa sỉ vả vào mặt hắn là may rồi.

Thoáng khó hiểu, Hàn Phong nói:

-Tại sao?

- Cái người chuyên làm chuyện ác nhân thất đức như anh thì có cái gì mà tốt để người khác cảm ơn chứ? Ở thời cổ đại thì anh đã bị truy sát mà chết quách rồi, còn ở đây thì pháp luật đã mau chóng bắt anh rồi. Uả? Sao anh còn chưa bị bắt nữa nhỉ?

Hàn Phong nghe tôi nói thì thoáng ý cười nhưng nhanh chóng lấy lại dáng vẻ vốn có . Hắn ta cười nhếch môi:

- Cô rất khá. Người đầu tiên dám nói thế.

Nói rồi Hàn Phong đưa tay vào túi quần...

-Anh, Anh định làm gì? Stop, chờ chút.

Tôi chạy vòng sang bên kia nói to:

- Định lấy súng bắn tôi à? Đừng có mơ, tôi đi đây

Tôi chạy đi mà đầu hay Hàn Phong lại đang mỉm cười cơ chứ. Hắn ta vào trong xe lấy 1 bao thuốc lá mà lúc này người nào đó gọi là súng . Nhả 1 làn khói mờ mờ ảo ảo, hắn ta thoáng ý cười nói với Vũ:

- Điều tra cho tôi, tôi phải làm cho cô ta phải suốt đời ghi nhớ cái tên Hàn Phong này.

Thoáng ngạc nhiên vì sự kỳ lạ của hắn ta, Vũ bình tĩnh lại nói:

- Vâng , Tôi biết thưa anh.

Anh ta thầm nghĩ: Có lẽ với cô gái này sẽ có nhiều điều ngoại lệ đây.

Ung dung nhảy chân sáo về nhà tôi vừa làm cơm vừa nghĩ đến dáng vẻ của Hàn Phong mà mỉm cười ngây ngốc. Có biết đâu đây sẽ là 1 bước ngoặt lớn trong cuộc đời của tôi.....

4. Chương 3: Điều Đề Nghị Bất Ngờ

Bên ngoài, ánh nắng ban mai ấm áp đang dần dà thay thế àn đêm lạnh lẽo. Mùi thơm của hoa xen lẫn mùi thơm của cỏ buổi sớm. Trên giường tôi lười biếng nhắm chặt mắt lại. Tư từ mở ra, chói quá liền nhắm mắt lại ngủ tiếp.

15' sau....

Nhi à! Dậy, dậy, dậy trể học rồi! —Đến đây, tôi mở phăng mắt ra vật đầu tiên tôi nhìn đến là cái đồng hồ.

- Á Á Á. Trể rồi mẹ ơi.

Phi thân vào nhà vệ sinh tôi tắm rửa thật nhanh rồi chạy đến trường.

- May ghê tưởng trể rồi chứ, tất cả là tại tên đáng ghét xấu xa , tại hắn mà ra tất cả. Chả là hôm qua vừa về đến nhà tôi cứ suy nghĩ về tên đại ác nhân nào đó xấu xa mà còn độc ác nữa chứ. Mà nói đi cũng phải nói lại, hắn đã cứu tôi đương nhiên phải có chút suy nghĩ chứ mà hắn còn quá đẹp nữa chứ báo hại tôi dậy muộn..

Đang suy tư, sau lưng tôi đột nhiên có tiếng nói làm tôi sợ hết hồn la toáng lên nhưng Gia Khang vẫn bình tĩnh mà tươi cười khi làm tôi sợ hãi.

-Tại ai?.

- Hàn... Xém nữa là nói rồi hehe, kiểu này mà khai ra chắc tụi nó đánh cho không có đường về vì tưởng tôi nói xạo quá. Sau 1 tràng cười như con ngộ tôi dắt tay Gia Khang về chỗ ngồi.

Giờ ra chơi, tôi kéo tay Gia Khang xuống căn tin trước sự ngỡ vực của mọi người. Tôi bỏ tay Gia Khang ra rồi làm vẻ mặt khó hiểu nhìn cậu ta chăm chăm chân không ngừng bước ra xa. Cậu ta tiến tới, tôi lui về. Cậu ta càng tiến, tôi lại càng lùi. Tức nước thì phải vỡ bờ, cậu ta gào lên:

- Bà bị điên à? Làm trò gì vậy?

- Ông đứng xa tui ra tí đi , mắc công người ta tưởng tôi với ông có quen nhau đó, tui sợ bị ghét lắm.
- Bà bị điên à? Con ma nào nhập vô bà thế? Tại tôi đây đẹp trai ngồi ngồi nên họ nhìn đó.
- Gia Khang, Gia Khang đứng chờ tui tí - Tôi vừa nói vừa làm bộ dạng nhăn nhó.
- Sao vậy? Bà trúng gió à?
- Không . Tôi vẫn tiếp tục nhăn nhó.
- Chứ bà làm sao?
- Tôi đi ới, nghe ông nói xong tôi buồn nôn quá, ới ở đây làm mất mỹ quang trường học.
- Bà giống với tôi đó hả TRẦN UYÊN NHI - Gia Khang điên tiết hét lên, tay không ngừng vỗ bôm bốp vào người tôi.

Bọn tôi cãi nhau to quá nên làm mọi con mắt hướng về phía mình và trong đó có cả Hàn Phong.

- Xin lỗi. tôi và Gia Khang vừa cúi đầu vừa làm động tác xin lỗi rồi đi lấy đồ ăn; miệng không ngừng cả nhau chí chóc còn chân thì đạp đá lung tung.

Khóe miệng nhếch lên Hàn Phong cười cười.

- Không ngờ tôi lại gặp được cô. Cô là học sinh trường tôi thì cô chết chắc, dám nói thế với tôi à?

Tôi ngoáy ngoáy tai, ai đang chửi tôi thế nhỉ? Quay sang Gia Khang tôi nghiêm mặt hình sự.

- Ai cho ông chửi tôi?
- Ma nào nhập vào người bà thì sao không chịu ra cho tôi đỡ khổ hả trời? Bà điên vừa thôi nhá, gồm hết cái điên của thiên hạ à?

Khuôn mặt Gia Khang làm tôi hết hồn, tôi đành cười cầu hòa:

- Không phải thì thôi làm gì mà gay dữ vậy?

Rề...Rề. Đang ngồi học thì bỗng dưng cái ngăn bàn rung liên hồi, tôi co ro sợ hãi.. Không lẽ...

- Điện thoại kìa

Ờ. Tôi tưởng động đất chứ. Nhìn vào màn hình hiển thị - 1 số lạ hoắc, tôi bắt máy:

- Alô
- Còn nhớ tôi không? - Giọng nói lạnh lùng phát ra từ đầu dây bên kia.
- Không.
- Tôi là Hàn Phong. 3h ra quán cafe Hoàng Nhật

Cúp máy rồi. Làm hết hồn, sao hắn ta lại biết số điện thoại tôi nhỉ? À! Cũng không có gì lạ, đại ca hắc giới mà. Khẽ thở dài tôi nằm trên bàn đầy ũ rữ.

- Xin chào quý khách - Chị phục vụ tươi cười khi thấy tôi bước vào.
- Nhìn quanh 1 lượt, tôi dừng lại trước người thanh niên mặc vest đen lịch sự và 2 gã mặt mày bặm trợn,
- Anh tìm tôi có việc gì? Tôi nhăn nhó kéo ghế ngồi sang phía bên đối diện.
- Hắn ta nhếch mép cười rồi bảo vệ sĩ ra ngoài ,bọn thuộc hạ hiểu ý liền bước ra không quên gật đầu chào hắn.
- Cô có biết cô là người đầu tiên nói thế không? Nụ cười dừng dừng trên mặt hắn ta rút ra 1 điếu thuốc rồi nói:
- Cô có hay không cảm thấy phiền nếu tôi hút thuốc?

- Không

Rút 1 hơi dài, hắt từ từ nhả khói về mặt vẫn lạnh lùng, đôi mắt cương nghị nhìn tôi:

- Cô có bạn trai chưa?

Thoáng kinh ngạc, tôi nói:

- Chưa

- Vậy tôi có thể làm bạn trai cô không?

- Không.

Mỉm cười nửa miệng Hàn Phong ung dung nhả ra 1 làn khói trắng đục rồi nhanh chóng hòa vào không trung.

- Tôi chỉ muốn cô đóng giả làm bạn gái tôi thôi

Vẫn giữ vẻ bình tĩnh, tôi nói:

- Tại sao lại là tôi?

- Cô rất thông minh, khi chia tay sẽ không rườm rà phức tạp. Tôi sẽ cho cô 100 triệu.

- Tôi không cần số tiền của anh. Chắc có lẽ anh đã hiểu nhầm gì ở đây, tôi không tệ đến mức phải lấy chính bản thân mình để có tiền.

Tôi đứng dậy, cười 1 cách khinh bỉ:

- Hẹn không bao giờ gặp lại.

- Khi nào cô đổi ý thì hãy tìm tôi.

Khựng lại một chút, tôi lập tức bước nhanh ra ngoài sợ rằng không kiềm được mà ban tặng cho anh ta cả ly cafe.

Sau khi tôi đi, hắt nhếch môi cười đều 1 cái, tự giễu cho cái suy nghĩ của mình.

- Cô ta đi thì cứ việc đi tại sao lại phải cho cô ta thấy không có cô ta Hàn Phong này vẫn có thể sống tốt. Mối hấn mấp máy, tự thức tỉnh cho cái lí trí đã mất đi 1 phần ung dung nhả ra 1 làn khói trắng. Chắc có lẽ kẻ độc tài như Hàn Phong không chịu nổi trước cảnh tượng thua dưới tay người khác.

Vài ngày trước....

- Xin lỗi anh - Hàn Phong, em không có cách nào quên được anh ta, e xin lỗi e không thể tiếp tục yêu anh được nữa. - Cô gái nước mắt lưng tròng ngược nhìn hắt.

Vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh tanh không cảm xúc, hắt cất giọng:

- Vậy là cô lừa tôi, cô rất khá sao Hàn Phong tôi lại tin cô thế nhỉ, rất khá đấy Trúc Lâm.

- Em... Em ...- Trúc Lâm mặt đầm nước mắt khỏe môi đã cắn đến bật cả máu.

Nhếch môi cười khinh bỉ hắt ta nói:

- Đừng để tôi thấy cô, đi!

Hắt chỉ tay ra cửa, giọng nói có phần tức giận, khóe mắt long lên sòng sọc. Trúc Lâm thoáng chút kinh sợ vì ở với hắt lâu nay đây là lần đầu cô thấy hắt tức giận đến thế bình thường mọi việc dù khó đến đâu hắt cũng giữ vẻ bình tĩnh rất tốt, có lẽ lần này hắt đã tức giận thật sự. Mở cửa, cô bước ra không quay đầu lại làm khuôn mặt Hàn Phong phỉếm hiện nét đau khổ.

- Anh Phong- Vũ bất chợt lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ của hắt.

Lấy lại dáng vẻ bình tĩnh như thường, hắt ta nhả ra 1 làn khói che kín tâm tư. Cất tiếng nói:

- Chuyện gì?

- Thăng Khánh nó phản bên ta đi đầu quân cho Triệu Tử Hào, có nên xử nó không anh?

Khối thuốc như làn sương mở ảo phủ quanh dáng vẻ trầm tư của hắn. Vũ nín thở chờ đợi kết quả. Khẽ nhú mày, Hàn Phong buông 1 câu lạnh lùng:

- Cho nó không thể thấy được ánh mặt trời.

Rùng mình 1 cái Vũ lấy lại bình tĩnh dù đã biết trước kết quả:

- Vâng, tôi đã biết phải làm thế nào.

Cúi đầu cung kính, anh ta bước nhanh ra ngoài thi hành nhiệm vụ. Triệu Tử Hào là người làm ăn lâu năm trong giới hắc đạo, tay chân ông ta có mặt ở khắp mọi nơi, địa bàn hoạt động cũng khá rộng. Nhất là khu bến tàu, ông ta chuyên vận chuyển thuốc cấm trái phép. Hàn Phong cũng không kém ông ta là bao, mới 21 tuổi đã nắm trùm không ít các khu vực làm ăn lớn từ Việt Nam sang đến thế giới. Năm nay Hàn Phong đã bước đến tuổi 28 để có được địa vị như ngày hôm nay, hắn đã đắc tội không biết bao nhiêu người, kẻ bị giết chết theo đó cũng nhiều vô kể. Triệu Long - con trai của Triệu Tử Hào cũng là 1 trong số những người bị hắn giết. Với khuôn mặt điển trai lạnh lùng không cảm xúc hắn đã hạ được nhiều băng nhóm để nắm trùm như bây giờ nên ai cũng muốn giết hắn nhưng không 1 ai có khả năng đó.

5. Chương 4: Tôi Chấp Nhận Đề Nghị Của Anh (1)

Sáng hôm sau tôi thức dậy với vẻ mặt mệt mỏi vô cùng.

- Tất cả là tại hắn - tên đáng ghét đồ xấu xa, đồ Hàn Phong chết bầm ; tôi cầu trời cho anh ngày càng già già già già... Tôi mặt mày nhăn nhó tự nói với chính mình. Cũng tại hắn hết nói ba cái lời ấy làm cái gì cơ chứ làm tôi cứ suy nghĩ hoài đây này. Tôi chỉ ưa cái đẹp thôi mà hắn thì... Đẹp quá ấy chứ, ngũ quang và đường nét đều hài hòa, dáng vẻ uy quyền cao ngạo còn cả khí chất nữa chứ phải nói là trên cả tuyệt. Chính vì điều đó nên mỗi lần gặp hắn tim tôi cũng có đôi lần loạn nhịp.

Haizz. Thôi mặc kệ tên đó đi, đẹp thì sao? Giàu thì sao? Khí chất có ngời ngời thì sao cơ dù gì cũng là kẻ tay đã nhuộm đầy máu tanh. Tôi khinh, hứ!

Bước xuống bếp với tâm trạng không mấy vui, tôi gọi ngay cho Gia Khang thân êu:

- Hello!

- Có chuyện gì mà mới sáng sớm đã gọi thế hả?

- Ăn sáng chưa nà?

- Chưa. Ê, mà làm gì giọng bà ngọt thế hả? Khai mau!

- Hihi đúng là không hổ danh là bạn thân của tôi, qua chở tôi đi 2 đứa mình đi ăn sáng.

- Ừm cho tôi 5'

Cúp máy, tôi ra trước nhà đợi Gia Khang. Trời ảm áp quá, làm 1 vài động tác thể dục, tôi ngồi xuống xích đu hóng gió. Gió 1 hiu hiu thổi mang theo hương vị ngọt của hoa, thơm lừng của cỏ.

Bing Boong. Uyên Nhi mở cửa, Uyên Nhi

- 5' của ông đó hả? Sao tới trễ vậy? Tôi bước ra với vẻ mặt hằm hằm, gì chứ 5' à, đã là 30' rồi hỏi sao mà không tức cho được!

- Sorry mà. Tôi có việc bận đột xuất nên đến trễ làm gì mà căng thẳng quá vậy? Bất quá tôi khao bà chiều này!

- Vậy thì tôi có thể xem xét lại.

- Lên xe.

Gia Khang đưa tôi đến 1 quán ăn gần đó. Lúc ăn, cậu ta hỏi có muốn đi đâu chơi nữa không, bảo là đền cái vụ làm tổn hại bao tử (vì ngồi đợi) của tôi. Nói gì thì nói chứ đi chơi là tôi chịu liền khỏi phải bàn cãi thế là nhất trí đi dạo Hồ Gươm.

Hai đứa tôi ăn xong thì lái xe thẳng đến Hồ Gươm. Mùa này, hồ đẹp không gì bằng. Không khí trong lành xen lẫn âm áp bao trùm cả Hồ. Mặt hồ gợn sóng, lặn tấp. Tôi và Gia Khang chậm chậm đi dạo quanh hồ, thấy phía trước có chỗ thuê xe đạp thì hứng khởi mà kéo cả cậu ta đi thuê xe. Vừa đi tôi vừa hỏi:

- Đi thuê xe đạp đi!

- Thế cũng được.

Chỉ chờ có thế, tôi càng háng hái hơn, chạy nhanh hơn mà đâu hay biết rằng mặt ai đó đã đỏ bừng bừng, tim đập lệch đi một nhịp. Gia Khang vốn là một người không mấy thân thiện, trầm tính ít nói hay còn được gọi là khó gần nhưng không hiểu vì lý do gì mà lại chủ động làm quen Uyển Nhi chắc là vì trên gương mặt cô ấy toát lên vẻ u buồn đau thương. Chính vì thế mà Gia Khang lại muốn đem đến sự vui vẻ yêu đời cho cô. Khi tiếp xúc lâu dài, Gia Khang nhận ra ở cô có một sức hút tiềm ẩn nào đó mà kéo cậu ngày càng gần lại hay như chính bây giờ, chính Uyển Nhi lại đem đến niềm vui cho cậu. Thầm mỉm cười, Gia Khang đổi lại vẻ chủ động nắm chặt tay cô.

Tới nơi, tôi mới biết là Gia Khang đã nắm tay mình, đáng lẽ là tôi nắm tay cậu ta chứ! Ngược nhìn Gia Khang với vẻ mặt khó hiểu, tôi nhanh chóng quay lại điểm mấu chốt là thuê xe.

Nhưng sau khi thuê xe lại diễn ra 1 cuộc tranh luận...

- Bà chở tôi đi!

- Nờ ô nờ

- Why?

- Có biết chạy đâu mà chở!!!

- Trời ơi! Thế thì thuê xe làm gì hả?

Ngược nhìn Gia Khang với vẻ mặt vô tội, tôi nói:

- Tôi tưởng ông biết!

-Thì tôi...tôi...tôi...tôi biết

-Biết thì chở tôi đi hihi

- HiHi biết chạy thì mau chở tôi đi nào, nhanh lên tài xế Gia Khang!

- Nhưng mà chở con gấu mẹ vĩ đại như bà chắc tôi mệt chết quá!

Cậu ta nhìn tôi với ánh mắt căm phẫn nhưng có tức đến đâu thì cũng không còn cách nào khác chỉ bằng yên phận mà chở cô bé xinh đẹp là tôi đây này

Nhìn vẻ mặt như bánh bao ngâm nước tôi cố lắm mới không phát ra tiếng cười chứ nếu lúc này mà còn cười chắc cậu ta quăng cả xe mà nhào vô đánh tôi quá. Đi được vài vòng tôi bắt đầu thấy chán, tôi nói:

- Về thôi, tôi nóng quá à!

- Tôi chở mát muốn chết mà nóng cái gì? Tôi không than thì thôi chứ!

- Tôi nói vậy cho ông khỏi than với tôi cho khỏi quê mà còn chửi tôi hả?

- Mệt quá, đi về“““!!!!!!

Phải nói chứ tài diễn kịch của tôi gần bằng Triệu Vy luôn ấy chứ (p/s: ==) làm Gia Khang cứ xin lỗi tôi suốt cả quãng đường về. Mà cậu ta đúng là đầu óc đơn giản, tôi diễn thế mà không biết chắc là tôi diễn

quá đạt. Sau 1 tràng cười như điên loạn tôi vui vẻ bước vào phòng mẹ. Vừa mở cửa ra, tôi giật mình khi thấy mẹ nằm trên sàn nhà không động đậy, mắt nhắm nghiền. Hoảng sợ cực độ, tôi lay mẹ:

- Mẹ...mẹ tỉnh dậy đi mẹ, mẹ/

Mẹ vẫn nằm đấy, không buồn mở mắt. Nhanh chóng gọi điện cho bệnh viện, tôi rúi trí trong cơn kinh hãi. Yên vị trên chiếc xe cấp cứu, tôi nắm chặt tay mẹ bằng đôi bàn tay con đang trong tình trạng run lấy bầy. Tôi cứ nắm chặt thế cho đến khi chiếc giường bệnh đưa mẹ đi khuất sau cánh cửa phòng cấp cứu.

1 tiếng..., 2 tiếng...,3 tiếng...rồi 4 tiếng

Cạch. Cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra. Vị bác ỉ mặc áo blue xanh tiến về phía tôi. Lập tức đứng dậy tôi lay mạnh cánh tay bác sĩ:

- Xin bác sĩ hay cứu lấy mẹ cháu!

Nước mắt rơi lã chã, tôi khấn khoản cầu xin, vị bác sĩ nhìn tôi bằng ánh mắt thương cảm:

- Bệnh ung thư máu rất khó chữa nhưng ta sẽ cố gắng.Cháu đến quầy thu phí thanh toán hết viện phí rồi ta sẽ đưa mẹ cháu nhập viện để tiện bề theo dõi.

- Vâng ạ!

Buông tay vị bác sĩ ra, tôi bước đi không chủ đích; trong đầu lặp đi lặp lại 1 câu nói hệt như con robot đã được lập trình : tiền, cần có tiền!

Tôi bước đi trong vô vọng trên con phố đông đúc người, tôi cảm thấy mình sao mà nhỏ bé quá như lọt thõm giữa phố đông. Vù...ù...ù gió lạnh ở đâu tràn về, tạt vào khắp mặt tôi từ từ mà khoét sâu vào chỗ trống trong lòng ăn sâu vào các tế bào. nhìn về 1 phía, tôi dừng lại trên bảng hiệu bar black& white. Tiến lại gần hơn, tôi ôm 2 cánh tay lạnh buốt ý định bước vào nhưng anh bảo vệ bước tới ngăn tôi lại:

- Em không được vào, em bao nhiêu tuổi?

Chắc có lẽ anh ta nghĩ rằng tôi chưa đủ tuổi vị thành niên nhưng tôi đã 20 tuổi rồi trông tôi trẻ thế cơ à?

- 20 tuổi

- Em muốn xin việc làm sao?- 1 giọng nói vang lên

Nghe đến việc làm thì tôi mừng rỡ, nói:

- Vâng

- Mai em có thể đến làm

- Không thể làm hôm nay sao?

- Hôm nay? Oh được chứ! Em hãy đến khu vực dành cho người phục vụ, Dũng sẽ hướng dẫn em

- Mà anh ơi em đã từng học qua bartender có thể làm không anh?

- Xin lỗi em, anh chỉ tuyển phục vụ

- Em chỉ hỏi vậy thôi, em có thể làm mà!

Tôi đến đó và gặp đúng Dũng, cậu ta bảo tôi thay đồng phục rồi đến từng bàn để tiếp từng vị khách theo yêu cầu của họ.

Ở đây đúng như tên gọi của nó black&white thiên đường của đàn ông - địa ngục của phụ nữ. Những cô gái ăn mặc mát mẻ như muốn phô bày hết cả thân thể cho người ta ngắm nhìn còn bọn đàn ông thì không ngừng vung tiền cho họ và cả những chai rượu ngoại đắt tiền gia trên trời. Đảo mắt một vòng, tôi dừng lại ở dáng vẻ 1 người thanh niên được bao phủ bởi 1 làn thuốc lá trắng đục, xung quanh hắn ta có rất nhiều người mặc y phục đen vây quanh. Khí chất thật xuất phàm lạnh lùng như của vua chúa dòng dõi bậc đế vương. Dáng dấp quyền uy ấy đâu phải người nào cũng có, nó chỉ xuất hiện trên người hắn - Hàn Phong không lẫn đi đâu được. Trên tay hắn cầm một ly rượu vàng đậm là màu của rượu Cognac, tôi dễ dàng nhận ra vì đã từng học bartender. Quay đi vội để không bắt gặp ánh mắt của hắn, tôi quay về với công việc của

mình. Đặt chai rượu vodka trên bàn tôi vội xoay người đi nhưng tay tôi đã yên vị trong bàn tay to béo của gã mập. Ông ta đặt tay lên bả vai tôi vuốt 1 cái làm tôi rùng mình có cảm giác buồn nôn Ông ta nói:

- Người đẹp, em ra giá đi bao nhiêu?

- Tôi...tôi không bán thân. Tôi nói trong nước mắt. Vốn dĩ tôi đã nghe rất nhiều về những việc phức tạp trong bar nhưng tôi thật ngu ngốc khi chỉ nghĩ vào đây để làm phục vụ kiếm tiền. Tôi hối hận lắm hối hận thật rồi. Bất đắc dĩ, tôi nhìn vào góc phòng tìm kiếm bóng hình quen thuộc của hắn- Hàn Phong nhưng tôi không thấy hắn ở đâu nữa.

Ông béo đã ngà ngà say, giọng nói lè nhè :

- Kiêu thì cũng tốt đấy nhưng kiêu quá thì không vui đâu, ở đây làm phục vụ thì ai mà không bán thân. Nào lại đây anh hôn cái nào.

Ông ta đáng tuổi ông tôi luôn ấy chứ mà xưng bằng anh thật ghê tởm. Tôi đau đớn nhắm chặt mắt lại. Giá như có người cứu tôi, làm ơn cứu tôi với Hàn Phong...

6. Chương 4: Tôi Chấp Nhận Lời Đề Nghị Của Anh (2)

Bốp. Ông ta loạng choạng ngã ra làm đổ cả cái bàn và chai rượu, vuốt khuôn mặt sưng tấy lên, ông ta nói:

- Mày là thằng nào hả?

Hàn Phong nhếch môi cười khinh bỉ im lặng không nói gì

- Anh...Anh Hàn...Hàn Phong. Em có mắt như mù xin anh tha thứ

- Mẹ kiếp! Lão già dám đụng vào người của anh Phong, mày chán sống rồi à?

Như hiểu ra chuyện, ông ta lắp bắp như trẻ con tập nói:

Ông ta kéo lấy chân tôi, không ngừng lay giọng vẫn lè nhè nhưng trong đó có vài phần khiếp sợ:

- Xin chị tha thứ cho em, em lỡ ạ, xin chị tha thứ.

Thấy ông ta nói thế , Hàn Phong lên tiếng lạnh băng làm mọi người đều sợ xanh mặt:

- Không biết không có tội

Búng tay 1 cái, 2 tên to con đã xuất hiện ngay trước mặt ông già to béo. Vẻ mặt bặm trợn của 2 tên này làm ông ta kinh hoàng nói:

- Anh Phong không phải không biết không có tội sao?

2 tên to con đã kéo ông béo đứng lên, hắn chậm chậm buông 1 câu:

- Tội của ông là tội còn chưa xử đó! Kéo nó đi.

Kéo tay tôi ra ngoài, Hàn Phong ấn tôi vào trong giọng vẫn lạnh:

- Đi về nhà cô ta.

Chiếc xe lao boong boong trên đường Hà Nội. Từng hàng cây khuất dần bị bỏ mặc lại phía sau. Mở cửa sổ, tôi hít thở bầu không khí trong lành, lành lạnh của trời đông. Tôi nhìn hết bên này đến bên kia, cứ xoay đầu ra ngoài đau hết cả cổ nhưng vẫn gắng mà chịu đựng. Giờ tôi mới cảm nhận được cái lạnh, phải nói là quá lạnh chứ không phải lành lạnh như lúc đầu nữa. Xoa hai tay vào mặt cho bớt lạnh, chợt có giọng nói vang ra từ phía sau tôi:

- Lời tôi nói cô có đồng ý không?

Lời gì í nhỉ? Mẹ bị bệnh làm tôi cũng quên khuấy đi mất. Cố gắng lật óc ra suy nghĩ và kết quả là trời không phụ lòng người ., tôi cuối cùng cũng nhớ ra là hắn muốn tôi làm bạn gái của hắn.

- Tôi biết bây giờ mẹ cô đang trong bệnh viện và cần tiền gấp, tôi có khả năng đáp ứng nhu cầu tiền bạc cho cô- Mím cười hắn ta nói.

Quả thật là hắn có thể giúp được tôi...Không chờ tôi trả lời, hắn nói tiếp:

- Tôi có rất nhiều điểm tốt cô cần gì phải suy nghĩ?

- Điểm tốt? À, phải con người thì ai mà không có điểm tốt và điểm xấu. Ngoại trừ những khuyết điểm như tàn nhẫn, lạnh lùng, xấu xa, giết người không chớp mắt là một kẻ đại ác ma...

Huyền thuyên 1 hồi không ngớt, tôi lập tức ngậm miệng ngay khi khuôn mặt hắn đã kề ngay sát mặt tôi. Tôi có thể nghe rõ mồn một tiếng tim hắn đập. Nuốt ực một cái tôi nhìn hắn không chớp mắt, phải nói là vì lo tập trung nhìn đường nét biểu cảm trên khuôn mặt của hắn mà tôi quên bồng mất phải đẩy hắn ra. Hắn càng tiến gần tôi hơn, tôi hồi hộp nhắm tịt mắt lại. Khẽ nhíu mày, hắn ta nói:

- Cô nhắm mắt làm gì thế hả? Cô đang khen tôi hay chửi xéo tôi hả?

Hớ người, tôi vội mở mắt, mà cũng may là hắn cũng không chọc ghẹo tôi.

Thầm cảm ơn ông trời, tôi lấy lại bình tĩnh cười cầu hòa:

- Đừng nóng mà, đâu có ai là hoàn hảo chứ anh chỉ có những điểm xấu ấy thôi còn những điểm tốt mà. Nào là đẹp trai, tài giỏi, giàu có nè...

Tôi nói mà còn cảm thấy ngượng mà trong khi đó thì hắn lại ngốc nghếch mà cười chứ, tôi bảo đảm những điều tôi nói lúc này chỉ làm xoa dịu cơn nóng của hắn thôi chứ thực lòng tôi chẳng muốn khen tí nào.

Bầu không khí một lần nữa lại chìm vào yên tĩnh làm tôi có chút thời gian để suy nghĩ về căn bệnh của mẹ tôi. Ôi không! Tôi đào đâu ra số tiền đó bây giờ. Hay là quay lại quán bar nhẩn nhịn ? Không bao giờ, cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Còn 1 cách nữa... Nếu không tới đường cùng thì tôi chắc chắn sẽ không chọn phương án này chấp nhận làm bạn gái hắn . Cái ý nghĩ điên rồ đó làm sao có thể thoát ra khỏi cái đầu thông minh của tôi chứ?. Nhưng ngoài cách đó ra thì không còn cách nào khác hết đành phải nhịn vậy dù sao cũng chỉ trên danh nghĩa thôi mà.

- Hàn Phong nè!

Hắn quay sang nhìn tôi rồi nói:

- Sao?

- Lúc này anh nói còn hiệu lực không vậy?

Hàn Phong đã dự tính được tình huống này nên khẽ cười:

- Còn

- Vậy tôi chấp nhận làm bạn gái anh nhưng đổi lại...

Tôi ngưng một chút rồi nói với khuôn mặt ngượng ngùng:

- Anh cho tôi vay 100 triệu được chứ?

Nhech môi, Hàn Phong cười khinh bỉ:

- Được thôi, không thành vấn đề.

7. Chương 5: Hàn Phong Chết Bầm, Dám Cướp Nụ Hôn Đầu Của Tôi !!!! (1)

Sáng hôm sau, đầu óc rối mù tôi thức giấc trong cơn buồn ngủ. Loạng choạng bước xuống giường, tôi trượt chân ngã phịch xuống sàn.

- Ui da, cái mông tôi. Vừa nói, tôi vừa xoa xoa cái mông đang đau ê ẩm, nhăn nhó than khổ.

- Không biết bây giờ phải đối mặt với Hàn Phong làm sao nữa, thôi kệ cứ lơ đi là cách tốt nhất. Oái 7h rồi sao!

Bước ra khỏi phòng vệ sinh sau khi rửa xả cái tên đáng ghét nào đó. Và sau đó là hét lên đến bung nhà bung cửa khi đồng hồ điểm đúng 7h, tôi chạy đến trường với vận tốc cực đỉnh làm mọi người nhìn tôi với ánh mắt thật đáng nể. Sáng nào cũng vậy, mọi người sẽ nhìn thấy một con bé mặc đồng phục học sinh chạy bán sống bán chết trên đường Hà Nội. Nhưng bây giờ đây không phải là điều để quan tâm, hiện giờ cứ đến được trường mà không bị trễ là điều mà tôi mong muốn.

Phục. Ôi cái tiếng đáng ghét này.

- Má ơi cái con chim chết tiệt- Chỉ hướng có con chim trắng xinh xinh bay qua, tôi tức tối hét lên. Cái con chim quái quỷ mày sao lại chọn đúng tao thế hả????

Đứng giữa đường hét lên như một con ngộ, tôi điên tiết hơn khi đương sự tỏ ra vẻ vô tội đã bay đi mất để lại mình tôi với cái đầu móc lai màu trắng trắng đã trễ rồi lại gặp phải cái cảnh này thì tôi đúng là xui tận mạng.

Chạy vội về nhà để tẩy trần rồi ba chân bốn cẳng chạy vội đến trường trong lòng thầm mong ba cô sim la chưa đến trường để thoát nạn nhưng số trời đúng là không như mình ước mong...

- Nhi, đến trễ à? Em đã nhiều lần đến trễ, em có muốn tôi không cho em thi không hả?

- Xin lỗi cô em gọi đầu ạ!

- Hay nhĩ đã đi học trễ rồi mà còn gọi đầu nữa mau mau xuống bàn cho tôi.

Tôi chán nản nói;

- Vâng.

Tiết đầu hôm nay là tiết Anh của bà sim la, cũng may mắn là tôi học khá tốt môn này và đam mê nữa. Song, có yêu thích đến đâu đi chăng nữa tôi cũng cảm thấy rất buồn ngủ và kết quả là nằm ườn ra bàn ngủ lúc nào không hay.

- Uyển Nhi, đã đi trễ còn ngủ nữa à?- Bà sim la hét to lên làm tôi giật cả mình và thế là té ghế, cả lớp được xem hài miễn phí cười rầm rộ làm tôi xấu hổ chết đi được. Tôi đứng dậy, nói:

- Dạ cô kêu em!

- Cô hay ha, ngủ trong lớp tôi ha, ra ngoài chịu phạt ha!

Cả lớp lại được dịp cười rầm rộ lên và kẻ bắt đắc dĩ được xem là diễn viên hài thì tiêu nghiểu mà ra ngoài chịu phạt. Không biết hôm nay là cái ngày quái quỷ gì nữa, lúc đầu thì trượt chân, lúc sau là vinh hạnh được móc lai không tốn tiền thế là trễ học; kế tiếp là té ghế và bị phạt. Trời ơi! Sao số tôi khổ thế hả trời.

Tùng...tùng...tùng. Tiếng trống vang lên không ngớt kết thúc 1 buổi học kinh khủng. Tôi đang than trời than đất tự trách cho số phận hẩm hiu của mình thì nghe 1 giọng nói vang lên:

- Tại sao con buồn?

Ngước nhìn lên, tôi thấy Gia Khang đang quơ quơ cái cây phất trần làm tôi không nhận được mà cười to, diễn cùng cậu ta:- Con bị cô giáo phạt

- Thế à? Hừm, thôi con đừng buồn nữa ta đi đây!!!

Nói rồi, cậu ta xách ba lô lên và đi. O! Cái quái gì thế tự nhiên bỏ tôi ở đây. Thế là tôi ba chân bốn cẳng đuổi theo cậu ta miệng không ngừng hô to:

- Gia Khang đợi tôi!

Đuổi theo ngan bằng với cậu ta tôi nói:

- Ông chở tôi đến bệnh viện thăm mẹ nha!

- Ừm!- Gia Khang sớm đã biết được tình trạng của mẹ tôi rồi nên cậu ta chở tôi thẳng đến bệnh viện đa khoa Hà Nội.

Cạch. Tôi và Gia Khang mở cửa bước vào, trên tay cậu ta cầm một đóa hoa ly trắng muốt, cắm vào chiếc bình hoa cạnh bàn. Mẹ vẫn vậy, khuôn mặt xanh xao, đôi mắt nhắm nghiền một mồi, trên tay được gắn nhiều sợi dây nhựa màu trắng đục (p/s: mình biết không nhieu về cái này thông cảm ạ! ^^!) Xót quá, tôi bước đến gần, lồng bàn tay của mình vào bàn tay gầy guộc của mẹ.

Tôi ngược nhìn mẹ hồi lâu rồi cất tiếng:

- Mẹ mau tỉnh dậy đi mẹ, con nhớ mẹ quá con nhớ những món ăn ngon mẹ làm, nhớ nụ cười của mẹ, nhớ những giọt nước mắt, những nỗi vất vả khổ cực của mẹ, nhớ luôn những lời mẹ mắng con. Bố đã bỏ con đi rồi, con chỉ còn có mẹ thôi mẹ đừng bỏ con đi được không mẹ, con thương mẹ lắm!

Ngước mắt lên trời để kìm hãm những giọt nước mắt nhưng tôi không sao kìm được. Nước mắt như dòng thủy triều dâng cao rồi được giải thoát sau cái chớp mi của tôi. Mọi thứ như nhòe đi trước mắt, tôi cố phát ra âm thanh, cố nói tiếp nhưng tiếng nấc đứt quãng đã nuốt tan từng câu, từng chữ của tôi.

Người ngoài nhìn vào chắc rằng ai cũng nghĩ tôi là người chẳng biết âu lo , lại có chút gì đó lạnh lạnh, nhưng khi tiếp xúc nhiều thì tôi là người chỉ biết vui vẻ cười tươi, chỉ có ở bên Gia Khang tôi mới thể hiện được hết mọi cảm xúc, cậu ấy là người hiểu tôi nhất, dù chỉ chơi thân gần một năm thôi!

Tiến đến, Gia Khang ôm tôi vào lòng sưởi ấm trái tim đang từ từ đông lại. Tựa vào người Gia Khang, tôi khóc nức nở, vòng tay Gia Khang ôm tôi ngày càng chặt.

Tôi đâu hay biết rằng có tiếng mở cửa nho nhỏ trong phòng; Hàn Phong định bước đến nhưng sau lùi lại khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Theo như những người đàn ông khác thì hẳn ta phải ghen tức xông vào mà túm lấy tên kia đánh ột trận thừa sống thiếu chết nhưng không, hẳn chỉ nhếch môi rồi xoay người bước đi vì việc làm đó vốn không phải là tính cách của hẳn.

8. Chương 5: Hàn Phong Chết Bầm, Dám Cướp Nụ Hôn Đầu Của Tôi !!!! (2)

Khóc xong, tâm trạng tôi cũng bớt buồn hẳn lên. Vội vàng bỏ Gia Khang ra, mặt tôi ửng đỏ lên vì ngượng.-
Bạn bè có cái áo mà cũng thế sao?

-Hừm. Gia Khang nhìn tôi bằng khuôn mặt hình sự làm tôi chỉ biết mỉm cười.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Hàn Phong gọi cho Vũ đến đón hẳn ta, chưa đầy 5' thì anh ta đã có mặt ở đấy.

- Đến bar black& white - Hẳn ta ngã ra thành ghế, đôi mắt nhắm hờ.

Nhận được lệnh, Vũ lái xe thẳng đến đấy. Thấy Hàn Phong bước vào, người đàn ông trung niên lịch sự chạy ra đón, làm động tác mời nói với hẳn ta:- Anh Phong, lâu quá rồi không thấy anh tới.

Hôm qua tôi mới tới đó thôi lâu gì chứ? Tuy nghĩ vậy nhưng hẳn ta cũng chẳng nói làm gì. Chọn 1 góc bàn quen thuộc, Hàn Phong ngồi xuống tựa ông hoàng ung dung hút thuốc và không quên gọi 1 chai rượu nhắm nháp. Hẳn phẩy tay gọi Vũ ngồi xuống , thông thả nhả ra làn khói xám hẳn hỏi:

- Đạo này có gì quan trọng không?

- Có. Ông Dương hay làm khó dễ cho bên ta, hàng mà bên ta cần đưa sang cho đối tác bị ông ta làm khó dễ nhiều lần - đây là vấn đề quan trọng nhất hiện nay.

Nhìn sang bên Hàn Phong, anh ta khó đoán được nét mặt hiện giờ của hẳn. Khói cứ bay lên không ngớt bao phủ cả đôi mày từ từ nhíu lại, hẳn ta vẫn bình thần:

- Chuyện đó thì có gì là khó. Cậu kêu thêm vài người cảnh cáo ông ta còn nếu cứ không khuất phục thì giết luôn đi. Tôi không thích có kẻ làm vương bận con đường mà tôi đi, cậu hiểu chưa?

- Vâng, tôi hiểu.

Nói rồi anh ta lập tức đi ngay không chờ Hàn Phong phải nói thêm gì nữa. Theo Hàn Phong bao lâu nay, Vũ thừa biết tính cách của Hàn Phong đã nói 1 là 1, 2 là 2 không nói nhiều. Ông Dương cũng đâu phải

hạng tầm thường, công ty của ông ta có tầm cỡ Châu Á. Ngoài mặt thì làm ăn chân chính nhưng thực sự là rửa tiền afia. Công ty Hàn Gia cũng nhiều lần gặp trở ngại do ông ta gây ra nên cũng không nên coi thường nhưng không lần nào ông ta thành công mà hạ được Hàn Phong.

1 chai, 2 chai rồi 3 chai... Hấn ta uống liên tục không ngừng. Dựa người vào sofa, hấn ta liêm diêm đôi mắt. Tôi nào biết ngay chính bây giờ kẻ máu lạnh như Hàn Phong lại bỗng chốc nghĩ về tôi cơ chứ, nhớ lại từng khoảnh khắc của lần đầu gặp gỡ. Cô gái có lúc íu ớt, có lúc lại mạnh mẽ. Lúc đầu hấn ta nghĩ cô tình tính cổ quái, khó hiểu; mới lúc này sợ sệt là thế mà chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi cô lại dám nói hấn là tên đại ma đầu mà không hề nao núng. Hấn không đáng sợ như những tên kia sao? Có lẽ hấn không muốn làm cô sợ.

Hôm nay, cô gái đó lại khóc trên vai một người con trai khác. Cô muốn ôm ai cũng được nhưng phải coi thận phận của cô là gì chứ. Cô là bạn gái hấn mà lại cùng người khác thân thiết đến thế sao? thật không chấp nhận được.

Choang. Ly rượu trên tay hấn vỡ toang. Máu không ngừng chảy xuống, nhỏ từng giọt đỏ tươi thấm dẫm lòng bàn tay hấn nhiều xuống cả 1 khoảng trên sàn. Nhưng nhiều đó có là gì đối với hấn chứ, trên người hấn sớm đã nhuốm đầy máu tanh; với vẻ mặt không đổi, hấn vợ lấy cái áo khoác rồi đến thẳng nhà Uyển Nhi. Cái nhếch môi luôn thường trực trên khuôn mặt lạnh như băng: Uyển Nhi dù chỉ trên danh nghĩa nhưng em phải thuộc về tôi

Tôi đi từng bước nặng trĩu về nhà, con đường Hà Nội tối đã thừa bớt dần. Sao hôm nay nhiều sao quá, thật đẹp! Bầu trời như vận trên mình bộ áo đen tuyền tối thăm thẳm nhưng nhờ những ngôi sao xinh xắn kia, sự phối hợp tuyệt vời thành 1 chiếc áo lông lấy. Đi thêm vài bước thì đến nhà rồi!

Nhưng tôi chưa kịp vào thì có 1 sức mạnh kéo tôi lại, ôm vào lòng. Vòm ngực rộng ấm áp, hơi thở nam tính phả vào sau gáy tôi lạnh lạnh. Không tự chủ được tôi vương hai tay ra choàng qua tấm lưng vững chắc ấy, an tâm mà tựa vào.

- Uyển Nhi, Uyển Nhi - Có tiếng nói khe khẽ vang lên.

Tiếng nói này, mùi hương này sao quen thuộc thế nhỉ? Nhưng ngàn vạn lần đừng là hấn nha. Một lúc sau, người đó buông tôi ra.

- Sao lại là anh?- Tôi ngỡ ngàng tròn hai mắt nhìn Hàn Phong như sinh vật lạ.

Hàn Phong chỉ nhếch khóe môi, ý cười lộ ra hỏi:

- Sao lại không phải là tôi?

- Tất cả mọi người đều có thể hôn tôi nhưng ngoại trừ anh ra.

- Vậy lúc trước tôi không cần cứu cô để bọn lưu manh đó ôm cô giúp thực hiện được một phần nguyện vọng.

- Tôi...Tôi. Có anh bị điên, biến thái thì có. Tôi không muốn đầu với lại kẻ ngang ngược như anh sao lại ôm tôi giữa đường thế hả?

- Cô cũng biết tôi là kẻ ngang ngược nên chính vì điều đó tôi thích làm gì thì làm tôi thích ôm cô ngoài đường như thế này thì sao chứ? Ai dám ngăn cản tôi?

- Anh...Anh...Tôi cãi không lại anh hứ

Vừa định quay người bỏ đi thì hấn lại kéo tay tôi, nắm chặt lại. Hàn Phong nhếch môi, ánh mắt gian xảo:

- Cô đã nói tôi ngang ngược thì bây giờ để tôi cho cô xem.

Nói rồi, hấn đúng là ngang ngược mà kéo tay tôi nói là muốn đi dạo nhưng có cần phải vậy không kiểu đi dạo này thật không bình thường:- Này đi dạo có cần phải ôm tôi thế này không hả?

- Tôi thích, cô quản được à?

- Bỏ ra coi, khó chịu quá!

- Im lặng! Cô mà nói nữa tôi bịt miệng cô bây giờ

- Này tôi nói này nè nè, Hàn Phong chết bầm, Hàn Phong xấu xí.

Nói rồi tôi toang chạy nhưng quên mất rằng tay tôi đang nằm trong tay hắn mà thế là dễ dàng kéo tôi lại bịt lấy miệng tôi. Nếu dùng bằng tay thì đỡ cho tôi quá nhưng hắn lại lấy môi hắn mà tròng phạt tôi. Tôi trợn to mắt nhìn hắn, còn hắn thì ung dung mà khép mi lại. Cái tên này, dám hôn tôi giữa đường thế này cơ chứ biết bao người đi qua, cho dù là tối đi chẳng nữa thì cũng có vài người thấy. Như lúc này, 1 cặp tình nhân đi qua, cô gái chỉ về hướng tôi rồi nói:- Nồng nhiệt quá à!-Thế anh cũng làm với em ha? - Chàng trai mỉm cười

Cô gái xấu hổ đánh yêu chàng trai rồi cùng nhau bỏ đi. Tôi cố đẩy hắn ra nhưng không thể, một lát sau cuối cùng tôi không chịu nổi nữa thì hắn mới buông tha cho tôi.

- Hàn Phong, anh bị điên à? Dám cướp nụ hôn đầu của tôi huhu, tôi bắt đền anh đấy!!!- Tôi mè nheo với hắn

Thoáng ý cười hắn ta nói:

- Vậy cô cũng hôn tôi đi thế là huề.

Tôi đẩy hắn ra rồi đánh vào người hắn không ngừng, Hàn Phong đỡ lấy tay tôi nắm chặt lại. Tôi nhìn xuống, máu là máu đang chảy dọc theo cánh tay tôi:

- Hàn Phong sao tay anh lại chảy nhiều máu thế? Về nha tôi, tôi băng bó lại giúp anh.

Hàn Phong khẽ cười:

- Được

-Này! Anh không đau à? - Tôi lấy bông băng lau xung quanh vết máu. Gấp đi một vài miếng thủy tinh, tôi lấy thêm một ít bông băng cho vào thuốc khử trùng lau miệng vết thương.

Khuôn mặt không đổi, hắn hờ hững đáp:

- Không

-Đau thế cơ mà. Tôi quên mất anh là boss mà, vết thương này có đáng là bao đúng là tên ương ngạnh hứ!

Đôi mày kiếm khẽ chau lại, hắn ta nói;

- Lúc này cô chưa sợ à? Bây giờ tôi cho cô thấy bản tính ương ngạnh của tôi

Chưa kịp trả lời thì hắn ta đã thể hiện cái bản tính trời sinh ấy nhưng tôi tệ hơn là ngay trên người tôi. Hắn dùng đôi môi ngang ngạnh đó áp đảo đôi môi anh đào của tôi. Tôi chỉ biết cắn chặt răng lại.

Khoảnh khắc hai đôi môi chạm vào nhau có một cái gì đó trong tim tôi đã vỡ. Làn môi của hắn không ngừng giầy vò đôi môi nhỏ của tôi.

- Đau quá, thật đau đớn.

Khi tôi kêu lên thì mới ý thức việc mình vừa làm là sai, sai lầm nghiêm trọng cỡ nào. Hàn Phong đưa chiếc lưỡi ẩm áp không ngừng hoành hành, ngang ngược như cái bản tính của chính hắn trong khoang miệng tôi. Cảm giác như có luồng điện chạy qua người, tôi khó thở quá, khó chịu quá nếu mà hắn không ôm tôi kịp thời thì có lẽ tôi đã không cách nào đứng vững nữa.

Tôi tham lam hít lấy hít để bầu không khí ấy như sợ chúng sẽ biến mất, không ngừng ho sặc sụa tôi nói:

- Anh thật bá đạo đã hôn tôi một lần rồi bây giờ lại hôn tôi nữa sao cái tên đáng ghét. Khụ... Khụ... Anh là kẻ tồi, Hàn Phong chết bầm, dám cướp đi nụ hôn đầu và nụ hôn thứ hai của tôi ,kẻ xấu

Tôi chửi thế mà hắn ta chỉ nhếch môi, dừng đừng nói:

- Quá khen. Cô mau tập hôn đi kỹ thuật kém quá!

- Cái tên này, tôi đã hôn ai đâu mà có kỹ thuật điêu luyện như kẻ trắng hoa như anh hả?- Đúng là tên đáng ghét, hắn ta hôn tôi mà còn dám chê kỹ thuật của tôi nữa cơ chứ

- Vậy được tôi sẽ từ từ dạy cô.

Cái tên này, còn muốn dạy tôi hừm muốn dạy sao, tôi sẽ cho anh một bài học:

-Được thôi

Hàn Phong có đôi chút khó hiểu không biết cái con nha đầu này còn có chiêu quái gỡ nào nữa đây, lấy lại vẻ thường ngày, hắn ta nói:

- Đó là do cô nói đấy tôi sẽ từ từ mà dạy bảo cô.

- OK

- Thôi cô ngủ đi, tôi về đây.

Nói rồi, hắn ta nhanh chóng ra về. Tôi mỉm cười với suy nghĩ đang hiện ra Hàn Phong, tôi sẽ đấu cùng anh. Anh muốn dạy, tôi sẽ cho anh biết . Đi vào giấc ngủ một cách nhanh chóng, tôi mỉm cười thỏa mãn với ý định sẽ dạy bảo Hàn Phong.

9. Chương 6: Tôi Cấn Anh Nhưng Sao Tôi Lại Thấy Đau Thế Đây?

Hay để chắc chắn anh cứ lắng nghe tìm muốn gì rồi nói cho em nghe, một câu thôi

1, 2 ,3, 5 anh có đánh rơi nhịp nào không?

Nếu câu trả lời là có anh hãy đến ôm em ngay đi

Em đã chờ đợi từ anh giây phút ấy cũng lâu lắm rồi Và đâu ai sau có ra sao

Thì em vẫn sẽ không hối tiếc vì ngày hôm nay đã nói yêu

- Thuê bao quý khách vừa gọi không trả lời.

Hàn Phong gọi lại lần nữa vẫn vậy, nhìn kim đồng hồ đã điểm 12 giờ, khẽ nhếch môi hắn nói: Gọi gì giờ này chứ! Thật là... Chắc chỉ có bài hát này mời hợp với cô ta thôi

,*****

- Uyển Nhi, em lại đi trễ nữa à đi ra ngoài cho tôi

Vác cái thân ra ngoài, tôi đau buồn hồi tưởng lại...

2 tiếng trước...

Oáp. Tôi ngáp dài đột nhiên ngồi bật dậy, giật mình tỉnh giấc nhìn lên đồng hồ điểm đúng 5 giờ, tôi che miện ngáp thêm lần nữa tự hỏi sao lại dậy sớm thế này. Dù sao cũng tỉnh giấc rồi, hay là viết luôn bản kế hoạch chơi xấu Hàn Phong. Được lắm, được lắm, đây hôn hả? Coi nè tên đáng ghét

;But if you wanna cryCry on my shoulder

If you need someone

Who cares for you

If you're feeling sad

Your heart gets colder

Yes I show you what real love can do

Vừa nhấc tào tháo tào tháo tới liền, linh thật. Bấm nút xanh trên màn hình tôi áp vào tai rồi nói:

-Alô

Hắn ta có vẻ bất ngờ nên im lặng vài giây, lấy lại vẻ tự nhiên hắn hỏi:

- Bây giờ cô tan học?

- 11h

-Tôi sẽ bảo Vũ đến đón cô

Hắn ta tưởng tôi là thánh chắc, ai cũng biết à? Tôi cau có nói:

-Tôi có biết Vũ là ai đâu!

- Cô không cần biết chuyện ấy, cậu ta sẽ tự tìm đến cô.

- Anh tìm tôi làm gì?

- Dạy hôn.

Nói xong, Hàn Phong ngắt điện thoại để lại tôi nhìn màn hình mà ngệt mặt ra. Nhanh lấy lại vẻ bình tĩnh, tôi mỉm cười viết ra một bản kế hoạch....

Haha với bản kế hoạch đầy tỉ mỉ như thế này thì...Hàn Phong anh khổ rồi Mỉm cười đầy mãn nguyện tôi nằm dài ra giường với ý định sau mười phút sẽ dậy đi học ọi người hết hồn. Và ý định của tôi đã được thực hiện nhưng không phải là đi học sớm mà thay vào đó là cong suất đi trễ hằng ngày của tôi được mọi người hết sức nể phục. Thế là tôi được ưu tiên ra ngoài và khỏi phải học

Kết thúc số phận bi ai và trở về với thực tại

- Uyển Nhi đi art đi mới mở Hot and Cold đó, đi không?

- Thôi tôi có việc rồi

- Sao bận hoài vậy?

- Về nhà bồi bổ sức khỏe. ^^

- Ngủ nữa à? Thành heo bây giờ

- Có sao? Heo có gì không tốt? Ăn ngủ đã luôn luôn

- Tôi sợ bà rồi. Vậy tôi về

- Mà này, tan học rồi à?

Gia Khang sờ vào trán tôi rồi nhăn mặt nói:

- Vâng ạ! Bà có bị điếc không mà không nghe tiếng trống vậy?

- Có đâu! Hihi

Sau khi Gia Khang đi thì tôi cũng nhanh chóng ra về.

Phía bên ấy sao nhiều người đứng thế nhỉ? Tò mò tôi đi đến rồi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc của Hàn Phong và một chàng trai cao to tuấn tú đang dựa người bên cạnh. Tôi và anh ta chạm mắt nhau, anh ta tiến đến phía tôi làm mọi người hướng ánh nhìn vào tôi.

- Cô là Uyển Nhi à?

Mặt tôi bỗng nhiên ửng đỏ, tôi ôm siết cái cặp vào người rồi đáp:

- Phải

Anh ta kéo tôi ẩn vào trong xe rồi nói:

- Anh Phong bảo tôi đến đón cô.

- Chúng ta đi đâu?

Vũ nghiêm mặt nhìn tôi rồi trả lời lạnh lùng y như hắc không sai tí nào vòn vẹn bốn chữ:

- Nhà Hàng Thượng Uyển.

Vũ lái xe đi trong con mắt nhìn khinh bỉ giành cho tôi và đầy rẫy những lời bàn tán, chắc rằng thứ hai đây sẽ đầy những tin đồn thêu dệt dựng chuyện đổ hết lên mình tôi cho xem. Tôi thầm thở dài than khổ.

- Anh ở cạnh Hàn Phong bao lâu rồi?

- Cũng đã gần mười năm rồi.- Vũ nhìn tôi khẽ cười

- Lâu như thế rồi à? -Tôi kinh ngạc

- Phải

- Thế thì tại sao anh lại ở cạnh anh ta? Vũ đảo tay lái một vòng rồi quay nhìn tôi, anh ta nói

- Tới rồi, sau này tôi sẽ nói cho cô biết

Tôi bước xuống xe nhưng không quên quay lại nháy mắt với Vũ.

- Anh hứá rồi đấy nha.

Tôi quay mặt bước về phía trước mà không hay biết rằng trên khuôn mặt của Vũ thoáng hiện ý cười nhưng lại được che lấp đi bằng nét cương nghị. Thấy tôi, Hàn Phong vẫn ngồi đấy không buồn ra hiệu ám chỉ cho tôi biết hắn ngồi ở đâu. Song, tôi và hắn là oan gia nên tôi có thể dễ dàng nhận ra được hắn. Kéo ghế, tôi ngồi đối diện khoanh hai tay đặt lên bàn, nhìn thẳng vào hắn tôi mỉm cười nói:

- Hàn Phong à, anh định dạy tôi ở đây đó à?

Không trả lời tôi, hắn ta gọi người phục vụ mang 2 đĩa mì Ý và kèm theo một chai whisky. Chờ người phục vụ đi khuất hắn ta mới nhìn về phía tôi nhếch môi nói:

- Không cần gấp làm gì chúng ta ăn trưa trước rồi tôi sẽ dạy cô

Nhịn, nhất định phải nhịn. Vì hòa bình, vì hình tượng phải nhẫn nhịn hắn ta. Dù tức đến đâu đi nữa nhưng vì sự nghiệp to lớn, tôi nắm chặt hai tay mỉm cười thật tươi:

- Anh nói phải, tôi không gấp cứ từ từ cũng được.

Hàn Phong thông thả đưa ly rượu lên môi mà nhấp nháp, đáng về lịch sự tao nhã. Thấy thế, tôi cũng xoắn mi và uống rượu nhưng sao tôi lại có cảm giác kì quái khó chịu ấy nhỉ? Tôi ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt khó hiểu của Hàn Phong. Thấy tôi đang nhìn, hắn ta đan hai tay vào nhau rồi nói:

- Ăn xong rồi thì đi thôi

Tôi còn đang định nói chưa xong nhưng không kịp nữa rồi. Hắn bá đạo mà ôm lấy tôi không thương tiếc mà quăng luôn vào xe. Tôi tức tối nhìn hắn nhưng tỏ ra vẻ vô tội rồi cho xe chạy đi. Tôi chỉ còn biết chu môi, trợn mắt, phồng má làm đủ mọi trò hề trong khi hắn đang chăm chú làm tài xế.

Kịch. Xe đột nhiên phanh lại làm tôi theo quán tính ngã về phía trước cắn luôn vào chiếc lưỡi đau đến chảy cả nước mắt. Tôi quay sang hắn ta trợn to đôi mắt đen lầy, quát lớn:

- Này Hàn Phong chết bầm, tôi kiếp trước đâu có nợ nần gì nhà anh đâu mà sao gặp anh hoài vậy. Mà khổ nỗi gặp bình thường thì không có chuyện gì đáng nói rồi mà lần nào gặp tôi đều xui xẻo cả. Cũng may là tôi kịp thắt dây an toàn rồi á, không thì có khi; Chấn thương sọ não quá. Anh thắng gấp thế làm cái quái gì chứ? Cái tên xấu xí, tâm thần phân liệt....

- Im miệng. Hàn Phong vẫn nhìn về phía trước mà đe dọa tôi

- Không

Dứt lời, hắn ta ôm tôi vào lòng. Khép mi lại mà áp đôi môi hắn vào đôi môi tôi. Tôi quơ cánh tay loạn xạ, thấy thế hắn kẹp tay tôi ra sau. Tôi mở to mắt mà nhìn chăm chăm vào hắn, sức nhớ đến bằng kế hoạch

nên không có ý định đẩy hắn ra nữa. Hắn nói lỏng vòng tay, tôi choàng hai tay ôm lấy người hắn. Được thể hắn càng mãnh liệt hơn càng tung hoành tự tác. Sau nụ hôn, tôi mềm nhũn người mà ngã vào lòng hắn, cánh tay màu đồng gắn chắc ôm gọn lấy dáng người nhỏ bé của tôi. Tôi dựa vào lòng hắn nói trong tiếng đứt quãng:

- Mệt....chết tôi rồi

Hàn Phong im lặng không nói gì mở cửa bước xuống xe.

Bây giờ tôi mới nhận ra hắn đưa tôi đến cánh đồng hoa hướng dương rộng lớn., vàng rực. Tôi không tìm lòng được mà hét vang lên:

- Đẹp quá!

- Tôi đưa cô đi dạo.

- oh yeah

Tôi nhảy cẫng lên sung sướng chạy vòng vòng như một đứa trẻ, cười ngoác đến tận mang tai. Hàn Phong đi đến nắm lấy tay tôi, rút từ trong áo ra một chiếc khăn tay, mím cười lau mồ hôi đang đọng trên gương mặt tôi, từ tốn nói:

- Tôi đưa cô đi dạo.

Tôi mỉm cười híp mí nói với hắn:

- Được

Hắn nắm lấy tay tôi đi chậm chậm. Bầu trời lúc này đã chuyển thành màu ráng vàng, ánh nắng không quá gay gắt hoà vào vườn hoa hướng dương rộng bạt ngàn. Gió thổi nhẹ nhàng man mác lấy từng cánh hoa rung rinh theo chiều gió. Tôi cẩn thận vuốt ve nhẹ nhàng sợ nếu chạm mạnh chúng sẽ tan biến vào cõi hư vô. ;Không khí trở nên lành lạnh. Tôi run run ôm lấy cánh tay mình, thân hình mảnh khảnh khẽ run lên trong gió...

Hàn Phong cởi bỏ áo vest khoác lên mình tôi rồi bước tiếp. Tôi kéo chặt áo cho sát vào người cho bớt đi cơn lạnh nhìn phía sau hắn với vẻ biết ơn rồi đi theo hắn. Mở cửa bước vào, tôi cảm nhận được luồng khí ấm áp bao trùm trong xe. Dù có ấm hơn lúc nãy nhưng tôi vẫn cảm thấy lạnh lắm. Tôi do dự cởi bỏ chiếc áo vest rồi đưa cho hắn ta. Hàn Phong quay sang nhìn tôi lãnh đạm nói:

- Tôi không lạnh cô cứ giữ lấy đi!

Nhưng tôi vẫn kiên quyết đưa cho hắn ta không nói lời nào, toàn thân run lên bần bật. Hắn đành chịu thua lắc đầu nói:

-Cô đến đây tôi ôm cô

Tôi vẫn im lặng không nhúc nhích, hắn nhướn người qua ôm tôi vào lòng dùng chiếc áo vest phủ lên người tôi.

- Lạnh thế này mà còn cứng đầu

Vòng tay hắn ôm tôi thật vững chãi làm tôi an tâm tựa vào. Giấc ngủ bỗng dưng ủa đến làm tôi từ từ nhắm mắt lại, hai tay ôm vào mình. ;Hàn Phong chậm rãi khép mi nhưng vòng tay rắn rỏi ấy vẫn ôm lấy tôi. Bầu trời càng lúc càng trở nên huyền ảo, ánh trăng sáng soi rọi hiện lên bóng hình người con trai yêu thương triệu mến mà ôm cô gái nhỏ đang nằm co người lại trong lòng. Không biết đã qua bao lâu mà tôi đã chợt tỉnh giấc. Ngước mặt nhìn hắn ta, gương mặt cương nghị đang chìm trong giấc ngủ. Tôi nâng tay lên chạm nhẹ vào hàng mày kiếm hùng dũng, vuốt nhẹ lên gò má cao từ từ mà chạm vào cánh môi đỏ run lên vì lạnh. Tôi vẫn nhìn hắn một cách chăm chú, hai bàn tay vô thức xoa cho nóng rồi tôi khẽ nhướn người áp lên khuôn mặt lạnh băng của hắn. Như cảm nhận được hơi nóng, hàng mi dày khẽ động đậy. Đáng lẽ đã đến lúc tôi rút tay về nhưng không hiểu sao tôi vẫn giữ nguyên ở đấy. Hàn Phong mở mắt nhìn về phía tôi. Tôi nhìn hắn, hắn nhìn tôi. Đôi mắt đen khẽ nhuốm chút mị hoặc. Như hiểu rõ hành động tôi đang làm, hắn nhìn tôi một cách yêu thương rồi nâng cằm tôi lên nhẹ nhàng cúi đầu xuống đặt lên đó một nụ hôn. Kỹ thuật hắn rất tinh nghệ như con rắn lườn lách vào khoang miệng tôi mà nhắm nháp một loại rượu

tuyệt hảo. Kỹ thuật này thật ra cũng không có gì khó nên tôi có thể học một cách dễ dàng rồi đáp trả lại hần ta, từ tốn mà chơi đùa cùng hần.. Nụ hôn bây giờ mãnh liệt hơn rất nhiều so với khi nãy. Chị Hằng xinh đẹp và hàng ngàn vì sao sẽ là người chứng kiến nụ hôn của hai người chúng tôi.

Vài ngày trôi qua, sự việc vẫn tiến triển đều đều như thế. Hàn Phong anh đã nếm đủ vị ngọt thì bây giờ thử thay đổi một chút thì mùi vị sẽ ra sao.

Hôm nay tôi diện một chiếc đầm màu đỏ khoét hình giọt nước phía trước ngực dài đến ngang gối. Tóc vẫn cao thành búi phồng to, xõa vài sợi tóc xoăn đi kèm đôi guốc àu đen đậm. Tôi vốn ý định đơn giản nhưng để kỉ niệm ngày đại công cáo thành thì chuẩn bị 1 chút cũng không tồi, tôi muốn Hàn Phong mãi nhớ đến tôi.

Tôi bước lên xe trong ánh nhìn khó hiểu của Vũ.- Có chuyện gì sao?

-Sao tôi trông cô khác xa so với mọi ngày thế? - Vũ nhìn qua gương chiếu hậu khẽ nói.

- Anh gặp tôi chỉ có hai lần thì sao lại nói thế?- Tôi nhìn Vũ mỉm cười

- Nhưng tôi tin cô không thích dáng vẻ hiện giờ của mình!

- Sao anh lại chắc chắn là thế.

- Tôi nhìn người rất chuẩn.

Tôi lại phá lên cười nhìn bộ mặt ngây ngốc của a ta

- Phải anh nói rất đúng. Tôi thấy rất khó chịu nhưng tôi muốn Hàn Phong phải nhớ về tôi. Tôi có nói anh cũng không hiểu đâu

Đến nơi, tôi chào Vũ rồi bước xuống xe. Đi một vòng, tôi chợt dừng lại trước dáng người cao to, tôi đến gần nắm lấy tay Hàn Phong lúc này tay hần đang buông thõng. Hần đã cảm nhận được tôi nên siết chặt lại Kéo tôi ngồi xuống tấm vải nhung dày đã được trải trước đó, hần nói:

- Cô có muốn biết vì sao tôi lại chọn cô làm bạn gái tôi không?

Tôi ngược lên nhìn hần ta tỏ vẻ khó hiểu rồi không chờ tôi trả lời, hần tiếp tục nói:

- Cô rất lạ, cô khác xa so với những cô gái khác. Cô có chút gì đó cứng đầu một chút tinh nghịch, một chút yêu đuối cần được che chở. Lúc đầu tôi cũng không nghĩ sẽ đưa ra lời đề nghị với cô nhưng ngay cả tôi cũng không hiểu nổi chính mình. Sau này ngày càng gần cô thì tôi mới hiểu rõ.

Hàn Phong dừng một chút rồi quay sang tôi nhìn tôi dịu dàng cơ hồ như đang đầy tình cảm dùng một tay còn lại vuốt khuôn mặt tôi, hần chậm chậm nói:

-Tôi muốn cô phải ở cạnh tôi

Tôi tròn to mắt nhìn hần nói:

- Anh chấp mạch à? Không bao giờ đâu nhé!

Tình hình này không ổn rồi, cũng tại tôi hết thời mau mau thực hiện kế hoạch rồi chuồn lẹ -Tôi nhủ thầm rồi nhắm ngay môi hần mà cắn đến bật máu. Hần đau đớn đẩy tôi ra rồi quẹt đi một dòng máu đỏ tươi không ngừng chảy. Nhìn tôi bằng đôi con ngươi vô hồn, hần nhếch môi nói:

- Rất tốt. Cô hãy xem như từ nãy giờ tôi chưa nói gì cả.

Tôi nhìn hần một cách lạnh lùng lạnh đạm nói:

- Được thôi.

Sau khi hần quay lưng bước đi tôi còn khẽ mỉm cười. Thế nhưng.... Tôi đặt tay lên tim, chỗ này sao mà nhói quá, sao đau quá. Tôi không hiểu bản thân mình muốn gì nữa, đã trả được hận rồi mà sao tâm trạng tôi lại thành ra thế này. Bỗng dưng một giọt nước mặn chát đắng ngắt rơi vào môi tôi chắc có lẽ giọt nước lúc này cũng là một trong số chúng, rồi ào....ào mưa tuôn xuống bất ngờ làm ướt hết cả người tôi. ;Tôi gạt

đi những lọn tóc bết vào trong mặt, gượng cười đứng lên cất bước về nhà nhưng trước khi đi tôi còn gắng gượng ngoái đầu lại nhìn ;sau đó mới thật sự trở về nhà không ngoảnh lại lần nào nữa

Zing Blog

10. Chương 7: Bạn Gái Anh Đây À?

chương 7: Bạn gái anh đây à?

Tại một nơi khác...

Brừm...Brừm...Brừm

Tiếng nổ của hàng chục chiếc xe mô tô vang lên xé trời. Cả đàn xe đen không ngừng uốn lượn, bao vây chiếc xe hơi hiệu Ferrari nổi tiếng, bóp còi âm ỉ phá tan sự yên tĩnh vốn có.

1 chiếc xe mô tô trong số đó lao vút lên đón đầu chiếc xe hơi. Gạt chân chống, anh ta bước xuống cởi bỏ chiếc mũ ra, mái tóc màu bạch kim nổi bật trong đêm tối. Trên tai đeo một cái khuyên bằng kim cương ánh lên thứ ánh sáng khiến người khác chói mắt.

Người đàn ông trung tuổi bước xuống sau khi anh ta đã tiến sát cái xe.

- Mẹ kiếp! Vũ mày dám cản đường tao à?

Vũ nhún vai, nhếch môi nói:

- Ông Dương à! Tôi có cản đường ông đâu, tôi chỉ muốn nói chuyện với ông thôi.

- Mày muốn nói gì?

- Ông cũng biết là dạo gần đây công ty Hàn Gia đang sắp xuất đi số hàng quan trọng nhưng lại bị bọn người khốn kiếp nào đó làm khó làm dễ vậy ông nghĩ xem anh Phong có dễ yên cho bọn chúng không?

Thoảng vẻ sợ hãi ông Dương bảo vệ sĩ ra giải quyết còn mình thì vào trong nhưng vừa chui vào thì pằng... pằng... Pằng- bọn người vệ sĩ của ông lần lượt đổ xuống ngay trước mặt ông. Thúc gã tài xế chạy nhanh nhưng xe của ông ta không tài nào vượt lên được vì xe của Vũ đã chắn ngang đó. 1 giọng cười vang lên, Vũ kéo ông Dương ra và bóp mạnh vào mồm ông Dương.

- Ông chưa trả lời câu hỏi của tôi

Ông Dương lấy tay của mình gỡ lấy tay của Vũ ra nhưng sức của ông ta không đủ.

- Tôi... tôi sẽ không làm thế nữa anh bảo Hàn Phong tha cho tôi với.

Vũ nhìn ông ta, nhếch mép cười khinh bỉ:

- Tôi cũng muốn tha cho ông lắm nhưng tôi nghĩ trừ phi...

Vũ bỏ tay ra thông thả bước đi. Anh nói:

- Ông là người chết. Anh Phong chỉ tin vào miệng của người chết. Xử ông ta!

Pằng. Tiếng súng đạn vang lên, người ông Dương ngã xuống mắt còn chưa kịp nhắm, hai mắt trợn tròn mở to và đó cũng là kết quả cho những ai dám cản đường Hàn Phong.

Mấy ngày nay, Hàn Phong không gọi cho tôi lấy một cuộc, có lẽ là đã giận tôi thật rồi.

Vừa ra khỏi cổng trường thì tôi đã thấy chiếc xe màu bạc của hắn ta.. Có lẽ là hắn thấy tôi nên Vũ đã bước xuống đi đến chỗ tôi và Gia Khang đang đứng

Anh ta gọi tôi và nói rằng Hàn Phong đang đợi. Tôi nói có việc và bước đi theo Vũ mà đâu hay biết rằng tay của Gia Khang đã nắm chặt lại từ lúc nào. Chiếc xe từ từ lăn bánh chạy boong boong trên đường. Tôi

vốn nghĩ rằng hắn sẽ không đến tìm tôi một lần nào nữa và 100 triệu hắn sẽ đòi tôi trả gấp nhưng hắn không làm thế chỉ im lặng, vậy hắn muốn đem bán tôi để lấy tiền à? Không không thể được. Tôi xua xua tay liên tục, Hàn Phong thấy thế thì nhăn mặt khó chịu nói:

- Cô làm trò gì vậy?

Tôi hoảng sợ ngược nhìn hắn khoé mắt long lanh:

- Tôi không muốn bị anh bán đâu tôi không muốn làm nô lệ

Hắn nhếch môi mỉm cười nói:

- Phải. Tôi sẽ bán cô làm nô lệ nhưng cô chỉ có thể làm nô lệ ột mình tôi không ai có quyền giữ cô ngoại trừ tôi.

Tôi đơ mặt, như thế vẫn là nô lệ còn gì có gì khác biệt nhau sao?

- tôi không làm nô lệ đâu huhu tôi muốn về nhà. Tôi muốn đi thăm mẹ tôi

Chiếc xe dừng lại trước một salon lớn, không lẽ hắn định bán tôi thật sao? Tôi ngược nhìn hắn bằng bộ mặt không thể nào thê thảm hơn tôi nói:

- anh thật sự muốn bán tôi sao?

Đáp lại vẻ mặt của tôi là nụ cười nhếch môi và lời nó lạnh lùng của hắn:

- Phải. Tôi phải đưa cô đến đây để trang điểm cho cô, cô xấu như thế này thì tôi bán sẽ không được giá.

- Mau vào đi

- Được rồi

Tôi như một đứa trẻ nhỏ sợ hãi nép sát vào người Vũ bước từng bước rụt rè. Bốp...

- Úi. Anh đứng lại làm gì thế?

Xoa xoa cái đầu đau, tôi nhăn nhó.

Hắn quay mặt lại nhìn chăm chăm vào tôi đang nép vào người Vũ không nói gì lẳng lặng bước đi.

- Hắn làm sao thế nhỉ? Không lẽ hắn bị điên? Có lẽ vậy. - tôi lẩm nhẩm tự nói với mình

Cốc. Hàn Phong không biết từ đâu chui ra mà gõ vào đầu tôi một cái đau điếng.

- Này anh khùng hả? Sao lại đánh tôi

- Còn không mau đi

- biết rồi

Hắn đi đến nói gì đó với một người phụ nữ trung niên tầm 50 tuổi cái gì đó mà bà ta nhìn tôi khê cười, tôi cũng gật đầu nhìn bà ta.

Họ đi về phía tôi, bà ta nhìn tôi rồi nói:

- Cô ấy là bạn gái cậu à?

Tôi đang có ý định bảo không phải thì Hàn Phong đã trả lời trước tôi.

- Phải

- Cô gái xinh đẹp đi theo tôi.

Tôi mơ mơ hồ hồ được bà ta dẫn vào phòng làm tóc. Cô nhân viên nhìn tôi rồi khê nói:

- Chúng tôi sẽ làm cô hài lòng

Họ làm nóng máy rồi uốn cong đuôi tóc tôi thành những lọn nhỏ. Vén một bên tóc tôi tạo thành độ phồng rồi nói:

Tôi sững sờ khj trong phòng đầy đủ nhiều loại quần áo. Đồ đi chơi cá tính, quần áo thể thao, váy dạ hội lộng lẫy, đầm xoè nữ tính. 1 người đàn ông bước đến nhjn tôi từ đầu đến chân rồi đưa tôi chiếc áo đầm xinh xắn màu trắng dài ngang gối kiểu áo cúp ngực. Có chút quyến rũ làm tôn lên đường cong xinh đẹp. Phần trên được xếp li phẳng phất ánh sáng lấp lánh của kim cương. Wow hẳn ta bảo bán tôi thể mà cũng ckjư đầu tư gkê kim cương cơ đấy nhưng mà... Hẳn ckj muốn tôi kím tiền cko hẳn thôj, ý ngkĩ đó làm tôi cụp mặt xuống.

Bước vào phòng tôi thay bộ váy học sinh bằng ckiếc đầm xinh đẹp đó nhưng tôi lại không vui chút nào. Sau khi tôi vận lên mình chjếc đầm xinh đẹp thì nhà thiết kế ấy nkìn tôi mỉm cười vỗ tay.

Họ đưa tôi một đôi guốc đen nkung cao đến khoảng 5 phân rồi son môi cho tôi vì theo yêu kầu kủa hẳn đừmg quá kầu kì.

Sau khj hoàn tất, tôi được nhân viên dẫn ra ngoài phòng mà Hàn Phong ngồi đợi. Thấy tôi, người phụ nữ ấy nói với hẳn:

- Thấy sao? không làm cậu thất vọng chứ?

Buông tờ báo ra, Hàn Phong ngược nhìn tôi rồi lãnh đạm nói:

- Rất tốt.

Ckiếc xe dừng lại trước nhà hàng năm sao “ the world ” Chưa để tôi kịp nói thj hẳn đã khoác tay tôi kéo vào trong. Hẳn phẩm thang máy đến tầng cao nhất.

- Sao anh bảo bán tôi làm nô lệ mà

- Cô làm nô lệ kủa tôi.

Ding...

Thang máy mở ra, tiếng thang máy làm tôi không ngke được câu sau hẳn đã nói gì nên tôi quay sang hỏi hẳn:

- Anh nói gì?

Hẳn không nói gì kéo luôn tôi ra ngoài, người gì mà lạ lùng.

Chúng tôi đi đến một pàn ăn ngoài phía pan công. Thấy chúng tôi đến, cô gái đang ngồi đó đứng dậy giọng ồm ờ đẩy tôi ra rồi kéo tay Hàn Phong nói:

- Anh Phong em biết anh còn yêu em mà, anh hẹn em ra đây để hàn gắn tình cảm bọn mình phải không?

À thì ra là để cắt đuôi cô gái này à. Cô ta trông rất quyến rũ rất thời trang nhưng sao lại làm cái đuôi !

Hàn Phong khó chịu nhưng lấy lại vẻ điềm tĩnh hẳn gạt cánh tay Hàn Phong ra và kèm theo tiếng cười nhếch mép

- Hừm. Cô không thấy tôi đi cùng với ai à?

- Cô ta là ai?

- Tại sao anh lại dẫn cô ta theo

Chúng tôi đến bàn thông thả mà ngồi xuống trong cơn tức giận. Gọi được vài món ăn và 1 chai rượu vang, hẳn ta nói:

- Cô cũng thấy rồi đấy cô ấy là Uyên Nhi bạn gái của tôi, sau này cô đừng làm phiền tôi nữa.

- Anh không yêu em nữa à? Em yêu anh nhiều lắm Hàn Phong - Cô ta nắm lấy tay Hàn Phong lay lay trong khi hẳn vẫn đứng đưng mà gạt phăng bàn tay ấy ra.

Cười nhếch mép hẳn ta nói:

Trúc Lâm à cô thấy nói thể mà không ngượng à?

Cô ta bắt đầu dùng đến nước mắt khóc thút thít:

- Em yêu anh mà em không yêu anh ta

- Cô khóc cái gì im miệng

Lời nói của boss có khác làm cô ta lập tức ngậm miệng ngay nhưng vẫn cứ cố gắng liếc tôi toé lửa, khuôn mặt cô ta đanh lại, cô ta chỉ thẳng vào mặt tôi:

- Là tại cô, cô là kẻ phá hoại hạnh phúc của tôi, cô là kẻ thứ 3

Tại sao lại liên quan đến tôi? Tôi gkết nhất là ai chỉ vào mặt tôi giống như hành động của cô ta lúc này, tôi cố kìm nén để mỉm cười:

- Vui lòng đừng cỉ tay vào mặt tôi

- Tôi cứ chỉ đấy cô ngkĩ cô là ai mà tôi không dám chỉ. Cô cỉ là kẻ thứ 3 - Vừa nói cô ta vừa cỉ vào mặt tôi, không có ý định bỏ ra

Thấy thế Hàn Phong chau mày hơn định nói gì đó nhưng tôi nhìn hấn ta mỉm cười nhẹ. Hiểu ý tôi hấn ta không nói gì nữa. Quay sang đối diện với cô ta, tôi nhìn cô ta bằng ánh mắt thách thức

- Cô không biết à, kẻ xen vào không phải người thứ 3 mà kẻ thua cuộc mới là kẻ thứ 3

- Cô...cô...cô là đồ mặt dày vô liêm sỉ. Bố mẹ cô không dạy cô phải làm thế nào cho tốt à?

Trên đời này cô ta có thể chửi tôi bằng bất cứ hình thức gì tôi không quan tâm nhưng tuyệt đối đừng động đến bố mẹ tôi. Tôi dùng ánh mắt sắc bén nhìn vào cô ta, nhếch môi nói:

- Đàn bà có thể không xinh đẹp, không thông minh. Nhưng tôi thấy khinh bỉ nhất là người ngu ngốc mà cố tỏ ra thông minh. Cô Trúc Lâm à, cô có tư cách gì mà mắng bố mẹ tôi? Cô nói bố mẹ tôi không biết dạy à? Không đâu! Họ dạy tôi rằng khj mất đi một ai đó thì đừng cố mà tìm về hãy giữ ình cái gọi là tự trọng.

- Cô...cô

Tôi với tay lấy ly rượu trên bàn một hơi uống cạn:

- Cô rất đẹp nhưng vẻ đẹp của cô là dùng để che giấu sự ngu xuẩn ở bên trong. Hà tất gì cô phải lụy một người không yêu mình.

- Cô ngkĩ anh ấy yêu cô à? Chẳng qua cô là người mới nên anh ấy thấy thú vị thôi. Yêu à? Hàn Phong là người máu lạnh không bao giờ yêu ai ngoại trừ Thiên...

- Im miệng.- không để Trúc Lâm nói hết câu Hàn Phong đã cướp lời

- Tôi mà còn thấy cô thì cô chết chắc.

Nói rồi, Hàn Phong kéo tôi ra ngoài làm tôi không khỏi không thắc mắc về cô gái có tên Thiên. Trên đường về, tôi cảm thấy đầu mình nặng trĩu, đau vô cùng có lẽ vì ly rượu lúc nãy.. Nhìn ra ngoài cho gió ủa vào cho vơi đi cơn say trong đầu xoay quanh ý ngkĩ về cô gái tên Thjen. Tôi cũng không bjết tại sao lại ngkĩ đến cô ta, có gì liên quan sao? Mọi vật xung quanh đang xoay vòng quanh tôi, cứ mờ dần mờ dần rồi tất cả trở nên im lặng. Tôi mệt mỏi khép mi lại cỉ nghe loáng thoáng bên tai giọng của Hàn Phong hỏi tôi làm sao thế rồi không gjan trở nên tĩnh mịch, tôi chếnh choáng chìm vào giấc ngủ.

Về đến nhà, tôi cảm thấy mình được nhắc bổng lên, người đó có lẽ là Hàn Phong vì hấn là người đưa tôi về mà. Hàn Phong bế tôi đặt lên giường rồi nhẹ nhàng tháo đôi giày tôi ra kéo chăn đắp ngang người tôi. Tôi chui vào trong chăn co ro người lại chếp chếp cái miệng rồi ngủ ngon lành. Nửa đêm, tôi thấy cổ họng khô rất nên lăn mò ngồi dậy. Tôi động đến một cái gì đó hình bàn tay người . Tôi chậm chạp mở mắt trong cơn buồn ngủ và bắt gặp ánh mắt thẳng trừng của Hàn Phong. Tôi nói bằng giọng ngái ngủ:

- Sao anh lại ở đây

- Tôi thấy cô say nên sợ cô sẽ xảy ra chuyện.

Đột nhiên tôi cảm thấy người mình như đang bị thiêu đốt,khó ckiu nói:

-Tôi nóng

Tôi lấy tay nói rộng thêm phần áo không cẩn thận để lộ một phần thịt trắng ngần. Tất cả đều thu vào tầm mắt của Hàn Phong. Hàn Phong nhú đôi mày, cổ họng trở nên khô nóng:

- Tôi về đây tôi nghĩ cô nên đi tắm cho tỉnh táo.

Hàn Phong quay người rời đi nhưng không hiểu sao tôi lại chạy đến ôm lấy hắn rồi hôn lên má hắn một cái. Không ngừng cọ đầu vào vòm ngực săn chắc của Hàn Phong mà không ngờ tới hành động đó hết sức sai lầm. Hắn nâng cằm tôi lên, mặt nhọc nói:

- Tôi rất tin tưởng vào khả năng kiềm chế của mình nhưng mà... Cô lại làm ra hành động như thế, ánh mắt cô mang vẻ mỉa mai hoặc rất đa tình. Tôi dù sao cũng là đàn ông, cô kêu tôi làm sao?

Nói rồi, hắn ta hôn lên môi tôi một cách cuồng nhiệt. Hai cánh tay luồn ra ôm sát người tôi. Môi lưỡi dây dưa cọ xát hòa quyện cùng hương vị rượu vang tuyệt hảo quả thật khôn.g tỏi. Nhưng mà tôi chưa cho phép hắn hôn tôi kia mà. Ừm..ừm, tôi cắn đôi môi hắn ta đến bật máu. (@@! Tội nghiệp Phong ca). Vị máu tanh tưởi hòa vào khoang miệng tôi, xộc thẳng lên mũi. Tôi ho sặc sụa, giọng lè nhè, tay dụi dụi đôi mắt:

- Ai cho anh hôn tôi? tôi cắn chết anh.

Hàn Phong nhắm mắt đau đớn, buông tôi ra hắn ta nói bằng giọng khàn đục:

- Hành động đó không thể đùa được, đây là lần thứ 2 cô cắn tôi rồi đây còn lần nào như thế này nữa thì cô chết với tôi. Thôi cô mau ngủ đi

Tôi ngược nhìn Hàn Phong đang lau vết máu trên môi hắn mà lòng trùng xuống vương tay, tôi ôm hắn vào lòng thổ thê:

- Anh có đau không? Thôi trẻ rồi anh tạm ngủ ở đây đi mai rồi về

- Được.

Nói xong hắn áp lưng lên tấm nệm êm ái, còn tôi vui đùa vào khuôn ngực săn chắc ấy yên tâm mà tựa vào chìm vào giấc ngủ với niềm cảm xúc lẫn lộn.

11. Chương 8: Tôi Không Ở Cùng Anh Đây

Chương 8: Tôi không muốn ở cùng anh đây

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy với cái đầu đau nhức. Lấy tay vỗ vỗ cho đỡ hơn rồi tôi quay sang...

- Á Á Á ...Sao anh lại ở trên giường tôi

Hàn Phong nhú đôi mày lại, lấy tay dụi dụi đôi mắt, hắn nói giọng pha chút mệt mỏi:

- Có gì đặc biệt đâu là cô bảo tôi ngủ với cô mà

Tôi hờ người trợn to đôi mắt, theo lẽ thường tôi nhìn vào trong chăn...

- Oh my god trên người tôi mặc 1 chiếc quần short và 1 chiếc áo thun nhưng tôi nhớ hôm qua đâu có chuyện gì đâu!

Tôi nhủ thầm rồi nhìn xuống đất. Ồi lạy chúa, chiếc áo đầm thì vứt sang một bên còn đôi giày nữa huhu giờ phải làm sao đây huhu

Tôi nhìn Hàn Phong rồi nói:

- Anh nói đi chưa có chuyện gì xảy ra phải không?

Hắn ta nhếch mép cười điềm tĩnh nói:

- Xin lỗi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm

- Nhưng tôi không yêu anh
- Tôi sẽ làm cho em yêu tôi và em mãi sẽ là cô gái của tôi, của Hàn Phong này.
- Anh mau biến đi cho tôi mau đi khỏi đây, đời này kiếp này đừng để tôi thấy anh

Tôi gào lên chỉ tay ra phía cửa nước mắt rơi như không thể kìm lại.

Hàn Phong vẫn với nụ cười đó, đi ra ngoài nhưng có ai biết được rằng trong lòng hắn lại quặn lên một thứ gọi là đau.

Tôi ngồi bệt xuống sàn, gạt đi dòng nước mắt, tự trấn an để bắt đầu một ngày mới tồi tệ.

Bước từng bước trên vỉa hè, tôi một mình đón nhận ánh nắng rực rỡ, khó chịu khi nghĩ về hắn- tên đại xấu xa. Bây giờ tôi phải làm sao đây, đêm đầu đã bị Hàn Phong cướp mất tôi còn làm được gì nữa đây! Không phải hắn bảo sẽ chịu trách nhiệm sao, nhưng lời nói của hắn có thể tin được không? Tôi không dám khẳng định. Thở dài thườn thượt dù sao mọi chuyện cũng thành ra thế này rồi thì cứ đối mặt với nó xem sao. Với suy nghĩ đó, tôi cảm thấy tự tin thêm vài phần.

Píp...píp. Điện thoại tôi báo hiệu rằng có tin nhắn, mở ra xem trên màn hình hiện lên dòng chữ:

- Mọi chuyện đã thành ra như thế thì dù cô có muốn hay không tôi cũng sẽ chăm sóc, tôi sẽ ở bên cạnh cô. Tôi sẽ cho cô thời gian suy nghĩ

Tôi không biết nên vui hay nên buồn. Cái tên này thật sự rất đáng ghét. Tôi không thèm trả lời, nhét luôn chiếc điện thoại vào cặp.

- Uyển Nhi bà bị làm sao vậy? Gia Khang nhìn tôi, lo lắng hỏi
- không sao, tôi rất buồn, tôi và ông đi thăm mẹ tôi rồi đi đâu đó chơi nha
- tại sao bà buồn, có chuyện gì?
- không có chuyện gì đâu, vì lâu rồi chưa đi chơi với ông nên muốn đi thôi mà.- tôi cười toe toét ôm vai bá cổ Gia Khang ,nụ cười gắng gượng làm tôi cảm thấy thật mệt mỏi.
- Mẹ à mai là mẹ được xuất viện rồi !
- Ừm mẹ cũng muốn được về nhà, ở bệnh viện khiến mẹ rất ngột ngạt

Tôi mỉm cười xoa bóp cánh tay mẹ. Bà nhìn tôi âu yếm rồi quay sang Gia Khang:

- Cháu là bạn Uyển Nhi à?

Gia Khang khẽ cười đáp:

- Vâng thưa bác

Mẹ tôi lúc này đã khỏe hơn, mặt bớt đi vẻ xanh xao.

Tôi cùng mẹ và Gia Khang trò chuyện vui vẻ, từ lúc ba mất đến bây giờ thì chưa lần nào chúng tôi trò chuyện lâu như vậy. Ở với mẹ đến 6h thì chúng tôi xin phép đi về.

- Bà muốn đi đâu chơi nữa không? - Gia Khang vừa lái xe vừa hỏi tôi.
- Tôi muốn đi ăn kem ở Hoàng Nhật.
- Ok. Hoàng Nhật thẳng tiến

Gia Khang lái xe thẳng đến Hoàng Nhật., tôi gọi một ly kem hạnh nhân còn Gia Khang thì một cốc cà phê đá.

- wow ngon quá - Tôi cười toe toét khi vừa cắn một miếng kem lạnh buốt.
- Haha. - Gia Khang nhìn tôi, mỉm cười thành tiếng.
- Này, cười gì chứ? - Tôi liếm kem nhìn Gia Khang với khuôn mặt hình sự.

- Nhìn bà giống y con nít, không có ai nghĩ bà hai mươi tuổi đâu- Gia Khang bỗng dừng cười phá lên.

- Im ngay, mặc kệ tôi - tôi nhìn đáo dáo xung quanh, không biết có ai ngke thấy không nữa. Mắt mặt quá à, cái tên này làm như muốn tôi quê vậy.

Sau khi xác định là không ai chú ý tới mình, tôi chồm tới gõ một phát vào đầu Gja Khang.

- Ui da. Đúng là cái đồ con nít mà, ăn còn dễ tìm lem trên mặt chẳng khác nào con mèo bấn

- Đâu đâu? - Tôi đưa tay xoa xoa, vẽ mặt ngơ ngác.

- Bên kia. Trời ơi không phải, bên đó đó. - Gia Khang chỉ chỉ vẽ mặt rất ngộ

- Chỗ nào?

- Tôi lau cho, bà càng lau mặt càng nhem nhuộm.

Gia Khang đi qua phía tôi, đưa tay lau vết kem trên mặt thật nhẹ nhàng. Cười cười bảo tôi là một đứa trẻ.

Gia Khang đang lau cho tôi thì có một cánh tay khác bắt lấy tay cậu ta, hất mạnh ra phía sau và người đó không ai khác là Hàn Phong.

- Anh làm trò gì vậy? - Tôi tức tối nhìn Hàn Phong

Hàn Phong chẳng nói chẳng rằng kéo tôi đi. Nhưng không biết vào lúc nào một tay còn lại của tôi đã được Gia Khang nắm lấy. Tình hình bây giờ đang rất căng thẳng, tôi còn ngke mùi thuốc súng đâu đó quanh đây. Tôi hết nhìn Gja Khang rồi xoay qua Hàn Phong đến chóng cả mặt.

- Hàn Phong bỏ tôi ra

- Đi theo tôi.

Nói rồi, hấn ta nhanh chóng kéo tôi đi nhưng Gja Khang vẫn nhất định không chịu từ bỏ, cậu ta lên tiếng

- Anh có quyền gì mà đưa Uyển Nhi đi.

Hàn Phong quay lại, đưa đôi mắt sắc bén nhìn Gia Khang. Hấn ta cười nhếch môi:

- Tôi nghĩ tôi không cần giải tkích với cậu, buông cô ấy ra.

Gia Khang nhìn chằm chằm vào Hàn Phong, tức giận nói:

- Anh nghĩ mình là ai mà có thể đưa Uyển Nhi đi cho dù anh có là ai đi nữa thì bất cứ người nào cũng đừng hòng đưa Uyển Nhi đi.

- Cậu ngkĩ cậu có thể xen vào cuộc sống của chúng tôi à?

- Anh nói thế có ý gì?

- Cô ta là bạn gái tôi, Uyển Nhi mau về thôi

- Tôi... Tôi ở đây với Gja Khang. Tôi đã bảo anh đừng để tôi nhìn thấy anh nữa cơ mà!

Hàn Phong mỉm cười buông cánh tay tôi ra.

- Cho dù cô mún thế nhưng... Cô vẫn phải đi về với tôi.

Dứt lời, hấn gạt tay gia Khang sang 1 bên, kéo tôi đi thẳng ra phía ngoài. Trước khi đi tôi còn nhìn Gia Khang, ánh mắt cậu ta sắc bén trông thật đáng sợ, tay nắm chặt thành quyền.

- Anh làm gì vậy bỏ ra, bỏ ra. - tôi vùng vằng, hét toáng lên

Hàn Phong vẫn im lặng không nói câu nào nhét tôi vào xe, lái đi về hướng nhà tôi và không quên thắt dây an toàn cho tôi.

- Bỏ ra, bỏ ra anh bế tôi như thế làm gì? - Tôi đánh bôm bóp vào lưng Hàn Phong khi hấn ta đang vác tôi trên lưng.

Mở cửa phòng, hấn bế tôi lên giường đắp chăn lại và ra lệnh cho tôi:

- Tối rồi, đi ngủ

Tôi nhìn hấn rồi nói:

- Tôi còn chưa tắm mà

- Vậy được cô đi đi, chút nữa tôi sẽ gọi cho cô

- Được anh mau về đi

Trước khi đi Hàn Phong còn quay lại nhìn tôi bằng gương mặt cực kì gian tà.

- Nhớ tắm nhanh không bệnh đấy.

Tôi rùng mình, đẩy hấn ra ngoài.

- Được rồi, về đi

Tên này bị bệnh nặng lắm rồi thật tội nghiệp. - tôi xoa tay rồi lấy đồ đi tắm.

10' sau tôi bước ra ngoài, đặt mình lên ckiếc nệm ấm áp.

Reng reng... 1 hồi chuông vang lên khiến tôi giật mình. Ấn vào nút nghe tôi khẽ nói:

- alô

- Ngủ chưa? - Hàn Phong lạnh lùng hỏi

Thì ra là hấn, sao tên này rảnh thế nhỉ, ám tôi hoài!

- Chưa

- Tôi đã bảo cô ngủ mà sao cô còn không mau đi.

- Anh là gì của tôi mà quản nhiều thế hả? - Tôi bực tức gào lên

- Tôi muốn cô ngủ không thì đừng có trách tôi - Hàn Phong hăm dọa

- Anh hù tôi à? Nói cho anh biết tôi không sợ anh đâu nha

- Xem ra sức lực cô còn tốt lắm có thể vận động thể thao một chút.

- Vận động thể thao? Tôi ngủ liên anh ngủ đừng ngon giấc ma nhé!

Tôi lập tức cúp máy, Hàn Phong à cho tôi xin đi sức lực tôi yếu lắm không tham gia được đâu. Anh hay lắm dám lấy nhược điểm của tôi ra mà uy hiếp tôi. Tên xấu xa - Tôi tự kỉ lắm nhắm một mình rồi thiếp đi lúc nào không hay.

.....***.....

Sáng hôm nay là ngày mẹ tôi được xuất viện, vui quá. Mới sáng sớm tôi đã tranh thủ đến bệnh viện mà đón mẹ về còn kì công mà chuẩn bị đầy nguyên liệu dùng để nấu ăn nữa.

Chiếc taxi dừng trước căn nhà của chúng tôi. Mẹ tôi xúc động nghẹn ngào nhìn rồi từ từ bước vào. Tôi xách giỏ đồ im lặng đi phía sau, tôi biết mẹ rất nhớ nhà. Tôi đi đến phòng mẹ, xếp gọn từng thứ một vào đúng chỗ của nó.

- Nhi à! Đồ ăn này là con mua sao? Hôm nay mẹ sẽ làm những món ăn mà con thích

- dạ

Tôi chạy xuống bếp trò chuyện cùng mẹ, có gì thì còn có thể phụ giúp mẹ. Tôi vừa nhặt rau vừa kể những chuyện xảy ra vào mấy tháng qua và bao gồm cả đêm hôm đó.

- Sao, còn nói gì? Con...con sao lại làm ra những chuyện như thế? - mặt mẹ tôi biến sắc, tôi sợ hãi nhìn mẹ tôi, lắp bắp nói

- Mẹ à con xin lỗi, chỉ một phút say mà con đã đánh mất bản thân, mẹ đánh con đi, con xin lỗi mẹ.

Tôi bật khóc nức nở ôm chầm lấy mẹ tôi, bà nghẹn ngào nói:

- Thế cậu ta tên gì? Bao nhiêu tuổi? Cậu ta có chịu trách nhiệm với con không?

Tôi lấp bắp trả lời, nói trong nước mắt:

- Anh ta tên là Hàn Phong. Năm nay 28 tuổi. Anh ta nói sẽ ở bên cạnh con chịu trách nhiệm đến cùng.

- Con có yêu Hàn Phong không?

- Con, con không biết.

- Vậy khi không gặp cậu ta con có nhớ không? khi gặp cậu ta tim con có đập mạnh không?

- Có mẹ à.

Bà thở dài rồi nói:

- Mẹ muốn gặp anh ta

- Vâng.

Hàn Phong đến ngay khi tôi gọi rồi cùng mẹ tôi vào thư phòng để nói chuyện. 20' sau, cả hai cùng bước ra mặt mẹ tôi dịu lại còn Hàn Phong thì nhìn tôi mỉm cười.

Tôi không hiểu, ngược lên nhìn mẹ, tôi cất tiếng hỏi:

- Mẹ à mẹ nói gì với Hàn Phong vậy?

Mẹ nhìn tôi cười thật tươi rồi nói:

- Mẹ đã nói với Hàn Phong rồi, từ nay con sẽ đến nhà Hàn Phong ở.

- Khoan đã. Cho con suy nghĩ chút

Tôi suy nghĩ hồi lâu rồi như vỡ lẽ, tôi hét lớn:

- Cái gì? Mẹ muốn con đến ở nhà anh ta sao? Mẹ không thương con à?

Mẹ tôi và hẳn nhìn hành động như con nít của tôi thì chỉ mỉm cười, mẹ tôi nói:

- Con đã là người của Phong rồi thì đến nhà Phong ở là lẽ đương nhiên

- Không con muốn ở cùng mẹ cơ.

- Em cứ đến nhà tôi. Khi nào muốn thì tôi bảo Vũ chở em đến đây thăm mẹ

- Không con muốn ở cùng mẹ mà. - Tôi khóc như mưa rồi

- Mẹ đã quyết. Con mau ăn cơm rồi dọn đến nhà Phong đi

- Huhu mẹ đuổi con. Vậy ai sẽ chăm sóc mẹ, mẹ đang bệnh mà.

- Em an tâm anh sẽ cho người đến đây chăm sóc mẹ của em. - Hàn Phong nói

- Mẹ muốn con đi thật sao? - Tôi nói trong nước mắt

- Phải - Mẹ tôi quả quyết.

- Vậy mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe con sẽ thường xuyên về thăm mẹ.

- Được rồi con mau ăn đi, con thích ăn sườn lắm mà - Mẹ vừa nói vừa gấp miếng sườn vào đĩa của tôi

- Dạ

- Anh ăn đi thịt này ngon lắm đó đồ xấu

Tôi gấp miếng thịt gà bỏ vào chén của Hàn Phong

- Được rồi. Em ăn đi - Hàn Phong nhìn tôi cười âu yếm.

- Con ăn xong rồi. Đi lấy đồ nha mẹ.

- Con mau đi đi đừng để Phong đợi lâu.

- Vâng con biết rồi mẹ. - Tôi nhanh chóng chạy lên lầu

- Tôi cho anh đợi chết luôn dám chia rẽ tình mẫu tử thiêng liêng à?

Tôi lăm lăm cố gắng lấy thật chậm, chậm nhất có thể. Sau khi dọn đến thứ cuối cùng thì mọi việc cũng xong xuôi.

- Uyển Nhi sao con để Phong đợi lâu thế hả?

- Có lâu gì đâu mẹ có 1 tiếng thôi mà - Tôi mỉm cười tươi thật tươi.

- Con bé này đã lớn thế này rồi mà cứ như còn con nít. - Mẹ mỉm cười đánh yêu vào đầu tôi.

- Đi thôi Uyển Nhi, cháu chào bác.

- Phong, cháu hãy nhớ những gì mình đã nói.

Hàn Phong mỉm cười với mẹ tôi, hắn nói:

- Vâng. Cháu sẽ nhớ.

Tôi ngỡ ngàng không hiểu Hàn Phong nói gì. kéo áo hắn, tôi hỏi:

- Anh đã nói gì? Kể tôi nghe đi

Hàn Phong cười nói:

- Không có gì.

Tôi cứ bám vào tay áo hắn, hỏi mãi khi đã ở trên xe.

- Uyển Nhi à? - Hàn Phong vừa lái xe vừa gọi

- Chuyện gì thế?

Hàn Phong quay sang tôi mỉm cười hỏi:

- Cô muốn ở cùng tôi hay ở phòng khác?

Tim tôi đập lệch một nhịp, tôi lấy lạ đáng vẻ bình tĩnh:

- Anh. , anh bệnh à ở cùng anh làm gì.

- Tôi cứ tưởng cô muốn biết tôi đã nói gì mà mẹ cô đồng ý để cô sống cùng tôi chứ. - Hàn Phong nhìn tôi cười rất chỉ là gian tà

- Sao, anh chịu nói rồi à? - Tôi cười vui vẻ

- Nhưng cô phải thực hiện 1 iu cầu của tôi- Hàn Phong nhìn phía trước rồi nói.

- Yêu cầu gì?

- Cô phải ở cùng phòng với tôi - hắn cười 1 cách gian tà

- không bao giờ và đừng mong chờ

- Tôi đùa thôi

Hàn Phong cười phá lên. Thật không ngờ khi hắn cười như vậy lại đẹp đến thế, tôi ngỡ ngàng nhìn nụ cười của hắn mà tim đập lệch đi một nhịp không lẽ tôi đã iu hắn rồi sao? Cầu xin chúa ngàn vạn lần đừng để con yêu hắn, tên đại ma đầu này nha!

12. Chương 9: Uyển Nhi! Cô Định Phá Nát Nhà Tôi À!!!!

Hàn Phong bảo rằng tòa thành này có tên là Thiên Bằng thành. Tòa thành to lớn, khuôn viên rộng đến mức làm tôi không phân biệt được đây là nhà hay là một nơi huyền bí tuyệt vời dành cho bậc tiên thánh.. Đây là lần đầu tôi có thể tận mắt nhìn thấy một tòa thành nguy nga tráng lệ đến như vậy, nơi này yên tĩnh tuyệt đẹp, tôi có cảm tưởng như đang đứng trước thiên đường xinh đẹp. Tôi bước xuống xe thang thốt khi đang đứng trước một kiến trúc đồ sộ, dọc đường đi tôi nhìn khắp nơi kinh ngạc nhiều hơn là vui sướng. Tòa nhà được xây dựng theo kiến trúc kiểu Pháp đặc trưng, ngôi nhà có hai cột trụ lớn bằng đá cao vút, hai bên cửa chính và ban công chính ở tầng năm.

Cánh đồng hoa với nhiều màu sắc đang vương lên hứng lấy những tia nắng vàng dịu của buổi chiều tà. Nhưng sao ở đây chỉ có trồng một loài hoa ly. Không mấy quan tâm cho lắm, tôi rảo bước đi tiếp trên con đường dài.

- wow đẹp quá. Tòa thành này thật sự rất đẹp

Hàn Phong nhìn tôi mỉm cười không nói gì lặng lẽ bước sau tôi.

Mặt trời đang dần khuất bóng sau đám mây đỏ rực. Nhiều mây đỏ bao vây lấy tòa thành Thiên Bằng tựa như nơi bồng lai tiên cảnh. Hoa thơm ngát hương, cỏ non ngào ngạt đài phun nước to lớn vẫn phun đều đều.

Ông mặt trời chiếu nhẹ những tia nắng ấm xuyên qua những tán cây xanh bóng, hồ nước xanh ngắt một màu làn sóng gợn nhẹ nhẹ; không khí thật nên thơ đầy mộng ảo. Người hầu mặc bộ quần áo trắng tinh tươm xếp thành hàng dài nối đuôi nhau tiến ra. Tất cả khung cảnh nơi đây biến tôi thành một cô bé may mắn được bắt đầu sống ở một nơi như thiên đường.

Một người đã lớn tuổi trông như vị quản gia bước đến hiện từ nhìn tôi. Ông quay sang nói với Hàn Phong:

- Thiếu gia, cậu về rồi à?

Hàn Phong nhìn ông rồi nói:

- Ừm. Cô ấy là Uyển Nhi sau này sẽ sống ở đây, mọi người hay gọi cô ấy là cô chủ.

Người hầu kính cẩn đáp:

- Vâng, thưa thiếu gia

Hàn Phong đưa tôi vào tham quan khu nhà. Biệt thự thiết kế nhiều không gian tiện nghi, bao gồm 20 phòng ngủ, 15 phòng tắm, phòng bếp, phòng ăn chính, phòng ăn sáng, thư viện, phòng chứa đồ, phòng an toàn - kết sắt, phòng giải trí có bar rượu, thang máy, cầu thang bộ, gara ô tô rộng rãi chứa được 20 chiếc xe ô tô hoặc hơn.

Về nội thất, sàn nhà ở sảnh, phòng khách và nhà tắm được lát hoàn toàn bằng đá hoa cương sáng bóng. Các phòng khác như phòng bếp, phòng ăn, phòng ngủ thì ốp gỗ tối màu và trải thảm trang trí.

Cầu thang dẫn lên các tầng của biệt thự to, rộng rãi. Là sự kết hợp hài hòa giữa màu sáng của gỗ và màu đen trầm của sắt.

Toàn bộ cửa sổ, cửa ra vào của biệt thự đều có thiết kế mái vòm kính điển của phong cách kiến trúc Pháp. Ngay cả trần nhà cũng có thiết kế chia ô hay còn gọi là trần nhà coffered đặc trưng.

Bên ngoài biệt thự là vườn cây cổ thụ quý giá, thảm cỏ xanh bao quanh. Phía sau biệt thự còn có vườn cảnh rực rỡ, bể bơi ngoài trời hoành tráng...nhưng tôi vẫn thích nhất là khu vườn hoa đủ sắc.(cái này nói đại thôi mình k biết nhiều)

Tôi há hốc mồm nhìn căn nhà hoành tráng. Tôi đi lên phòng mình, Hàn Phong đã chuẩn bị từ lúc nào rồi, nó rộng bằng cả căn nhà của tôi được trang trí với hai màu trắng hồng hòa hợp thanh nhã, suốt đêm tôi không thể ngủ. Cả người tôi cứ trong trạng thái hồi hộp, xen một cái gì đó thích thú. Tôi đi đến gần cửa sổ, từ đây nhìn ra có thể thấy cánh đồng hoa ly to lớn. Ánh trăng mờ ảo lúc ẩn lúc hiện một bóng hình cao

to làm tôi không khỏi ngạc nhiên. Đưa tay dụi đôi mắt, tôi nhìn kĩ lại nhưng chẳng có bóng hình nào cả, có lẽ tôi hoa mắt chứ giờ này thì có ai mà ra đó chứ.

Cả đêm tôi không ngủ nên sáng sớm tôi đã đi xuống bếp tìm chút thức ăn. Vừa bước xuống lầu, tôi đi đến đâu cũng đều nghe tiếng người hầu lễ phép kính chào:

- Kính chào cô chủ!

Tôi mỉm cười gật đầu đáp lễ. Bữa ăn phong phú làm tôi thấy choáng, có rất nhiều món ăn ngon, lạ mắt mà tôi chỉ nhìn thấy trên truyền hình.

Tôi bước ra ngoài đi dạo để hít thở không khí trong lành, mỉm cười thỏa mãn. Ở đây như được tách biệt với thế giới bên ngoài nên không có xe cộ qua lại đông đúc, nhờ vậy không khí cũng mát mẻ và thoáng đãng hơn.

Thiên Bằng thành vào buổi sáng này thì đẹp nên thơ, cả màu cam vàng của tia nắng sớm bao phủ xung quanh. Hồ nước xanh in bóng của tòa thành rộng lớn. Hai dãy xe hơi nổi tiếng đậu hai bên, dưới ánh nắng tinh khôi lộ ra nét quyền uy, cao quý.

Tôi vào vườn, hái một vài bông hoa xinh đẹp đang nở rộ khoe sắc khoe hương. Tôi thông thả đan chúng lại thành một cái vòng rồi đi lên phòng trang trí nhưng tôi vừa đi thì nghe tiếng bác quản gia hốt hoảng nói:

- Cô chủ, hoa này không hái được đâu.

Tôi nhìn bác quản gia khó hiểu:

- Sao vậy bác?

Bác quản gia tái mặt nhìn vòng hoa mà tôi đang cầm trong tay vội vã nói:

- Cô chủ mau vứt đi đừng để thiếu gia nhìn thấy. Hãy nhớ kỹ hoa trong vườn chỉ được ngắm không thể hái được. Cô đừng đi sâu vào bên trong, nhớ kỹ đấy

Nói rồi, bác quản gia đẩy tôi ra ngoài gấp gáp bảo tôi mang vứt. Tôi vẫn làm theo lời bác nói nhưng nhìn theo bác mà cảm thấy khó hiểu.

- Chuyện gì thế? - Hàn Phong từ đâu xuất hiện, hắn ta nói

Bác quản gia lau đi lớp mồ hôi trên mặt, mỉm cười nói:

- Không có chuyện gì đâu thiếu gia.

Tại sao bác ấy lại không muốn để Hàn Phong biết, tại sao nhỉ: Tôi đang trầm tư suy nghĩ thì nghe tiếng Hàn Phong gọi bên tai:

- Uyển Nhi mau vào nhà ăn sáng thôi

- Ồ . Vâng

Bước theo sau Hàn Phong mà tôi cứ thắc mắc hoài, nhưng dù sao đó cũng là chuyện riêng của ngôi nhà này, không nên thắc mắc quá nhiều. Nhủ thầm là thế nhưng tôi không khỏi không thắc mắc. Gãi gãi đầu, tôi vào phòng ăn.

Trường tôi cho nghỉ hai ngày nên tôi chỉ biết ở nhà và đi dạo, ngoài hai việc đó ra tôi không biết làm gì khác. Đụng vào việc gì thì bác Lương Điền (tên bác quản gia) bảo tôi:

- Cô chủ việc đó cứ để người hầu làm là được rồi.

Nghe bác nói vậy nên tôi đành lẳng lặng ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, tôi đã thấy một chú mèo xinh đẹp với bộ lông trắng đang tìm kiếm một thứ gì đó.

- Oa. Con mèo này đẹp quá. Con mèo ấy tên gì vậy bác - tôi hét lên rồi quay sang nhìn bác quản gia

- Nó tên là Tiểu Bảo.

- Meow Meow Meow. - Chú mèo đưa một chân lên không ngừng liếm láp. Tôi tiến gần lại nó, giơ tay định bắt nó nhưng nó đã chạy mất rồi.

- Đứng lại Tiểu Bảo - Tôi chạy theo sau con mèo hô to.

- Meow Meow - Con mèo vẫn chạy tiếp, không có ý định dừng lại .

Thấy tôi chạy sau con mèo, bác quản gia cũng chạy theo tôi hô to:

- Cô chủ đừng chạy nữa, té đó, cô chủ.

Con mèo vẫn chạy, chạy vào trong phòng khách đập đổ lung tung. nó nhảy lên cái bình hoa được đặt trên kệ làm nó lắc lư chao đảo. May thay, bác quản gia đã kịp chụp lại được. Thở phè một cái, bác nói:

- May quá cái bình hoa quý.

Xoảng. Một chiếc bình hoa khác vỡ tan tành nhưng tiểu Bảo vẫn không chịu dừng lại thế là tôi đành phải đuổi theo sau bắt lấy nó. Người làm trong nhà hoảng loạn kêu lên bắt lấy những thứ quý giá. Bác quản gia hét lớn:

- Ôi trời ơi, cái bình hoa của tôi. Cô chủ đừng đuổi theo tiểu Bảo nữa. Cái bình hoa nhà Đường của tôi huhu

Tôi không nghe vẫn nhất quyết bắt cho bằng được nó. Tính tôi là vậy càng khó khăn càng không cho động vào thì tôi càng nhất quyết phải động cho bằng được. Tiểu Bảo chạy lên lầu, phá tan tành mọi thứ, phòng nào cũng được nó thăm viếng để lại một đống hỗn độn.

- Ôi nó... phòng của Hàn Phong. Oái, phòng đó là của Hàn Phong nó mà vào làm xáo trộn thì hấn sẽ lên cơn thịnh nộ mất thôi. Tôi đuổi theo sau nó ngăn không cho nó vào nhưng... muộn mất rồi.

Căn phòng sạch sẽ bị nó làm cho thành một căn phòng bẩn, bừa bộn. Quần áo bị nó lôi ra khỏi tủ, vất tùm lum xuống đất. Tranh trên tường thì gần như sắp rơi xuống. Đồ dễ vỡ thì cứ liên tiếp mà kêu loảng xoảng tang tành. Tất cả trở nên thật thê thảm dưới cái chân nhỏ của nó. Nguyên căn nhà bây giờ như có lũ mới vừa đi qua.

- CHUYỆN GÌ VẬY? - Hàn Phong hét to lên khi nhìn thấy mọi thứ.

Tôi sợ hãi lấp ba lấp báp

- Tôi...tôi...là do tiểu Bảo đó.

Tôi chỉ tay về hướng đương sự đang nhón nhơ tung tăng mà đi ra khỏi phòng.

Hàn Phong với khuôn mặt đờ đờ sát khí hét to:

- Cô... mau dọn sạch sẽ cho tôi.

Hấn hét to đến nỗi làm căn nhà bị chấn động nhẹ, tôi giật mình nói:

- Được được anh tìm chỗ nào đó mà ngồi đi tôi sẽ dọn dẹp thật sạch sẽ mà.

Hấn ngồi trên chiếc giường chỉ huy:

- Nhặt mảnh vỡ đi nhanh lên không khéo dẫm lên đứt chân bây giờ.

- Được rồi. Tôi nhanh chóng nhặt chậm những miếng thủy tinh nhỏ nhỏ.

- Nhặt nhanh lên

Hấn hét to làm tôi tôi gật cả mình, miếng thủy tinh dăm vào tay.

-Oái.

-Trời đất ơi làm có chút việc cũng không xong. - Hàn Phong bế tôi đặt lên giường, mở chiếc tủ kê bên và lấy ra một hộp sơ cứu.

- Người đâu, mau vào dọn cho tôi. - Hàn Phong hét lên bực tức.

Người hầu tái mặt chạy vào xem tình hình thế nào rồi nhanh chóng dọn dẹp chạy đi chạy lại vất vả trong khi tôi chỉ ngồi trên giường cho Hàn Phong băng lại tay. Hấn lau thật nhẹ nhàng, gấp ra rùng miếng thủy tinh nhỏ. Tôi nhìn hấn khẽ mỉm cười.

- Đau quá. - Tôi nhắm mắt khi hấn đổ thuốc khử trùng vào tay tôi

Hấn thối nhe nhẹ khẽ nói:

- Hết đau chưa

Tôi nhìn hấn, tim đập nhanh lỗi ngay vài nhịp. Hấn ngược nhìn tôi, bốn mắt nhìn nhau thời gian như dừng ngay lại. Tôi xấu hổ xoay mặt đi, điều hòa lại hơi thở, tôi nói:

- Tôi sẽ nấu cho anh một bữa ngon xem như đền đáp lại vụ phá nhà anh nhé!

Hàn Phong xoay mặt tôi lại, ngờ vực hỏi:

- Có được không đấy?

Tôi mỉm cười, đáp chắc nịch:

- Được

- Tôi tin cô.

Thế là tôi nhanh chóng chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu cần làm ột bữa tiệc hoàn hảo. Bước nhanh vào bếp, tôi đeo chiếc tạp dề và chuẩn bị với một khuôn mặt đầy hớn hởi. Nhưng chưa được 5' thì. một tiếng nổ lớn vang ra.

- Chuyện gì, lại chuyện gì nữa? - Hàn Phong hốt hải chạy xuống.

Đơ người với cái cảnh... Nhà bếp cháy đen thui, khói bay lên ngùn ngụt, không còn ra cái nhà bếp hay là một bãi chiến trường nữa. Hàn Phong tức giận quát:

- Trần Uyển Nhi, cô định phá nát nhà tôi à!!!!

Tôi quay lại nhìn hấn, Tóc tai xoắn tít lại, gương mặt đen sì, quần áo cũng đen nốt, nói:

- Xin lỗi.

-Cô...Cô

Xoảng... Xoảng.... Xoảng. Chén đĩa trong nhà lần lượt vỡ tan tành, Hàn Phong nhăn nhúm khuôn mặt, chau mày khó coi quát lớn:

- Trời đất, người đầu mau vào dọn cho tôi!!!!!!!!!!!!

Hàn Phong nhìn tôi bằng ánh mắt tức giận hét:

- Cô mau đi tắm đi kinh chết được

Tôi cười hì hì nhìn hấn rồi nhanh chóng đi lên phòng. Tắm rửa sạch sẽ làm tôi như có cảm giác nhẹ nhõm hơn. Lau mái tóc ướt, tôi ra ngoài ban công ngắm nhìn cảnh vật. Bầu trời tối, điểm một vài ngôi sao xinh xắn. Ngồi lại tôi mới có thời gian suy nghĩ về hấn, về ngôi nhà kì lạ này và về cô gái có tên Thiên... Hấn cổ quái khó hiểu, ngôi nhà kì lạ không cho hái hoa, một cái bóng người đang yên đấy, thế mà chớp mắt một cái lại không thấy đâu và về cả cô gái huyền bí ấy, cô ta là ai?

13. Chương 10: Rắc Rối

- Chủ tịch gọi tôi có gì không ạ? - Mặc dù thời tiết ở Đà Lạt rất lạnh nhưng trên mặt người đàn ông này mồ hôi vẫn cứ rơi từng dòng.

Người được gọi là chủ tịch thì lông mày nhíu chặt lại. Bàn tay đầy mồ của ông ta đập mạnh xuống mặt bàn.

- Cậu làm trợ lý cái kiểu gì vậy hả? Để cho tập đoàn Hàn Gia dành được dự án lần này là như thế nào? Cậu có biết là tôi tốn rất nhiều tiền vào hợp đồng này không hả?

Người trợ lý mặt mày tái mét, anh ta lắp bắp:

- Dạ...dạ...tôi không biết ạ!

-Chết tiệt, Tôi trả tiền cho cậu để cậu nói với tôi những lời này à? Toàn là một lũ ăn hại, không giúp ích được gì cả. Mau tìm ra khe hở của Hàn Phong cho tôi

- Vâng...vâng

-Anh Phong, tôi đã kí được hợp đồng với Kevin bây giờ khu đất phía đông ở Mỹ đã thuộc quyền sở hữu của chúng ta..- Vũ đặt văn kiện lên bàn, nhìn Hàn Phong mỉm cười.

- Cậu làm rất tốt. Công ty chúng ta đã được lợi bao nhiêu phần trăm rồi?

- Trung bình mỗi năm sẽ lời khoảng 50%

- Được rồi vất vả cho cậu quá- Hàn Phong cười nói.

- Không sao đâu, anh quá lời - Vũ mỉm cười

Lấy lại vẻ mặt lạnh như băng, Hàn Phong nói:

- Chúng ta đã thành công lấy được hạng mục lần này thì Triệu Tử Hào cũng không dễ dàng gì mà tha cho chúng ta, nhất định ông ta sẽ nổi giận và tìm cách hại chúng ta phải cẩn thận.

- Vâng tôi hiểu rồi - Vũ thôi cười lấy lại vẻ nghiêm trang thường thấy.

- Cậu có thể ra ngoài được rồi. - Hàn Phong cúi đầu xem tập văn kiện mà lúc này Vũ đã đặt trên bàn.

14. Chương 11: Học Sinh Mới

- Ông làm rất tốt. - Người mặc áo choàng đen mịn, trên khuôn mặt được che kín bởi chiếc mặt nạ ác quỷ nói với người đàn ông

- Vâng, tôi sẽ cố gắng làm tốt hơn nữa - ông già to béo thấy được khen thì mỉm cười đắc ý.

15. Chương 12: Nỗi Đau Khó Hiểu !!!

- Tựa vào tường ...

- Tôi tìm chút yêu thương ...

- Nhìn vào gương ...

- Tôi tìm Tôi của ngày trước...

.....*****.....

- Gia Khang 3h tôi chờ cậu ở quán Hoàng Nhật, nhớ đến đúng hẹn nha.

- Có chuyện gì? - Gia Khang nhìn tôi thắc mắc.

- Hihi đến đó thì khắc biết. Thôi tôi về đây.

Nói rồi tôi nhanh chóng chạy ra cổng trường nơi có chiếc xe của Hàn Phong đang chờ ở đó. Mở cửa xe, tôi ngồi cạnh Hàn Phong không thì hấn lại nhỏ mọn mà không chờ tôi về mất. Sở dĩ tôi nhìn hấn chẳng qua là vì buổi sinh nhật đáng nhớ dành tặng Gia Khang thôi.

- Tôi đã bảo là không được gặp tên Gia Khang đó mà. - Hàn Phong nhú mày nói.

- Tôi gặp ai là chuyện của tôi không cần anh quản. - Tôi khoanh hai tay lên trước, mắt hướng ra phía cửa sổ.

Hàn PHong lạnh giọng nói:

- Cô là của tôi.

Của anh? Cái tên điên tính tình cũng khủng, ai là của hắn chứ! Tôi tức giận nói:

-Của anh cái con khỉ á!

Hàn Phong cười lạnh bảo:

- Cô đi lên kia ngồi đi.

16. Chương 13: Lặn Đầu Vào Ngành Giải Trí

*Có lúc thật gần.

*Có lúc lại thật xa.

*Có lúc quan tâm.

*Có lúc lại như không quen biết.

*Có lúc như tình yêu.

*Có lúc lại nhạt hơn cả người thường.

Giật mình....mình là gì của nhau???

.....*****.....

-Oa, đã khát quá. - tôi mỉm cười sung sướng.

Bịch. tôi đụng vào một bức tường bằng thịt đau điếng người rồi ngã lún xuống đất.

- Ui da, ai vậy? - tôi xoa xoa cái mông đau ê ẩm hỏi.

Hắn ta quay lại nhìn tôi rồi nhanh chóng quay đi thì ra là Hàn Phong. Thật là không biết xin lỗi gì cả, hừ. Nếu như bình thường hắn đã nhanh chóng đỡ tôi lên còn lần này hắn quay đi như tôi chưa từng tồn tại,, sao tôi lại lạ thế này, đau quá nơi đây của tôi sao lại đau một cách khó hiểu như thế chứ, tìm tôi. Tôi gượng cười tự mình đứng dậy chẳng qua là chỉ ngã một chút thôi, nhiều đó có là gì.. phải hắn nên quay đi quay đi lạnh lùng thế đấy hắn thật sự đã không quan tâm tôi nữa rồi. Tôi cũng lạ thật đáng lẽ phải vui nhưng lại buồn, có lẽ tôi bị điên....

.....*****.....

-Gia Khang ơi, tôi được mời làm diễn viên đó, thấy tôi giỏi không? - Tôi mỉm cười ngênh mặt đắc ý.

- Cái gì? Bà mà cũng bày đặt làm diễn viên à, thấy gớm! - Gia Khang cười ha hả trêu tôi.

- Sao tôi lại không thể grừ grừ dám chọc tôi à, tôi cho ông xem nè.

Tôi lấy trong túi ra chiếc điện thoại và cái card visit rồi bắt đầu gọi cho chú Đông Âu.

- Alo chào chú! Xấu là người hôm qua chú mời làm diễn viên ấy ạ!

-...

- À vâng, chiều nay 3 giờ cháu hẹn chú tại quán cafe Hoàng Nhật nhé.

-...

- Vâng có bạn cháu theo xem được không chú?

-...

- Được ạ. Cháu cảm ơn!

Tôi cúp máy rồi ngênh mắt nhìn Gia Khang.

-Hôm nay 3h tôi và ông đến quán Hoàng Nhật gặp chú Đông Âu trưởng phòng trong công ty Sun.

- Ok. Tôi xem con vịt mà muốn hóa thành thiên nga thì sẽ ra sao. - Gia Khang cười cười chạy đầu mắt dạn.

-Cái gì, vịt? Hoàng Gia Khang đứng lại. - Tôi ngó ra rồi cũng chạy vòng vòng đuổi cậu ta.

3h, tại quán cafe Hoàng Nhật...

- Cháu chấp nhận yêu cầu của chú rồi sao?- Người đàn ông âu phục chỉnh tề mỉm cười hỏi.

- Vâng. Khi nào sẽ quay ạ?

-Ngay bây giờ, cháu có rảnh không? - Chú Đông Âu hỏi?

- Dạ rảnh ạ.

- Vậy được theo tôi.

Tôi, Gia Khang và Chú ấy đi đến một công ty lớn nằm ở trung tâm thành phố Hồ Chí Minh, mang tên Sun rồi bước vào.

- Wow công ty này lớn quá Gia Khang nhỉ? - Tôi ngó nghiêng xung quanh rồi kéo áo Gia Khang nói nhỏ

- Này, đừng kéo áo nữa hổng giống ai hết á.

Chú Đông Âu nhìn tôi và Gia Khang mỉm cười, nói:

- Đây là một trong những công ty của tập đoàn Hàn Gia.

Quả thật công ty này rất to lớn,, mỗi một tầng đều có người quản lý rõ ràng. Tôi vừa mới bước vào thì đã nghe tiếng một người đàn ông tỏ vẻ vui sướng:

- Cô là Uyển Nhi? Đã nghe trưởng phòng Đông Âu nhắc đến, bây giờ gặp đúng là cô rất đẹp y như lời của trưởng phòng Đông Âu.

- Vâng cảm ơn ạ.

Trưởng phòng Đông Âu nói:

- Uyển Nhi đây là quản lý nghệ sĩ John.

- Xin chào John. Rất mong được chỉ bảo thêm ạ.

- Được rồi không cần khách sáo.

Công ty này đúng là quá nổi tiếng, ở đây tôi đã gặp được rất nhiều người nổi tiếng.

- Trưởng phòng xem, cô bé do anh giới thiệu quả thật rất tốt mà. - John cười vui sướng

John đưa tôi đi thăm từng phòng một hướng dẫn chi tiết cho tôi, còn Gia Khang thì bảo có việc bận nên đã trở về trước.

- Uyển Nhi đây là hậu trường chút nữa quay, cô phải diễn cho thật đạt đấy! -John cười rạng rỡ

- Vâng. Tôi cũng cười gật đầu đi tiếp theo ông.

- Cô đến để làm diễn viên nhưng tôi thấy cô có thể lấn sâu hơn về phía ca hát và người mẫu cô có muốn thế không?

- Vậy thì cần nhiều đến sự chỉ bảo của quản lý John

- Không dám. Không dám.

- Đây là hậu trường cô đóng MV The Angle, cô vào đi - John nói

- Được rồi

- Cô ấy là...

- Sunny , cô không nên động vào cô ấy tránh gây thêm phiền phức. - John nói nhỏ vào tai tôi

Tôi gật đầu nhìn cô ta, quả thật rất đẹp, rất giống thiên thần.

- Được rồi cô diễn cho tôi xem đi. - John nói

Tôi gật đầu vì trước đó trưởng phòng Đông Âu đã cho tôi xem kịch bản nên tôi có thể tự tin diễn tốt.

- John hôm nay tổng giám đốc sẽ đích thân đến khảo sát người mới. - Một người hút hải nói.

- Sao hôm nay, tổng giám đốc lại cẩn thận thế nhỉ ngay cả một người mới cũng phải đích thân đến, Uyển Nhi cô phải diễn thật tốt. - John lo lắng nói

- Gay rồi, gay rồi, John ơi cô ca sĩ đệm hát đột nhiên bị đau bụng không thể hát được bây giờ phải làm sao?

- Trời ơi, chuyện gì vậy nè, Uyển Nhi cô có thể hát luôn không? - John đi đi lại lại rồi ngược nhìn tôi nói.

Tôi gật đầu, họ trang điểm cho tôi rồi đưa cho tôi bộ áo của thiên sứ. Lúc chuẩn bị quay thì tổng giám đốc bước vào và người đó không ai khác lại chính là Hàn Phong. Tôi nhìn hắn. dùng đôi mắt to đen nhìn đôi mắt trầm tư đầy thâm thúy của hắn. Tôi đã biết nên không có gì ngạc nhiên, tập trung vào vai diễn của mình dù khó khăn nhưng tôi nhất quyết phải làm được, còn hơn là một mình có thời gian suy nghĩ đến hắn.

Hắn nhìn tôi, khóe mắt không có gì chấn động, vẫn vậy ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng tôi, khóe môi thần nhiên nhếch lên đầy hàm ý.

- Tổng giám đốc, cô ấy là Uyển Nhi là...là người mới vào. - John lo lắng lắp bắp nói.

Khuôn mặt Hàn Phong không chút gì có cảm xúc, hắn thần nhiên chẳng quan tâm đến tôi, từ trên nhìn xuống không hề có chút dao động.

John huýt nhẹ vào người tôi, tôi bình tĩnh chặc nói:

- Chào tổng giám đốc, tôi là Uyển Nhi là người mới.

Hàn Phong im lặng nhìn tôi, một lúc sau hắn nói:

- Tôi cần thực lực. Cô ấy có không?

- Tôi có - Không hiểu sao chính lúc đó tôi lại mạnh miệng đến thế thẳng thắn nói.

Hàn Phong nhếch một bên môi tạo ra nụ cười nửa miệng, hắn nói:

- Tôi cần hành động.

- John, bắt đầu thôi.

Tôi vào vai một cô thiên thần, cùng chơi đùa với những tiểu thiên thần trên một thảm cỏ xanh mướt. Tiếng nói cười vui ríu rít, cũng may bài tôi hát là cry on my shoulde- bài tôi thích nhất.

Tôi bắt đầu cất tiếng hát dịu dàng lại trong trẻo.

-If the hero never es to you

If you need someone you're feeling blue

If you wait for love and you're alone

If you call your friends nobody's home

You can run away but you can't hide

Through a storm and through a lonely night

Then I'll show you there's a destiny

The best things in life they are free

Tôi hoàn toàn chìm trong vai diễn của mình đã không còn là Uyển Nhi nữa mà thay vào đó là cô bé thiên thần với đôi mắt trong sáng vui vẻ cười đùa. Đoạn đầu êm dịu nhẹ nhàng bay vút trong không trung, kể đến cao vút hòa vào không gian bất tận.

John ngơ ngẩn, anh không không Uyển Nhi lại có giọng hát như thế, đậm ấm cao vút, êm ái tựa như dòng suối chảy. Anh đã hoàn toàn chìm vào bài hát cũng như lối diễn xuất của cô.

- Uyển Nhi, rất tuyệt, cô làm tốt hơn tôi nghĩ. - John vỗ tay kéo tôi ra khỏi bài hát làm thức tỉnh tôi.

- Cảm ơn John. - tôi mỉm cười tươi như ánh nắng bình minh làm mọi người đều có chút ngẩn ngơ.

- Xem ra cô cũng có chút thực lực. - Hàn Phong cười nhếch môi

- Tổng giám quá khen. - Tôi mỉm cười đắc ý,

- Mời tổng giám đốc uống tách trà. - John xởi lời

- Không cần tôi có việc gấp cần giải quyết

- Tổng giám đốc đi thông thả.

- Giọng hát của cô quả thật rất tốt cô có thể vừa làm ca sĩ vừa làm diễn viên kim người mẫu vì tôi thấy đáng cô cũng rất chuẩn.- John cười

- Anh nói quá rồi

- Cô có quen với tổng giám đốc phải không? - Trưởng phòng Âu hỏi

- Không không tôi không biết anh ta. - tôi lập tức chối

Tôi đảo mắt nhìn ông ta, người này có cái nhìn sắc bén lúc trước tôi đã không nhìn ra. Cần phải để ý kỹ không thì lộ mất.

-Chúng tôi quyết định ký hợp đồng độc quyền với cô, tôi sẽ dẫn cô đến phòng nhân sự để làm thủ tục. Ngày mai tôi sẽ cho ra MV này nếu phản hồi tốt nhân đây tôi có một bộ phim sắp khởi quay tôi sẽ cho cô làm diễn viên chính. - Trưởng phòng Âu nói

- Tốt quá, cảm ơn ông - Đôi mắt tôi bừng sáng, trong lòng vui như mở hội

Tuy công ty là của Hàn Phong nhưng có thể làm việc bằng chính thực lực của mình thì tôi vui sướng lắm.

Công Ty Sun rất chuyên nghiệp, mọi người đều có chức trách bốn phận riêng của mình. John đã sắp xếp cho Anie làm trợ lý của tôi, lo cho tôi đầy đủ kiêm lun cả việc bảo mẫu.

Anie là một người luôn tươi cười và rất chu đáo. Anie cũng bằng tuổi tôi nên hai người rất hợp nhau không còn danh phận là người trên kẻ dưới, được vậy nên Anie rất quý tôi.

17. Chương 14: Trò Chơi Không Nên Bắt Đầu

Có nỗi nhớ nào dành riêng cho em

Trong khoảnh khắc hay phút giây bất chợt

Trong ánh hoàng hôn mỗi buổi chiều tắt lịm

Trong phút xao lòng và hiện tại bị bỏ quên?...

.....*****.....

Hà Nội mang một màu cam vàng dịu nhẹ trong ánh chiều tà. Ông mặt trời như chiếc thau đồng đỏ ối từ từ khuất sau những rặng mây xám tro. Có lẽ sắp mưa rồi. Hàn Phong rất ít khi đi dạo thể mà hôm nay hắn lại có nhã hứng đi dạo cơ chứ, có lẽ hắn muốn đi cho khuây khoả, cuộc sống của hắn lúc nào cũng vội vã. Đang đi thì hắn trông thấy một cô gái đang lao ra dòng xe, gương mặt này rất quen dường như...Hắn chạy nhanh đến nắm lấy tay cô rồi bảo:

- Thiên Bằng sao em lại ở đây?

Cô gái ngoảnh mặt lại làm Hàn Phong giật mình, hắn hỏi thêm một lần nữa với vẻ thảng thốt:

- Thiên Bằng em tỉnh rồi sao?

Cô gái ngạc nhiên, đôi mắt mở to long lanh ánh nước. Cô ấy mỉm cười gạt tay Hàn Phong ra.

- Anh hiểu lầm rồi, tôi không phải Thiên Bằng tôi là Bảo Hà.

Hàn Phong bình tĩnh, đôi mắt như lấy lại vẻ vô hồn vốn có hắn nói:

- xin lỗi. Tôi nhận nhầm.

Cô gái xua xua tay, mỉm cười vui vẻ:

- không sao. Tôi có thể mời anh đi uống tách cafe không? Xem như kết giao thêm bạn.

- Không cần. - Hàn Phong lẳng lặng bước đi nhưng cô gái này lại kéo lấy tay hắn gương mặt trông tựa thiên thần:

- Thôi mà, tôi sẽ pha cho anh một ly đặc biệt.

Hàn Phong nhìn cô thận trọng đánh giá. Xem ra cô ta cũng là người mến khách có lẽ cũng như bao người khác mà thôi. Hắn mỉm cười, khó lòng từ chối; theo như tính cách bình thường thì có lẽ hắn đã gạt cô ra nhưng vì thật sự rất rất giống.

18. Chương 15: Trò Chơi Không Nên Bắt Đầu

Lí trí thì bảo quên nhưng trái tim thì không ngừng nhớ.

Ngỡ đâu đó vẫn gần như hơi thở

Tĩnh giấc mộng dài tan vỡ tận xa xăm...

.....*****.....

Tôi về Thiên Bằng thành vào lúc trời còn chưa sáng hẳn. Tôi không nói cho Gia Khang biết vì không muốn cậu ấy lo cho đôi mắt sưng đỏ của tôi. Thành phố vào thu thật đẹp, có chút lạnh lạnh lại có chút gì đó âm ấm làm tôi cảm thấy thật thích thú và dễ chịu. Gió dịu dàng xoa nhẹ trên mái tóc tôi khiến nó khẽ bay bay, còn nắng thì âu yếm mà hôn lên đôi má tôi cảm giác ấm áp đang lan tỏa khắp toàn cơ thể. Chỉ một lúc sau, con phố đã đông nghịt người, xe cộ tấp nập qua lại không ngớt. Tôi khập khiễng bước đi trên con phố đông người, không ai quan tâm tôi cũng chẳng ai muốn biết bây giờ tôi ra sao, bỗng dưng tôi nhớ mẹ quá, nhớ vô cùng.

Tôi bước từng bước nặng trĩu về tòa thành, vừa thấy tôi bước vào bác Lương Điền đã sốt ruột ới:

- Cô chủ, sao bây giờ cô mới về, thiếu gia lo cho cô lắm.

Cái gì, hắn lo cho tôi sao? Thật nực cười, chắc bác Lương Điền chỉ đùa thôi. Tôi mỉm cười nhìn bác rồi khẽ nói:

- Dạ. Cháu mệt quá nên cháu lên phòng nghỉ một chút nha bác.

Chợt có tiếng nói vang lên ở phía sau tôi, tôi quay lại nhìn thấy hấn. Dáng đi của Hàn Phong cao ngạo như vua chúa, quý phái lại sang trọng. Hấn khoác trên mình bộ vest đen lịch lãm bước về phía tôi. Khóe môi hấn nhếch lên tạo thành một nụ cười quỷ quyệt.

- Cô đi đâu mà đến bây giờ mới về?

Tôi im lặng không nói gì tiến bước lên phòng. Hấn kéo tay tôi nắm chặt lại làm tôi đau quá. Tôi tức giận quay sang nhìn hấn, giọng nói không kiềm được mà lớn hơn:

- Bỏ ra.

Hấn nhếch môi mỉm cười bỏ tôi ra. Tôi giật mạnh tay về phía mình bước khập khiễng khó nhọc lên phòng. Tôi đột nhiên ngã xuống nhưng Hàn Phong đã nhanh chóng vòng tay sang eo tôi kéo tôi đứng lên thuận đà ôm tôi lên phòng. Trên mặt hấn không để lộ một chút cảm xúc nào đặc biệt chỉ lẳng lặng bước đi. Mái tóc đen của hấn khẽ bay bay lướt nhẹ qua mũi tôi mang theo hương vị nam tính. Đôi đồng tử mở to chăm chú nhìn về phía trước, con ngươi đen láy có gì đó khiến tôi khó lòng mà diễn tả. Cái mũi cao vút thẳng đứng làm tôn thêm đường nét cương nghị trên gương mặt màu đồng.

Hấn xoay nắm cửa rồi đặt tôi nằm trên chiếc giường. Kéo ngăn tủ và mở ra chiếc hộp y tế. Hàn Phong kéo cao ống quần tôi rồi từ từ xoa thuốc.

Tôi nhắm nhúm khuôn mặt lại khi hấn chạm đúng vào điểm đang sưng tấy lên. Khẽ nhíu mày, hấn xoa nhẹ lại, đôi mắt nhìn tôi vẫn không có cảm xúc gì. Hấn nhếch một bên môi tay vẫn xoa đều đều. Nụ cười của hấn tạo ra vẻ bất cần vô cảm, hấn nói với tôi:

- Đã đỡ hơn chưa?

Tôi gật đầu. Hấn ngược lên nhìn thấy cái gật đầu của tôi thì đưa tay luồn vào mái tóc tôi, xoa xoa nói:

- Không biết trượt mà còn cố làm gì. Sau này đừng để tôi thấy em không ngoan nữa.

Không biết trượt? Cũng tại vì hấn nên tôi mới bị ngã thôi. Hừm còn nói thế. Tôi gạt tay hấn ra, kéo chân lên và xoay vào tường không nhìn mặt hấn. Thấy thái độ của tôi, Hàn Phong nói:

- Em mệt rồi à? Vậy thì ngủ một chút. Đừng để tôi phải lo cho em nữa.

Tôi im lặng không nói tiếng nào. Hấn vỗ nhẹ vào đầu tôi rồi ra ngoài. Rõ ràng là hấn đã sai mà sao tôi lại có cảm giác là tôi sai khi để hấn lo cơ chứ. Hấn lo cho tôi sao? Tôi không tin đâu, hấn đã bỏ mặc tôi cơ mà, hấn đã chẳng thèm đến đỡ tôi mặc cho tôi khóc lóc. Hấn chẳng bận tâm mà ngăn cản khi Gia Khang đưa tôi về, hấn đã lạnh lùng mà không đi tìm tôi vào đêm khuya bỏ mặc tôi, hấn có biết sự lạnh lùng đó làm tôi đau đớn hay không? Hấn là một người độc tài khi nhìn thấy đôi mắt tôi sưng tấy lên nhưng chẳng hỏi đến một câu. Tôi không hiểu. thực sự tôi không hiểu, loại người máu lạnh như hấn cho dù có nhiều lần vứt bỏ tôi đi chẳng nữa thì chỉ cần một câu nói cũng khiến tôi nguyện tâm mà nhớ hấn cả đời,

Cũng như chính lúc này đây, tôi cảm thấy thật mâu thuẫn không biết tôi là người sai hay hấn mới là kẻ sai phạm. Tôi sai vì đã làm hấn bận tâm như lời hấn nói sao hay là hấn sai do không hiểu tôi cần gì? Tôi không biết, quả thật tôi không biết bản thân mình đang làm gì. Rõ ràng là tôi muốn quên hấn đi nhưng bản thân lại không ngừng nhớ. Tôi cam tâm để hấn ngược đãi để hấn đối xử lạnh lùng với tôi thì tôi đã không đau đớn thế này rồi nhưng tuy nói thế nhưng để làm thì sao mà khó quá.

But if you wanna cry

cry on my shoulder

If you need someone

Who cares for you

If you're feeling sad

Your heart gets colder

Yes I show you what real love can do

Tôi quệt đi dòng nước mắt đang không ngừng chảy, hắng giọng:

- Alô. Có chuyện gì thế Anie?

Anie cười mãi không thôi, đợi tôi nhắc đến hai lần thì cô ấy mới vào vấn đề chính.

- Haha Uyển Nhi haha

-Anie làm ơn đừng cười nữa và nói cho tôi nghe có chuyện gì.

-Uyển Nhi haha cô...cô...hiệu ứng từ MV kia quá tốt nên John đã mở cuộc họp báo để ra mắt Album mới cho cô rồi.

- Thật sao Anie Oh yeah. Nhưng khi nào thì ra mắt vậy?

- 2tuần nữa, cô ráng mà chuẩn bị cho tốt vào

- Tôi biết rồi.

Tôi cúp máy, nhảy cẫng lên sung sướng. Cạch. cánh cửa bật mở, Hàn Phong

bước vào thấy tôi đang nhảy như con choai choai thì liền nói:

- Ăn cơm thôi.

Tôi không nói gì, lập tức lấy lại vẻ mặt vô hồn không cảm xúc lẳng lặng bước đi. Suốt bữa cơm tôi không nói tiếng nào còn Hàn Phong thì cứ cố mà bắt chuyện.

Cạch, hần đặt mạnh đôi đũa xuống bàn, bầu không khí trở nên thật nặng nề, hần nhướn mày nói:

- Bây giờ em muốn thế nào?

Tôi im lặng không nói gì, xem như tôi chưa nghe thấy, cứ ăn cơm như bình thường mặc dù trong lòng có chút run sợ. Hần đột nhiên cười quỷ dị, hai tay đan vào nahu, đôi mắt đen thẳm xoáy vào mắt tôi.

- Em đã không nói chuyện được thì dù sao cuộc họp báo đó em cũng không cần phải đi nữa tránh làm mất mặt công ty.

Đến lúc này tôi mới ngước mặt lên không kiêng dè mà nhìn thẳng vào mắt hần:

- Tôi sẽ nói chuyện với bất kì ai nhưng ngoại trừ anh.

Hàn Phong ngước mặt lên trời cười thành tiếng. hần vào lúc này trông như con tên ác quỷ đang hả hê về một việc gì đó. Hần đi qua phái tôi, nâng cằm tôi lên ngang tầm mắt hần gần từng chữ:

- Tôi sẽ làm cho em nói chuyện với tôi, không những thế còn phải cầu xin tôi.

Hần buông mạnh tôi ra làm tôi mất thăng bằng mà ngã xuống đất. Tôi ngước lên nhìn hần, bộ dạng đáng sợ ấy khiến tôi khiếp hãi, hần buông lời cảnh cáo:

- Người đầu đưa cô chủ lên phòng. Từ nay ai mà không có lệnh của tôi tự ý mở cửa cho cô chủ thì giết không cần hỏi. Mọi người nghe chưa.

Đám thuộc hạ của hần đồng thanh:

- Dạ rõ.

Đám thuộc hạ của hần tiến lại phía tôi kéo tôi lên phòng. Tôi vùng vẫy nhưng không có cách nào thoát ra được. Tôi la lên kinh hãi:

-Hàn Phong, ai cho anh giam cầm tôi, mau thả tôi ra.

- Dừng lại.

Hàn Phong đi đến chỗ tôi gần lên từng chữ:

- Không nghe lời tôi thì hậu quả sẽ không tốt đâu!

Hần buông mạnh tôi ra rồi hét lên với đám thuộc hạ:

- Lôi cô ta đi, khóa kín cửa lại.

Mọi người nhìn tôi đầy thương cảm nhưng không ai dám trái lệnh của hấn 5ta. Tôi bị họ quăng lên giường rồi khóa chặt cửa lại. Tôi nhanh chóng chạy đến đập mạnh cửa:

- Mở ra ,mở ra. Thả tôi ra.

tôi ngồi bệt xuống sàn khóc nức nở, rồi đột nhiên tôi nhớ ra Điện thoại. Hàn Phong chưa lấy đt của tôi. Tôi trèo lên giường, lấy đt rồi gọi cho Gia Khang:

- Alô Gia Khang hả? Uyển Nhi đây!

- Chuyện gì vậy?

Tôi nhanh chóng nói trong cơn sợ hãi:

- Mau đến cứu tôi, tôi đang ở...

Bộp. Chiếc điện thoại bị quăng mạnh xuống sàn không thương tiếc. Tôi vội chạy đến nhặt nó lên nhưng Hàn Phong đã xô tôi ngã ra chiếc giường.. Hấn tiến đến, tôi ngồi co ro trong một góc, hấn cười to nụ cười ghê rợn:

- Cô muốn gọi cho ai? Thằng đó à?

tôi nhìn Hàn Phong hoảng sợ, nước mắt ứa ra. Chưa bao giờ tôi thấy hấn ta đáng sợ đến thế, hấn ta cười quỷ dị, ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi. Tôi kinh hãi nói lắp bắp:

- Anh...Tôi...Anh mau...thả tôi ra

Hấn ta nhìn tôi không chớp mắt, bây giờ tôi như một con thỏ trắng bị con sói chơi đùa, lúc nào cũng có thể bị giết chết. Hấn tiến gần lại tôi, nói:

- Thả em? Không bao giờ, em định rời khỏi tôi à? Tôi nói cho em biết Trần Uyển Nhi em mãi mãi là của tôi, là của Hàn Phong, em biết chưa.

Hấn tuyên bố chủ quyền rồi thô bạo mà ép sát tôi vào góc tường, tay hấn chống vào tường, ép một chân vào người tôi làm điểm tựa rồi từ từ cúi xuống. Tôi kinh hoàng đẩy hấn ra đường như hấn không còn là Hàn Phong nữa là một người hoàn toàn khác. Tôi càng chống cự, hấn càng muốn chiếm hữu. Đôi mắt hấn nhìn tôi như đang đùa cợt ánh lên tia mỉa mai hoặc, bàn tay theo nhiệt độ lạnh tanh sờ vào mặt tôi khiến toàn thân tôi đột nhiên giật bắn lên. Hấn mỉm cười thích thú từ từ áp môi vào, hấn khép mắt lại, tôi tránh né thế nào thì hấn cũng có thể bắt được mà vón lấy tôi. Cái lưỡi xấu xa của hấn như con rắn không yên phận mà trườn khắp khoang miệng tôi. Tay của hấn đã bắt lấy hai cánh tay đang buông thõng của tôi mà choàng qua cổ hấn. Tôi nhúc nhích khắp người, tôi không biết tại sao hấn lại buông tôi ra rồi nói với giọng khàn đục:

- Tiểu yêu tinh.

Hấn hôn tôi mãnh liệt hơn trước như muốn rút hết toàn bộ không khí trong cơ thể tôi, đến lúc tôi không trụ nổi mà buông thõng mình dựa hoàn toàn vào hấn thì bàn tay rắn chắc đó vòng ra sau ôm lấy eo tôi, đôi mắt thẳng trừng, nở một nụ cười ma quỷ:

- Từ bây giờ đừng có ý định chống đối tôi. Phản bội tôi em không bao giờ có kết cục tốt đâu!

19. Chương 16: Là Dịu Dàng Hay Vẫn Lạnh Lùng Như Thường Thấy

Hấn đe dọa rồi cất bước bỏ đi để lại tôi đang đau lòng thổn thức. Tôi không ngờ hấn chỉ xem tôi là một vật sở hữu, hấn xem tôi là gì chứ? Bây giờ trong căn phòng này chỉ khi đến giờ cơm thì hấn mới cho người đem vào cho tôi.

Không gian trong căn phòng tràn ngập sự lạnh lẽo, tôi ngồi co ro trong góc phòng, mái tóc dài mượt mà rủ xuống che đi khuôn mặt nhỏ nhắn đang từ từ tái nhợt. Vào lúc này ai mà nhìn vào thì sẽ không khỏi có cảm tưởng như một đóa hoa xinh đẹp từ từ bị héo úa.

Trong không gian yên tĩnh, tôi cảm thấy một luồng hơi ấm kì lạ. Đôi mắt to tròn mở ra nhìn chăm chăm vào chàng trai đang đứng trước mặt tôi. Tôi im lặng, Vũ ở bên ngoài vẫn không rời mắt nhìn tôi lại như có chút đau lòng, anh cất tiếng hỏi:

- Sao không chịu ăn cơm?

Tôi nhìn anh, một lúc lâu sau đó tôi chồm tới bắt lấy tay anh. Đôi mắt của Vũ có chút chấn động, anh nhìn tôi, đôi mắt toát lên vẻ khó xử:

- Uyển Nhi à!

Tôi đưa đôi mắt đáng thương nhìn anh, giọng nói thương tâm:

- Vũ anh giúp tôi đi, anh giúp tôi trốn khỏi đây đi, tôi xin anh!

Ánh mắt của Vũ đột nhiên vậy lên nỗi ưu tư, ngữ điệu trầm ám:

- Cô hãy ăn chút gì đi, bây giờ có ra ngoài thì cũng không chạy được bao xa.

Tôi cười gượng giọng buồn rầu:

- Có ăn thì hán cũng không chịu thả, không ai giúp được tôi vào lúc này.

Vũ vuốt nhẹ mái tóc tôi, đôi mắt tôi mang bao nỗi buồn nhìn anh, lấy ra một vài sợi tóc đang kết dính trên mặt, anh nói:

- Sao tôi lại bận tâm vì cô nhiều đến thế?

-Vũ à! - Tôi không hiểu ngược lên nhìn anh

Anh nhìn tôi, đôi mắt anh buồn rầu đọng đầy nỗi thống khổ, tôi nhìn anh mong anh có thể giúp đỡ tôi.

- Được rồi. Tôi nhất định sẽ giúp cô.

Khuôn mặt tôi tựa một đóa hoa đã héo tàn như được tiếp thêm nước mà bừng bừng sức sống, rực sáng trong đêm. Tôi nắm chặt tay Vũ, nụ cười sâu hút nhìn anh:

- Vũ, tôi cảm ơn anh!

.....*****.....

-Anh Phong, Uyển Nhi cô ấy thực sự rất tiều tụy.

Trong thư phòng của Hàn Phong, Vũ nhìn người đàn ông đang chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, anh cất lời.

Hán không nhìn anh, giọng nói sắc lạnh:

- Cậu đến xem cô ấy như thế nào rồi gọi bác sĩ đến chữa trị cho chân cô ấy. Cho đầu bếp giỏi nhất chuẩn bị thức ăn.

- Vâng.

Hàn Phong xoay người, đôi mắt vô hồn tựa băng lạnh ngàn năm.

- Còn chuyện gì nữa sao?

Vũ không e dè nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, đưa ra định kiến của mình:

- Uyển Nhi thực sự rất đáng thương. Cô ấy rất thích giới giải trí và lại điều đó cũng không làm ảnh hưởng đến anh thế thì tại sao lại không cho cô ấy tham gia?

- Vũ cậu dám nói với tôi thế à? - Ngữ khí của Hàn Phong lộ rõ vẻ tức giận.

- Tôi không dám. Tôi chỉ nói ra quan điểm của mình thôi. Anh cần gì phải trừng phạt cô ấy theo cách đó. Tôi sẽ cho người theo sát cô ấy nửa bước không rời anh cứ yên tâm.

Hàn Phong nhìn chăm chăm vào mắt Vũ, ánh mắt thẳng thừng trầm khó hiểu:

- Cô ấy sao rồi?

-Rất tiêu tụy, rất sợ hãi và từ khi anh đem nhốt cô ấy thì cô ấy cũng không ăn gì. - Vũ nói chi tiết.

Hàn Phong nhú mày, ánh mắt trở nên nghiêm trọng.

- Tại sao mấy người không nói với tôi?

- Tôi cũng mới biết khi nghe vệ sĩ nói.

Hàn Phong lập tức nói:

-Được rồi tôi về ngay.

Hàn Phong trên đường đi đôi mày nhú chặt lại, giọng nói tức giận:

- Con nhóc này to gan thật, em dám cứng đầu mà tuyệt thực chống lại tôi.

Hàn Phong mở mạnh cửa bước vào, hấn dừng đôi mắt trước dáng người nhỏ bé đang ngồi cạnh cửa sổ, đôi mắt đen lạt thêm vẻ đau lòng.

Tôi ngồi cạnh cửa sổ ngắm bầu trời trong xanh với vợi, từng đám mây trắng đang nô đùa đuổi bắt nhau, không ngừng di chuyển. Tôi thấy những chú chim vui vẻ hót líu lo bay lượn tự do trên bầu trời xanh thẳm. Tôi thích tự do và tôi ghét bị tù túng nhưng hiện giờ tôi lại đang bị kẻ đó giam cầm trong căn phòng lạnh lẽo. Tôi chống tay lên thành cửa sổ tựa đầu vào một bên mà ngắm nhìn, miệng bất giác thở dài một tiếng.

- Em đang xem gì thế?

Hàn Phong bước đến ngồi cạnh tôi, nhìn tôi có chút dịu dàng. Tôi quay sang phía hấn ta im lặng không nói gì lại tiếp tục nhìn cảnh vật bên ngoài khung cửa.

- Em thật cứng đầu, sao lại thích chống đối tôi thế!

Hàn Phong bắt lực nói, cô gái này luôn khiến hấn lo lắng, luôn khiến hấn phải bận tâm và đứng trước sự dịu dàng thẳng thắn của cô hấn luôn là người thua cuộc. Đôi khi hấn cũng tự hỏi bản thân mình hà có gì phải lo lắng suy tư về cô.

Tôi im lặng xem như chưa từng nghe gì, lúc nào hấn cũng khiến tôi bất ngờ cứ như thế này tôi e rằng không biết tôi có bị chính hấn làm cho lay động mà tự vùi mình vào ngõ hẹp hay không?Hấn lắc đầu, đôi với cô gái này hấn không thể trị được. Tay kéo đầu cô dựa vào vai hấn, cô ngoan ngoãn làm theo không kháng cự. Hấn xoa nhẹ lên đầu tôi, mỉm cười hài lòng:

- Uyển Nhi em cứ ngoan thế này thì thật tốt.

Tôi nhắm mắt lại, bờ vai săn chắc khiến tôi an tâm mà tựa vào. Tôi cụp mắt, hàng lông mi dày rũ xuống.

Hấn cúi đầu nhìn khuôn mặt cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc. Đôi con ngươi đen láy thoáng về thẳng thắn ngược nhìn cô, đôi bàn tay mảnh khảnh xuất hiện vết máu khô đã đông lại do cố gắng đập cửa.

Mùi hương nam tính xộc vào mũi tôi khiến tôi dễ chịu. Không biết đã qua bao lâu mà tôi vô thức tựa đầu vào vai hấn, hấn nhẹ nhàng xoa đầu tôi đưa tôi vào giấc ngủ ...

Tôi mơ thấy một con phố tấp nập người trên con đường Hà Nội. Chợt từ trong vòm hè một người đàn ông lao ra dòng đường. Từ phía xa, một chiếc xe tải lao tới. Kít ít ít . Rầm. Chiếc xe tải tông vào người đàn ông khiến ông ta văng ra xa. Máu , máu đỏ lênh láng trên dòng đường, người đàn ông tắt thở ngay tại đó , đôi mắt còn mở to chưa kịp nhắm lại mà người đó lại chính là ba tôi.

-ba ơi. đừng bỏ con. Tôi giật mình tỉnh giấc.

Hàn Phong nghe thấy tiếng hét của tôi thì ôm chặt tôi vào lòng, vỗ lưng trấn an tôi miệng hấn không ngừng nói.

- Không sao Uyển Nhi mơ thôi không sao đâu

Tôi dựa vào Hàn Phong khóc nức nở, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- ba ơi đừng bỏ con ba ơi.

- Uyển Nhi đừng khóc nữa, chỉ là mơ thôi cò tôi ở cạnh em rồi, ngoan nào đừng khóc nữa.

Hàn Phong vỗ nhẹ lên lưng tôi, khước mắt hẩn dịu dàng nhìn tôi làm tôi cứ ngỡ là người khác, tôi ngược lên nhìn hẩn bằng đôi mắt long lanh ứa nước, lấp bắp nói:

- Hàn Phong...có...có thật là khôn g sao không?

Hẩn vớt ve khuôn mặt tôi, lau đi một lớp mồ hôi trơn bóng, thấp giọng nói:

- Phải. Có tôi ở đây thì không ai dám làm hại em đâu.

Tôi an tâm dựa vào lồng ngực hẩn, bàn tay to lớn ấy vỗ nhẹ nhẹ vào đầu tôi, tôi nói với giọng hoảng sợ:

- Nhưng tôi...tôi vẫn sợ lắm anh đừng bỏ tôi.

Hẩn mỉm cười đánh yêu tôi một cái, không kèm được sự vui vẻ:

- Cô bé ngốc của tôi, em mau ngủ đi tôi sẽ ở bên cạnh em mà!

Tôi khép đôi mắt lại. Hẩn đỡ tôi xuống giường đắp chăn cho tôi rồi từ từ xoa nhẹ đôi chân sưng đỏ. Dù tôi đã nhắm mắt nhưng tôi vẫn cảm nhận được ánh nhìn ấm áp của hẩn đang chăm chú nhìn tôi, bàn tay xoa nhẹ nhẹ khiến tôi cảm thấy thật dễ chịu. Một lúc sau, hẩn ngưng lại rồi nhẹ nhàng vén mái tóc tôi sang một bên dịu dàng hôn lên vầng trán đang trơn bóng. Thì thào vào tai tôi:

- Ngủ ngon đừng sợ nhé. Tôi sẽ mãi mãi luôn bên cạnh bảo vệ em bởi vì...

Hẩn ngưng một chút, giọng nói ấm áp bao trùm lấy khắp mặt tôi, nhẹ nhàng lại dai dẳng như tiếng gió:

- Tôi yêu em.

Bây giờ trong đầu tôi đang vây quanh giọng nói ấy, ong lên nhiều tiếng tôi yêu em của Hàn Phong rồi từ từ chìm vào giấc ngủ, đột nhiên tự mỉm cười.

Ngày hôm sau, ánh nắng ấm áp xoa dịu lên gương mặt tôi khiến nó ửng hồng, tôi ưm lên một tiếng rồi từ từ mở mắt. Hàn Phong ngồi ngay cạnh tôi, nhìn tôi dịu dàng. Tôi có đang mơ không? Vì sao hẩn lại ấm áp như thế? Tôi dụi dụi đôi mắt còn đang ngày ngủ, mơ hồ nói:

- Hàn Phong.

Tiếng nói êm tai ấm áp như vệt nắng cuối thu xoa dịu tận đáy lòng đã đóng băng của hẩn từng chút một chảy ra. Hàn Phong cúi xuống tìm đến cánh môi mềm mại ngọt ngào tựa như mật. Tôi đẩy hẩn ra, gương mặt lúc này đã ửng hồng:

- Tôi...Tôi còn chưa đánh răng.

Hàn Phong cười lên thành tiếng, đôi mắt trong veo giọng nói trở nên trầm thấp:

- Không sao, bộ dạng em bây giờ làm tôi cảm thấy rất thích thú. Nào cho tôi hôn em một cái.

Nói rồi hẩn cúi đầu xuống, hôn lên cánh môi tôi, tôi ửng mặt, choàng tay lên cổ hẩn thuận theo yêu cầu của hẩn, không những không kháng cự mà còn hòa vào hẩn. Tôi từ từ dùng hàng mi che khuất đôi mắt đang trong suốt như lưu ly, khẽ khàng đáp lại nụ hôn của hẩn. Thấy tôi hợp tác, hẩn càng cuồng dã mà mãnh liệt hôn tôi mạnh mẽ cắn nướ bờ môi của tôi. Một lúc sau hẩn buông tôi ra, giọng hờn trách:

- Uyển Nhi em thật là cứng đầu, dám tuyệt thực sao!

- Hàn Phong tôi van xin anh hãy thả tôi ra, tôi cầu xin anh.

Tôi có thể nhìn ra ánh mắt hẩn đang có chút lay động do sự van cầu thống thiết của tôi. Tôi cuộn tron lại trong lòng hẩn, nâng khuôn mặt lên đôi mắt tôi đang đọng đầy nước nhìn vào đôi mắt hẩn. Hẩn cúi xuống hôn nhẹ lên vầng trán tôi. Tôi nép vào hẩn, khấn khoản:

- Tôi sẽ không chống đối anh nữa, sau này anh muốn làm gì thì cứ tùy ý. Nhưng tôi muốn vào ngành giải trí đó là mơ ước của tôi.

Hàn Phong nhìn tôi cười thỏa mãn:

- Được chỉ cần em ngoan ngoãn chiều theo ý tôi thì em muốn gì tôi cũng có thể cho em.

Một lúc sau, hắn cất tiếng hỏi:

- Cuộc họp báo khi nào thì diễn ra?

- 9h sáng ngày mai

Hàn Phong thản nhiên nói:

- Kể từ lúc này hãy nghĩ ngơi tốt cho tôi, ăn thật ngon vào.

20. Chương 17: Cầm Khúc

Đúng 9h sáng tôi đã có mặt tại cuộc họp báo ra mắt cho album mới. Thấy tôi đến, các phóng viên kí giả nhanh chóng chụp hình tôi, đèn flash lóe lên không ngừng khiến tôi cảm thấy chói mắt. Tôi bước chột chân tưởng chừng như đã ngã thì có vòng tay rắn chắc đã choàng qua người tôi, ép sát tôi vào hắn. Tôi ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào hắn ta không chớp mắt, Hàn Phong với vẻ mặt lạnh băng, ngữ khí bình thản:

-Cô không sao chứ?

Lấy lại được nét mặt như thường, tôi mỉm cười rạng rỡ:

- Tổng giám đốc, thật cảm ơn anh.

Hàn Phong nhếch môi thong thả bước vào trước bao ánh nhìn thán phục của mọi người. Hắn như một vị chúa tể với bộ âu phục đen lịch lãm gọn gàng, gương mặt lạnh lùng ngẩng cao sải từng bước đi anh tuấn hiên ngang.

John nhìn hắn khá ngạc nhiên vì chưa bao giờ hắn tham gia buổi họp báo ra mắt cho album của ca sĩ mới cả có lẽ hắn ta thực sự quan tâm đến Uyển Nhi tuy suy nghĩ thế nhưng anh ta vẫn mỉm cười kéo chiếc ghế mời hắn. Hàn Phong không nói gì lạnh lùng ngồi xuống, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn tôi. Tôi đi tới kéo chiếc ghế cạnh hắn mỉm cười với toàn thể các phóng viên:

- Chào mọi người, tôi rất vui vì mọi người đã bớt chút thời gian mà tham dự buổi họp báo của chúng tôi.

Máy chụp hình vẫn không ngừng lóe sáng, vào giây phút này đây, tôi ngồi thẳng người, mỉm cười tự tin nói:

- Tôi là trần Uyển Nhi, là người mới vào ngành xin được mọi người giúp đỡ.

Tôi vừa dứt lời, bọn họ đã che miệng cười thành tiếng. Tôi nói gì sai sao?

Có chút mất tự tin, rồi có một phóng viên đứng dậy hỏi tôi:

- Cô Uyển Nhi xin hỏi sao cô lại chọn nghề ca sĩ trong nhiều nghề của ngành giải trí?

Tôi mỉm cười nhìn cô ta, giọng nói vui vẻ:

-Cảm ơn câu hỏi của cô, tôi chọn nghề ca sĩ là vì tôi đam mê âm nhạc.

Cô phóng viên mỉm cười ghi ghi chép chép vào một cuốn sổ rồi lại một phóng viên khác hỏi tôi:

- Cô sẽ cho bao nhiêu bài hát ra mắt cho album lần này?

Tôi đan hai tay vào nhau, tự tin trả lời.

- Trong album này gồm ba bài hát, bài thứ nhất là cry on my shoulder trong MV The Angle của tôi, còn hai bài còn lại là căn phòng băng và thần thoại trăng sao.

- Cô có thể hát một đoạn của một trong hai bài hay không?

- Oh. Được chứ.

Tôi khép mắt lại từ từ hồi tưởng về giai điệu trong bài hát, về phần thương tâm của cô gái để dễ dàng hòa vào xúc cảm; lòng tôi dâng lên một cảm xúc lạ thường. Ngữ khí trầm ổn, tôi điều chỉnh cho giọng mình thấp xuống một chút...

Người khuất xa đường về sao thênh thang quá.

Người gần bước chân vẫn như còn xa.

Dù lòng nhớ thương người, vẫn luôn âm thầm.

Mà nói không nên lời

Ngày tháng qua, tình trong anh chôn giấu.

Dù rằng chúng ta vẫn hay gặp nhau.

Lòng hoài ngóng trông được nghe tiếng em cười.

Mà cứ như vô tình

Người ơi anh có biết em đang chờ lời yêu em giấu kín

Mà sao em vẫn thấy anh âm thầm, mình anh với tương tư.

Giờ ta đây đã đến bên nhau rồi, mà sao anh chẳng nói.

Thời gian trôi em vẫn luôn mong chờ mình sẽ mãi bên nhau

Này người yêu hỡi anh mong chờ...Sẽ không bao giờ cách xa

Giọng nói ngọt ngào, tiếng hát dịu dàng, ca từ sâu sắc về mối tình thầm kín khó bộc lộ cũng như lúc này đây, hân và tôi tuy gần mà xa lời bài hát này diễn tả rõ ràng tâm ý của hân cũng như của tôi làm tôi hát không chỉ một đoạn mà đến hết cả bài.

Kế bên tôi, Hàn Phong đã từng chút biến sắc trên khuôn mặt, ngay cả Vũ đang đứng cạnh hân mặt cũng nhăn lại. Bàn tay to lớn đã nắm chặt thành quyền. Ánh mắt đau lòng buồn bã nhìn tôi, nhiều nỗi xúc cảm dâng lên khiến tôi khó mà hình dung cho được.

Tôi vừa dứt đến lời cuối của bài hát thì cùng lúc đó tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, tôi mỉm cười sung sướng đôi mắt long lanh:

- Cảm ơn mọi người. Cảm ơn sự có mặt của mọi người đã đến tham gia buổi họp báo của chúng tôi.

Sau khi mọi người đã ra về hết thì lúc này Hàn Phong kéo John lại, đôi mắt đen sắc lạnh xoáy thẳng vào mắt anh ta:

- Bài hát này là ai đã đưa cho cô ấy?

John hoảng sợ khi thấy hân như vậy, anh ta lắp bắp nói:

- Tôi...tôi không biết.

Hân bước đến Anie, dùng đôi mắt sắc lạnh lúc này nhìn cô, khiến cô run lên cầm cập:

- Tôi...tôi cũng không biết. Hay tổng giám đốc trực tiếp hỏi cô ấy đi.

Cô ta kéo tôi đến chắn ngay trước mặt hân. Đôi mắt hân lạnh lùng sắc bén đến đáng sợ, tôi như nằm trọn vào tầm mắt thâm thúy của hân:

- Tôi chỉ là tình cờ nghe được.

Khuôn mặt Hàn Phong sao lại phiếm đau, sao tôi lại có thể nhìn ra sự đau đớn toát ra trong đôi mắt như ngàn băng của hân? Hân nhướn mày, khẽ nhắm mắt:

- Tình cờ?

- Phải. Là do tôi nghe được trong lúc đang đi dạo, tôi thấy hay nên viết lời cho bài hát này. Có gì không ổn sao?

- Bài hát này không được cho ra mắt, hủy bỏ đi.

Hàn Phong với ngữ khí bình thản rồi bỏ đi. Tôi nhẩn mào, bài hát lần này thực sự làm tôi cảm thấy thích thú, tại sao lại phải hủy bỏ? Nếu như hẳn thực sự muốn hủy bỏ bài hát này thì tôi làm sao ăn nói với người đó đây...

.....*****.....

- Vũ cậu còn nhớ bài hát mà năm đó Thiên Băng đã hát cho tôi nghe không?

Hàn Phong ngồi trên chiếc ghế dài, khuôn mặt lạnh băng không biểu cảm, giọng nói sắc lạnh.

Vũ nghiêm khuôn mặt lại, sắc thái rất biểu cảm:

- Ý anh là bài hát hôm nay Uyển Nhi đã hát sao?

- Phải.

Vũ cau mày nhìn hẳn, giọng nói có phần khó hiểu:

- Tại sao Uyển Nhi lại có thể biết được bài hát này?

Hàn Phong nhíu mày, đôi mắt nhìn về hướng xa xăm. Trong đầu hẳn không ngừng hồi tưởng lại tình cảnh năm đó...

- Phong à, anh lại bận việc à?

- Phải.

- Em muốn đi đâu đó một thời gian, anh đừng đi tìm em

- Em muốn rời khỏi anh sao?

- Phải.

- Em không được đi.

- Tại sao?

- Vì em là của anh.

- Nhưng đến bây giờ ngay cả một lời yêu thương anh cũng chưa từng nói cho em, suốt ngày anh không ở cạnh em không cho em cảm giác an toàn.

- Những gì anh làm cho em chưa đủ sao?

- Em muốn một lời hứa.

- Anh đã nói là em không được đi cho dù có chết cũng phải ở bên anh.

Hàn Phong khẽ run lên, Hàn Phong nhíu mày, đôi mắt sắc lại:

- Cậu có tin được rằng cô ấy chỉ là tình cờ nghe hay không?

- Không thể nào, bài hát này Thiên Băng lấy tình cảnh năm đó ra mà viết lên ca khúc thì làm sao mà Uyển Nhi có thể biết được. Bài hát này chưa một lần được công bố.

- Đó chính là vấn đề. Thiên Băng đã chết cách đây 8 năm thì làm sao mà Uyển Nhi có thể biết. Nhưng không ngoại trừ khả năng... cô ta giả chết để đánh lừa chúng ta.

- Có thể là như thế, có cần điều tra không anh?

- Điều tra cho tôi, tôi muốn mọi chuyện phải rõ ràng, cho dù cô ấy đã chết thì cũng mang xương cốt về đây cho tôi.

hàn Phong mỉm cười lạnh lùng, 2 tay hần nắm chặt lại, khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười đậm chất quỷ thần.

.....*****.....

- Chú Đông Âu à, tổng giám đốc không cho bài hát này vào album của cháu.

- Vậy sao? Thế thì tại sao lại không cho vào? - Chú Đông Âu mỉm cười hỏi, trên mặt không có chút gì là biểu cảm.

- Cháu không biết chỉ hỏi ai là người đưa cho cháu bài hát này thôi.

Chú Đông Âu uống một ngụm cafe rồi thông thả nói:

- Cháu có thể năn nỉ được không? Nhưng tuyệt nhiên đừng để cho tổng giám đốc biết chú là người đưa bài hát này cho cháu.

- Vâng cháu sẽ cố gắng năn nỉ. Nhưng chú ơi, ai là người sáng tác ra bài hát này thế ạ?

Chú Đông Âu mỉm cười, đôi mắt hướng về phía xa xăm.

- Bài hát này là do một người bạn mà chú rất yêu quý đã viết nên. Ở bài hát này cô gái ấy đã gửi gắm vào biết bao tâm tư tình cảm của mình. Cô ấy giống như một chú chim nhỏ vì quá tò mò quá yêu thương mặt trời nên đã đến gần anh ta nhưng cũng chính vì thế mà tự hủy hoại bản thân mình, bị chính mặt trời thiêu đốt.

Chú Đông Âu ngừng một chút, chợt nhận thấy mình lỡ lời nên vội lấp liếm:

- À, chú xin lỗi.

Thiêu đốt? Tự hủy hoại bản thân? Là gì thế nhỉ, sao trông chú ấy lại đau khổ đến thế? Tôi nhìn chú ấy rồi nói:

- Không sao đâu chú.

- Thôi chú tạm biệt cháu. Chú có việc nên về trước đây, chào cháu.

- À chào chú.

Nói rồi, tôi và chú ấy hai người hai hướng. Trong đầu tôi không ngừng suy nghĩ về thái độ kì lạ của chú ấy. Haizz thôi đó là chuyện riêng tư của người khác, tôi hãy chuyên tâm về vấn đề chính đi đã. Nghĩ đến gương mặt quái gở của tên độc tài, tôi thở dài ngao ngán.

.....*****.....

Về đến tòa thành, tôi đi thẳng đến thư phòng của hắn. Không hiểu sao tôi lại có linh cảm rằng hắn sẽ ở đây. Tôi định gõ cửa nhưng lại nghe thấy tiếng hắn đang nói chuyện điện thoại...

- Có gì sao Bảo Hà?

Sao Bảo Hà à? Sao cô ấy lại có số điện thoại của Hàn Phong, có lẽ tên này háo sắc nên cho cô chút gì. Hừ Hừ, đồ xấu. Tôi áp tai lên cửa, nghe ngóng tình hình:

- Làm thư kí cho tôi sao?

-...

- Không được. Tôi có thư kí rồi.

-...

- Thôi được rồi. Công ty tôi đang trống chức trưởng phòng cô cứ đến đi.

-...

- Ừm

Cái gì, Bào Ha sẽ đi làm tại công ty của Hàn Phong sao? Ôi trời, vậy là ngày nào cũng chạm mặt nhau sao? Uyển Nhi mày khùng rồi à, kệ họ mày quản làm gì đồ con bệnh. Tuy nói thế để thức tỉnh lí trí nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì đó nhói nhói trong lòng.

Cốc...cốc...cốc.

- Vào đi.

Tôi xoay cửa bước vào, đứng đối diện hẳn.

- Có chuyện gì thế?

Tôi nhìn hẳn, dùng đôi mắt long lanh giở trò năn nỉ:

- Hàn Phong, anh cho tôi hát bài đó nhé.

Hàn Phong nhũn mày, khuôn mặt hoàn toàn thay đổi:

-Không được.

Tôi thắc mắc, vò vò hai tay:

- Tại sao thế?

- Bài nào cũng có thể hát nhưng trừ bài đó ra.

Tôi nhìn hẳn bằng ánh mắt đáng thương, hai chân xoa xoa lại với nhau, nét mặt ngây ngô tôi ngược nhìn hẳn:

- Tôi năn nỉ anh mà, Phong cho tôi hát bài đó đi nha.

Thật sự bộ dạng của cô lúc này rất đáng yêu. Cô tựa như đóa hoa nhỏ mới nở còn ngại ngùng e ấp dưới sớm mai thật làm hẳn muốn nổi lên bản tính chiếm hữu, càng muốn chơi đùa cô:

- Em đang câu dẫn tôi ấy à? Đẹp bộ mặt ấy đi.

Sao lúc nào hẳn cũng nói tôi câu dẫn hẳn thế nhỉ? Nhưng mà tôi rất muốn hẳn đồng ý cho tôi hát bài hát ấy, thôi đành mặt dày vậy.

- Phong, không lẽ sức chịu đựng của anh kém đến thế sao?

Hàn Phong nhìn tôi bằng ánh mắt gian tà:

- Phải đối với em sức chịu đựng của tôi rất kém, em hãy hôn tôi một cái có khi tâm trạng tốt tôi sẽ đồng ý không chừng.

Hôn sao? Cái tên chết bầm này lại muốn tôi chủ động hôn hẳn. Hừ hừ, cái tên háo sắc tôi ước gì được cắn chết anh. Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng tôi vẫn tỏ vẻ ngượng ngùng, ánh mắt như ngọn đèn sáng rực trong đêm, cười bên lên hỏi hẳn:

- Có thật không Phong?

Hắn gật đầu mỉm cười gian xảo. Tôi ngượng ngùng tiến từng bước rụt rè về phía hẳn hôn nhẹ lên má. Tôi nhìn hẳn mỉm cười hỏi:

- Tôi đã hôn rồi có phải anh nên cho tôi hát bài này không Phong?

Hắn mỉm cười nhếch nhẹ đôi môi:

- Chưa được.

- Tại sao, tôi đã hôn rồi mà không lẽ anh muốn rút lại. - Tôi tức giận nhìn chằm chằm vào hẳn.

Đáp lại cơn thịnh nộ của tôi là bộ mặt đùa cợt của hẳn, chỉ tay lên đôi môi rồi trơ trẽn nói:

- Tôi muốn thưởng thức hương vị ngọt ngào từ đôi môi của em

Tôi thoáng đỏ mặt nhưng lấy lại vẻ nghiêm nghị, tôi nói:

- Nhưng tôi không muốn.
- Vậy là tôi không giúp gì được cho em rồi. Em ra ngoài đi.
- Thôi được rồi. Tôi hôn anh là được chứ gì.

Tôi áp đôi môi lên hân, môi kề môi một dòng điện chạy qua người khiến tôi run bắn lên, lập tức đẩy hân ra tôi nói:

- Như thế này được rồi chứ?

Hân nheo mắt nhìn tôi, giọng khàn đục:

- Không bao giờ là đủ đâu cô bé!

Hân nói rồi kéo tôi vào người hân, nhẹ nhàng áp nhẹ môi tôi cùng tôi ngả trên chiếc ghế dài. Chiếc lưới xấu xa không an phận của hân đã cuốn lấy chiếc lưới của tôi. đưa tôi vào một cảm giác xa lạ. Tôi dùng kỹ thuật hạn chế của mình mà đáp lại hân, cơ thể dần dần nóng lên. Tay hân kéo lấy hai tay tôi đặt lên tấm lưng săn chắc của hân, rồi ôm tôi một cách dịu dàng. Cơ thể tôi lúc này nổi lên một cảm giác kì lạ ấm áp, hạnh phúc đan xen nhau. Hân làm tôi không cảm thấy chán ghét mà thay vào đó là sự thích thú đến lạ lùng. Hân buông tôi ra, mỉm cười hỏi:

- Có thích không?

Tôi ngượng ngừng đẩy hân sang một bên, thay đôi mắt sắc lạnh:

- Không cảm thấy gì cả.

Hân xoay mặt tôi đối diện với mặt hân, nhìn thẳng và mắt tôi đang không ngừng lẩn tránh, nửa đùa nửa thật:

- Tôi không ngại cho em thưởng thức lại đâu. Tôi cũng chưa nếm đủ.

Tôi ngượng chín mặt, đánh yêu hân nhỏ giọng thì thầm:

- Thích
- Nói lớn lên
- Thích.
- Lớn hơn nữa.
- Tôi thích, thế được rồi chứ. Thật bá đạo.
- Tốt ngoan ngoan ở nhà chờ tôi về không được đi đâu nghe chưa.

Hân nói rồi chỉnh lại âu phục. Trước khi đi còn nhẹ nhàng hôn lên vầng trán tôi rồi mới chịu rời khỏi.

Tôi đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc bất tận nhưng một lúc sau...

- Hân còn chưa cho tôi biết có đồng ý cho tôi hát không mà bỏ đi mất rồi. Ôi trời hân lừa tôi.

Tôi điên tiết hét lên:

- Á Á Á Hàn Phong chết bầm dám lừa tôi. Đồ con gián, đồ xấu xa, đáng ghét. Á Á Á anh về đây tôi bóp chết anh Á Á Á.

21. Chương 18: Em Sẽ Không Bao Giờ Biết Có 1 Người Luôn Mãi Dõi Theo Em !

- Em buông tay...

- Chỉ là một lời nói của lý trí...

....

- Chứ chưa bao giờ...
- Em nhận được sự đồng ý của con tim...!!!

.....*****.....

- Vào đi .

- Chào anh ! Em mới đến . - Bảo Hà nhìn Hàn Phong mỉm cười vui vẻ

Đáp lại cô chỉ là 1 tiếng ‘ ‘ ừm ’ ’ gọn lỏn của Hàn Phong . Hấn không nhìn cô , chuyên tâm vào tập tài liệu trên bàn . Cô khẽ chau mày nhưng vẫn vui vẻ hỏi :

- Em pha cho anh tách cà phê nhé .

- Được

Hàn Phong vẫn chú tâm vào công việc và điều đó làm Bảo Hà không được vui , cô vùng vằng bỏ ra ngoài . Một lát sau , cô đặt tách cà phê lên bàn tươi cười hỏi :

- Anh Phong cà phê của anh đây

Đến lúc này Hàn Phong mới từ từ ngẩng đầu lên , Bảo Hà mới mỉm cười sung sướng :

- Anh Phong chịu nói chuyện với em rồi hã ?

Hấn ta nhăn mày , đôi mắt toát lên vẻ lạnh lùng kinh sợ :

- Gọi tôi là Hàn Phong hoặc Tổng Giám Đốc , tôi không thích cách gọi của cô , mau ra ngoài làm việc đi . Bảo Hà giật mình lắp bắp nói :

- Thôi ... em ... em ...em ra ngoài đây , có gì thì anh cứ gọi .

Hấn lại típ tục vùi đầu vào đóng văn thư trên bàn .

- Chào mọi người tôi là Bảo Hà trưởng phòng mới nhậm chức , xin mọi người giúp đỡ nhiều ạ !

Bảo Hà cười vui vẻ lễ phép cúi đầu .

- Trưởng phòng khách sáo quá ! - Mọi người cười tươi xua tay nói

- Mọi người có thể cho tôi xem tài liệu của những năm gần đây không ?

- Được chứ - một người trong số họ nói

Cô ấy tên là Fany , cô ta đi tới bàn làm việc của mình lấy 1 xấp văn kiện đưa cho Bảo Hà . Bảo Hà cười tươi , ôm lấy tập văn kiện đi về chỗ ngồi , nụ cười trên môi lập tức biến mất thay vào đó là bộ mặt gian xảo . Bảo Hà lật từng trang cho đến khi xem hết xấp văn kiện . Cô cau mày khuôn mặt trở nên sắc lạnh .

- Tại sao lại không có ?

- Cô tìm gì thế ? - Fany thấy Bảo Hà đang tức tối lực tung đóng văn kiện lên thì tiến đến hỏi .

Bảo Hà nhìn Fany đôi mắt vô hồn sắc lại làm cô sợ đến xanh cả mặt . Thấy Fany , Bảo Hà lấy lại khuôn mặt vui vẻ tươi cười như thường lệ .

- Không có gì , tôi đang tìm 1 tập văn kiện đó mà

Fany vẫn còn run run về bộ dạng lúc nãy của cô , lắp bắp nói :

- Cô ... cô ... cô thử ... lên ... hỏi Tổng Giám đốc đi .

Bảo Hà nắm lấy tay Fany cười tươi vui vẻ :

- Cô đừng sợ tôi , tại tôi không tìm được tập tài liệu tôi cần thôi .

Fany vẫn run run , 2 hàm răng va lập cập vào nhau , gạt tay Bảo Hà ra . Cô ta đi về bàn làm việc của mình nói vọng lại :

- Tôi đâu có sợ đâu

Tuy nói thế nhưng trong lòng Fany đã sợ đến xoắn tít lại , miệng cô không ngừng lẩm bẩm :

- Cô ... cô ta thật đáng sợ .

Fany xoay lại đôi mắt Bảo Hà trong suốt như pha lê , đôi môi mỉm cười ảm áp . Điều đó càng làm Fany rợn người : Cô ấy đúng là kẻ hai mặt .

Giờ ra về

- Rang ... rang ... rang

- Alô

- Bảo Hà cô đem tập tài liệu của những người gần đây về lô đất khu A cho tôi . Tôi cần gấp .

Lô đất khu A sao ? Đó chính là khu đất mà người đó đã nói .

- A ! Được rồi Tổng Giám Đốc , em đem lên ngay đây .- Bảo Hà cúp máy . Cô đi đến bàn Fany nhỏ giọng

- Cô cho tôi biết tập tài liệu lô đất khu A nằm ở đâu ?

- Tôi để trong đây văn kiện mà lúc này tôi đưa cô đó .

- Có sao ? Sao tôi không tìm thấy ?

- Cô thử về tìm lại xem

- Thôi được rồi

Bảo Hà nói rồi quay trở về chỗ của cô , cô lục tung đóng văn kiện lên , mặt mày vô cảm . Cô nhìn 1 lượt đóng giấy tờ rồi lấy lên 1 tập hồ sơ màu xanh biển . Cô đi đến chỗ của Fany , gương mặt tươi cười :

- Cô giúp tôi thu dọn đi nhé !

Fany ừm: với khuôn mặt bức tức nhưng cô ta lại run lên cầm cập khi nhìn thấy đôi mắt của Bảo Hà

Bảo Hà đi đến thang máy . Cô bấm nút lên tầng 70 , nơi cao nhất rồi mỉm cười . Bảo Hà cầm tập hồ sơ đến trước phòng Tổng Giám Đốc , cô ta gõ cửa :

- Vào đi

Tiếng nói lạnh lùng phát ra sau cánh cửa bằng gỗ sang trọng

Bảo Hà xoay cửa bước vào , trước mặt cô Hàn Phong đang chăm chú làm việc , tay vẫn không ngừng lật từng trang tài liệu tỉ mỉ xem xét . Hai hàng mày kiếm khê bay nhăn lại , chứng tỏ hắn đang chán ghét hay có lẽ là mệt mỏi . Bảo Hà đi đến , đặt tập hồ sơ lên bàn , cô vô tình đi thêm bước nữa rồi giả vờ ngã vào người hắn . Hàn Phong ôm lấy cô , Bảo Hà ngã trên người Hàn Phong , cô nhìn xuống bàn tài liệu về lô đất khu A đã đập vào mắt cô . Cô cố tình ôm sát cổ Hàn Phong hơn để dễ dàng nhìn xuống . Tình cảnh lúc này thật ám muội . Một tay Bảo Hà ôm cổ Hàn Phong , 1 tay buông lỏng , còn Hàn Phong thì ôm chặt lấy eo cô , nhìn cô say đắm và cái cảnh tượng đó đã đập vào mắt của tôi khiến tôi chết lặng ...

15 phút trước

- Alô , hừ gì thế , Phong chết bầm - Tôi đang gào thét tên xấu xa đó thì điện thoại hiện lên chữ Hàn Phong làm tôi đang bức tức mà nói lui vào điện thoại

- Em mang cho tôi tập tài liệu màu vàng tôi để trên bàn ấy , em mang đến công ty giúp tôi

Hừ lại nhờ vả mà chả giúp gì được cho tôi cả , hừ hừ

- Không - tôi là lừa , nhìn cái điện thoại mà bức tức

- Ngoan đi , chiều về tôi sẽ dẫn em đi ăn kem nhé !

- Oa , kem hạnh nhân nha - Tôi cười sung sướng , đôi mắt mở tròn xoe
- Được , em muốn ăn gì tôi sẽ mua hết - Hàn Phong nói , giọng nói ẩn hiện ý cười
- Okay , tập màu vàng chứ gì . Có ngay thôi , mà hứa rồi đó nhé
- Được rồi

Cúp máy . Tôi cười sung sướng , cầm tập tài liệu màu vàng mà nhảy chân sáo đến công ty .

Tôi vui vẻ như thế khi nghĩ đến cái viễn cảnh cùng nhau đi ăn kem nhưng bây giờ trước mắt tôi là hình ảnh Hàn Phong đang ôm Bảo Hà rất thân mật . Tôi như chết lặng , tôi nhìn hắn , hắn nhìn tôi . Mặt tôi sượng lại nụ cười trên môi đã trở nên gượng gạo , đôi mắt vô hồn đang như muốn vỡ òa trong xúc cảm . Tôi nhếch môi , nắm chặt tập tài liệu trên tay như thể muốn bóp nát chúng . Tôi tiến lại gần họ Bảo Hà vội vàng đẩy hắn ra còn Hàn Phong thì nhìn tôi , khuôn mặt vẫn lạnh lùng , không có tí cảm xúc

Trong lúc này tôi lại tưởng hắn sẽ giải thích với tôi nhưng tôi đã quên mất rằng chúng tôi không là gì của nhau cả , tôi đặt tập tài liệu đã bị nhàu nát đi 1 phần . Tôi nhếch môi , khẽ nói :

- Đây là tập tài liệu mà anh cần , xin lỗi vì đã làm phiền

Tôi xoay người lại định rời đi thì bỗng dừng cảm nhận được 1 lực kéo lại từ phía sau . Tôi im lặng , trên mặt tôi tự dưng chảy ra 1 dòng nước lạnh ngắt , đàng đàng rơi vào môi tôi . Tôi dùng tay gạt chúng sang 1 bên , lấy lại vẻ mặt tươi cười , tôi quay về phía hắn :

- Bỏ tôi ra , anh làm cái gì vậy ?

Hàn Phong vẫn để tay ở đó , khẽ nói :

- Không có gì cả , em tin hay không thì tùy

Đó gọi là giải thích hay sao ? Haha bây giờ tôi mới biết đấy . Tôi không biết nên khóc hay nên cười đây .

- Hàn Phong , không cần giải thích với tôi đâu
- Uyển Nhi , đừng giận chỉ là tôi vô tình vấp ngã nên Tổng Giám Đốc mới đỡ tôi thôi

Bảo Hà nắm lấy tay tôi , gương mặt ra vô cùng biểu cảm

Tôi gạt tay cô ấy ra , mỉm cười nói

- Không cần giải thích , tôi và anh ta không là gì của nhau cả
- Sao ??? - Hàn Phong nhướn mày , ánh mắt vô hồn nhìn tôi . Hắn nhếch môi mỉm cười khinh bỉ :
- Phải ! không cần giải thích với cô ta

Còn về bữa kem đó thì tôi sẽ bảo Vu đem đến cho cô , cô về đi

Tôi quay mặt đi thật nhanh để che giấu đi những giọt nước mắt đang không ngừng lăn dài trên má . Tôi mỉm cười tay nắm lại , tôi mệt mỗi bước từng bước trên vĩa hè

- Uyển Nhi , cô lên đây tôi đưa cô về

Vũ chặn ngang trước mặt tôi. Ánh nắng xuyên qua từng tán lá xanh bóng rọi xuống khuôn mặt của Vũ. Đôi mắt thẳng thừng đang nhìn chằm chằm vào tôi, có chút lo lắng lại có chút buồn rười rượi. Vũ nắm tay tôi, kéo tôi đi đến Hoàng Nhật nhưng tôi đứng lại, Vũ cũng khựng lại theo tôi, anh hỏi:

- Sao thế?
- Tôi muốn đi bar.

Vũ hơi ngạc nhiên rồi lắc đầu nói :

- Không được

Tôi nhú mày, đôi mắt mở to long lanh ánh nước . Tôi buồn rầu nhìn Vũ :

- Xin anh , tôi buồn lắm tôi muốn say để quên đi nỗi buồn này

Vũ lắc đầu thở dài ngao ngán

Anh ta gượng cười , nhìn tôi đầy lo lắng :

- Thôi được rồi

Tại Bar Black & White ...

- Cho tôi 1 ly sắc hồng

Vũ gọi Bartender , người pha chế nhìn vũ rồi nói :

- Chào anh Vũ . Em sẽ pha ngay

- Khoan đã , tôi muốn uống lửa tình

- Uyển Nhi , rượu đó rất mạnh . Anh cứ pha cho tôi ly sắc hồng

Tôi nhìn Vũ , bực tức nói ..

- Hajzzzz . Chỉ 1 ly thôi đấy

Vũ bắt lực lắc đầu nói

15 phút sau

- Ối ! cái đầu tôi - Tôi vỗ cái đầu đau nhức không thôi

- Uyển Nhi , không sao chứ - Vũ lo lắng , laylay tôi trong lúc này tôi không ngừng cười sặc sụa

- Hàn Phong chết bầm , tên khùng điên , Hàn Phong là kẻ xấu há há há .Vũ , ra đây nhảy với tôi nào . nhanh lên . háháhá

Vũ xoa thái dương , cô gái này làm anh muốn điên đầu nhưng sao anh lại vui vì điều đó . Anh mỉm cười nhìn cô gái đang không ngừng cười sặc sụa . Anh đi đến cạnh cô , đặt cô lên lưng mình , gương mặt không kiềm được mà hiện lên ý cười đậm

- Hàn Phong chết bầm Hàn Phong xấu xa

Uyển Nhi nói giọng với giọng lè nhè , cánh tay quờ quạng đánh vào người anh

- Cái cô ngốc này ! Tại sao lại để tôi quan tâm em nhiều như thế . Vũ cười , anh nói thì thầm chỉ đủ mình nghe thấy

- Hàn Phong , tôi muốn uống rượu , Phong à Phong - Cô lại típ tục nói

Một lát sau , Vũ nghe có tiếng nức nở của Uyển Nhi mà lòng anh quặn đau . Anh xoay đầu , cô vẫn đang ngủ ngon lành trên lưng anh những người mà cô gọi là Hàn Phong . Mắt cô vẫn nhắm nhưng nước mắt cứ không ngừng chảy làm ướt cả lưng áo anh . Đột nhiên cô khóc lên , từng tiếng như hàng ngàn mũi tên mà găm mạnh vào tim anh khiến chúng đang từ từ rỉ máu

- Hàn Phong , huhu sao anh lại ôm cô cô ấy , huhu tôi hận anh , hận cái đồ chết bầm nhà anh , huhuhu .

Cô nói trong nước mắt , Vũ nghe rất rõ , nghe rõ từng tiếng thổ hỗn loạn của cô . Anh im lặng , anh không nói một lời nào lắng lắng công cô trên lưng

Ánh trăng sáng vàng vạc , soi rọi cả nhân gian bỏ lại bầu trời tối đen ngay cả 1 ngôi sao cũng không hề có, bỏ lại mặt trăng lẻ loi đứng 1 mình trên bầu trời rộng lớn . Nó cũng giống như anh bây giờ rất cô đơn , rất lẻ loi trong hàng ngàn người . Vũ ... ù ... ù , gió lạnh thổi ngang qua , cái lạnh buốt giá như làm anh tỉnh táo hơn . Cô gái này anh mãi mãi không thể nào với tới . Cô như 1 loài hoa đẹp tuyệt vời nhưng chỉ có thể ngắm từ xa . Xoay lại nhìn cô thêm lần nữa , gương mặt bầu bĩnh đỏ hồng đang yên giấc trên lưng anh , Vũ như thấm :

- Em sẽ không bao giờ biết có 1 người luôn mãi dõi theo em .

22. Chương 19: Lời Tỏ Tình Bất Ngờ Giữa Rừng Hoa

Chương 19: Lời tỏ tình bất ngờ giữa rừng hoa

- Cô chủ, cô làm sao vậy? - Bác Lương Điền thấy Uyển Nhi đang được Vũ công trên lưng thì hốt hải chạy đến.

- Cô ấy say rồi.

- Vậy sao! - Ngửi khí lạnh băng được toát ra từ khóe miệng đang nhếch lên. Hàn Phong khí thế cao ngạo sải từng bước đi dài, hai tay dứt vào túi quần tiến đến.

-Phải. Cô ấy uống hơi nhiều.

Hàn Phong nhìn vào Uyển Nhi lúc này đang yên giấc trên lưng của Vũ thì khẽ cau mày. Hắn nhướn mày lên, lạnh lùng nói:

- Không phải tôi bảo cậu dẫn cô ấy đi ăn kem sao? Tại sao bây giờ lại say khướt thế này? Từ bao giờ mà cậu lại cãi lại mệnh lệnh của tôi thế hả?

- Xin lỗi anh!

- Thôi cậu về đi, đây là lần cuối cùng tôi biết cậu cãi lại lệnh tôi nghe rõ chưa?

Hàn Phong vừa nói vừa đỡ lấy Uyển Nhi từ người của Vũ. Anh nhìn cô mà lòng phỉếm đau, cô gái này anh chỉ có thể nhìn từ xa, là thứ mà anh không thể lấy.

- Vậy tôi về đây.

- Ừm.

Hàn Phong bế cô trên tay cau mày đi lên, hắn đặt cô trên giường rồi đắp chăn lại. Ngồi xuống cạnh giường, hắn nhìn cô gái đang ngủ ngon lành cạnh hắn. Đôi má ửng hồng vì say rượu, làn tóc mượt mà trượt dài trên cánh tay của hắn tựa như làn nước mùa hè ấm áp khẽ khàng lướt qua. Căn phòng tràn ngập một mùi hương kì lạ, mùi táo xanh hòa vào mùi của vị rượu mạnh khiến người ta cảm thấy thật khoan khoái. Hàn Phong nhìn cô đang vui đùa vào chiếc gối, cuộn tròn trong chiếc chăn mềm thì mỉm cười vui vẻ. Cái miệng ngỏ xinh đang nói một cái gì đó mà hắn không nghe thấy được nên cúi xuống, áp tai sát vào đôi môi đỏ thắm của cô.

- Phong chết bầm, Phong xấu xa sao anh lại ôm cô ấy, đồ xấu. Biết anh là đồ xấu nhưng tại sao tôi lại yêu anh.

Hàn Phong mỉm cười nhưng đôi mắt lại có nỗi buồn hiện rõ. Người con gái này, hắn thật sự yêu nhưng tại sao hắn lại không hiểu rõ về cô. Hắn luôn làm cô phải buồn, hắn làm cô khóc. cũng như hôm nay, một lần nữa hắn lại lạnh nhạt với cô, tại sao thế hay chỉ là vì một câu nói vô tâm của cô khiến người kiêu ngạo như hắn phải buông cô ra? Không, cho dù thế nào thì người con gái này hắn nhất định phải có bằng mọi giá. Nhìn cô thêm một lát nữa, hắn không kiềm lòng mà cúi xuống hôn lên đôi môi như cánh hoa đào đang hé nở kia. Hương vị ngọt ngào quyến rũ của cô làm hắn không muốn rời ra từng chút một thổi bay tâm tư của hắn.

- Ừm...Ừm. - Tôi thở càng trở nên khó nhọc, mở to đôi mắt, đập vào mắt tôi là hình ảnh thật gần của Hàn Phong. Đầu tôi lúc này đau nhức dữ dội.

- Uyển Nhi em tỉnh rồi sao? Sao không ngủ tiếp đi em.

Tôi mệt mỏi nhắm nghiền đôi mắt lại, người đột nhiên nóng lên tôi còn tưởng đang ở trong Hỏa Diệm Sơn nữa cơ chứ. Tôi nói nhỏ:

- Phong, nóng quá tôi muốn uống nước.

Tiếng kêu Phong của cô thật ngọt làm cho hắn ngỡ ngàng, vui vẻ mà hôn lên trán cô, hắn nói:

- Được rồi. Anh sẽ mang lên ngay!

Tôi vẫn nhắm mắt, tay không ngừng nới rộng cổ áo cho thoáng.

- Nóng quá, nóng quá.

Dù mệt đến đâu nhưng tôi cũng cố gắng để ngồi dậy tìm cái đồ chỉnh điều hòa. Tôi đi xiêu vẹo, tay không ngừng vỗ mạnh vào đầu cho tỉnh táo nhưng cách đó hình như không ổn, tôi thấy tôi càng mệt hơn. Mệt quá, tôi mệt quá tôi muốn ngủ, tôi muốn ngủ. Tôi ngã mạnh xuống đất, mắt từ từ nhắm lại ý thức mất dần, tôi chìm vào giấc ngủ trong sự mệt mỏi vô cùng..

- Uyển Nhi em sao thế? - Hàn Phong lay mạnh cô nhưng cô vẫn nhắm nghiền mắt, người nóng hừng hực như lửa đốt. Hấn hoảng sợ bế cô lên giường, lấy chiếc điện thoại và gọi cho ai đó

- Mau đến Thiên Bằng thành Uyển Nhi cô ấy bị bệnh.

- Chờ chút có người còn bệnh nặng hơn cô ấy đây này. - Anh luân nói với giọng khó chịu.

- Không chờ đợi gì cả đến ngay lập tức, nhanh lên không tôi giết chết cậu. - Hàn Phong nhìn Uyển Nhi đang oằn mình trong cơn đau thì ánh mắt thật sự giận dữ, hấn bóp chặt điện thoại rồi hét lên với Anh Luân - cậu bạn thân làm bác sĩ.

- Được rồi, tôi đến ngay đây. - Anh Luân thở dài, lắc đầu nói.

- Được, cậu mà không mau đến tôi phá nhà cậu.

- Biết rồi, cái đồ háo sắc,

- Hừ. Nói rồi hấn cúp máy đến bên giường cô. Hấn vuốt mái tóc đang dính trên gương mặt cô, nhìn cô đang không ngừng rên rỉ vì mệt mà lòng hấn quặn lại. Hấn không cho phép ai làm tổn thương cô cũng như cả cái bệnh này.

- Phong à, Phong, tôi đau quá, nóng quá Phong. - Tôi nói mơ hồ

10' sau...

- Cậu làm gì mà hồi tôi thế hả? - Anh Luân bực dọc chạy đến bên chiếc giường mà hấn đang ngồi trên ấy.

- Cậu mau khám bệnh cho cô ấy đi - hàn Phong đứng lên, kéo Anh Luân xuống.

Anh Luân khám một lượt cho Uyển Nhi xong thì anh nói:

- Hừm, chỉ là cảm nhẹ thôi. Uống thuốc là hết mà.

- Nhưng đến bây giờ cô ấy vẫn chưa tỉnh lại. - Hàn Phong chỉ vào Uyển Nhi đang không ngừng rên rỉ trên giường rồi nói.

- Hừ. Cô ấy uống rượu mạnh cho nên trạng thái đó là bình thường thôi. Nhưng đây là lần thứ 2 tôi thấy cậu ló ột cô gái khác ngoài Thiên Bằng đấy.

Anh Luân nhìn cô gái trên giường, cô ấy có nét đẹp rất hiền. Anh không ngờ cô gái này lại có thể làm cho Hàn Phong lo lắng đến thế, anh mỉm cười lắc đầu có lẽ Hàn Phong đã thật sự yêu thương cô gái này. Anh Luân đánh vào Hàn Phong lúc này đang ngơ ngác thì nói:

- Chăm sóc cho cô ấy đi đừng để thêm một người nữa ra đi vì cậu. Tôi về đây.

Hàn Phong ngồi xuống giường khẽ gật đầu. Hấn nhìn cô gái đang oằn mình thì trong lòng như có lửa thiêu đốt, nếu Uyển Nhi đau đớn một thì hấn sẽ đau đớn gấp mười lần.

.....*****.....

- Ôi nhức đầu quá!- Tôi ngồi dậy, tay không ngừng vỗ mạnh vào cái đầu đau nhức. Mắt nhắm mắt mở tôi đi vào nhà vệ sinh.

- Đau quá à, chóng mặt quá. - Tôi vừa than vừa đi đến bên cửa sổ.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu ban phát từng tia nắng ấm áp cho vạn vật. Mây xanh, xanh lăm đang trôi bồng bềnh trên bầu trời, hình thù kì lạ.

- Mau ngủ đi em sao lại ngồi ở đây hả? - Giọng nói ấm áp vang lên phía sau tôi, tôi quay người lại thì ra là Hàn Phong.

- Thôi, tôi không muốn ngủ nữa đâu.

Hàn Phong bước đến, áp trán hắn vào trán tôi để đo nhiệt độ, đây lần đầu có người làm thế với tôi, tim tôi đập mạnh lên theo hơi thở nam tính của hắn. Hàn Phong mỉm cười nói:

- Bớt sốt rồi, em mau lên giường đi.

Tôi nhắm mắt, ngủ nhiều lắm rồi tôi thật sự không muốn ngủ nữa đâu. Tôi cười tươi, kéo luôn Hàn Phong đến bên cạnh.

- Anh xem trời đẹp thế này ngủ thì phí lắm, hay...

- Em lại muốn đi đâu? - hàn Phong nhìn tôi đang cười sung sướng thì ngờ vực nói

Tôi vừa lay tay hắn vừa nói:

- Đi dạo nha.

Haizz. Hàn Phong thở dài, dắt tôi đi dạo khắp tòa thành.

- Hàn Phong, tôi muốn vào vườn hoa đó. - Tôi chỉ tay về phía vườn hoa hào hứng nói/

- Không được - hàn Phong lạnh lùng nói.

Tôi nhắm mắt, nắm lấy tay hắn. Đôi mắt long lanh tràn đầy hi vọng.

- Một lần thôi.

Hàn Phong lắc đầu miễn cưỡng nói:

- Hừ. Được rồi.

Thế là tôi kéo hắn một mạch chạy đến bên vườn hoa, ở đây hoa rất đẹp rất nhiều làm tôi cảm thấy rất thích thú. Tôi chạy trên bãi cỏ, gió nhẹ nhẹ tạt vào mặt tôi làm tôi càng sung sướng mà nhảy cẫng lên. hàn Phong đi đến nắm lấy tay tôi kéo tôi ngồi xuống nền cỏ xanh mát. Hắn đưa tay quệt đi mồ hôi trên trán tôi, mỉm cười nói:

- Uyển Nhi anh yêu em, em có muốn làm bạn gái anh không?

Tôi hớ người, hắn đang tỏ tình với tôi sao, ôi trời thật không tin được. Tim tôi đập loạn nhịp, mặt nóng lên, tôi lắp bắp:

- Được dù sao thì tôi cũng rảnh yêu anh cho nó bận vậy.

Hàn Phong nhú mày , ngờ vực nói:

- Đó có thể coi là lời đồng ý không?

- Haha Hàn Phong ngốc nghếch đương nhiên đó là lời đồng ý rồi haha sao anh lại ngốc đến thế chứ haha.

Tôi cười như điên dại. Hàn Phong thông minh trên mọi lĩnh vực nhưng lại mờ tịt về tình yêu hắn quả thật rất ngốc trong phương diện này. Tôi nghĩ rồi cười ha hả để lại khuôn mặt đang từ từ xảm lại của Hàn Phong, hắn ta nhìn tôi cười gian tà làm tôi lạnh cả sống lưng. Hình như có cái gì đó không ổn:

- Anh là gì thế hả?

-Hà hà để xem anh ngốc hay người người ngốc là em

Nói rồi hắn kéo khuôn mặt tôi sát vào khuôn mặt hắn, hành động này có liên quan đến câu nói lúc nãy sao ? Hắn ép sát hơn một chút , tôi hoảng sợ nhắm tịt mắt lại không phải là muốn hôn tôi chứ? Hơi thở nam

tính của hắn phả lên mặt tôi khiến tôi rùng mình. Cánh tay màu đồng rắn chắc vòng ngang eo tôi khiến tôi thêm phần hồi hộp. Đột nhiên Hàn PHong buông tôi ra rồi cười phá lên:

- Hahaha em đang nghĩ anh sẽ hôn em à hahaha.

Lần đầu tôi thấy hắn cười một cách thoải mái đến thế, tôi đơ mắt vài giây rồi chợt nhận ra là hắn đang chọc ghẹo tôi thì tôi lập tức chạy theo bắt hắn:

- Hàn Phong anh lại lừa em xem em làm sao xử anh đây!

Trên cánh đồng hoa bát ngát có hình bóng hai người đang đuổi theo nhau. Người con gái kiễng chân hôn nhẹ lên môi chàng trai, ánh nắng vàng rực ấm áp soi lên họ khoảnh khắc nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần nóng bỏng. Hình ảnh chiếc bóng của họ đan lồng vào nhau in hằn lên bãi cỏ xanh mát. Gió khẽ thổi lay lay hoa cỏ, mùi hương ngọt ngào ấm áp đan xen vào nhau cảm nhận từng sự hạnh phúc dâng trào trong lòng mỗi người, Từng cây hoa rung rinh như vỗ tay tán thưởng giữa thế giới đông đúc, giữa bảy tỉ người lại có thêm hai người thật sự yêu nhau.

23. Chương 20: Bí Mật Trong Cấm Khúc

- Thừa chủ thương tôi đã làm cho hai người họ tách nhau ra rồi, hiện tại Uyển Nhi đang giận Hàn Phong. - Bảo Hà lạnh lùng nói, đôi mắt vô hồn nhìn người thần bí đang đứng trước mặt.

- Thế sao? Rất tốt. - Người thần bí nhếch môi cười nhạt thân mình cao lớn tựa vào chiếc ghế dài.

- Cảm ơn người đã khen, thuộc hạ không dám lơ là. - Bảo Hà cúi đầu cung kính nói.

- Được, ta tin người. Còn về tài liệu lô đất khu A đâu?

- Dạ, thuộc hạ vẫn chưa lấy được nhưng... - Bảo Hà úp úp mở mở làm người thần bí nóng lòng quát lên:

- Còn úp mở gì nữa nói mau.

- Dạ, tập tài liệu đó Hàn Phong đã cất rất cẩn thận...

Người thần bí nhướng mày, đôi mắt tỏa ra sát khí:

- Đừng nói người không tìm được với ta.

Bảo Hà vội vàng nói:

- Không phải thế đâu chủ thượng, tôi đã biết chúng được cất ở đâu rồi tôi nhất định sẽ không làm ngài thất vọng.

- Hahaha giỏi lắm Bảo Hà không uổng công ta đã tín nhiệm người. - Nhưng đột nhiên người thần bí nói lạnh lùng:

- Người đừng quên cho dù người là thuộc hạ thân tín của ta nhưng một khi đã không hoàn thành nhiệm vụ thì người phải chết, nghe rõ chưa?

- Dạ rõ.

Bảo Hà lặng lẽ cúi đầu. Cô chỉ là một con rối để người đó tự mình giật dây điều khiển, cô không có hỉ nộ ái ố giống người bình thường tất cả những cảm xúc đó đều là giả tạo, thật ra cô đã mất đi cảm xúc tự rất lâu rồi ngay cả cô cũng không biết mình đã mất đi tự lúc nào nhưng điều đó không làm cô bận tâm. Cô chỉ biết hoàn thành nhiệm vụ - một con robot đã được lập trình.

.....*****.....

Giữa vườn hoa rộng bạt ngàn, trên nền cỏ xanh mát có hai người đang tựa vào nhau nói cười vui vẻ. Tôi xoay lại nhìn Hàn Phong mỉm cười nói:

- Hàn Phong anh có vui không?

Hàn Phong mỉm cười sung sướng, đáy mắt dịu dàng nhìn tôi ánh mắt đen láy làm tôi thấy được cả chính mình ở trong ấy. Hàn Phong nói nhẹ:

- Bất cứ ở nơi nào có em anh đều vui cả,

Tôi đỏ mặt ngượng ngùng nhìn hắn, đánh yêu Hàn Phong rồi nói:

- Phong anh thật là dẻo miệng,

Hàn Phong bắt lấy tay tôi, đôi tay to lớn săn chắc ôm gọn lấy đôi tay nhỏ bé cùng nhau đan tay. Hắn mỉm cười nói:

- Uyển Nhi anh nói tất cả đều là sự thật.

Tôi xoay mặt đi dùng ánh mắt trời che phủ đôi má đang đỏ dần lên.

- Vậy có phải những gì em muốn anh đều có thể thực hiện?

Hàn Phong nói ngờ vực:

- Em lại muốn gì đây?

Tôi lập tức xoay mặt lại, dựa vào lồng ngực săn chắc của hắn, tay vẽ vẽ lên mấy đường, mỉm cười nói:

- Phong à em chỉ có một ước muốn nhỏ nhoi thôi

Hàn Phong nâng cằm tôi lên, đáy mắt dịu dàng xen lẫn vài nét khó hiểu rồi nói:

- Em lại muốn hát bài hát đó à?

Tôi vỗ hai tay vào nhau, đưa ánh mắt khẩn cầu nhìn hắn:

- Phải. Phong à nhỏ nhoi quá phải không anh?

Hàn Phong nhìn đôi mắt của tôi có một chút xao động nhưng hắn kiên quyết nói:

- Không được, bài hát này không thể.

Tôi đẩy hắn ra, nhìn hắn bằng ánh mắt khó hiểu:

- Hàn Phong anh nói dối. Nếu chỉ có một ước muốn nhỏ bằng hạt cát mà anh cũng không giúp tôi được thì nói gì đến những thứ khác chứ.

Hàn Phong nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng vô cảm:

- Vậy những lời nói lúc nãy chỉ là nền tảng cho ước muốn của em, được tôi mà lại bị một con nhóc như em lừa gạt. hừ.

Tôi ngây người, đáng ra tôi chỉ muốn hắn nhường tôi một chút để có thể thực hiện lời hứa của chú Đông Âu thôi, không ngờ Hàn Phong lại giận:

- Hàn Phong tôi chỉ là muốn hát bài hát đó thôi, có gì không được?

- Tại sao lại phải là bài hát đó hả?

- Tại vì có người nhờ tôi, anh có giúp tôi thực hiện không?

Ấy chết lỡ lời rồi, hổ hơi bị nặng. Ax ax lần này không biết Hàn Phong phản ứng thế nào đây, có khi nào khùng lên rồi đánh tôi không?

Trái với sự lo lắng của tôi, Hàn Phong mỉm cười bình thản nói:

- Tôi đã đoán được có người nói với em về bài hát này, chỉ là tôi muốn nghe em nói thôi.

Cái gì, hắn biết được sao? Vậy là hắn chọc ghẹo tôi sao? hừ hừ tên chết bầm dám lừa gạt tôi.

- À Ừ thì có người nói, vậy bây giờ anh có giúp không?

- Tôi muốn gặp người đó.
- Không được.
- Tại sao?
- Thì là vậy đó.
- Vậy thì không cho hát. - Hàn phong cười quỷ quyệt.
- thôi được rồi là tôi thua anh. Hừ tên chết bầm nhà anh dám dọa tôi.
- Em nói ai là tên chết bầm? - Hàn Phong nhướn mày, đôi mắt sắc bén lướt ngang người tôi làm tôi thoáng rùng mình. Tôi vội vàng nắm lấy cánh tay hắn tươi cười nói:
- Phong anh nghe nhầm rồi, làm gì có ai nói thế! Chắc là tiếng gió thôi.
- Hàn Phong nhìn tôi cười gian xảo:
- Rõ ràng là em chửi anh mà.
- Tôi giật mình, vội vàng lấy ngay lại nét mặt lúc đầu tươi cười nói:
- Làm gì có em đâu dám đâu Phong.
- Hàn Phong mỉm cười. Cô gái này tưởng hắn không biết sao, hắn nghe rất rõ chỉ là không muốn cô khó xử thôi. chắc là cô hay chửi hắn lắm đây phải dạy dỗ cô mới được.
- Này , làm gì thế?
- Hàn Phong đột nhiên bế tôi lên phòng, đóng mạnh cửa lại rồi nói:
- Uyển Nhi em tưởng anh không nghe thấy gì sao?
- O A ừ thì em không biết em lỡ dại hì hì anh người lớn không chấp nhất với trẻ con đâu nhỉ.
- Hàn Phong tiến lại gần tôi, hai tay thông thả đút vào túi quần gương mặt rất chi là gian tà:
- Không em sai rồi anh rất thích đôi co với trẻ con đặc biệt là với em.
- Tôi ôm chặt cái gối vào lòng, gương mặt cười như mếu:
- Hàn Phong à, em biết lỗi rồi em sẽ không nói anh là đồ chết bầm , đồ xấu xa, tên bệnh hoạn nữa mà , tha cho em đi
- À thì ra em nói xấu anh nhiều như thế à. Để xem anh trị em thế nào.
- Hàn Phong nói rồi tiến sát lại gần tôi, tôi lùi hẳn tiến. Ôi vách tường huhu sAao trời lại tuyệt đường người như thế chứ. Tôi nhắm mắt lại, đập hắn một cái rồi hét toáng lên:
- Hàn Phong là đồ BIẾN THÁI.
- Trong lúc đó có một giọng hét còn to hơn cả tôi, tôi mở mắt ra thì thật không ngờ Hàn Phong đang ôm cái bảo vật quốc gia của hắn mà mặt nhăn mày nhíu. Một lát sau, hắn mới chỉ tay vào mặt tôi lạnh lùng nói:
- Uyển Nhi em hết trò để chơi rồi hả cái con nhóc này.
- Chắc là hắn đang đau dữ lắm, tôi có biết đâu tôi vô tội mà.Hắn nằm dài trên giường, nhăn nhó tỏ ra đau đớn. Tôi thấy vậy thì tiến đến, vỗ tay lên cánh tay của hắn, lo lắng nói:
- Hàn Phong em xin lỗi, em vô tình mà. Anh có sao không?
- hàn phong tức giận nói:
- Để anh thử làm cho em xem rồi em sẽ biết có sao không ha!
- Em ... em không có thì làm sao mà biết. - Tôi đỏ mặt ngượng ngùng lắp bắp nói.
- haizz. Uyển Nhi, anh sợ em luôn rồi đó, anh đau quá à,

Tôi nhìn Hàn Phong, nước mắt lăn dài nói:

- Hàn Phong vậy thì phải làm sao mới hết đau?

Hàn Phong đột nhiên cười gian tà nói:

- Có thể dùng cách này bảo đảm hiệu quả.

Tôi quệt nước mắt, nói sung sướng:

- Cách nào?

- Cách này nè...

Hàn Phong nói rồi ôm tôi vào lòng, hôn lên môi tôi. Tôi không kháng cự mà đáp lại nụ hôn của hắn. Một lúc sau hắn buông tôi ra tươi cười nói:

- Cách này đó, sau này anh mà bệnh thì em cứ dùng cách này bảo đảm hiệu quả hơn là dùng thuốc.

Tôi đỏ mặt ngượng ngùng đẩy hắn ra, mỉm cười gian xảo nói:

- Vậy em đánh anh thêm cái nữa rồi dùng cách này nha.

Cùng lúc đó xống tay áo lên, xoa hai tay vào nhau, Hàn Phong vội ôm tôi vào lòng rồi nói:

- Thôi cô nương, đá thêm một cái nữa là anh không cùng em sinh con được đâu.

Sinh con? Ôi tên này hắn biến thái thật rồi à? Tôi đẩy Hàn Phong ra ngoài, đỏ mặt nói:

- Tên điên này, ai thêm sinh con cho anh. Đồ biến thái mau đi ra ngoài cho tôi

Tôi đóng sập cửa lại, tiếng tim không ngừng đập thành thịch. Tôi đặt tay lên, nghe rõ ràng mồn một, miệng không che giấu được mà khẽ mỉm cười.

Còn về Hàn Phong thì...

- ui da, đau chết đi được cái con nhóc này.

- Ráng đi tí xíu hết thôi. - Anh Lua nhăn nhó nói.

- Trời ơi, đau muốn chết không biết cái con nhóc đó ăn cái gì mà khỏe thế, hự hự. - hàn Phong rên rỉ còn Anh Luân thì ngồi cười như điên.

- Haha haha không ngờ Phong ca lại có lúc thế này. mà càng ko ngờ người làm Hàn Phong phải nhận thua chỉ là một con nhóc hahaha.

- Cười gì mà cười hả? Biến ngay. - Hàn Phong tức giận, đuổi luôn cả Anh Luân ra ngoài. Chỉ có khi ngồi trò chuyện cùng Anh luân thì Hàn Phong mới bộc lộ được hết cảm xúc không cần che giấu,

- Haha được rồi, tôi về ngay đây. Cậu cho tôi gửi lời hỏi thăm đến chị dâu tương lai nhé.

- Cái thằng nhóc này... Chị dâu tương lại? Được lẽ phép thôi về đi.

Hàn Phong mỉm cười vui vẻ, nhưng một lúc sau thì cơn đau lại hành hắn khiến hắn khóc không được mà cười cũng không xong.

Hai ngày sau....

- Uyển Nhi em đã hẹn với người mà đưa em bài hát đó chưa? - Hàn Phong ôm tôi vào lòng, siết chặt vòng tay.

- Rồi, 20' nữa. - Tôi nhìn ra ngoài trời, mỉm cười nói.

- Ừm vậy bây giờ ta đi thôi,

- Được, Tôi xoay người vừa định rời khỏi vòng tay hắn thì Hàn Phong kéo lại, hôn lên môi tôi.

- Hư thế, anh không thể không hôn em à?

Hàn phong nhìn tôi dịu dàng, thì thào vào tai tôi:

- Không thể, vì anh nghiện em rồi.

Tôi đánh yêu hấn, đỏ mặt xoay đi hấn cũng cười ôm tôi ra xe.

.....*****.....

Hoàng Nhật....

- Tổng giám đốc anh hẹn gặp tôi sao? - Đông Âu ngồi xuống, nhìn người đàn ông chừng chạc, gương mặt lạnh lùng.

- Phải. Uyển Nhi em ra ngoài xe chờ anh đi. - Hàn Phong nhìn tôi mỉm cười. Tôi chỉ biết gật đầu với chú Đông Âu rồi ra ngoài.

- Tổng giám đốc muốn nói gì với tôi?

Hàn Phong khoanh hai tay đặt lên bàn, ánh mắt sắc bén lướt xuống người Đông Âu

- Tôi muốn biết tại sao trưởng phòng Đông lại biết bài hát này,

Đông Âu mỉm cười nói:

- Đó là do bạn tôi viết.

Hàn Phong nheo đôi mắt, nhếch môi nói:

- Là Thiên Băng sao?

Đông Âu cũng không cần che giấu, gật đầu nói:

- Phải.

Hàn Phong mỉm cười nói:

- Tại sao người hát bắt buộc phải là Uyển Nhi?

Đông Âu như biết trước được thế nào Hàn Phong cũng sẽ hỏi nên không lấy gì là ngạc nhiên liền đưa ra đáp án:

- Thiên Băng muốn thế.

Hàn Phong ngạc nhiên, hỏi lại lần nữa:

- Thiên Băng muốn thế sao? Cô ấy chưa chết sao?

Đông Âu lắc đầu, cười buồn:

- Cô ấy đã chết rồi, cô ấy muốn người hát bài hát này là người có chất giọng trầm buồn, gương mặt thanh tú và nhất định phải thể hiện được xúc cảm của cô ấy khi đặt bút viết nên bài hát này. Khi tôi bảo Uyển Nhi hát thử thì tôi biết mình đã chọn được người theo yêu cầu của Thiên Băng.

Hàn Phong gật đầu, cười gian xảo:

- Vậy sao?

- Phải, Tôi xin tổng giám đốc hãy cho Uyển Nhi hát bài này như di nguyện của Thiên Băng, Có được ko? - Đông Âu nhìn Hàn Phong bằng ánh mắt chất chứa biết bao nỗi khổ tâm, Hàn Phong cười gật đầu:

- Được thôi.

Đôi mắt Đông Âu đột nhiên sáng bừng lên, tươi cười sung sướng:

- Cảm ơn anh, cảm ơn anh.

Hàn Phong cười gian xảo, Thiên Băng đã chết sao? Hấn không tin, cho dù phải lục tung cả trái đất hấn cũng phải tìm được cô ta. Sau cuộc nói chuyện này hấn càng chắc chắn rằng THIÊN BĂNG còn sống, hấn đã

sai Vũ nhất định phải điều tra cho ra nơi ẩn náu của Thiên Bằng thông qua Đông Âu nhất định phải điều tra từng chi tiết ngay cả một cọng tóc cũng không được bỏ sót.

24. Chương 21: Lộ Tây

Album của tôi vừa được ra mắt vào đầu tháng 8 thì đã lọt vào top 3 số lượng album có doanh số được thu mua nhiều nhất, tên tuổi của tôi cũng được nhiều người biết đến hơn. Bây giờ khi ra đường tôi đều phải ngụy trang cẩn thận để người khác không nhận ra mình. Nghĩ đến đó bất giác tôi thở dài ngao ngán.

- Sao thế?

Tôi lắc đầu không nói gì. Hàn Phong xoa đầu tôi, mỉm cười bảo:

- Em đang lo phải ngụy trang khi ra đường à?

Tôi nhìn Hàn Phong ngờ vực, làm như hắn đọc được suy nghĩ tôi vậy.

- Sao anh lại biết?

Hàn Phong vẫn giữ nụ cười trên mặt, tự tin nói:

- Có gì khó đâu

- Nhưng sao anh lại biết, nói em nghe đi nào! - Tôi nũng nịu, lay lay cánh tay hắn.

Hàn Phong bật cười khách khách vừa đi vừa nói:

- Suy luận một chút là biết ngay thôi mà, chuyện con con này sao làm khó được anh.

Tôi lè lưỡi.

- Em biết anh giỏi rồi, nào anh iu của em mau nói cho em biết đi nào.

- Giỏi từ nay cứ gọi thế. Em thật sự muốn biết à?

- Phải . - Tôi nhìn Hàn phong, ánh mắt trở nên mong đợi hơn bao giờ hết.

- Đây nhé, album mới của em lọt vào top 3 số lượng album được thu mua nhiều nhất thì em không cần phải buồn làm gì rồi. Nhưng, cũng vì lẽ đó mà tên tuổi của em được nhiều người biết hơn do đó khi ra ngoài nhất định phải ngụy trang đương nhiên với một cô nhóc tình nghịch như em thì buồn là phải rồi, cứ như mất tự do có người rình mò theo sát. Anh nói đúng không nào em yêu.

Tôi đứng hình, không ngờ Hàn Phong lại suy luận giỏi thế. Tôi mỉm cười nói:

- Phải, chính xác. Sao anh hay thế.

Hàn Phong ngênh mặt lên trời, tự tin nói:

- Điều đó là đương nhiên.

Trên bãi cỏ xanh mướt mà, Tiểu Bảo đang sải từng bước đi oai vệ, cái miệng nhỏ xinh không ngừng kêu meo meo; tiếng kêu vừa oai phong vừa dễ thương nũng nịu. Tôi vui vẻ chạy đến bên nó, bế Tiểu Bảo lên cười vui vẻ. Tiểu Bảo như biết được tôi đang cưng chiều nó thì chú mèo nhà ta rúc luôn vào lòng tôi, bộ dáng đáng yêu khiến tôi rất thích thú. Hàn Phong nhếch một bên môi đi đến và ngồi xuống cạnh tôi.

- Em dám bỏ anh mà chơi với nó à.

Tôi nâng Tiểu Bảo lên, bộ lông ấm áp mềm mại khiến tôi vui sướng mà vò vò, cảm giác dễ chịu làm tôi muốn chọc phá Hàn Phong.

- Tiểu Bảo à, có người ghen với mày kìa.

- Hừm. Anh mà thêm ghen với nó à.

Tôi mỉm cười nhìn Hàn phong đang mặt mày nhăn nhó thì tâm tình vui vẻ hơn, tiếp tục trò đùa với Hàn Phong:

- Tiểu Bảo đáng yêu, xem ra tao yêu mày hơn yêu Hàn Phong mất rồi.

Hàn Phong nhũn mày, giọng điệu lạnh nhạt:

- Hừm. Vào nhà.

- Tiểu Bảo, mày có muốn tao vào nhà không?

Tiểu Bảo meo lên một tiếng cọ đầu vào lòng tôi. Tôi nhìn Hàn Phong, mỉm cười nói:

- Phong à anh thấy rồi đó Tiểu Bảo không cho em vào, Em ở đây chơi chút nhé.

- Không. Hàn Phong lạnh lùng nói.

- Thôi em muốn ở đây anh vào nhà trước đi.

Hừm. Hàn Phong gạt phăng Tiểu Bảo đang nằm trong lòng tôi khiến nó rơi xuống đất kêu meo tức giận nhìn chăm chăm vào Hàn Phong, hai chân cào cào xuống đất với ý định phóng lên Hàn Phong nhưng hần ta trừng mắt một cái, hai tay xoa xoa vào nhau, môi nhếch lên một nụ cười nguy hiểm lập tức Tiểu bảo nhà ta cong đuôi chạy mất dạng.

- Tiểu Bảo. - Tôi đứng lên gọi với theo nó.

- Em gọi nó nó làm gì cản trở quá. - Hàn Phong nắm tay tôi lại, nhếch môi cười đều.

- Hừm. Em giận anh rồi.

Hàn Phong thuận tay ôm tôi vào lòng, kê đầu vào vai tôi, mỉm cười nói:

- Cục cưng sao em lại giận anh.

- Anh im đi, đã nói là em đang giận anh mà.- Tôi hờn mát hần.

- Thôi nào bé yêu đừng giận nữa, anh hôn em một cái cho em hạ hỏa nhé. - Hàn Phong mỉm cười khê, ôm tôi chặt hơn nữa.

- Hừm. Ai thèm chứ em vào nhà đây.

Nói rồi tôi cất bước đi nhưng vừa xoay người một cái, tôi khôn ghẹo sảo lại trượt chân ngã lên người Hàn Phong. Tôi nằm trên hần, mặt mày đỏ gay gắt, Hàn Phong mỉm cười gian xảo. Tôi xấu hổ rúc đầu vào vòm ngực hần, những dòng suy nghĩ không ngừng chạy qua chạy lại trong đầu. Cảnh tượng này.....ừm thì có chút mờ ám. Phải làm sao để khỏi què nhĩ????

10' sau....

- Uyển Nhi em mau giảm cân đi.- Bất thành linh Hàn Phong nói.

- O Ừ , mà sao thế? - Tôi ngược mặt lên nhìn Hàn phong hỏi ngây ngốc.

- Em...nặng quá sắp đề chết anh rồi. Lên phòng đi có nệm êm rồi chúng ta tiếp tục.

Tôi nặng lắm sao? Tôi nhìn xuống....

Á, tôi còn chưa leo xuống hừm cái đầu óc này để đi đâu không biết. Tôi vội vàng leo xuống cảnh tượng vừa rồi khiến tôi mặt lại đỏ gay như quả cà chua chín. hàn Phong mỉm cười gian xảo, dắt tay tôi đi.

- Em muốn lên phòng em hay lên phòng anh?

- Lên phòng em.

- Được. Hàn Phong nhìn tôi mỉm cười.

Đến phòng, tôi bước vào rồi mỉm cười chào tạm biệt hần. Đang định bước vào thì Hàn phong mỉm cười đầy giễu cợt , hần nói:

- Sao anh lại phải về phòng mình.

- O. Anh không về phòng anh thì không lẽ ở phòng em à? - Tôi nhìn Hàn phong ngây ngốc.

- Ừm. Hàn Phong thản nhiên rồi đẩy cửa bước vào.

- Đây ra ngoài, ai cho anh vào phòng em, ra ngoài. - Tôi lúc này mới ý thức được câu hỏi của hắn thì chạy đến nói.

- Không tệ, em rất sạch sẽ. Giường cũng rất ấm.- Hàn Phong nhìn xung quanh rồi trèo lên giường nằm.

- Em còn không mau lên đây. - Hàn phong mỉm cười gian tà.

- Á anh biến thái à mau về phòng anh đi. - Tôi ra sức kéo Hàn Phong ngồi dậy nhưng bất lực. Hắn quá mạnh, tôi không lùi nổi hắn mà ngược lại hắn đẩy nhẹ một cái tôi đã nằm xuống ngay cạnh hắn. Mặt đối mặt, bỗng dưng tôi cảm thấy rất ngại ngùng.

- Em sao lại sà vào lòng tôi thế này.

- Anh mặt dày vừa thôi đấy, anh bệnh à em mà thêm sà vào lòng anh sao! - Sau khi nghe hắn nói xong, tôi tức giận phản bác ngay lập tức.

- Thôi được, miễn là em thì có sà vào lòng anh bất cứ lúc nào đều được hết.

- Hừm. Anh về phòng anh đi. - Tôi nhanh chóng quay mặt sang bên kia để Hàn Phong không thấy được gương mặt đỏ ửng.

-Thôi nào, để anh ôm em.

Nói rồi Hàn Phong vòng một tay sang eo tôi, ôm chặt tôi từ phía sau.

- Anh... mệt anh quá. Em đi đây anh chết ở đây luôn đi.

Tôi vùng vẫy để thoát khỏi Hàn Phong nhưng không được chỉ nghe giọng nói ấm áp từ phía sau:

- Tôi chết thì không ai yêu em, bảo vệ em đâu. Tôi không tin tưởng vào bất cứ ai cả.

- Hàn Phong, tại sao anh lại nói những lời này em, là em đùa thôi mà. Em không muốn anh chết đâu.

- Uyển Nhi em có yêu anh không? - Hàn Phong dụi đầu vào vai tôi, mái tóc đen cọ vào cổ khiến tôi cảm thấy nhột nhột khiến tôi ngọ ngoạy lung tung.

- Uyển Nhi yên nào, đừng rời khỏi anh. Anh yêu em.

- Phong, em cũng yêu anh.

Chỉ cần có thế, tôi yêu hắn., hắn cũng yêu tôi không cần hứa hẹn gì cả không cần nói gì cả chỉ yêu tôi, bên cạnh tôi im lặng ôm tôi vào lúc này thì tôi đã mãn nguyện lắm rồi, tôi cực, dùng cả cuộc đời cả tình yêu của tôi cực một lần với hắn.

.....*****.....

- Mọi người có biết gì không? - Fanny nhìn mọi người, cô ta ngồi sát đến bộ mặt nghiêm trọng.

- Có chuyện gì đây? - Mọi người nhao nhao lên.

- Tôi, chính mắt tôi đã nhìn thấy gương mặt thật của trưởng phòng, các cô có tin được không kinh lắm.

- Sao? gương mặt tôi thế nào?

Giống5 nói truyền cảm vang lên từ phía sau khiến mọi người trở nên sợ sệt, Fanny lập tức lạnh toát cả người.

- Tôi là tôi sai rồi.

- Mọi người có biết trong giờ làm việc không được tám chuyện không hả? - BẢO HÀ trợn mắt nhìn.

Mọi người ai nấy đều sợ sệt lập tức ai về chỗ của người ấy. Trước khi đi bên tai Fanny còn nghe lời nói lạnh lẽo của Bảo Hà ” Cần thận đấy nếu không muốn bị đuổi việc ”.

Fanny cảm thấy lo lắng trong lòng. Dù gì Bảo Hà cũng là trưởng phòng lại quen với tổng giám đốc chỉ sợ... Dân gian có câu "thà đắc tội với quân tử còn hơn đắc tội với tiểu nhân." Song cô không biết Bảo Hà là loại người nào.

Tan sở...

- Chào mọi người, tôi về trước đây.- Bảo Hà mỉm cười vẫy tay chào m.n rồi ra về. Cô ta đi đến một nhà hàng đối diện công ty ăn tối rồi quan sát luôn toàn cảnh công ty Hàn Gia. Cô gọi một đĩa salad trộn và một ly rượu vang thưởng thức.

Xuyên qua bức tường kính, cô ta uống một ngụm rượu rồi hồi tưởng về quá khứ, ngẫm nghĩ cái số phận đen nhem như bầu trời tối mịt không có tia sáng của cô ta...

Thời gian từ từ trôi qua, bây giờ cũng đã đến lúc thực thi kế hoạch. Bảo Hà lấy lại dáng vẻ lạnh lùng rồi rời khỏi đó lén lút vào công ty. Trên tay cầm một chiếc usb, gương mặt không chút biểu cảm như người làm chuyện quang minh chính đại. Cô nhìn đồng hồ, nhếch môi nói:

- 11h.

Ding. Thang máy mở ra, cô ta bước từng bước cẩn trọng, đôi mắt sắc bén đảo nhìn xung quanh. Cánh cửa của phòng CEO đóng im lìm nơi góc tối, Bảo Hà đưa tay vặn nắm cửa.

- Khóa sao? Hừm.

Bảo Hà nhếch môi, cái khóa đơn giản này căn bản không làm khó được cô. Lạch tạch, lạch tạch. Cạch, chỉ vón vón 5s cô đã mở xong cái khóa được thiết kế theo kiểu Ý. Cô cao ngạo bước vào, đi đến máy tính của Hàn Phong rồi bật lên.

- Fuck.

Cô văng tục một tiếng khi nhìn vào màn hình bị khóa.

Ring...ring

- Chủ thượng tôi nghe đây.

- Sao rồi? - Tiếng nói lạnh lùng phát ra từ đầu dây bên kia.

- Tôi không biết mật khẩu máy tính của hần.

- Hừm. Chưa lấy được. - Giọng nói sắc lạnh hơn trước nhiều lần.

- Xin chủ thượng tha tôi, thuộc hạ làm việc thất trách.

- Cô đã sử dụng ngày sinh của hần chưa ?

- Dạ rồi, ngày sinh tên hần ngay cả tên Uyển Nhi tôi cũng đã thử... nhưng vẫn chưa lấy được.

- Hừm. Cô mở khóa theo lời tôi.

Bảo Hà lập tức làm theo quả nhiên. đã được mở được

- Rồi thưa chủ thượng.

Quả đúng là ngày sinh của Uyển Nhi, hừm thật bực bội. Người đó tục giận cúp máy.

Màn hình máy tính sáng lên nổi bật trong một mảng dày đặc. Cô click chuột vào My puter rồi mở ra thư mục cần tìm. Cắm USB vào CPU rồi bắt đầu sao chép Sắp hoàn thành rồi còn vài giây nữa.

5s...4s...3s...2s...Tách. đèn điện bỗng bừng được bật sáng lên, bóng hình cao lớn chắn trước mặt Bảo Hà. Cô ta mỉm cười dịu dàng vỗ vỗ đã chiếc USB sang một bên.

- A Hàn Phong đã trở rồi sao anh lại đến đây?

Hàn phong nhếch môi ánh mắt sắc lạnh. Vốn dĩ hần đang chơi cùng Uyển Nhi nhưng đột nhiên nhớ ra tập tài liệu trong máy tình mà hần chưa gửi vào máy ở nhà thì vội vàng lên đây. Ha thật không ngờ, nếu ở nhà thì đã không bắt được con chuột đang ăn vụng rồi.

- Đó đáng ra phải là câu tôi hỏi cô chứ.
 - Em...Em...Hừm. Cô ta hừm một tiếng rồi chạy đến chỗ của USB mà lúc này cô đã ra vộ vàng nhạt lên nhưng vừa đụng đến USB thì Hàn Phong đã không thương tiếc giẫm lên bàn tay cô. Bảo Hà ngược nhìn hần , Hàn Phong mỉm cười vô cảm nhìn cô ta, mũi giày không ngừng chà nát đôi tay của cô ta.
 - Nếu không muốn mất đi bàn tay thì nói, ai sai cô làm việc này.
 - Muốn đánh muốn giết tùy anh, đừng nhiều lời, - Bảo Hà gần từng tiếng cổ nén cơn đau.
 - Giải cho câu đây vậy là cô không thương đôi bàn tay này rồi, đừng trách tôi không biết thương hoa tiếc ngọc. - Hàn Phong dẫm lên thêm bàn tay khác, Bảo Hà cắn môi đến bật máu, mùi máu tanh xộc vào mũi tạo lên một bầu không khí tanh tưởi vô cùng.
- Hàn Phong vẫn không biến sắc, lạnh lùng nói:
- Hừ, vậy thì tôi xem miệng cô cứng hay roi da của tôi cứng hơn.

25. Chương 22: Tổ Chức D.a

- Người nói sao, Bảo Hà bị bắt rồi à? - Người thần bí nhướn mày hỏi lại.
- Triệu Tử Hào hoảng sợ, hai tay run rẩy, hai chân sắp đứng không vững nhưng ông ta vẫn bình tĩnh đáp:
- Ph...phải ạ.
 - Hừm, giao có chút việc mà làm cũng không xong. - Người thần bí lạnh lùng nói, đi đến chiếc ghế dài bên cạnh thông thả ngồi xuống.
 - Bây giờ phải làm sao ạ? - Triệu Tử Hào khúm núm đáp.
- Người thần bí nhướn đôi mày, chân vắt thành chữ ngũ thông thả đáp:
- Người đi dò la xem họ nhốt Bảo Hà ở đâu rồi phái ai tinh ranh đi cứu cô ta đi nếu mà cứu không được thì.
 - Người thần bí nhếch môi đưa tay xẹt ngang qua cổ.
 - Dạ được.
- Triệu Tử Hào cũng đã gần năm mươi lần lộn trong gian hồ đã nhiều năm nhưng ông phải kiêng nể người này vì thế lực của hắn ta quá hùng hậu vì một phần con gái ông và vợ ông đang trong tầm kiểm soát của hắn.
-*****.....
- Tầng hầm...
- Nói không? Vũ lớn tiếng quát vào mặt Bảo Hà.
- Cô ta vẫn im lặng không nói gì môi mím chặt đến sắp sủi bật máu , khuôn mặt tái nhợt vết thương mới có, cũ có chẳng chịt khắp người đang từ chút một mà thành sẹo.
- Quất mạnh vào.
- Hàn Phong thông thả nâng ly rượu lên mà uống từng chút một như đang từ từ thưởng thức một vở kịch.
- Một lần roi lại in hằn lên làn da trắng mịn của cô, khoét một lần dài rướm rướm máu. Bảo Hà vẫn lặng thinh không hé môi nữa chữ. Hàn Phong đặt ly rượu xuống bàn nhếch môi mỉm cười khinh bỉ sải bước lại chỗ cô ta, ánh mặt lạnh lùng từ tốn nói:
- Vẫn không chịu khai sao?

Bảo Hà ngược gương mặt bầm tím hai bên má, ánh mắt vô cảm nhìn chăm chăm vào Hàn Phong nhếch khóe môi.

- Fuck.

- Cô dám chửi tôi, xem ra tôi phải đích thân dạy dỗ cô rồi.

Hàn Phong vô tư nhếch một bên môi, lấy cây sắt đã nung nóng kề bên mà đưa gần vào gương mặt của Bảo Hà. Trên miếng sắt đỏ tươi, lửa tí tách nổi lên cháy đỏ rực, Bảo Hà có chút hoảng sợ nhưng vẫn không nói gì. Hàn Phong nhếch môi từ từ ấn lên làn da trắng mịn của cô, làn da trong phút chốc đã sôi sùng sục đổi màu

- Á Á Á. Tiếng la hét thất thanh của Bảo Hà vang lên trong không trung mờ hôi đỏ nhè nhại trên khuôn mặt của cô ta.

- Sao có nói không? - Hàn Phong nhếch môi gương mặt của hắn ta như một hung thần ác bá bờ môi mỏng khê nhếch lên.

Bảo Hà rên rỉ quằn quại trên đất. Hàn Phong cười lớn, tiếng cười như ôn thần từ địa ngục vàng tới. Hắn cầm cây sắt ấy một lần nữa dí lên da của Bảo Hà, cô ta hét lên thất thanh, cây sắt nóng ấy bị hắn dí đúng ngay miệng vết thương của cô ta khiến Bảo Hà oằn mình đau đớn, nước mắt tuôn rơi lăn chả nhưng tuyệt nhiên miệng vẫn im lặng. Hàn Phong nhếch môi thêm lần nữa hời hợt đồng thời tát cho cô ta 3 bạt tai lên mặt, máu từ khóe miệng trào ra phía ngoài, chảy liên tục xuống đất khiến Bảo Hà ngất đi trong đau đớn.

- Cũng cứng miệng thật.

Hàn Phong rút ra một tờ khăn giấy lau sạch hai tay rồi cũng Vũ bước ra ngoài.

- Anh Phong cứ thế này e rằng cô ta sẽ chết đấy. - Vũ cất tiếng nói.

Hàn Phong nhếch môi quăng đi cái khăn đã đầy máu của Bảo Hà, cười lạnh:

- Chưa chết được đâu sao tôi lại để cho con mồi chết được chưa, tôi đang vờn cô ta thôi.

- Vâng, tôi hiểu.

.....*****.....

Trong lúc mơ mơ màng màng, trước mắt cô hiện về hình ảnh của quá khứ, số phận đầy hẩm hiu nghiệt ngã của cô ta.....

- Mày đứng lại con nhãi ranh chết tiệt kia. - Một người đàn ông không ngừng hét lên, rượt đuổi một cô bé tầm 7, 8 tuổi.

Cô bé với bộ quần áo cũ mèm rách nát trên người đang chạy thục mạng trên con phố đông, không một ai giúp cô gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt lại. Trên tay cô cầm một ổ bánh mì đã bị bẩn đi, trong đầu cô nghĩ rằng nếu không may bị bắt lại cô chỉ có nước bầm mình với người đàn ông đó. Nhưng cô chỉ là một bé con thì làm sao mà chạy hơn sức của người lớn được cơ chứ; chỉ vồn vện vài giây sau cô đã bị người đàn ông đó tóm lại, tát mạnh vào gương mặt non nớt của cô. Người đàn ông đó không ngừng chửi rủa thậm tệ.

- Mày dám ăn cắp đồ của tao à con khốn.

Cô bé nước mắt chảy ròng ròng chấp hai tay vào nhau cầu xin người đàn ông:

- Xin hãy tha cho cháu mấy ngày rồi cháu không có đồ ăn để ăn. Cháu cầu xin ông.

Nhưng người đàn ông đó giật mạnh tóc của cô bé, hét lớn:

- Mày mau đưa ổ bánh mì đó cho tao rồi biến đi, đưa đây.

Cô bé quỳ thụp xuống níu lấy ống quần của người đàn ông ngược khuôn mặt đầm đìa nước mắt:

- Cháu xin ông cho cháu đi mà ông, cháu đói lắm ông ơi!

Người đàn ông đá văng cô bé sang một bên, giành lấy ổ bánh mì từ tay cô bé. Dù có đánh thế nào thì cô vẫn nắm khư khư không chịu buông. Người đàn ông liên tục chửi mắng, m.n trên đường đều chỉ ông ta nhưng ông ta vẫn cố giành lấy ổ bánh mì.

- Này ông kia làm gì thế hả? - Cậu bé chừng 10 tuổi chạy đến ôm cô bé vào lòng, xô ngã ông ta.
- Mày làm gì thế nhóc biến mau. - Ông ta tức giận nói.
- Không. - Cậu bé ôm chặt cô hết lực.
- Vậy thì đừng trách tao. - Ông ta bẻ tay rắc rắc ý định đánh cô và cậu nhưng tay vừa đưa xuống thì rắc. Cánh tay ông ta bị bẻ ra phía sau khiến ông ta la lên oai oái.
- Á Mày làm gì vậy thằng kia.
- Simon. Cậu bé mỉm cười dắt tay cô gái chạy đến bên người đã hạ gục ông ta.
- Cô bé hoảng sợ khép mình sau lưng cậu đưa ánh nhìn sợ sệt về phía cậu.

Cậu bé mỉm cười nói:

- Không sao đâu.

Cô bé cười yếu ớt rồi gục xuống. Trước khi bất tỉnh cô còn nghe rõ tiếng kêu của cậu bé...

Vài tiếng sau...

Cô bé mơ mơ màng màng tỉnh giấc, trước mắt cô là một căn phòng màu hồng nhạt vật dụng xung quanh như căn phòng dành cho công chúa. Cô thoáng hoảng sợ, kéo chăn ra với ý định bước đi nhưng chợt một tiếng nói vang lên:

- Em định đi đâu?

Cô bé đứng im một lúc nhìn cậu đang bê tô cháo nóng trên tay còn đang nghi ngút khói thì bất giác liếm môi, đã mấy ngày rồi cô bé chưa ăn gì nên cảm thấy rất đói. Cậu bé nhìn cô rồi mỉm cười đặt tô cháo lên bàn, kéo cô bé ngồi xuống.

- Em ăn đi.

Cô bé nhìn cậu bé đang mỉm cười dịu dàng rồi nhìn sang tô cháo nóng hổi thì cảm muốn lên và bắt đầu ăn ngấu nghiến.

- Ax ax .

- Em ăn từ từ thôi chờ anh lấy nước.

Cô ăn nhanh qua nên bị sặc, cậu dịu dàng vỗ lưng cô rồi đưa ly nước đến trước mặt. Cô lập tức vơ lấy uống nhanh, rồi mỉm cười nói:

- Cảm ơn. Em là Bùi Bảo Hà.

- Chào em, anh là Hoàng Gia Khang.

Cô và cậu đã quen nhau từ đó. Mỗi ngày họ đều bên nhau, chăm sóc nhau cùng nhau chơi đùa cho đến một ngày cô tròn 18 tuổi.

- Khang anh đưa tay xa hơn chút nữa đi sắp tới rồi đó. - Bảo Hà chỉ tay lên , nét mặt mong đợi nhìn Gia Khang.

- Được rồi em chờ anh tí nào. - Gia Khang nhìn xuống mỉm cười thật tươi với Bảo Hà rồi cậu ta vươn tay ra xa, trèo lên một chút nhưng không may trượt chân ngã xuống đập đầu bất tỉnh.

- Á Á Á.- Gia Khang anh sao thế, Gia Khang.

Thế là Gia Khang bị đưa vào bệnh viện hằng ngày cô đều đến thăm mong sao cậu có thể mau chóng hồi phục để chơi với cô.

Cô còn nhớ rõ trời hôm đó rất xanh, nắng ấm áp bao phủ cả bệnh viện cô bước nhanh đến phòng bệnh mong có thể mau chóng gặp Gia Khang. Từ xa cô đã nghe tiếng đập phá đồ đạc, cô bước nhanh đến sợ sẽ có chuyện gì không may với cậu.

- Các người ra ngoài đi ra ngoài hết đi á á á.

Từ xa cô đã nghe thấy tiếng Gia Khang, vội vàng xoay nắm cửa bước vào. Trước mặt cô là căn phòng với đầy mảnh vỡ của vật dụng hằng ngày, Gia Khang đang ôm đầu trên giường oằn oại, cô đi đến cạnh Gia Khang:

- Gia Khang anh không sao chứ?

Gia Khang ngồi trên giường bệnh, trên đầu quấn một vải băng trắng, cậu nhìn cô lạnh lùng:

- Gia Khang là ai?

Bảo Hà sượng mặt, các cơ thần kinh trong não cô như ngừng hoạt động, cô lay tay Gia Khang ngờ vực nói:

- Gia Khang anh sao vậy, đừng làm em sợ. Bác sĩ bác sĩ ơi.

Gia Khang nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh chưa từng có điên cuồng bóp lấy vai cô khiến Bảo Hà đau đến mức muốn ngất đi

- Tôi hỏi Gia Khang là ai. Gia Khang là ai???

Trong lúc Bảo Hà đang trong tình trạng ngơ ngác thì Simon đã bước vào nói:

- Thiếu gia cậu hãy bình tĩnh lại. Bảo Hà cô ra ngoài với tôi.

Cô chỉ biết làm theo lời của Simon hoàn toàn không hề biết gì nữa. Cô ngơ ngác đi ra ngoài, trong phòng bác sĩ đã tiêm thuốc an thần cho Gia Khang nhưng cậu ta vẫn nói Gia Khang là ai cho đến lúc ngủ.

- Cô cũng thấy tình trạng của thiếu gia rồi đấy, tôi nghĩ cũng đã đến lúc cô phải rời khỏi cậu ấy rồi.

Bảo Hà chết lặng, cô nhìn Simon rồi cất tiếng hỏi sau một khoảng lặng dài:

- Anh ấy ngã nặng thế sao?

Simon xoa xoa thái dương ánh mắt sầu não:

- Phải. Hoàng phu nhân muốn cô rời khỏi cậu ấy càng xa càng tốt.

Bảo Hà bật khóc nức nở ,nước mắt không ngừng nhỏ xuống lòng bàn tay đang nắm chặt.

- Tôi...Tôi không thể.

- Tôi cũng không muốn thế nhưng đó không phải là việc mà chúng ta muốn là được. Cô mau về thu xếp đồ đạc đi, phu nhân sẽ không bạc đãi cô đâu.

Bảo Hà cắn môi đến bật máu cố gắng nuốt đi tiếng nấc dài. Simon thở dài thườn thượt ánh nhìn xa xăm.

- Thật ra thiếu gia rất thích cô vì cô muốn yên ổn đến nơi dành riêng cho hai người nên thiếu gia đã từ bỏ địa vị của mình và cải nhau với phu nhân. Bây giờ nếu thiếu gia nhớ ra cô thì chắc chắn sẽ không thừa kế sản nghiệp nữa, phu nhân mong cô hiểu cho bà ấy.

Đến lúc này Bảo Hà không thể kiềm được tiếng nấc nữa, nước mắt đắng ngắt hòa vào vị máu tanh tươi khiến cô cảm thấy khó chịu vô cùng không ngừng ho sặc sụa đau đớn nói:

- Xin ngài hãy cho tôi ở cạnh Gia Khang muốn tôi làm gì cũng được. Tôi nhất định sẽ không để anh ấy nhớ ra tôi. Tôi sẽ làm nô lệ cho anh ấy.

Simon lắc đầu.

- Con người khi còn hỉ nộ ái ố thì sẽ mãi mãi không bao giờ tự bỏ người mình yêu chỉ sợ cô quá quan tâm cậu ấy sẽ khiến cậu ấy sinh tình thêm một lần nữa.

- Tôi sẽ từ bỏ tất cả ngay cả hỉ nộ ái ố tôi cũng sẽ từ bỏ.

- Bằng cách nào?

- Tôi sẽ không tiếp xúc với ai, dù gì thì anh ấy cũng cần 2 năm để điều chỉnh lại trí nhớ xin hãy cho tôi hai năm tôi nhất định quên được cảm xúc.

Simon ngạc nhiên, cô gái này thật mạnh mẽ thật khiến ông phải khâm phục. Vì để ở cạnh người mình yêu mà bất chấp tất cả ngay cả hi vọng ái ố cũng có thể từ bỏ. Simon thở dài nói:

- Hồi thế gian tình là gì mà lại khiến con người ta có thể bất chấp hi sinh bản thân mình....

.....*****.....

2 năm sau..... (Bảo Hà 20 tuổi, Gia Khang 22 tuổi)

- Kính chào chủ thượng - Bảo Hà cúi đầu cung kính trước Gia Khang.

- Ủ, ta có việc cần ngươi làm. - Gia Khang đeo chiếc mặt nạ quý áo choàng đen mặt lạnh lùng nói

- Xin chủ thượng tùy ý sai bảo.

- Hạ ngục Hàn Phong, chia rẽ Uyển Nhi và hần.

.....*****.....

Cô mở mắt ra vì người nào đó đã kêu cô dậy đánh thức cô khỏi kí ức mà cô vốn dĩ muốn quên đi. Hần mặc áo đen , một miếng vải cũng đen nốt che kín mặt nói với cô.

- Cô đã khai chưa?

Bảo Hà lắc đầu giọng nói yếu ớt:

- Chưa.

Người đó đỡ cô đứng dậy rồi dìu ra ngoài nhưng thật không may người của Hàn Phong đã bao vây tất cả. Hàn Phong mỉm cười nhếch khóe môi:

- Wow, so good. Thêm một con mồi tự động sa vào lưới, bắt hết lại.

Họ bị bắt vào tầng hầm lúc này, Hàn Phong biết cho dù có làm cách nào thì bảo Hà cũng không nói chỉ bằng tra khảo còn mồi vừa bắt được còn hơn. Hàn Phong ngồi như ông Hoàng trên chiếc ghế dài, hơi cúi người xuống vắt chéo hai chân.

- Khai hay bị tra tấn.

- Khôn gkhai. - Người vừa bị bắt nói lớn.

Hàn Phong vỗ tay cười ha hả rồi búng tách một tiếng, cây sắt đang cháy đỏ sẫm vào khuôn mặt tên đó.

Tên đó hoảng sợ vội khai:

- Xin đừng tôi khai.

Lúc này Bảo Hà mới lên tiếng, giọng nói vô lực:

- Đồ phản bội.

Hàn Phong nghe thế thì nhúu đôi mày mỉm cười khinh bỉ:

- Hần là thông minh đây không ngu ngốc như cô, biết thuận theo ý trời. Cô mau câm miệng.

- Hừ. Bảo Hà phun nước bọt xuống sàn.

Hàn Phong tức giận, hần sống đến bây giờ thì đây là lần đầu có kẻ dám sỉ nhục hần hừ :

- Giết cô ta cho tôi. Còn ngươi mau khai đi.

Tên đó lắp bắp nói:

- Là...là tổ chức D.A

Hàn Phong nhú mảy nói:

- Vũ lập tức điều tra.

26. Chương 23: I Love You My Sunshine

- Sao rồi có tin tức gì về tổ chức đó không?

Hàn Phong đứng cạnh cửa sổ ánh mắt nhìn xuống dưới ngự hoa viên, gương mặt ẩn hiện ý cười.

Vũ đi đến cạnh Hàn Phong rồi nói:

- Vẫn đang điều tra hiện giờ chưa có tin tức.

Hàn Phong không để ý đến lời của Vũ vẫn nhìn xuống dưới rồi mỉm cười. Vũ thoáng ngạc nhiên vì đây là lần đầu Hàn Phong có thái độ dửng dưng như vậy. Hiểu kì Vũ hướng ánh nhìn theo mắt của Hàn Phong thì anh thấy Uyển Nhi. Thì ra này giờ Hàn Phong không nghe anh nói là vì Uyển Nhi.

Uyển Nhi đang tắm rửa cho Tiểu Bảo ngoài vườn, mái tóc dài được cô ấy cột cao gọn gàng. Uyển Nhi vừa xịt nước vào Tiểu Bảo vừa chơi đùa cùng nó miệng không ngừng cười nói những gì mà anh không nghe rõ.

Bộ dạng ngây ngốc của Uyển Nhi khiến Hàn Phong bật cười, như thấy được ánh mắt của Vũ Hàn Phong lập tức trở về dáng vẻ bình thường.

- E hèm. Còn chuyện của Thiên Băng cậu điều tra đến đâu rồi?

Vũ lạnh lùng nói khuôn mặt trở nên vô cảm:

- Tôi đã phái người đi điều tra trong nay mai nhất định có tin tức cho anh.

Hàn Phong ung dung nhếch một bên môi, thản nhiên nói:

- Tốt lắm. Cậu về đi.

Trước khi đi Vũ cố nén lại thêm chút nữa để nhìn Hàn Phong. Người đàn ông lạnh lùng ngang tàn này thật sự đã sinh tình với Uyển Nhi, đấu với hắn Vũ đấu không lại. Trên bất cứ phương diện nào thì anh mãi mãi không bằng được với Hàn Phong từ ngoại hình, thể lực và về tình cảm. Không phải anh không yêu Uyển Nhi nhiều nhưng anh không thể tranh giành với hắn - ân nhân cứu mạng của anh. Từ lúc 16 tuổi anh đã xác định rằng cái mạng này là của Hàn Phong rồi, đấu với ân nhân mình, anh kham không nổi.

Vũ vừa rời đi thì Hàn Phong đã nhanh chóng xuống ngự hoa viên nơi có Uyển Nhi đang ung dung nghịch ngợm.

- Tiểu Bảo Bảo, tao yêu mày đến phát điên rồi. Làm gì có ai mà dễ thương như mày chứ! - Tôi mỉm cười miệng toát đến mang tai, hai tay không ngừng xịt nước vào Tiểu Bảo.

Hàn Phong không biết từ đâu mà chạy đến vòng tay ngang eo tôi, dựa đầu vào vai tôi thì thầm:

- Có anh dễ thương hơn nó nè.

Tôi cười lớn, cười chảy cả nước mắt:

- Hàn Phong anh là mèo sao? Hahaha anh là người mà lại đi so sánh với Tiểu Bảo há há há tức cười chết em.

Hàn Phong nhếch miệng hai tay thôi ôm eo tôi mà lần mò nắm lấy cái vòi nước. Từ phía sau, giọng cười vang vọng:

- Hahaha Uyển Nhi em dám nói anh là mèo sao!

Vừa nói Hàn Phong vừa xịt nước vào người tôi miệng cười lớn. Tôi quá bất ngờ trước hành động của hắn, sau 2s đứng hình tôi lập tức hét lên:

- Ya Hàn phong anh dám xịt nước em.

Hàn Phong vẫn thản nhiên như thường hường vòi nước đang chảy mạnh vào người tôi. Tôi lấy hai tay che mặt lại, đầu không ngừng lắc lư hét lớn:

- Á dừng lại mau lên, em bóp chết anh bây giờ.

Hàn PHong cười to không thèm nghe những lời cảnh báo của tôi trông hắn lúc này như một đứa trẻ trông cái hình hài của người lớn, nụ cười không mang chút lạnh lùng vang vọng khắp ngự hoa viên. Hắn không ngừng quẩy quẩy vòi nước vào người tôi, cảm thấy thích thú khi tôi bây giờ ướt như một con chuột lột.

-Uyển Nhi em năn nỉ anh đi không chừng anh vui anh sẽ tha cho em.

Tôi che hai mắt để nước khỏi bắn vào, xoay người cản dòng nước lại tức giận nói:

- A, không năn nỉ. Em mà bắt được anh e sẽ bóp chết anh như bóp một con chuột nhắt tên chết bầm xấu xa.

- Haha a đồ em bắt được anh đó.

Hàn Phong quăng cái vòi nước cốc vào đầu tôi rồi co chân bỏ chạy.

- Ya em mà bắt được anh em đánh cho an nhừ xương luôn.

Tôi lập tức đuổi theo, miệng la quan quá:

- Anh mau đứng lại cho em.

Hàn Phong vẫn co chân chạy nhưng quay đầu lại nói to:

- Đứng lại cho em đánh anh à, anh đâu có ngốc như em.

Nói rồi Hàn Phong chạy càng nhanh hơn làm tôi cũng tăng tốc đuổi theo một bở hơi tai.

- A, em sắp bắt được anh rồi.

Tôi sắp đuổi đến gần thì không hiểu sao đột nhiên Hàn Phong đứng lại. Tôi mất đà đâm luôn vào người hắn. Hàn Phong kéo lấy một tay tôi, tay còn lại ôm vòng ngang eo tôi. Theo bình thường đầu tôi ngửa ra phía sau Hàn Phong cúi đầu xuống nháy mắt một cái rồi bá đạo hôn lên môi tôi. Nụ hôn dịu dàng không mang tính chiếm hữu nó làm tôi cảm thấy hạnh phúc, sự ấm áp xâm chiếm từng ngóc ngách từng tế bào trong cơ thể ôi. Cảm giác như tôi đang ăn một thanh kẹo mạch nha ngọt liếm mùi hương ngây ngất, như có ai gắn lên người tôi thanh chong chóng tre khiến tôi bay cao thật cao lơ lửng đến chín tầng mây không kìm được mà nhoeo miệng cười.

Một lúc sau Hàn Phong buông tôi ra mỉm cười thật ngọt. Tôi đánh yêu vào bờ ngực săn chắc của hắn chẳng những không khiến hắn đau mà còn khiến hắn vui vẻ mỉm cười kéo tôi cùng nằm lên bãi cỏ cười sung sướng. Tôi thẹn thùng nói:

- Anh đó sau này không cho phép hôn em nữa.

Hàn Phong cười cười, dịu dàng nói:

- Không được.

- Tại sao?

- Vì anh nghiện em mất rồi.

- Hừm. Đồ dẻo miệng

- Thế mà em lại thích phải không? - Hàn Phong xoay mặt tôi đối diện với mặt hắn, đôi mắt ưng thẳng trừng như muốn cuốn cả linh hồn tôi vào trong đó.

Tôi đánh yêu hắn lấp bắp nói:

- Phải, em yêu anh.

Hắn nhìn tôi đôi mắt lấp lánh sắc màu hạnh phúc dịu dàng ôm tôi ủ vào lòng:

- T love you my sunshine

Zing Blog

27. Chương 24: Quyển Nhật Kí

- Hàn Phong mau bỏ em ra.- Tôi ngượng ngùng nói, hai tay không ngừng đánh vào cánh tay đang vòng ngang eo tôi.

- Không - Hàn Phong dựa đầu vào tóc tôi tham lam hít lấy mùi hương ngọt ngào từ mái tóc đang lan tỏa, vòng tay càng siết càng trở nên chặt.

- Ngoan đi nào. - Tôi dỗ ngọt hắn ngượng ngùng, hai tai đã đỏ lên bừng bừng.

- Á, nhiệt. - Tôi tránh đầu sang một bên khi Hàn Phong không ngừng vùi mặt vào mái tóc, cảm giác này...có chút khó diễn tả nha.

- Ủm, Uyển Nhi. - Hàn Phong lặp đi lặp lại câu này, nói như đang mê sảng, hai cánh tay đã thôi siết chặt tôi mà bất ngờ nắm lấy đôi bàn tay cùng nhau đan mười ngón.

- Sao thế, Phong? Tôi mỉm cười ngọt ngào.

Phong, Uyển Nhi kêu thật ngọt giọng nói ấm áp không trầm không bổng cứ vờn quanh lỗ tai của Hàn Phong khiến hắn như sa chân vào ngữ điệu ấy. Vào lúc này đây hắn muốn nuốt đi tiếng nói làm say lòng người của cô muốn chôn tiếng nói cô vào trong miệng hắn.

Hàn Phong xoay tôi lại, ánh mắt thẳng trừng trừng trở nên đục ngầu khiến tôi cảm thấy như nghẹt thở đến nơi. Hàn Phong dùng bờ môi của mình bao phủ lấy môi tôi, siết tôi vào lòng tưởng chừng như muốn đem tôi cùng hắn hòa nhập làm một. Cái lưỡi hồng hào hừ hổng của hắn không ngừng lục lọi khoang miệng của tôi, tựa như con rắn tự do uốn lượn truyền cho tôi hương vị mật ngọt,. Tôi dùng cái kĩ thuật có hạn của mình mà đáp trả lại cho hắn. Thân người của hắn khẽ run nhẹ lên, tôi mềm nhũn ngã vào hắn như mất đi khả năng đứng vững toàn thân dựa sát vào, áp hai tay lên tấm lưng săn chắc của hắn.

E hèm. A Luân dựa người vào cửa khoanh hai tay trước ngực nhìn chúng tôi cười gian tà.

Hừ. Hàn Phong hừ lạnh ngồi xuống chiếc giường bên cạnh thuận tiện kéo luôn tôi ngồi xuống.

- Á Phong, anh... đang làm gì vậy? - Tôi ngượng chín mặt hiện giờ tôi đang ngồi trên đùi hắn còn tay của hắn thì đang vòng ngang eo tôi. Tôi nhìn Anh Luân tỏ vẻ ái ngại còn gương mặt hắn thì lạnh tanh hỏi Anh Luân:

- Có chuyện gì?

Anh Luân ho khan vài tiếng rồi cười một cách đều giả.

- Xin lỗi vì đã phá hỏng bầu không khí của hai người.

Hàn Phong nhếch môi nói:

- Quả thật là không đúng lúc nhưng không sao vẫn còn nhiều thời gian.

Anh Luân cười lớn, xua tay nói:

- Phải Phải.

Hàn Phong im lặng không nói gì chỉ khẽ nhếch môi tạo thành một nụ cười nửa miệng.

- Anh nói gì vậy. - Tôi then quá hóa giận gỡ vòng tay Hàn phong ra rồi đứng lên.
- Ngồi yên. - Ngữ khí lạnh lùng lẫn bá đạo khôn gcho tôi đi mà kéo tôi xuống trở về chỗ cũ. Gương mặt đỏ gay gắt nhìn Anh Luân đang mỉm cười vui vẻ xem tôi là một con hề.

- Cậu tìm tôi có việc gì? - Hàn Phong nói.

- Vào thư phòng đi, ở đây...

Anh Luân bỏ lửng câu nói, ánh mắt hướng về phía tôi tỏ vẻ áy náy. Tôi nhìn Anh Luân lập tức hiểu ra ẩn ý trong câu nói của anh , gạt tay Hàn Phong ra rồi nhìn hần tươi cười nói:

- Anh Luân nói phải , anh mau đến thư phòng đi.

Hàn Phong nhũu mảy dùng tay phải nắm lấy cánh tay tôi đang cố kéo tay hần đứng lên. Nhếch môi nói:

- Em ngồi yên cho anh,

Hàn Phong quay sang Anh Luân khẽ nhếch môi:

- Cậu nói ở đây luôn đi cô ấy không phải người ngoài.

Tôi nhìn sang phía Anh LUân liền nhận ra nét lưỡng lự trên khuôn mặt anh, vội vàng nói:

- Anh ra ngoài đi em phải thay đồ đi có chút việc. Anh ra ngoài đi.

Hàn Phong lúc này mới chịu đứng lên, hần hỏi tôi:

- Em đi đâu?

- Em đi mua ít đồ.

- Vậy thì để anh kêu người đưa em đi.

- Không cần đâu Anh Luân đang đợi anh đ mau đi đi.

Trước khi đi Hàn phong còn hôn lên trán tôi nháy mắt nói:

- Về sớm đó. Nụ hôn lúc này còn chưa xong đâu.

Tôi thoáng đỏ mặt vội vàng đẩy hần ra cửa mặt cà chua tim đập thành thịch.

- Hàn Phong anh đứng là bá đạo.

.....*****.....

- Vũ đâu? - Hàn Phong lấy từ trong ngăn kéo ra một gói thuốc, hần rút ra một điếu rồi bật lửa lên. Làn khói từ điếu thuốc nhanh chóng lan tỏa ra khắp gian phòng không bao lâu đã tràn ngập mùi thuốc lá.

Anh Luân rút từ trong chiếc cặp mà anh đem theo ra một quyển tập nhỏ rồi đặt lên bàn.

- Cậu ấy có việc nhờ tôi đưa cho cậu cái này.

Hàn Phong cầm cuốn tập lên, trước mặt hần là hình ảnh một cậu bé cỡ tuổi thiếu niên đang nắm tay một cô bé gái xinh đẹp mỉm cười rạng rỡ, đôi mắt ưng trở nên lạnh hơn bao giờ hết. Nhả ra một làn thuốc mờ mờ ảo ảo che phủ mi tâm cất tiếng hỏi:

- Ở đâu có cái này?

- Tìm thấy trong nhà của Đông Âu.

Hàn Phong nhếch môi, ánh mắt ẩn hiện vẻ khó hiểu khiến Anh Luân cảm thấy tò mò. Bàn tay thon dài mở cuốn tập ra, hần có cảm tưởng sẽ xuyên vào thế giới của Đông Âu - chủ nhân quyển nhật kí này.

Ngày 1- 4 - 1974 trời trong xanh.

Hôm nay mình đến một cô nhi viện cùng với bạn , ở đó khá to nằm ở ngoại thành. Mấy đứa trẻ ở đây rất dễ thương cứ cười luôn miệng làm mình cũng thấy vui theo. Mình đi dạo vài vòng rồi đi đến cánh đồng bồ công anh rất đẹp nằm phái sau cô nhi viện thật không ngờ ở cô nhi viện này lại có cánh đồng đẹp đến

thế. Ngồi được một lúc mình thấy bóng dáng một cô bé gái rất xinh vừa đi ngang qua định hỏi chuyện nhưng cô bé đã đi đâu mất. Về đến nhà mình cứ cảm thấy có gì đó là lạ thôi thúc mình đến cô nhi viện đó thêm một lần nữa. Còn cảm giác gì thì mình không thể hình dung.

Đọc hết trang này, Hàn Phong khẽ nhủ mày, cô bé gái này có lẽ là Thiên Băng. Không vội vàng lật qua trang tiếp theo.

Ngày 10-4 - 1974

Tuy nói là sẽ đến cô nhi viện nhưng việc học khiến mình bận quá nên cho đến hôm nay mới đến được cô nhi viện đó. Mình đến cánh đồng bồ câu ganh ngồi chờ không hiểu sao ình lại có cảm giác gặp được cô bé ngày hôm qua. Thật lạ lùng. Ngồi một lúc khiến mình phát chán, đứng dậy đi về nhưng đến một góc khuất mình nghe tiếng khóc của một cô bé. Mình đi đến hỏi thăm thì biết tên cô bé là Thiên Băng năm nay 10 tuổi. Cô bé bảo họ không chơi với cô, không ai yêu thương cô nên cô mới khóc ở đây. Mình thấy tội nghiệp cô bé nên đã an ủi và nói rằng khi rảnh rồi mình sẽ đến thăm cô bé này.

.....

Ngày 11 -4 - 1974 .

Hôm nay mình đến thăm Thiên Băng, cô bé vừa thấy mình đã chạy ào đến. Mình cảm thấy cô bé rất dễ thương có nét đẹp thuần khiết hiền lành. Cô bé thấy mình mang kẹo đến thì nhảy cẫng lên sung sướng thì ra cô bé rất cô độc.

.....

Ngày 13- 4 - 1974

Mình lại đến chơi với Thiên Băng, cô bé có vẻ rất mến mình luôn miệng gọi anh Đông Âu, mình còn chơi oẳn tù tì cùng cô bé ấy nữa, không chỉ một trò chơi đó mà còn chơi trốn tìm thả diều... Tự dưng mình thấy trong lòng vui vẻ hẳn lên. Mình hỏi về gia đình cô bé, hỏi tại sao cô bé lại ở đây thì ra cô bị bố mẹ bỏ rơi từ lúc mới sinh ra thật tội nghiệp. Mình thấy cô bé ấy khóc không hiểu sao tìm mình lại quặng đau có lẽ vì thấy thương cho thân thể của Thiên băng.

Hàn Phong cảm thấy hơi khó chịu hẳn không ngờ Thiên Băng lại cô đơn đến thế đáng thương đến vậy chỉ một vài viên kẹo, một vài trò chơi đã khiến cô vui như thế quả thật cô chưa kể cho hẳn nghe về bản thân mình . Ngón tay khẽ run lên vài nhịp hẳn nhẩn nại lật qua trang tiếp theo.

.....

Ngày 20- 4 - 1974

Hôm nay Thiên Băng khóc, cô ấy nói là đã gặp bố mẹ mình họ không quan tâm cô không thương cô nữa. Mình hỏi là tại sao cô ấy biết thì Thiên Băng nói viện trưởng đã từng gặp bố mẹ cô khi họ để cô ở đây. Thiên Băng đã khóc rất nhiều. Cô bé bảo không còn ai thương cô hết.

Cứ cách vài ngày thì mới viết, Đông Âu viết không thường xuyên, chủ yếu là viết về Thiên Băng. Thì ra họ đã quen biết nhau từ nhỏ không phải chỉ mới đây. Tại sao mình lại không nghe Thiên Băng nhắc đến? - Hàn Phong tự hỏi.

Ngày 1-5

Hôm nay mình đến thăm Thiên Băng cô bé bị thương đầy người, không hiểu sao vết thương lại nghiêm trọng đến thế. Mình hỏi nhưng cô bé không trả lời chỉ ình bôi thuốc vào vết thương mình sao lại đau lòng đến thế? Cô bé không tin tưởng mình sao? Trong lòng mình đột nhiên trong lòng mình nổi lên một cảm giác bất an xen vào đó một dự tính không tốt lành.

Ngày 2 -5

Mình không thể ngờ được Thiên Băng lại được một gia đình khác nhận nuôi vào chiều ngày hôm qua. Mình như suy sụp hoàn toàn khi biết được tin tức này, mình biết được là Hàn Gia đã nhận nuôi Thiên băng không biết đến khi nào mới gặp lại được cô bé.

Ngày 15 - 4 - 2004.

Hôm nay trên đường về mình gặp một cô gái trên người quần đầy vải trắng của bệnh viện ngắt xủ gần nhà tôi. Thấy cô gái mặt mày trắng bệch nên mình đem cô gái này về nhà chăm sóc, cô ấy ngủ li bì đến tối mà vẫn không tỉnh lại.

Ngày 20 - 4 .

Hôm nay cô ấy đã tỉnh lại sau nhiều ngày hôn mê bất tỉnh, tôi hỏi cô ấy tên gì cô ấy nói mình tên là Thiên Băng. Tôi ngạc nhiên hỏi cô ấy có phải lúc nhỏ cô ấy sống trong cô nhi viện rồi được Hàn Gia nhận về nuôi không thì cô ấy bảo phải. Tôi định hỏi tại sao cô ấy lại quần băng trắng đầy người thì cô ấy bỗng lên cơn đau đầu đau dữ dội nhưng nhất định không chịu nhập viện.

Thì ra hôm đó hẳn cứ tưởng Thiên Băng đã chết, xác ô ấy đã được đem xuống mà hẳn nào có để ý. Thì ra cô ấy lạc đến nhà Đông Âu. Quan hệ hai người này quả thật không đơn giản

Ngày 21- 4.

Cuối cùng cô ấy cũng nhận ra mình, mình vui lắm cứ nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại được cô ấy chứ. Thiên Băng càng lớn càng trở nên xinh đẹp dịu dàng, nhu mì nho nhã. Ngày nào cũng được cô ấy đàn bài " Thần Thoại " ình mình thật cảm thấy hạnh phúc. (Hôm trước JenRee nhằm bài Thần thoại thành thần thoại trắng sao nha hjj) Mình có hỏi cô ấy tại sao lại quần băng trắng bị bệnh như vậy mà không chịu đến bệnh viện thì cô ấy cười khổ nói rằng không muốn làm cho người đó lo lắng, mình hỏi người đó là ai thì THIÊN Băng chỉ cười khổ kể lại toàn bộ câu chuyện của cô ấy Làm lòng mình quặng lên.

Đọc đến đây, mặt Hàn Phong bắt đầu chuyển biến, ngón tay khẽ run lên.

Ngày 30-5

Cũng đã ở nhà mình lâu rồi Thiên Băng nói là có chuyện phải đi có gì thì cứ đến nơi đó tìm cô ấy. Trước khi đi cô ấy còn đưa ình lời bài hát thần thoại nhắn rằng mình hãy đưa bài hát này đến một người có thể toàn tâm toàn ý cảm nhận và hát bài này một cách trọn vẹn cho cô ấy, thực hiện dù ước mơ mà cô ấy chưa làm được.

Hàn Phong chỉ đọc được đến đây. Đông Âu đã không còn viết nhật kí nữa. Nơi đó mà Đông Âu nhắc đến trong nhật kí là nơi nào? Có lẽ chỉ Đông Âu và Thiên Băng biết bây giờ muốn biết Thiên Băng đang ở đâu thì chỉ còn duy nhất một cách Đó là tìm đến Đông Âu để hỏi chuyện này.

Hàn Phong ngược mặt lên, đôi mắt thẳng trừng nhìn vào Anh Luân rồi lạnh lùng nói:

- Bây giờ chỉ Đông Âu biết được nơi ẩn náu của Thiên Băng mà thôi. Câu bảo Vũ bắt hẳn đến tầng hầm cho tôi.

Anh Luân nhìn Hàn Phong lạnh lùng, nhúu mày nói:

- cậu nhờ vả tôi hay là sai bảo?

- Haizz. Là tôi nhờ vả cậu.

Anh Luân cười hì hì nói:

- Phải vậy chứ.

.....*****.....

Tôi đang đi dạo thì đột nhiên Anie gọi tới:

- Alô chuyện gì vậy Anie?

- Uyển Nhi à, chủ nhật này cô có rảnh không? - Anie ái ngại hỏi.

- Rảnh, có chuyện gì không? - Tôi vừa đi vừa hỏi.

- Tôi muốn nhờ cô kí tên cho em tôi, nó là fan hâm mộ cô đó.

- Được mà. Cô không cần khách sáo.

- Vậy hẹn cô mười giờ tại Hoàng Nhật nha.

- Ok.

Tôi đang định cất điện thoại vào túi thì có một nhóm người mặc đồ đen va phải tôi, cái điện thoại bị họ làm cho rớt xuống đất. Tôi cúi xuống nhặt thì từ phía sau một chiếc khăn chụp vào mặt tôi hoảng sợ tôi đập đá lung tung, cào vào tay người đó. Chiếc khăn bị kín vào mũi và miệng tôi khiến tôi không thở nổi, một mùi hăng hắc xộc vào mũi tôi. là...là thuốc gây mê, còn tôi...tôi bị bắt cóc sao. Sau khi hiểu ra sự tình đầu óc tôi bắt đầu trở nên mụ mị chệnh choáng hai mắt từ từ thiếp lại.

Zing Blog

28. Chương 25: Bắt Cóc.

Tôi mở mắt ra mọi thứ xung quanh đều nhòe đi trước mắt tôi. Đầu óc trở nên choáng váng mụ mị, lắc lắc cái đầu cho tinh thần tỉnh táo tôi nhìn thấy một người mặc áo choàng đen đeo mặt nạ quỷ chỉ để lộ ra nửa gương mặt. Người đó đang nhâm nhi một ly rượu, hai chân vắt chéo.

Hắn nhìn tôi bằng đôi mắt lạnh lẽo nhếch lên một nụ cười ma quỷ.

- Tỉnh rồi à?

Tôi nhìn hắn đôi mắt khê chấn động những ngón tay run lên bần bật, ngữ khí cũng theo đó mà trở nên run rẩy:

- Ai...ai vậy? Tôi....tôi đang ở đâu?

Hắn nhếch môi xoay ly rượu trên tay.

- Em không cần biết tôi là ai, là tôi đã bắt em về đây.

Tôi theo phản xạ ôm lấy thân mình, ánh mắt tỏ ra vẻ cảnh giác lắp bắp nói:

- Tại...tại sao lại bắt tôi.

Hắn cười, một nụ cười nửa miệng khiến tôi sởn hết gai ốc , ngữ khí lạnh lùng hắn từ từ uống một ngụm rượu rồi nói:

- Tại vì....Tôi không muốn thấy em ở cạnh Hàn Phong. Điều đó khiến tôi khó chịu.

Trong lòng tôi dấy lên nỗi nghi hoặc, nhìn hắn hoảng sợ nói:

- Tôi... tôi không quen anh.

Hắn hừ lạnh một tiếng rồi đi đến chỗ tôi , dùng bàn tay hắn nâng cằm của tôi lên ngang tầm mắt, khê nhếch một bên môi:

- Không sao cả, vì em sẽ là của tôi.

Sự sợ hãi đang len lỏi khắp ngõ ngách trong cơ thể tôi rồi được giải thoát sau cái rùng mình, tôi lắc đầu ngoảnh ngoáy .

- Không bao giờ tôi chỉ yêu một mình Hàn Phong.

Gương mặt như ác quỷ đến từ địa ngục, hắn lạnh lùng tuyên bố:

- Tôi sẽ có cách làm cho em yêu tôi.

Tôi nhếch một bên môi, khê nói:

- Sẽ không có cách, người duy nhất khiến tôi đem lòng yêu thương chỉ có một mình Hàn Phong.

Hắn buông tay khỏi cằm tôi cười thành tiếng.

- Cứ từ từ, trước hết em hãy ngủ đi đã.

- Ngủ ở đây sao?

- đương nhiên.

- Nơi đây làm sao mà ngủ được.

Tôi nhìn thấy một con chuột cống to bằng bắp tay chạy ngang qua hoảng sợ nói.

- Được thôi trừ phi, em cầu xin tôi. - Hắn nháy mắt, tinh nghịch nói.

- Ko bao giờ.

- Vậy em cứ ngủ ở đây đi. Lát nữa tôi sẽ cho người đem thức ăn xuống cho em.

Nói rồi hắn cất bước ra đi, tôi hoảng sợ vội vàng kéo tay hắn:

- Thôi được rồi tôi nghe lời anh.

Hắn mỉm cười, nụ cười đã bớt đi một chút lạnh lùng nói:

- Cái này mà gọi là cầu xin sao?

Tôi ngó người , khuôn mặt buồn rầu nói:

- Xin anh.

Tôi rất sợ gián nhện và cả chuột cống. Nơi này vừa tôi vừa ẩm ướt lại dậy mùi thì chắc chắn sẽ có những con vật gớm ghiếc đó chưa kể lúc này tôi nhìn thấy một con chuột cống chỉ e rằng vào lúc tôi ngủ từng con vật đó sẽ từ từ mà bò vào người tôi. Eo ơi ngay cả nghĩ đến cũng làm tôi sởn hết gai ốc.

Hắn cười ha hả kéo tôi đứng dậy.

- Đi theo tôi.

Hắn đi trước, tôi theo phía sau hai tay đan vào nhau bước từng bước rụt rè. Hắn dẫn tôi đến một căn phòng sáng sủa bài trí gọn gàng ngăn nắp:

- Được rồi chứ, bây giờ em ngủ đi chút nữa tôi sẽ mang thức ăn lên cho em.

Tôi trèo lên giường rồi đáp:

- Ừm, cảm ơn.

Hắn đắp chăn cho tôi, xoa đầu tôi và nở một nụ cười bước ra ngoài không quên đóng cửa.

Tôi cắn chặt môi, hai tay nắm mạnh chiếc chăn bông , nỗi nhớ về Hàn Phong lại hiện lên trong đầu tôi. Nước mắt lăn dài trên gò má chạm vào đầu gối tôi khiến tôi cảm nhận được nỗi tê tái quặng lòng. Cảm giác đắng ngắt là mùi vị mà tôi cảm thấy được vào lúc này. Nước mắt làm cho trước mặt tôi đều nhòe đi. Tôi thấy Hàn Phong, nụ cười bá đạo luôn thường trực trên khuôn mặt của hắn nó làm tôi cười ra nước mắt. Hình ảnh ấy từng chút chút một nhòe dần tôi vương tay ra cố gắng để chạm vào gương mặt ấy nhưng không thể , hình ảnh đó lập tức tan biến vào cõi hư vô. Bây giờ tôi rất nhớ hắn, Hàn Phong của tôi, người mà tôi iu hơn bản thân mình.

- Phong, anh mau đến đây, em sợ lắm! Phong.

Tôi thiếp đi trong dòng nước mắt câu nói ấy tôi đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần trong giấc ngủ chập chờn.

.....*****.....

- Đã tìm được Uyển Nhi chưa? - Hàn Phong lạnh lùng hỏi, ánh mắt thẳng thừng xảy ra một chút biến hóa.

- Tôi đã tìm khắp nơi nhưng không thấy. Đây là đt của Uyển Nhi, có lẽ cô ấy đã bị bắt cóc.

- Mau đi điều tra xem ai đã bắt cóc cô ấy. tôi phải tự tay mình giết chết kẻ đó. - Hàn Phong nghiêng răng, tay nắm thành nắm đấm.

- Tôi nghĩ người bắt cóc cô ấy là tổ chức D,A . - vũ bình tĩnh nói,

- Cậu mau phái người đi cho tôi dù có lục tung cả trái đất này tôi nhất định phải tìm được cô ấy. - Hàn Phong tức giận đập tay mạnh lên bàn, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Vũ.

- Tôi sẽ lập tức đi điều tra.

Sau khi Vũ ra khỏi thư phòng, Hàn Phong tức giận xô đổ hết đồ vật trên bàn ôm đầu nói:

- Uyển Nhi em đang ở đâu? Mau trở về với anh. Xin em đừng có chuyện gì.

.....*****.....

- Uyển Nhu mau ăn tối thôi.

Hắn đặt khay thức ăn lên bàn, ngồi xuống cạnh giường mỉm cười kéo chăn tời ra.

Tôi đã nghe thấy hắn gọi nhưng vẫn cô tình không nghe xoay mặt sang nơi khác cố nói giọng ngái ngủ:

- Tôi không ăn.

- Tôi bảo em ăn, đừng giả vờ với tôi. - Hắn nghiêm giọng.

Hắn đã nói vậy thì có lẽ tôi không giả vờ được nữa đành làm vệ sinh cá nhân nhanh chóng rồi bước ra với gương mặt tươi tỉnh.

- Ăn thôi.

Tôi gật nhẹ đầu lẳng lặng ăn phần của mình. Một lúc sau hắn lên tiếng hỏi:

- Ngon không?

- Ủ. Anh tên gì thế? - Tôi cắn miếng thịt rồi ngẩng đầu hỏi.

- Evant.

- Tại sao anh Evant đây lại bắt tôi, tôi không hề quen anh?

- Tôi muốn em là của tôi, quen biết hay không đều không có gì quan trọng. - Evant nhếch khóe môi.

- Không bao giờ, tôi no rồi.

Nói rồi tôi trèo lên giường trùm chăn che kín mặt. Nước mắt một lần nữa lại trào ra, tiếng nức nở vang vọng trong căn phòng yên tĩnh. Evant nhíu mày hừ lạnh:

- Em có khóc thì tôi cũng không thả em về trả cho Hàn Phong đâu, em phải là của tôi.

Nghe đến những lời này tôi lại càng tức giận vội tung chăn chỉ thẳng vào mặt Evant, hai hàng nước mắt không ngừng lăn dài.

- Anh nghĩ anh là ai hả? Những lời này không chỉ anh nói là được. Anh mau biến cho tôi.

Evant nhếch môi cười lạnh:

- Tôi sẽ cho em thấy Hàn Phong của em sẽ thảm hại đến mức độ nào. Em chờ đó.

Nói rồi hắn cất bước bỏ đi để tôi lại một mình . Tôi đau đớn mà gào thét trong tuyệt vọng. Ngoài trời mưa lạnh lùng không ngừng rơi, trong tôi lệ cũng tuôn trào tựa mưa sớm đã mất đi hơi ấm. Tôi khóc nức nở không ngừng đập tay xuống đất lạnh tự than vãn cho chính bản thân mình.

.....*****.....

- Mở cửa, thả tôi ra, thả tôi ra. làm ơn huhuhu Hàn Phong mau đến cứu em. Mở cửa, mở cửa đi mà.

Tôi khuyu người xuống , ngồi bệt xuống sàn khóc nức nở, mấy ngày hôm nay không biết tôi đã khóc bao nhiêu lần rồi, không biết đã hết bao nhiêu nước mắt. Tôi nhớ Hàn Phong, nhớ quá không biết bây giờ Phong có khỏe không? Có nhớ tôi không, có đi tìm tôi không?

Cạch. Evant mở cửa bước vào, trên mặt hắn vẫn là chiếc mặt nạ quỷ thường ngày, hắn ra lệnh cho tôi với ngữ khí lạnh tanh:

- Đi lên giường hay lên ghế mà ngồi.

Tôi ngược mắt nhìn hắn trong vài giây ngắn ngủi với ánh mắt vô hồn rồi rời đi xem như hắn chưa từng tồn tại. Evant hừ lạnh ôm tôi đặt lên giường. Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt giận dữ, Evant chỉ khẽ nhếch khóe môi ánh mắt sắc bén quét dọc người tôi.

- Em ngoan ngoãn cho tôi, còn không thì đừng trách..... Ngu7oi2 đâu mang thức ăn vào cho tôi.

- Tôi không ăn. - Tôi tức giận nhìn hắn gần từng chữ.

Evant cười lớn nhướn mày nói:

- Không ăn. Được thôi nhịn đói luôn cho tôi.

Rầm. Cái cửa vô tội bị Evant đóng mạnh như muốn rời ra. Tôi im lặng thu mình vào một góc ôm lấy gối mà gục mặt vào.

Một lúc sau tôi nghe có tiếng mở cửa phòng, Evant bước đến cạnh tôi, đưa cho tôi một cái remote thần nhiên nói:

- Bật truyền hình lên.

Tôi im lặng không nói gì chỉ khẽ nhếch môi.

- Không phải em muốn biết Hàn Phong thế nào sao?

Hàng mi dày rung nhẹ lên, tôi không trả lời Evant trực tiếp bật truyền hình.

“Tổng giám đốc tập đoàn Hàn Gia, Anh Hàn Phong bị nghi ngờ có mối quan hệ tình cảm với ca sĩ mới Uyển Nhi. Theo thông tin mới nhất do một người giấu mặt cung cấp cho đài truyền thông thì biết rằng ca sĩ Uyển Nhi hiện giờ đã mất tích, tổng giám đốc Hàn Phong đang không ngừng truy tìm cô nhưng hiện tại vẫn chưa tìm thấy, Tổng giám đốc Hàn Phong chắc chắn rằng đã động tình với cô ca sĩ mới xinh đẹp này mà không màng đến tình hình công ty Hàn Gia, cổ phiếu của họ cũng trên đà mất giá. Sau đây là hình ảnh Tổng giám đốc Hàn Phong hiện giờ so với trước đây....”

Tôi như chết đứng trước màn hình, người mà tôi đang ngày nhớ đêm mong , một Hàn Phong bất khả chiến bại, cao cao tại thượng luôn lạnh lùng với bất cứ ai nhưng đối với tôi lại rất mức dịu dàng thế mà giờ đây đã tiêu tụy hơn hẳn ốm đi so với trước khiến lòng tôi thắt chặt lại. Nước mắt từ trong hốc mắt trào ra ướt đầm cả chiếc gối mà tôi đang ôm.

Evant đoạt lấy chiếc remote từ tay tôi rồi tắt truyền hình. Vưng tay lau những giọt nước mắt cho tôi rồi lạnh lùng nói:

- Nước mắt này không nên rơi vì hắn, thật không xứng đáng. Tôi thật không thích bộ dạng yếu đuối hiện giờ của em vì hắn mà đau lòng rơi lệ. Nước mắt này chỉ có thể rơi vì tôi.

Nói rồi Evant áp tay lên má tôi khẽ nhếch khóe môi mà hôn tôi, tôi không phảng kháng cũng chẳng đáp lại thậm chí ngay cả môi cũng không mở mắt cũng không bận tâm mà khép lại nhìn chăm chăm vào hắn. Evant nhìn tôi hắn cũng không hề khép mắt, ở khoảng cách này tôi có thể nhìn rõ đôi mắt sắc lạnh lại nhìn ra vài nét bất lực từ trong ánh mắt Evant. Tại sao tôi lại nhìn thấy và hiểu rõ ý tứ trong ánh mắt hắn, ngay cả tôi cũng không hiểu vì sao. Evant cố tìm cách khiến tôi mở môi nhưng trước sau vẫn vậy tôi vẫn trơ mặt ra ánh mắt khôn ghê có tí dao động , hắn cũng không thể tách môi tôi ra được.

Thấy nét mặt và hành động của tôi Evant đẩy tôi ra tức giận quát:

- Em...Tại sao lại phải làm như thế?

Tôi nhìn hắn về mặt lạnh băng ngữ khí trở nên bình thản:

- Người khiến tim tôi đập , môi tôi mở, mắt tôi khép lại, điên cuồng mà đáp trả trong hạnh phúc chỉ có thể là Hàn Phong ngoài anh ấy ra bất cứ ai cũng không thể khiến tôi thực hiện những hành động đó,

Nỗi buồn dâng lên trong lòng Evant ánh mắt thoáng chút xót xa nhưng lập tức lấy lại nét mặt như bình thường cười to- nụ cười điển hình của ma quỷ

- Uyển Nhi em có biết không truyện tiểu lâm nhất trên đời mà tôi từng được nghe là con gái của nạn nhân lại đi yêu chính kẻ giết chết cha ruột mình hahaha.

29. Chương 26: Sự Thật

- Evant , anh...anh nói dối. - Tôi giật mình nhìn Evant như không tin vào tai mình.

Evant cười to nhún vai nói:

- Tại sao tôi phải lừa em?

Tôi nhìn Evant ngờ vực. Tôi không muốn tin , Hàn Phong là người giết cha tôi sao ? Thật nực cười. Cái chết của ba tôi chỉ là một tai nạn thô, không thể nào là do Hàn Phong không thể nào. Tôi tự trấn an mình nhưng thật ra trong lòng tôi cũng khởi chấn động,

- Cái chết của ba tôi chỉ là một tai nạn. Anh muốn tôi hiểu lầm Hàn Phong chứ gì.

Evant nhướn mày, nhếch một bên môi ngữ khí bình thản:

- Tôi sẽ kể cho em nghe quan trọng là em có muốn nghe hay không thôi.

Tôi lắc đầu, bịt chặt hai tai. Gương mặt đỏ hoe chực chờ rơi nước mắt:

- Tôi không muốn nghe không muốn nghe.

Evant đi từng bước đến chỗ tôi, dùng bàn tay to lớn của hắn gỡ hai tay tôi ra hết lớn:

- Uyển Nhi em phải nghe. Ba em là do hàn Phong hại chết đó là sự thật. Trần Trọng Lâm thật sự đã bị Hàn Phong giết chết.

Tôi gạt hai tay hắn ra, tát mạnh một cái vào mặt Evant rồi cuống cuồng chạy thẳng ra ngoài.

- Uyển Nhi, Uyển Nhi.

Evant gọi với theo tôi, trong lòng tôi lúc này sớm đã không còn nghe thấy gì nữa, những hình ảnh của tôi và ba khi tôi còn nhỏ lần lượt hiện lên trong đầu tôi không ngừng xoay vòng, đầu tôi đau quá tôi lấy hai tay vò lấy tóc khiến nó trở nên rối bời. Nhưng tôi không quan tâm chuyện đó ,tôi chạy mãi chạy mãi cho đến khi vấp phải một vật nào đó rồi ngã khụy xuống bãi cỏ. Tôi đập hai tay xuống đó, đập thật mạnh hết lực của tôi cho đến khi chúng từ từ rỉ máu. Tôi chẳng cảm nhận được cơn đau từ đôi bàn tay truyền lại mà từ nỗi đau như mất đi tất cả truyền tận nơi khuất nhất đến trái tim tôi, khoang miệng xộc mùi máu tanh tươi do tôi dùng lực cắn chặt đôi môi. Nước mắt chảy ra , tiếng nấc nghẹn ngào phá tan bầu không khí vốn rất tĩnh lặng. Tôi bắt đầu gào thét trong dòng nước mắt.

- Tại sao lại là anh, Hàn Phong sao người giết chết ba tôi lại là anh cơ chứ.

Cùng lúc đó Evant từ phía sau thông thả bước đến trước mặt tôi. Anh mắt lạnh lùng hắn nhếch một bên môi.

- Uyển Nhi, em đừng tỏ ra ngu ngốc như vậy. Đó là sự thật

Tôi ngược mắt lên nhìn Evant, nhìn thấy hấn khiến tôi cảm thấy bức bối lẫn vào đau khổ. Tại sao hấn nói cho tôi làm gì? Tôi không muốn nghe là hấn đang nói dối. Có ai giúp tôi hãy cho tôi biết là hấn đang nói dối đi. Tôi cắn chặt đôi môi dùng hai tay đập mạnh vào người Evant luôn miệng nói:

- Anh nói đi, là thật hay không? Tất cả đều không phải là sự thật. Có phải không?

Evant ôm tôi vào lòng, bàn tay to lớn của hấn khẽ vuốt tóc tôi. Khôn ghỉu sao lúc này tôi lại thấy một cảm giác rất quen thuộc, hấn có một mùi hương rất giống Gia Khang khiến tôi an tâm mà dựa vào lặp đi lặp lại một câu nói:

- Không phải Hàn Phong đâu. Hàn Phong không giết ba tôi đâu.

Evant xoa đầu tôi đều đều, Tôi đâu nhìn thấy anh mắt gian tà và nụ cười khinh khỉnh trên khuôn mặt đã bị che mất đi một nửa.

- Nhưng đó là sự thật.

Tôi ngược nhìn Evant, khuôn mặt đã ướt đẫm nước mắt, khóe môi bị cắn còn đang rỉ máu. Tôi nhìn trong đôi mắt hấn một tia nhìn thương cảm trong ánh mắt hấn, vẻ xót xa dành cho tôi. Hấn bế tôi lên rồi khẽ nói:

- Uyển Nhi sao em lại ngu ngốc thế cần gì để bản thân mình bị thương chỉ vì một người không xứng đáng.

Tôi im lặng không nói gì rúc vào lòng hấn như một con mèo cuộn tròn mình lại hoảng sợ mà chui vào người mà mình cảm thấy an toàn, Tôi không thể chống cự khi hấn bế tôi vì....tôi hết sức rồi, tôi đi không nổi nữa. Hấn có đặt tôi ở chỗ đó thì tôi cũng chỉ biết ngồi yên không nhúc nhích cũng không lay động. Tôi thật sự muốn đến một nơi thật yên tĩnh để tĩnh tâm lại. Đầu tôi bây giờ rất đau, đau như có ai đang lấy búa mà bổ vào nhưng nhiều đó có là gì so với vết thương trong lòng tôi, nơi đó đang quặn lên từng cơn co thắt lại khiến tôi càng thêm mệt mỏi.

- Em có muốn nghe sự thật về cái chết của ba em không?

Tôi không muốn nghe nhưng dù sao đó cũng là sự thật mà tôi cần biết cần phải biết. Sớm muộn gì cũng phải đối diện với sự thật thì cho bằng lúc này hỏi cho rõ ràng.

- Anh kể đi.

Evant nhíu mày rồi nói:

- Chờ tôi một lát, tôi vừa sơ cứu cho em vừa kể cho em nghe.

Tôi ừ một tiếng rồi nhìn Evant kéo ngăn tủ lấy ra một hộp y tế. Hấn mỉm cười dịu dàng rồi bắt đầu sơ cứu cho tôi, vừa làm hấn vừa bắt đầu câu chuyện.

- Lúc trước ba em là người làm việc cho hấn ở thế giới ngầm, ông chuyên lo việc chuyển hàng cấm cho tổ chức hấn. Ba em làm việc từ lúc ba Hàn Phong còn đang là bang chủ cho tới khi hấn giữ vị trí đó mà kẻ máu lạnh như hấn thì làm gì biết kính trọng ba em. Ba em làm việc rất chăm chỉ không tham tiền của hấn nên hấn rất tin tưởng ba em nhưng không biết vì chuyện gì mà cho đến một ngày nợ ba em đã lấy 500 triệu trong một lần chuyển hàng cho hấn. Hàn Phong phát hiện được, hấn đã cảnh cáo ba em và đánh ông ấy một trận thương tích đầy mình. Hấn lạnh lùng nói rằng: " Cho dù có là cận thân của hấn người mà hấn coi trọng thì làm chuyện mà ám sau lưng hấn thì đó là cái giá phải trả. "

Tới đây, nước mắt tôi đã tuôn rơi lã chã. Tôi còn nhớ có một lần đang ăn cơm cùng gia đình thì mẹ tôi ngất xỉu phải đưa vào bệnh viện thì cũng là lúc hay tin mẹ tôi bị bệnh ung thư máu phải phẫu thuật gấp mà chi phí cho đợt phẫu thuật đó lại quá cao. Theo đồng lương ít ỏi của ba tôi thì thật không đủ ông không thể nào kham nổi. Nhưng ông rất yêu mẹ tôi lập tức phẫu thuật cho bà ngay ngày hôm đó. Tôi ngồi chầu trực cạnh phòng cấp cứu gần hết một đêm thì mới thấy ba tôi toàn thân bầm dập hớt hải chạy đến. Ông bảo rằng đã có tiền rồi, nụ cười trên môi ông trở nên run rẩy vì sung sướng. Tôi lúc đó thật vô tâm không hề hỏi han ông lấy một câu mà chỉ lạnh chạnh đi nộp tiền viện phí. Đến bây giờ tôi mới biết là ông dối số tiền này bằng sức lực của ông, một người đã lớn tuổi như ông mà còn phải chịu những trận đòn roi đó thì thử hỏi tôi có đáng mặt làm con ông không? Có xứng đáng với tình yêu thương của ông không?

Thấy vẻ mặt đau đớn của tôi, Evant rút ra một chiếc khăn tay đưa cho tôi rồi kể tiếp:

- Qua ngày hôm sau, lô hàng mà do ba em vận chuyển đã không may mắn gặp phải bọn cớm bắt giữ. Họ điều tra và bắt ba em vì tình nghi vận chuyển hàng cấm trái phép. Họ dùng đủ mọi cách để buộc ba em nói ra người chủ mưu ở đằng sau nhưng trước sau như một ba em vẫn chỉ lắc đầu một mình nhận tội. Ngay ngày hôm đó ba em đã bị khởi tố ra tòa vì tội vận chuyển hàng cấm trái phép vi phạm pháp luật nhưng cũng còn may là Han 2Phong hấn còn chút lương tâm. Hấn đã tìm cho ba em một vị luật sư bào chữa tội lỗi mà đáng lí ra hấn phải là người gánh chịu. Bồi thẩm đoàn tuyên án xử ba em một năm tù giam và hưởng án treo.

Tôi lùi trí nhớ vào sau ngày mẹ tôi phẫu thuật. Ba tôi gọi một cuộc điện thoại về cho tôi, ông bảo rằng có việc phải đi công tác một năm. Sếp lớn không cho ông mang điện thoại liên lạc cho gia đình vì dự án lần này rất lớn không thể để việc tư ảnh hưởng đến việc công thì tất cả đều là lời nói dối. Lúc này đây tôi thấy thương ông quá, tôi vốn biết rằng Hàn Phong là kẻ máu lạnh nhưng thật không ngờ hấn lại nhẫn tâm đối xử với ba tôi như thế này.

- Còn chưa dừng lại sau việc ngồi tù hết một năm trời. Sau khi ba em được mắng hạn thì hấn đem ba em nhốt lại trong một tầng hầm tối thui hấn không cho ba em ăn cơm mà thay vào đó là hít thuốc phiện hấn muốn ba em phải trở thành một con rối cho hấn tự do mà giật dây điều khiển, cũng vì bất đắc dĩ mà phải sa chân vào vũng lầy này. Tôi không ngờ Hàn Phong lại có thể độc ác đến như vậy một người bình thường lại bị hấn biến thành một con nghiện có thể sẵn sàng làm bất cứ việc gì để có thể hít dù là một ít.

Tay tôi vào lúc này đã nắm chặt thành nắm đấm không ngờ Hàn Phong lại có thể tôi bại đến như thế. Tôi cắn môi dưới nước mắt trào ra như người vô cảm tôi kìm tiếng nấc đang cố muốn trào ra khỏi cổ họng. Điều đáng xấu hổ nhất trong cuộc đời này của tôi đã mù quáng mà yêu sai người, tin tưởng mà giao trái tim sai người. Hàn Phong tôi đã trao nhầm tình yêu cho anh.

- Anh nói tiếp đi.

Evant khẽ nhếch môi để lộ một nụ cười thâm hiểm đầy ẩn ý.

- Sau khi ba em đã nghiện nặng thì có một người tên là Triệu Tử Hào đã lợi dụng ông ấy. Ông ta nói với ba em rằng phải làm sao mà khiến Hàn Phong đi đến một khu cảng đã bỏ hoang còn ông thì cả đời không cần phải khổ sở kiếm tiền, chỉ việc làm ông hoàng ngồi một chỗ sẽ có thuốc dâng tận miệng. Một phút tin người đã làm theo lời ông ta mê hoặc ba em dụ được Hàn Phong đến nơi đó và ra tay ám sát hấn ta nhưng bất thành. Triệu Tử Hào vẫn nghĩ Hàn Phong sẽ không cảnh giác với một người theo hấn đã lâu năm như vậy chỉ cần làm ngư ông đắc lợi xem hai người họ đấu đá nhau nhưng ông ta đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Hàn Phong không ngu ngốc như ông ta vẫn tưởng, hấn sớm đã nhận ra mối quan hệ của hai người họ nên cố tình làm một con cờ cho ba em dẫn dụ rồi sau cùng đưa bọn họ vào tròng tóm được luôn một mẻ. Sau khi hấn bắt được Triệu Tử Hào thì quyết định giết ông ta nhưng ông ta đã van xin và giao nộp cho Hàn Phong tất cả những nơi làm ăn của ông ta bên Anh Quốc. Hàn Phong vốn dĩ không đồng ý nhưng sau khi suy tính kĩ càng thì hấn chấp nhận yêu cầu này của ông ta. Dù sao Triệu Tử Hào cũng là người làm ăn lâu năm trong giới Hắc Bạch Lưỡng Đạo mọi người đều biết ông ta, bây giờ hấn thả cho ông ta đi thì địa vị và thế lực hấn cũng được củng cố hơn rất nhiều và ai trong hắc bạch lưỡng đạo cũng phải khiếp sợ khi nghe đến tên hấn. Hàn Phong đã đi một ván bài rất thông minh. Về phần ba em hấn ta đã cố tình dựng ra một tai nạn nhưng thực sự hấn dùng gia đình em để uy hiếp ông ấy nên ba em chỉ còn cách nghe theo sự sắp đặt của Hàn Phong việc ba em bị tai nạn khôn gại nghi ngờ là do hấn làm. Thế nhưng có ai ngờ rằng một kẻ luôn suy tính trước sau như Han 2Phong mà lại sơ suất đi yêu con gái của người mà hấn đã lạnh lùng giết chết. Uyển Nhi em không thể ở cạnh hấn, em phải trả thù, phải trả thù nếu bây giờ em không giết chết hấn thì sau này, khi hấn biết thân phận của em hấn sẽ giết chết em, em hãy nghe anh giết chết hấn đi. Hãy trả thù cho ba em đi.

Những lời nói của Evant liên tục vờn quanh trong đầu tôi không sót một chữ nào. Tôi thật không thể tin được mọi chuyện lại thành ra như thế này, như một cục tơ vò rối rắm. Hấn đã giết ba tôi, tôi phải báo thù cho ông ấy tôi phải giết chết hấn để tể linh hồn ba tôi ở trên trời. Một mạng đền một mạng. Những lời nói của Evant một lần nữa lại hiện lên trong đầu tôi văng vẳng bên tai tôi.

- Uyển Nhi em không thể ở cạnh hấn, em phải trả thù, phải trả thù nếu bây giờ em không giết chết hấn thì

sau này , khi hắn biết thân phận của em hắn sẽ giết chết em, em hãy nghe anh giết chết hắn đi. Hãy trả thù cho ba em đi.

- Á Á Á Đừng nói nữa á á á dừng lại.

Tôi bịt chặt cả hai tai nhưng không thể nào xua đi những lời nói đó nó không ngừng văng vẳng bên tai tôi khiến tôi không tự chủ được bản thân mà lao ra dòng đường tấp nập. Tôi lắc mạnh đầu cố xua đi những lời nói đó nhưng không được gì nó làm tôi càng đau hơn, điều đó khiến tôi trở nên hoảng loạn.

Píp píp píp. Ket1ttttttttt.

- Uyển Nhi.

Rầm . Tôi đang bay sao, tôi còn nhớ là tôi đang đứng trên đường mà sao bây giờ lại nhìn thấy đang lơ lửng trên không tôi còn thấy cả chú chim đang bay nữa. Là ba tôi sao? Ba tôi đang mỉm cười với tôi, nụ cười của ông thật phúc hậu ông đưa tay về phía tôi nhưng tôi chưa kịp nắm lấy tay ông để cùng ông lên thiên đường thì ông đã biến mất. Một giọng nói quen thuộc kéo tôi trở về thực tại đang vang lên trong đầu tôi, máu từ đầu không ngừng chảy ra ướt đẫm cánh tay. Tôi không còn phân biệt được đâu là màu trắng của da tôi nữa, tất cả đã che phủ bởi màu đỏ chết chóc nhiều đến mức khiến tôi cảm thấy hoang man. Tôi sợ quá ba ơi cho con theo với đừng bỏ con đi. Một giọt nước mắt chảy dọc xuống khóe mi đó cũng là lúc mắt tôi nhắm chặt lại. Tôi cảm thấy người mình nhẹ bỗng lên, có ai đó có giọng nói rất quen thuộc không ngừng gọi tên Uyển Nhi. Người đó là ai thế là ai vậy? Tôi có biết cô ấy không? Tôi không còn sức nữa rồi tôi mệt quá tôi phải ngủ thôi, tôi phải ngủ thôi....

Zing Blog

30. Chương 27: Sự Sợ Hãi Chưa Từng Có

- Uyển Nhi em đừng có chuyện gì, anh xin em.

Hàn Phong ngồi trước cửa phòng cấp cứu, hai tay ôm lấy đầu, đau khổ cúi gằm mặt xuống. Hàn Phong bây giờ trông thật thảm hại, gương mặt lạnh lùng đang hiện lên sự đau khổ, ánh mắt xốt xa toàn thân thì trở nên nhếch nhác. So với lúc trước, hình ảnh này thật không phải Hàn Phong lạnh lùng kiêu ngạo của ngày nào.

Có trời mới biết được hắn lo cho Uyển Nhi thế nào. Sau khi nghe xong một cuộc điện thoại của người lạ mặt thì hắn lập tức đến ngay nơi đó, Tận mắt chứng kiến chiếc xe hất văng cô lên khắp người bê bết máu khiến hắn hoảng sợ, một cảm giác từ trước đến giờ hắn chưa có. Hàn Phong ôm chặt lấy cô, thân thể nhỏ bé đang run lên bần bật trong lòng khiến hắn cảm tưởng cô như một bông hoa mềm mại liễu yếu đào tơ, chỉ sợ rằng có thể biến mất bất cứ lúc nào, gương mặt nhỏ nhắn đang vùi vào lòng hắn trở nên tái nhợt đôi mắt nhắm nghiền, hắn có kêu cô đến mức nào thì cô cũng không chịu tỉnh.

- Mẹ kiếp lái nhanh lên.

- Tôi đã lái hết tốc độ nếu còn nhanh ơ nữa sợ rằng sẽ xảy ra án mạng. - Người tài xế đã tông cô nhìn gương mặt lạnh băng của hắn mà đổ mồ hôi lạnh lấp bắp nói.

- Tao bảo lái nhanh lên, mày có tin là tao bắn chết mày không hả?- Hàn Phong nhướn mày, đôi mắt ưng lóe lên sự giận dữ ngũ khí bình thường nhưng phải khiến người khác hoảng sợ.

Người tài xế nhìn về mặt của hắn lúc này thì không dám nói nhiều vội vàng nhấn chân ga chạy thật nhanh về phía trước.

Hàn Phong ôm chặt Uyển Nhi vào trong lòng, thân người cô run lên trong lòng hắn. Cái áo của Han 2Phong sớm đã không còn nhận ra là màu gì nữa vì do máu của cô đã dấy vào áo hắn nhưng Hàn Phong không quan tâm chuyện đó gương mặt trước sau vẫn lạnh lùng. Cảm giác mất mát đang hiện hữu trong tâm trí hắn, hoàn toàn vậy lấy con người cô độc tàn nhẫn này. Chắc rằng khi người ngoài nhìn vào hắn thì sẽ có

cảm tưởng hân quá đổi lạnh lùng trên tay bết người mình yêu toàn thân đầy máu mà khuôn mặt không một chút biểu cảm, song mấy ai hiểu được hân đã sợ đến mức độ nào khi thấy cô gái mà hân thương yêu nằm trên một vũng máu, cánh tay trắng tuyết ngọc ngà đã bao phủ một màu đỏ tươi. Hân sợ, sợ mất cô, sợ mất đi người mà hân yêu thương thật sự, sợ sau khi tỉnh lại cô sẽ quên mất hân và càng sợ cô sẽ bỏ hân một mình mà chìm vào giấc ngủ dài. Đây là lần đầu Hàn Phong có cảm giác này, ngày trước Thiên Băng bị như thế hân cũng không có loại cảm xúc này.

- Anh Phong, Uyển Nhi cô ấy....

Vũ đi đến cạnh Hàn Phong gương mặt khẽ biến đổi sắc thái nhìn Hàn Phong rồi nhìn sang cánh cửa phòng cấp cứu đang đóng im lìm.

- Anh Luân đâu? - Hàn Phong lúc này mới ngẩng đầu lên gương mặt vẫn giữ nguyên cảm xúc đó chỉ có mười đầu ngón tay đang khẽ khàng run rẩy.

- Anh ấy sắp đến rồi. - Vũ nhìn bộ dạng nhếch nhác của Hàn Phong, nhìn chiếc áo sơ mi xộc xệch đang nhuộm đầy máu mà thoáng ngạc nhiên. Anh biết Hàn Phong yêu Uyển Nhi nhưng đây là lần đầu Vũ nhìn Hàn Phong trông bộ dạng rầu rĩ đau đớn như thế này, một nỗi lo lắng cho người mình yêu thương đang hiện rõ trên gương mặt lạnh lùng của hân.

- Mau gọi cậu ta đến cho tôi.

- Tôi biết rồi.

Vũ nhận lệnh rồi đi ra ngoài.

- Tổng giám đốc Hàn Phong anh có thể nói về mối quan hệ giữa anh và ca sĩ Uyển Nhi hay không?

- Có tin đồn ca sĩ Uyển Nhi là tình nhân được anh bao dưỡng có thật thế không?

- Tổng giám đốc Hàn Phong anh có phải là kim chủ của cô ấy không?

Các phóng viên nhà báo đều đến vây quanh lấy Hàn Phong, micro của họ đưa về phía hân, tia đèn flash không ngừng chớp nhoáng trước mặt hân khiến Hà Phong cảm thấy vô cùng khó chịu. Đời tư của hân lại cho bọn họ xoi mói vào công khai trên khắp phương tiện thông tin đại chúng, người con gái của hân lại bị nói là tình nhân được hân bao dưỡng, họ định đem Uyển Nhi ra làm trò cười cho thiên hạ à? Cùng lúc đó Vũ và đám vệ sĩ của hân đi đến vây quanh các nhà báo lẫn phóng viên đang cố gắng moi tin, Hàn Phong nhú đôi mày kiếm ngũ khí bình thản nhưng lại khiến cho bọn họ không khỏi lạnh xương sống.

- Các người muốn tự mình rời khỏi đây hay muốn tôi tiễn một đoạn đến tuổi vàng.

Những người này đều đã sớm biết về kẻ máu lạnh này nhưng thật không ngờ khi đối diện với hân lại khiến cho họ nổi hết cả gai ốc, ngũ khí vốn bình thản lại bị hân dọa cho chết lặng. Hàn Phong thấy họ đều không lên tiếng thì nhếch một bên môi lạnh lùng nói trở về đáng về ban đầu:

- Về hết đi.

Bọn họ vẫn cố gắng đứng lại nơi đó khiến Hàn Phong cảm thấy lời nói của mình không có giá trị, hân rất không vừa lòng bọn nhà báo này. Đời tư của hân lại tùy tiện nói nhăng nói cuội khiến hân thực muốn yên tĩnh mà sống cũng khó khăn.

- Các người điếc hết à, có muốn tôi tại nơi này mà thẩm sát hết mấy người không. Cút mau.

Hàn Phong cầm cây súng mini trên tay bắn một phát lên trên đầu bọn họ khiến người nào cũng sợ hãi, vẻ mặt tái mét ánh mắt của Hàn Phong nhìn họ đến vô cảm dường như có thể đóng băng bất cứ ai hân không vừa lòng. Cây súng mini trên tay hân còn vương hơi thuốc súng. Họ nhìn Hàn Phong sợ hãi đánh bài chuẩn e rằng tổng tài lãnh khốc không vui thì cái mạng nhỏ này xem như đi tong.

Hàn Phong ngồi ở đó gương mặt lạnh lùng nhìn cửa phòng cấp cứu, Vũ đứng cạnh anh, ánh mắt lo âu. Một lúc sau, cảnh sát đem theo người đến vây lấy xung quanh Hàn Phong ngũ khí kên kiệu.

- Ở đây ai là Hàn Phong?

- Tôi. Có việc gì sao? - Hàn Phong nhìn người cảnh sát trẻ vừa nói, đôi mắt ưng lạnh lùng nhìn xoáy vào hắn.

Người cảnh sát vừa mới thốt ra lời nói ấy không hoảng sợ bởi ánh mắt của Hàn Phong trái lại vẻ mặt kiêu ngạo:

- Tôi là Thiếu Úy Harry, có người đã gọi cho sở cảnh sát nói rằng ông đã nổ súng ở đây. Ông có điều gì để nói.

Hàn Phong nhếch môi nụ cười khinh khỉnh trên gương mặt:

- Vũ đưa tiền cho hắn, muôn bao nhiêu thì đưa bấy nhiêu.

Nghe đến đây, Harry tức giận quát lớn:

- Người dân bình thường như anh mà lại mang vũ khí vào bệnh viện lại còn dám bắn người. Anh mau theo tôi về sở cảnh sát để điều tra.

Hàn Phong im lặng không nói gì, Vũ đến trước mặt Harry mỉm cười hòa nhã:

- Thiếu Úy Harry bớt giận tôi thay mặt Anh Hàn Phong xin lỗi anh , tôi sẽ theo ông về sở cảnh sát hợp tác điều tra

Harry nhìn Vũ nét mặt vẫn tức giận không có ý định chấp nhận lời xin lỗi của anh.

- Anh là ai?

Vũ mỉm cười nói:

- Tôi là Vũ cận thân của Anh Hàn Phong đây.

Harry nhìn Vũ nở một nụ cười khinh bỉ:

- Anh chỉ là một tên tay sai của hắn có tư cách gì mà nói chuyện với tôi.

Vũ chưa kịp lên tiếng thì Hàn Phong đã cướp lời anh:

- Không cần nhiều lời với hắn. Cậu muốn thế nào?

Harry nhếch môi, nói:

- Anh phải theo tôi về hợp tác điều tra.

- Thiếu Úy Harry hắn ta là Hàn Phong đấy thiếu úy đừng động vào hắn ta kéo mang tai họa.

- Phải đấy thiếu úy hắn là người đứng đầu tổ chức D.H đấy ạ.

Những tay cảnh sát đi cùng hắn vội vàng ngăn cản, Harry chỉ nhếch môi bỏ mặc những lời nói ấy.

- Mấy người im đi. Hắn là xã hội đen tôi phải bắt hắn về để điều tra.

Hàn Phong nghe những lời nói ấy từ miệng Harry thốt ra thì nhếch môi khinh bỉ, Thì ra cũng chỉ là người mới nhậm chức định ra oai đấy mà. Đáng tiếc hắn đã tìm sai người Hàn Phong này không dễ để hắn nắm được điểm yếu đâu.

- Nếu tôi nói không muốn theo cậu.

- Anh bắt buộc phải theo tôi, nếu không thì tôi sẽ dùng biện pháp mạnh.

Hàn Phong bật cười lạnh ngắt, hỏi lại:

- Vậy sao, anh cứ làm đi.

Harry ngoắc tay, hô to:

- Các người mau lên bắt Hàn Phong lại.

Bọn họ nhìn nhau hoảng sợ, Hàn Phong là kẻ tàn nhẫn nhất trong giới xã hội đen. Một lời hắn nói đều phải khiến hắc bạch lưỡng đạo đều sợ khiếp vía. Tên thiếu úy này có cần phải ra oai với hắn không? Người

khác cũng được mà sao lại chọn đúng Hàn Phong. Bọn họ sợ hãi nhìn nhau cười khở, một bên là chức vụ một bên là mạng sống kẻ ngu nhất cũng biết là nên chọn con đường nào nói gì đến họ. Bọn họ lập tức bỏ chạy giữ được mạng là tốt lắm rồi động đến Hàn Phong có cho họ ăn gan trời cũng không dám.

- Đứng lại, các người mau đứng lại. Bỏ chạy hết sao lũ nhát gan.

Harry gọi với theo đám cảnh sát đang cầm đầu chạy, sắc mặt trở nên khó coi.

- Bọn họ không dám bắt anh nhưng tôi thì dám.

Nói rồi Harry tay cầm chặt khẩu súng bước từng bước cẩn thận lên Hàn Phong nhìn hấn mà cười khinh bỉ muốn ra oai thì sao lại chọn trúng hấn thật lạ hết yêu cuộc sống này rồi. Harry bước đến gần Hàn Phong, hấn cũng không tránh ngồi ngay ở đấy chờ Harry đi tới. Hấn nở một nụ cười ma quỷ.

Đoàng. Tiếng súng vang lên trong khung cảnh tĩnh mịch, mùi máu tanh tươi xộc thẳng vào mũi nhưng Hàn Phong cũng không cảm nhận được gì. Một thân hình cao lớn đầy máu ngã xuống trước mặt mà Hàn Phong không chẳng hề quan tâm ánh mắt dời lại vào cánh cửa bệnh viện.

Vào lúc này trên hành lang bệnh viện có rất nhiều vệ sĩ dùng gương mặt lạnh băng không chút cảm xúc, dưới chân Hàn Phong là một thi thể còn chưa kịp khô máu mà hấn vẫn lạnh lùng chẳng thèm nhìn tới. Cảnh tượng kinh hoàng này khiến vị bác sĩ sợ hãi, hai chân run rẩy đi đến bên hấn:

- Anh Hàn....Hàn Phong....Cô ấy.....cô ấy mất rất nhiều máu sợ là sẽ không qua khỏi.

- Còn không mau đi cứu cô ấy, cô ấy mà có mệnh hệ nào tôi giết chết tất cả những người trong bệnh viện này.

Đôi đồng tử màu đen sáng lên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào vị bác sĩ đang run rẩy không ngừng mặt cắt không còn một giọt máu.

Mất máu rất nhiều sao.....

Trong lòng hấn đột nhiên trở nên run rẩy nỗi sợ hãi một lần nữa lại bao trùm lấy con người của hấn. Trong đầu hấn hiện lên gương mặt nhỏ tái nhợt của Uyển Nhi lòng se thắt lại. Cô đúng là mất rất nhiều máu, trên người hấn đâu đâu cũng có máu của cô. Hấn sợ hãi, lúc này cho dù giết chết thiếu úy Harry mặt hấn cũng không biến sắc mà giờ phút này đây gương mặt băng lạnh đã trở nên tái nhợt. Cô mất rất nhiều máu có thể sẽ ra đi. Uyển Nhi sẽ rời xa hấn, bỏ hấn mà đi nghĩ đến đây thân hình cao lớn run nhẹ lên mắt thẳng băng mà ngã xuống.

31. Chương 28: Nỗi Sợ Hãi Chưa Từng Có

Chương 28: Nỗi sợ hãi chưa từng có <2>

- Cậu mau ra ngoài gọi Anh Luân đến đây cho tôi.

Hàn Phong như phát điên lên gương mặt đen lại khiến mọi người cảm thấy khiếp sợ. Đôi mắt ửng long lên sòng sọc.

- Tôi tới rồi đây.

Anh Luân mặc bộ áo blouse xanh thong thả đi đến, gương mặt tự tin bình thản trái ngược với Hàn Phong. Anh Luân đặt một tay lên vai Hàn PHong thấp giọng:

- Cậu cứ bình tĩnh tôi nhất định cứu sống Uyển NHì cho cậu.

Hàn PHong thấy Anh Luân thì tâm trạng đã bình ổn hơn trước, nhếch nhẹ một bên môi ngữ khí nghe như đe dọa, hấn nói với Anh Luân:

- Cậu hãy cứu cô ấy giúp tôi, nếu Uyển Nhi mà xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ san bằng bệnh viện của cậu bất cứ ai cũng không thể ra khỏi đây.

Anh Luân nở một nụ cười tươi trên gương mặt, an ủi cậu bạn thân:

- Yên tâm, tôi nhất định sẽ cứu sống cô ấy.

- Viện trưởng, cô gái đó... cô ấy.

Vị bác sĩ đứng cạnh Hàn Phong lúc này mới lên tiếng giọng nói run rẩy.

- Cô ấy thế nào? – Anh Luân nhú mào hỏi.

- Cô gái đó, cô ấy còn chưa qua được thời kì nguy hiểm. – Mặt vị bác sĩ này đã trở nên tím tái toàn thân run lên bần bật ngay cả trong lời nói cũng toát ra vẻ sợ hãi.

- Sao? Các người còn không mau cứu cô ấy.

Hàn Phong như một con dã thú không kiểm soát được bản thân lao vào túm lấy cổ áo vị bác sĩ kia đập lên xác của Harry. Ánh mắt Hàn Phong lúc này từ màu đen vốn có mà chuyển sang màu đỏ. Đôi đồng tử kinh người nhìn xoáy vào đôi mắt run rẩy vị bác sĩ khiến ông ta toàn thân co rúm lại. Đôi mày khê nhíu lại từng cơn giận dữ tuôn trào. Ngực khí vừa lạnh như ngàn băng vạn năm lại nóng như núi lửa Hỏa Diệm Sơn khiến ai có mặt ở đó đều phải co người sợ hãi. Bộ dạng lúc này của Hàn Phong thật khiến người khác liên tưởng đến một con sói cuồng dã muốn ăn tươi nuốt sống cừu non.

Anh Luân nhận thấy tình hình không ổn này thì ngăn Hàn Phong lại.

- Hàn Phong cậu hãy bình tĩnh, còn có tôi mà.

Sau khi kéo được tay Hàn Phong ra khỏi người của vị bác sĩ thì Anh Luân hỏi:

- Tình trạng của Uyển Nhi thế nào.

- Ngần lời khó nói, viện trưởng xin mời ngài theo tôi.

Vị bác sĩ bước đi thật nhanh đến phòng cấp cứu sợ rằng nếu còn ở lại thêm một giây phút nào đó không chừng Hàn Phong sẽ bóp chết ông không ngại ngừng như đã giết cái người đàn ông mà hắn đã đạp dưới chân. Anh Luân cùng vị bác sĩ kia nhanh chóng khuất bóng sau cánh cửa phòng cấp cứu để lại Hàn Phong đang mất khả năng kiểm soát. Hắn nhướng đôi mày hai bàn tay nắm chặt thành hình quả đấm, hắn dùng hết sức đấm mạnh vào tường. Máu từ trong tay hắn rỉ ra ngoài nhỏ từng giọt xuống đất nhưng hắn không cảm thấy đau, nhiều đây có lẽ gì kia chứ.

- Tên tài xế đó, không thể tha.

- Anh Phong hắn cũng là bắt đắc dĩ.

- Bắt đắc dĩ? Tôi nói giết là giết, từ khi nào mà cậu trở nên nhiều lời thế hả? – Hàn Phong gằn từng chữ ánh mắt đỏ ngầu đang long lên sòng sọc.

- Tôi hiểu rồi.

Vũ vừa định bước đi thì lại nghe tiếng nói lạnh lùng của Hàn Phong.

- cái xác này đem quăng đi. Thật ô nhiễm bầu không khí.

- Tôi sẽ làm ngay.

Nói rồi Vũ bảo đám vệ sĩ lôi cái xác ra ngoài thi hành nhiệm vụ.

Một lúc sau Anh Luân trở ra, vẻ mặt lo lắng đi đến bên Hàn Phong.

- Hàn Phong nguy rồi cô ấy... Uyển Nhi....

- Có chuyện gì, Uyển Nhi làm sao cậu mau nói đi.- Hàn Phong kích động nói

- Có lẽ không cứu được. – Anh Luân buồn rầu ngồi xuống cạnh Hàn Phong.

- Sao lại không cứu được? Không phải cậu là bác sĩ sao? Anh Luân tôi xin cậu cậu hãy cứu cô ấy cho tôi. Hãy cứu Uyển Nhi cho tôi. – Hàn Phong quay mặt sang Anh Luân nắm chặt vai anh ta. Lần đầu tiên trong đời Hàn Phong lại van xin người khác nhưng hắn không quan tâm .

Anh Luân lắc đầu, ánh mặt hiện lên vẻ bất lực:

- Cậu hãy vào nhìn mặt Uyển Nhi lần cuối đi. Có thể sau này cậu sẽ không còn thấy Uyển Nhi nữa đâu.

- Mẹ kiếp Anh Luân tôi đã van xin cậu như thế sao cậu lại không giúp tôi không phải chúng ta là bạn thân sao!

Hàn Phong tức giận đứng lên ánh mắt đỏ ngầu nhìn Anh Luân đang bất lực.

- Phải chúng ta là bạn thân. Tôi đã cố gắng hết sức, cậu hãy vào nhìn cô ấy đi.

- Bằng bất cứ giá nào cậu phải cứu sống cô ấy cho tôi. Hãy cứu sống cô ấy.

Hàn Phong không tin vào sự thật này, hắn nổi điên lên ngữ điệu bỗng dưng cao vút. Hắn không nói gì chạy đến phòng cấp cứu.

- ra ngoài. Ra ngoài hết cho tôi.

Hắn hét lên đuổi tất cả bác sĩ và y tá có mặt trong đó. Hàn Phong đi đến chiếc giường trắng toát, khuôn mặt lạnh lùng như núi băng đã tan chảy khi nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt đi, đôi mắt nhắm nghiền không buồn nhìn hắn. Hàn Phong nắm lấy tay cô, nó rất lạnh lạnh hơn hắn tưởng.

- Uyển Nhi tay em lạnh quá, có phải là rất lạnh không?

Hắn nói như người mê sảng, kẻ tàn nhẫn này lại vì cô gái đang nằm trên đó mà đau buồn xót xa. Hắn đưa bàn tay cô lên miệng rồi hà hơi vào. Hắn cứ làm thế nhiều lần, khi bàn tay cô ấm hơn một chút rồi hắn dịu dàng nói:

- Uyển Nhi tay em ấm hơn rồi này.

Cô vẫn nằm im lìm không trả lời hắn. Hàn Phong nhìn cô chứa đầy vẻ thương yêu nhưng cô gái này vẫn không thể thấy được tình cảm của hắn cô vẫn không mở mắt. Hàn Phong mỉm cười nói:

- Uyển Nhi sao em xấu thế? Sao em lại ngủ một mình mà không đợi anh hả? Chờ em tỉnh dậy anh sẽ đánh em cho xem.

Cô vẫn nằm đó, không hề lay động dù chỉ là một cử chỉ nhẹ. Hàn Phong tiếp tục nói. Giọng nói nghẹn ngào chứa trong cổ hắn, có một cái gì đó đang len lỏi vào trong từng tế bào của hắn khiến toàn thân hắn run lên.

- Em mau mở mắt ra cho anh, đó là mệnh lệnh. Uyển Nhi mau mở mắt ra.

Không ai đáp lại hắn, chỉ có nỗi lạnh lẽo đang xâm chiếm cơ thể hắn làm hắn đau buồn nhìn cô.

- Uyển Nhi em vẫn cứng đầu nhỉ sao em không nghe lời anh thế hả?

Hắn nắm tay cô mỗi lúc một chặt ánh mắt ứng thời đỏ ngầu mà thay vào đó là một đôi đồng tử đen láy thâm tình nhìn cô.

- Uyển Nhi anh van xin em hãy tỉnh lại, em không được ngủ nữa.

Hắn hôn nhẹ lên tay cô. Bàn tay này đã không còn hơi ấm, nó đang từ từ trở nên lạnh dần. Hơi lạnh từ bàn tay chạm vào môi Hàn Phong nó đang từng chút một mà đông băng con người hắn lại.

- Uyển Nhi, tay em lại lạnh nữa rồi. Anh sẽ làm nó ấm hơn nhé, nếu em lạnh thì nói cho anh biết nhé.

Hàn Phong lặp lại động tác hà hơi vào tay Uyển Nhi không ngừng, mỗi lần thổi trong lòng hắn lại nghẹn ngào , nước mắt bất lực chảy xuống khuôn mặt đẹp như tượng tạc. Đây là lần đầu Hàn Phong rơi nước mắt, ngày xưa cho dù có giết bao nhiêu người máu chảy ra nhiều như suối thì Hàn Phong vẫn chỉ lạnh lùng nhếch môi, gương mặt lạnh băng không chút biểu cảm mà ngay giờ khắc này. Một Hàn Phong cao cao tại thượng, tuyệt tình lãnh khốc đang rơi lệ vì một người con gái đủ thấy rằng hắn xem trọng cô đến thế nào.

- Hàn Phong cậu hãy bình tĩnh Uyên Nhi sẽ không muốn thấy cậu như thế này đâu.

Anh Luân đặt một tay lên vai Hàn Phong an ủi hẳn.

- Tôi không cho phép cậu tùy tiện nói cô ấy chết, Uyên Nhi chỉ đang ngủ thôi. Cô ấy chỉ là đang ngủ. Phải rồi chỉ là đang ngủ thôi.

- Hàn Phong cậu đừng như thế. – Anh Luân nhìn Hàn Phong , cậu bạn thân của anh thật sự đã yêu cô gái này rồi, một Hàn Phong như núi băng vạn trượng ngàn năm không tan chảy mà rơi lệ vì một người con gái thì đủ thấy cô ấy quan trọng với hẳn như thế nào. Anh Luân nhìn Hàn Phong rồi lại nhìn Uyên Nhi đang nằm đó. Khuôn mặt nhợt nhạt toàn máu, hàng mi dày rợp phủ xuống che đi đôi đồng tử to tròn xin đẹp.

Đột nhiên vị bác sĩ lúc nãy hốt hải chạy vào.

- Thưa viện trưởng không phải ngài vừa nghiên cứu được một loại thuốc có thể chữa được tình trạng của cô gái này sao?

- Phải rồi, xem chút tôi đã quên mất nhưng.... – Anh Luân đập hai tay vào nhau vẻ mặt vui mừng hơn hờ nhưng sau vài giây gương mặt anh ta lại thay đổi.

- Nhưng sao?- Hàn Phong hỏi.

- Loại thuốc tôi vừa chế tạo còn chưa thử nghiệm trên người, dùng loại thuốc này e rằng sẽ có nguy hiểm. – Anh Luân bất lực nói.

Hàn Phong nhú mày bằng cách nào cũng phải cứu sống được Uyên Nhi phải cứu sống được cô ấy. Hàn Phong lạnh lùng nhìn Anh Luân gương mặt không hề toát ra vẻ lo lắng, nói chắc nịch.

- Cậu hãy thử nghiệm lên người tôi.

- Hàn Phong , cậu... Có thể chết bất cứ lúc nào đấy. – Anh Luân nhìn Hàn Phong tỏ vẻ ngờ vực, thật không ngờ hẳn lại chấp nhận hy sinh cả cái mạng mình vì một cô gái.

- Không nói nhiều cậu mau làm đi. – Hàn Phong lạnh lùng nói, điệu bộ không hề lo lắng.

- Thôi được rồi. Ông hãy vào phòng làm việc của tôi, trong học tủ bên trái có một mũi kim tiêm mang xuống đây.

- Vâng thưa viện trưởng.

- Hàn Phong cậu đã chắc chắn rồi chứ? Bây giờ cậu hối hận vậ còn kịp.

Hàn Phong nở một nụ cười đánh vào lưng của Anh Luân.

- Tôi luôn tin tưởng cậu.

Anh Luân mỉm cười. Chỉ cần một lời nói này anh sẽ cố gắng hết sức, người bạn này tuy rằng suốt ngày hay gây chuyện với anh nhưng hẳn là người trọng tình trọng nghĩa, Anh Luân biết chắc rằng hẳn sẽ nói lên lời này vì một khi hẳn yêu ai thì nhất định sẽ yêu tới cùng cho dù cả thế giới này ngăn cản

32. Chương 29: Nỗi Sợ Hãi Chưa Từng Có

- Đây thưa viện trưởng.- Vị bác sĩ trên tay cầm một ống kim tiêm khuôn mặt sợ hãi nhìn Anh Luân, bàn tay không ngừng run rẩy.

- Được rồi, ra ngoài đi. - Anh Luân nhận lấy ống kim tiêm rồi nói.

Anh từ từ mở ống kim tiêm ra rồi nhìn Hàn Phong tỏ vẻ lo lắng. Trái lại với sự lo lắng của anh thì gương mặt Hàn Phong trước sau vẫn vậy không một chút bực lộ cảm xúc. Hẳn xăng tay áo lên rồi nói:

- Nhanh đi Anh luân.

- Tôi biết rồi, cậu nếu thấy có biểu hiện gì lạ thì hãy lập tức báo cho tôi biết. - Anh Luân đưa ống tiêm từ từ sát gần với cánh tay của Hàn Phong.

- Lúc này vị bác sĩ kia đã nói Uyển Nhi mất rất nhiều máu như vậy có cần truyền máu cho cô ấy không?

- đương nhiên là cần rồi. Tôi sẽ xem cô ấy thuộc loại nhóm máu nào rồi truyền máu cho cô ấy.

- Anh Luân đặt ống tiêm lên tay Hàn Phong rồi nhẹ nhàng ấn xuống

Gương mặt hắn vẫn không chút cảm xúc chờ cho Anh Luân tiêm xong. Sau vài giây nước màu vàng từ trong ống tiêm đã truyền hết sang người hắn. Hàn Phong không nói một lời nào lẳng lặng buông tay áo xuống. Anh Luân nhìn hắn một lúc rồi cất giọng:

- Từ giờ đến ngày thứ năm cậu phải ở trong bệnh viện để tôi còn theo dõi

- Tôi biết rồi, cậu nhất định phải cứu bằng được Uyển Nhi không thì tôi sẽ giết chết cậu. - Hàn Phong lạnh lùng nhếch một bên môi nụ cười nhàn nhạt

- Cậu yên tâm. Cả cậu cũng không được có chuyện gì đâu đó Hàn Phong.- Anh Luân nói

- Tôi thì có chuyện gì được chứ. Cậu mau truyền máu cho Uyển Nhi đi mất cả năm phút rồi. - Hàn Phong thúc dục.

- Hàn Phong cậu yên tâm, mất năm phút không chết được đâu. - Anh Luân nhìn Hàn Phong đang lo lắng thì gương mặt hiện lên ý cười đậm.

- Tôi nói cậu mau truyền đi, cho dù là bạn thân thì tôi cũng sẽ giết cậu. - Hàn Phong nhìn Anh Luân lạnh lùng, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười nửa miệng đầy giễu cợt

- Thôi được rồi, cậu mau ra ngoài đi. - Anh Luân nhìn Hàn Phong nhõn miệng cười. Nhưng sau khi thân hình to lớn được che khuất sau cánh cửa trắng toát thì gương mặt ấy lại hiện lên vẻ buồn, Ống tiêm này Anh Luân sợ sau khi tiêm vào người Hàn Phong họa may không chết thì sẽ có tác dụng phụ để lại di chứng sau này. Hàn Phong là người bạn thân nhất của anh, anh không thể mất đi người bạn này. Bây giờ anh chỉ có thể chờ đợi năm ngày này sẽ mau chóng qua đi để anh biết được kết quả nhưng....Anh lại sợ năm ngày tử thần này lại cướp mất người bạn thân nhất của anh. Trong lòng Anh Luân lúc này rối như tơ vò, nửa muốn thời gian trôi qua nhanh lại nữa muốn nó trôi chậm lại thật mâu thuẫn, thôi thì để mặc tự nhiên.

.....*****.....

- Tôi có một thắc mắc. - Triệu Tử Hào nhìn người thần bí đang ngồi trên chiếc ghế dài cạnh ban công thì hỏi.

- Nói. - Người thì bí từ tốn mà đưa điều thuốc vào miệng, động tác không nhanh không chậm lại như đang ung dung hưởng thụ nhếch một bên môi.

- Tại sao lại thả Uyển Nhi về thế ạ? - Triệu Tử Hào nhìn người thần, ánh mắt lộ rõ vẻ khó hiểu.

Người thần bí khẽ nhếch một bên môi, từ từ thả ra một làn khói thuốc mờ mờ ảo ảo che khuất đi tâm tư. Ngữ khí bình thản:

- Người đoán xem

Triệu Tử Hào gãi đầu, thật sự là ông ta không thể nào hiểu được tâm tư của người này, có thể gọi là như mò kim đáy bể. Mò thế nào cũng không tìm thấy được, cho dù đã bỏ không ít công sức mà Triệu Tử Hào cũng không nhìn ra. Ông ta nói:

- Thật sự là tôi không hiểu, xin ngài hãy giải thích cho tôi được mở rộng tầm nhìn.

Người thần bí hừ lạnh một tiếng, hai chân vắt chéo sang hai bên. Khắp người toát ra một vẻ khí khái của bậc quyền quý lạnh lùng nói:

- Người là đồ ngu hay sao? Có thể mà cũng không biết. Chẳng phải Hàn Phong là người giết ba của cô ta sao, chỉ cần nói cho cô ta biết được bí mật này thì người nghĩ Uyển Nhi sẽ không điên lên mà giết chết Hàn Phong sao?

- Nhưng Hàn Phong đâu dễ giết như thế ạ. - Triệu Tử Hào thắc mắc.

Người thần bí một lần nữa hừ lạnh, đôi môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười khinh bỉ.

- Đầu óc người làm bằng cao su phẳng lì hả, có nhiều đó mà cũng không hiểu. Có phải Hàn Phong yêu cô ta không?

Triệu Tử Hào gật đầu.

- Vậy thì Uyển Nhi muốn giết hắn thì có phải hắn sẽ không đề phòng không?

- Nhưng nếu Hàn Phong phát giác được thì phải làm sao ạ?

- Chuyện này cũng không có gì là khó. Ta nghĩ rằng Hàn Phong mà không phát giác được thì trò chơi này sẽ không còn thú vị nữa. Hắn quá tầm thường đến kế hoạch giết hắn do một người con gái yếu đuối tạo ra mà không phát hiện được thì ta đã không tốn công mà dựng nên trò chơi này, ta biết chắc Hàn Phong sẽ phát hiện đến lúc đó hắn sẽ phát điên lên vì không ngờ rằng người mà hắn yêu thương bấy lâu lại phản bội hắn thế thì hắn sẽ không còn là Hàn Phong bất bại, hắn sẽ như một con vật nhỏ bé bị tổn thương thì chúng ta chẳng phải sẽ dễ dàng một tay mà bóp chết hắn sao!

Triệu Tử Hào thật không ngờ người này lại thâm hiểm đến như vậy. Ngay cả kế hoạch không có điểm sơ hở thế này mà người này lại có thể nghĩ ra thật đúng là khiến ông phải nể sợ. Triệu Tử Hào liên tục gật đầu.

.....*****.....

Ngày thứ nhất...

Hàn Phong đến thăm Uyển Nhi, hắn nhìn cô qua tấm kính trong suốt mà quặn đau. Gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đôi hàng mi dày ảo não phủ xuống che đi đôi đồng tử to tròn long lanh. Gương mặt cô được gắn ống thông mũi hầu và đầy những dây dẫn của nước thuốc, đôi môi nhỏ nhắn trở nên tím tái, cánh tay vô lực không buồn mà động đậy. Hắn đặt tay áp lên cửa kính mà nhìn cô trong lòng như có một nút thắt chưa được tháo gỡ mà khiến tâm tư của hắn bị cột chặt lại không cách nào khi thông, như từng chiếc kim sắt nhọn từng mũi từng mũi xuyên qua trái tim của hắn khiến lồng ngực trở nên đau buốt tê tái từng cơn.

Khuôn mặt Hàn Phong trở nên nặng nề hơn bao giờ hết, hắn muốn nhanh chóng trôi qua năm ngày để cứu sống Uyển Nhi. Hắn không mong thời gian dừng lại dù có thể sau năm ngày hắn sẽ chết nhưng hắn không quan tâm cho dù có chết cùng cô hắn cũng cảm thấy không hối tiếc. Hằng ngày Hàn Phong sống trong sự buồn bã và ủ rũ mỗi ngày nhìn thấy cô trong tình trạng đó thì lồng ngực hắn lại đau nhói lên cho dù tay hắn có nắm chặt đến đâu thì cũng không cách nào thoát khỏi cơn đau này, Nó dần vật Hàn Phong dặt vật tâm tư của hắn, dần vật sự vô tâm của hắn đã để cô lâm vào tình trạng này. Cuối cùng cũng đến ngày mà hắn mong đợi, Hàn Phong ngồi trước mặt Anh Luân vẫn khỏe mạnh như ngày nào nụ cười nhàn nhạt in trên gương mặt đẹp như tượng tạc. Hắn mỉm cười nói:

- Anh Luân tôi không sao cậu có thể tiêm liều thuốc này vào Uyển Nhi.

Anh Luân mỉm cười vui vẻ, anh nói:

- Phải không sao cả, liều thuốc này khi vào người cậu không những không xung khắc mà còn rất hòa hợp. Bây giờ thân thể của cậu rất tốt khỏe còn hơn lúc trước, tôi có thể tiêm cho Uyển Nhi rồi.

- Còn không mau đi.

- Bây giờ tôi có thể chuyển sang phòng hồi sức cho cô ấy rồi. - Anh Luân đi từ phòng bệnh đặc biệt ra, mỉm cười nói.

- Vậy tôi có thể vào thăm cô ấy không? - Hàn Phong nhìn vào trong phòng, gương mặt hiện lên ý cười đậm.

- Có thể nhưng không phải lúc này.

Hàn Phong nghe Anh Luân nói vậy thì khẽ nhún mày.

- Không phải lúc này thì lúc nào?

- Tối nay đã, bây giờ còn chưa chuyển.

- Thôi. được. - Hàn Phong nói vẻ mặt như vừa ăn phải bồ tạt nhăn nhó không thôi.

Cùng lúc đó một vị cảnh sát đi đến trước mặt hai người, người đó nói:

- Tôi là Lâm Hạo cảnh sát điều tra cái chết của thiếu ta Harry làm phiền ngài Hàn Phong đến sở cảnh sát lấy khẩu cung.

- Hừm. Tôi có việc bận tôi sẽ bảo Vũ đến. Cảnh sát Lâm Hạo cứ về trước. - Hàn Phong tỏ ra không vui, đã năm ngày rồi hắn còn chưa vào thăm Uyển Nhi sao có thể nghe theo một tên cảnh sát con con thế này.

- Xin lỗi ngài. Ngài là người bị tình nghi chứ không phải Vũ- kẻ thân cận của ngài. Tôi chỉ làm theo lệnh mời ngài về sở cảnh sát hợp tác điều tra. - Lâm hạo nói chắc nịch, ngữ điệu không tỏ vẻ gì là sợ hãi.

- Hừ, tôi đã bảo có việc bận anh nghe không hiểu à? - Hàn Phong nhếch môi lạnh lùng nói. Tên cảnh sát này quả thật không biết sợ chết là gì.

- Tôi biết nhưng thưa ngài phải theo chúng tôi, một mạng người không phải là nhỏ, - Lâm Hạo kiên trì nói.

Hàn Phong quả thật tức giận, tên này không coi hắn ra gì mà. Hàn Phong tức giận trong lòng nhưng bề ngoài vẫn lạnh lùng nụ cười nhàn nhạt bên môi. Anh Luân thấy tình hình không khả thi nên kéo tay hắn, nhỏ giọng giảng hòa.

- Hàn Phong cậu theo cảnh sát Lâm Hạo đi lấy khẩu cung không mất bao nhiêu thời gian đâu. Với lại Uyển Nhi cũng không thể lập tức tỉnh dậy.

- Hừ , thôi được. Cậu mau gọi Luật Sư Á cho tôi

- Được rồi cậu mau đi đi. - Anh Luân thấy Hàn Phong chịu nể mặt anh mà đi thì thở phào nhẹ nhõm, Lập tức gọi điện cho luật sư Á.

.....*****.....

- Chủ nhật ngày 13 - 7 - 2014 vào lúc 10h 30 phút anh đang ở đâu và làm gì? - Lâm Hạo hỏi.

Trong căn phòng kín , Hàn Phong nhìn Lâm Hạo chỉ nhếch một bên môi, hắn nói:

- Bệnh viện.

- Vậy tại sao ngài lại giết Thiếu úy Harry, thiếu úy làm gì ngài? - Lâm hạo nghiêm mặt,

Đáp lại sự nghiêm túc của Lâm Hạo, Hàn Phong chỉ nở một nụ cười khinh khỉnh:

- Sao anh lại nói tôi giết hắn, tôi không làm gì cả.

- Có người nói là thiếu Úy Harry chết sau khi gặp ngài và không quay về.

Hàn Phong cười thành tiếng nụ cười lạnh nhạt đủ khiến người khác phải lạnh sống lưng, Đôi đồng tử đen lầy nhìn xoáy vào Lâm Hạo, Hàn Phong nở nụ cười nhàn nhạt:

- Anh cũng nói là chết sau khi gặp tôi và không quay về thì đương nhiên là sau khi gặp tôi hắn ta vẫn sống, Và hắn đã đi đâu thì cảnh sát Lâm Hạo sao lại hỏi tôi, anh nên cho người tìm đi. Vạn nhất hắn chết ở nơi nào thì sao lại đến bắt tôi. Tôi không còn gì để nói, tôi về đây.

Lâm Hạo nhìn chăm chăm vào Hàn Phong. Anh vốn biết hắn có một đầu óc rất nhạy bén nhưng không ngờ lại có thể đối trắng thay đen đến chóng cả mặt. Lâm Hạo nhìn hắn tức tối rồi nói:

- Sau khi còn đang trong quá trình điều tra thì ngài là kẻ đáng tình nghi nhất vậy nên tôi không thể thả ngài về cho đến khi điều tra ra hung thủ thật sự,

Hàn Phong nhếch môi nhún nhẹ vai. Hắn biết Lâm hạo sẽ không thể giam giữ được hắn. Chưa đầy 5' luật sư Á đã đến.

- Chào anh tôi là luật sư Á, xin hỏi thân chủ tôi đã làm gì mà anh bắt đến đây giam giữ?

- Cảnh sát tình nghi ngài Hàn Phong đã giết Thiếu Úy Harry - Lâm Hạo nói

Luật sư Á mỉm cười nói:

- Đã có chứng cứ chưa?

Lâm Hạo lắc đầu nói:

- Còn trong quá trình điều tra.

- Vậy hiện giờ là chưa có chứng cứ xác thực.

Lâm Hạo bắt đầu lắc đầu.

- Vậy mời cảnh sát Lâm thả thân chủ tôi ra khi nào có chứng cứ xác thực thì chúng tôi sẽ theo anh về sở cảnh sát.

Lâm Hạo ngậm bồ hòn làm ngọt, gương cười nói:

- Được xin mời cô theo tôi.

Hàn Phong nhếch một bên môi, tên cảnh sát đó muốn đấu với anh. Hừ hừ không có khả năng đó đâu.

Zing Blog

33. Chương 30: Đau Đớn Gấp Ngàn Lần

Hàn Phong mở cửa bước vào căn phòng. Bên trong im lìm không một tiếng động ngay cả hơi thở của hân cũng có thể dễ dàng nghe thấy. Uyển Nhi nằm trên giường, cô mặc một bộ quần áo màu trắng của bệnh viện trắng như gương mặt hiện giờ của cô. Vầng trán cao được quấn quanh một lớp băng gạc, toàn thân mềm nhũn như thiếu đi sức sống.

Hàn Phong vẫn biết cô sẽ như thế này nhưng không ngờ cô nằm yên bất động như một con búp bê bằng thủy tinh không chút động đậy lại khiến hân đau lòng đến thế. Hân thật không hiểu sao cô lại chạy ra đường như thế, hân đã gọi cô nhưng cô không hề nghe thấy tiếng gọi của hân. Cô vẫn dùng tốc độ đó mà lao ra đường để rồi nằm trên chiếc giường này, mất đi sự hoạt bát thường ngày mà trở nên ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ.

Hân rất thích sự ngoan ngoãn, im lặng không chút ồn ào của cô nhưng bây giờ hân mới cảm nhận thấy sự im lặng này khiến hân càng hoang man càng lo âu hơn là những lúc cô ngồi cùng hân cười ríu rít khi hân làm việc có thể nắm tay hân mà vu vơ hát hò còn dịu dàng co rúc trong lòng hân ngủ tựa như một đứa trẻ. Nghĩ đến đây trong lòng hân có một góc khuất nào đó co thắt lại khiến Hàn Phong ôm lấy lồng ngực đang phập phồng rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Hân nắm lấy tay cô, bàn tay đã mất đi một chút hơi ấm mà siết chặt lại. Hân còn nhớ những lúc cô ngồi cạnh hân sẽ nắm chặt tay hân như thế này rồi lồng bàn tay nhỏ nhắn vào bàn tay hân, hay cô sẽ áp bàn tay nhỏ đó vào bàn tay hân so sánh kích cỡ rồi mỉm cười dịu dàng rồi nháy mắt tinh nghịch hỏi : " Sao tay anh lớn thế? " Những lúc như thế hân chỉ biết xoa đầu cô rồi ôm cô vào lòng. Hân vuốt ve gương mặt của cô, nó gầy ốm và xanh xao hơn nhiều so với trước nhưng sự mềm mại vẫn lan truyền đến bàn tay hân nó mát rượi mà lại êm ả như chạm vào một miếng vải tơ tằm. Đôi môi mềm mại trở nên tái nhợt khiến hân dịu dàng cúi xuống mà sưởi ấm ôi cô. Lúc chạm vào Hàn Phong không khỏi ngạc nhiên hương vị ngọt ngào như bao trùm lấy đôi môi hân mỗi góc ngách đều được hương thơm ngọt ngào phủ lên.

Sau một lúc hân buông tha ôi cô, Hàn Phong nhìn Uyển Nhi một lúc rồi ra về. Hân khép cửa lại rồi nhìn cô tiếc nuối.

.....*****.....

Một lúc sau những ngón tay thon dài khê khàng động đậy, Đôi hàng mi dày rợp Khê chấn động. Tôi mở to mắt, đây là đâu? Còn tôi là ai? Trước mắt tôi đều là một màu trắng , trắng toát nơi này là thiên đường sao? Ba tôi đâu, mẹ tôi đâu? Tôi sợ quá , sợ quá. Nỗi sợ hãi xâm chiếm lấy tôi, từ trong lồng ngực nhói lên

một sự đau đớn. Cùng lúc đó nước mắt từ đầu trào ra không ngừng chảy dọc xuống mặt tôi, tôi ngồi dậy co ro trên chiếc giường hai tầng vòng quanh ôm lấy gối giường mặt nhỏ nhẩn toát lên một vẻ sợ hãi.

- Uyển Nhi cô tỉnh rồi sao? - Một người con trai gương mặt anh tuấn dịu dàng hỏi.

Tôi nhìn anh ta cảnh giác, người này là ai vậy? Sao anh ta lại gọi tôi là Uyển Nhi? Tôi có quen với cô ta sao?

Người con trai đó nhìn tôi vẫn im lặng thì ngạc nhiên nói:

- Cô, cô không nhớ tôi sao?

Tôi nhìn anh ta một lúc rồi lắc đầu, ánh mắt nhìn anh ta đầy vẻ cảnh giác.

Anh ta nhìn tôi ngờ vực rồi đi đến cạnh tôi. Ánh mắt thẳng trầm hiện lên vẻ buồn rầu.

- Anh là Vũ đây.

Tôi nhìn anh ta một lúc rồi lắc đầu.

Vũ nhìn tôi đau xót, ánh mắt buồn cảm đưa hai tay vuốt tóc tôi. Mỉm cười dịu dàng rồi đi ra ngoài.

- Anh Phong à, Uyển Nhi cô ấy tỉnh dậy rồi.

Hàn Phong đang ngồi trên giường của Uyển Nhi thì đứng bật dậy, ngữ khí thản thốt ẩn chứa đầy vẻ vui sướng.

- Sao, cô ấy tỉnh rồi sao? Tôi tới ngay.

Vũ nghe ra sự sung sướng của Hàn Phong thì nhỏ giọng:

- Được rồi.

Chưa đầy 5' Hàn Phong đã có mặt tại phòng bệnh của Uyển Nhi. Hắn lập tức đến bên cạnh cô, ngữ khí dịu dàng đầy vẻ vui sướng.

- Em tỉnh rồi sao.

Tôi nhìn người mới bước vào, hắn có một gương mặt đẹp như tượng tạc, đôi mắt ưng đầy vẻ yêu thương nhìn tôi nhưng tôi...tôi không quen hắn. Cảm giác nhói trong lòng, đau đến đến xé tim khi bàn tay to lớn ấy chạm vào người tôi, ôm tôi và lòng.

- May thật, em tỉnh rồi anh sợ quá Uyển Nhi.

Lại Uyển Nhi sao ai cũng gọi tôi là Uyển Nhi vậy? Tôi không quen cô ta, không hề biết cô ta. Tại sao người đàn ông này lại luôn miệng gọi Uyển Nhi thâm tình đến như thế, tôi thật sự muốn đẩy hắn ra nhưng có cái gì đó khiến tôi không đẩy hắn ra được mà lại để mặc hắn siết chặt trong lòng. Tại sao tôi không thể đẩy hắn ra, tôi có quen hắn sao? Sao tôi lại cảm nhận thấy sự ấm áp nhưng trong lòng lại hiện lên sự đau khổ thống thiết đến thế. Bản thân tôi không hiểu tại sao thật mâu thuẫn. Sau một lúc đắn đó suy nghĩ tôi lập tức đẩy mạnh hắn ra, trở lại tư thế co ro cảnh giác nhìn hắn nơi góc giường.

- Uyển Nhi em...em sao thế? Anh là Hàn Phong đây mà. - Hàn Phong không ngờ Uyển Nhi lại đẩy hắn ra, động tác vươn tay còn chưa kịp thu hồi, ánh mắt chuyển sang lạnh lùng.

Tôi nhìn gương mặt lạnh ngàn băng của hắn mà cảm thấy hoảng sợ, hai chân bắt giắc co lại vòng tay càng chặt hơn mà tự ôm lấy bản thân, ánh mắt vì thế mà trở nên cảnh giác.

- Em sợ anh.?

Hắn lạnh lùng nhìn tôi, ánh mắt này khiến tôi cảm thấy hoang man,. Đây vốn không phải câu hỏi mà là một câu khẳng định, theo phản xạ tự nhiên tôi gật đầu, nhìn chằm chằm vào gương mặt lạnh lùng góc cạnh của hắn.

- Sao em lại sợ anh? Sao em lại sợ anh hả, anh là Hàn Phong đây mà.

Hắn nói hắn là Hàn Phong, sao tôi lại thấy tên này quen thuộc thế, dường như tôi đã nghe tên này ở đâu rồi. Bên tai tôi lại văng vẳng lên một câu nói lạ lùng nụ cười đầy ma quỷ:

- Mau giết Hàn Phong, mau giết Hàn Phong. Hắn là người giết chết ba của em mau giết chết hắn.

Đầu tôi đau quá, đau quá. Tôi theo lẽ tự nhiên dùng hai tay ôm lấy đầu, cái miệng nhỏ nhắn khẽ run rẩy, ngửi khí theo đó mà càng trở nên run rẩy hoảng sợ.

- Á Á Á Đừng nói nữa, đừng nói nữa huhu.

Tôi sợ quá bật khóc nức nở, tiếng khóc vang vọng lên trong căn phòng yên tĩnh. Hắn đột nhiên vòng tay ôm lấy người tôi ụp vào lòng hắn ngửi khí lạnh lùng ra lệnh cho người nào đó tên là Vũ:

- Vũ mau gọi Anh Luân gọi Anh Luân đến đây.

- Không sao rồi Uyển Nhi đừng khóc nữa, ngủ đi ngủ đi.

Hắn một tay ôm siết tôi một tay không ngừng xoa nhẹ lên đầu tôi, giọng nói dịu dàng khác hẳn lúc này. Lúc này giọng nói của người lạ mặt không còn vang vọng bên tai tôi nữa, cái ôm siết ấm áp khiến tôi cảm thấy yên tâm mà dựa vào.

.....*****.....

Một lúc sau Anh Luân cùng Vũ hốt hải đi đến. Anh Luân nhìn Hàn Phong đang ôm Uyển Nhi trong lòng không ngừng dỗ dành thì ánh mắt trở nên đau lòng. Tên bạn thân này, hắn thật sự đã yêu rồi, hắn có thể vì cô gái này mà ngay cả sinh mạng cũng không cần thì quả thật đã trở nên sâu đậm lắm rồi, là bạn thân Anh Luân cũng thấy vui. Nhưng không hiểu sao dạo gần đây Anh Luân lại có một cảm giác lo sợ bất an trong lòng, anh có cảm giác cô gái này là khắc tinh của Hàn Phong. Hàn Phong có thể bỏ mặc bất cứ ai ngay cả việc tìm kiếm Thiên Bằng vì cô gái này. Anh sợ cô gái này sẽ là người tổn thương hắn - một Hàn Phong lạnh lùng kiêu ngạo.

Anh Luân đi đến cạnh Hàn Phong đập tay lên lưng hắn rồi nói:

-tôi có chuyện muốn nói cho cậu.

Hàn Phong nhìn Anh Luân rồi gật đầu. Hắn buông cô ra, đặt cô trên chiếc giường rồi nói.

- Cậu nói đi.

- Uyển Nhi cô ấy đã trải qua khỏi cơn nguy hiểm, ý chí cô ấy rất kiên cường nhưng...

Hàn Phong nhíu mày lo lắng hỏi:

- Nhưng thế nào?

Anh Luân nhìn Hàn Phong đang kích động thì nói:

- Cậu phải thật bình tĩnh.

Hàn Phong trong lòng dâng lên một nỗi bất an, hắn không kiềm chế được cảm xúc giọng nói trở nên cao vút:

- Cậu mau nói đi.

- Cô ấy có thể sẽ không nhớ cậu, không nhớ những chuyện xảy ra.

Trong mắt Hàn Phong ánh lên một tia đau đớn, cả thân người to lớn đứng không vững

- Khi nào cô ấy có thể hồi phục.

Anh Luân nhìn Hàn Phong đau lòng mà anh thì cũng có vui vẻ gì cho cam, đi đến cạnh Hàn Phong đặt một tay lên vai hắn an ủi:

- Có thể ngày mai sẽ nhớ, hay một tháng sẽ hồi phục hoặc là....

Anh Luân ngưng một chút thở dài nài nỉ rồi nói:

- Hoặc là cả đời sẽ mất đi kí ức.

Hàn Phong như không tin vào tai mình, gương mặt đẹp như tượng khê chấn động. Hắn lại gần chiếc giường, Uyển Nhi đang nằm ở đó. Hàng mi dày rủ xuống che đi đôi con người sinh động hoạt bát ngày nào, Gương mặt nhợt nhạt đầy những vết xước nhỏ khiến tâm tư hắn trở nên khó hình dung thành lời. Cánh tay dài vương ra chạm đến gương mặt nhỏ nhắn vuốt ve yêu chiều lên đó sợ rằng nếu chạm mạnh thì cô sẽ bể vụn ra như một con búp bê thủy tinh yếu ớt. Làn da tái nhợt nhưng vẫn mịn màng như ngày nào khiến đôi mắt Hàn Phong càng buồn rầu hắn chỉ mong rằng người nằm ở đây không phải cô mà là hắn. Hắn sao lại kém linh hoạt như thế, ngay cả đẩy cô ra mà hắn cũng không biết chỉ trơ mắt đứng nhìn chiếc xe hất văng cô lên khắp người đầy máu làm cho hắn đau lòng như thế này. Bây giờ cô mất đi kí ức về hắn , hằng ngày cô vẫn có thể trở nên vui vẻ hoạt bát nhưng cô lại không thể nhớ ra hắn là ai, loại cảm giác dày vò này thật sự khiến hắn còn đau gấp ngàn lần với cảm giác vạn tiễn xuyên tâm.

34. Chương 31: Đau Đớn Gấp Ngàn Lần

- Uyển Nhi em ăn chút cháo đi. - Hàn Phong đưa muống cháo lên nhìn tôi mỉm cười.

Tôi nhìn hắn, ánh mắt của hắn rất dịu dàng như trong đó chỉ có mình tôi thôi khiến tôi cảm thấy hoang mang hoảng sợ. Tôi theo phản xạ co người lại hai tay ôm chặt chiếc gối bông lắc đầu.

Hàn Phong mỉm cười, nụ cười rất đẹp, đẹp như một bức tranh điêu khắc tỉ mỉ. Hắn vương bàn tay to lớn xoa đầu tôi, mỉm cười nói:

- Ngoan đi nào, ăn một xúu thôi nhé.

Tôi nhìn hắn ánh mắt đã bớt đi phần nào cảnh giác, rồi khẽ gật đầu. Hàn phong nhận thấy cái gật đầu của tôi thì khóe miệng giãn ra kéo thành nụ cười vui vẻ, bàn tay đó lại xoa lên đầu tôi. Cái muống có sẵn cháo đưa ra Hàn Phong cười nhẹ.

Tôi nhìn muống cháo rồi há mồm ăn một miếng.

- Ngoan lắm, có ngon không?

Mùi vị nóng của cháo, thơm nồng của mùi hành lại một chút tiêu hơi cay cay lại ngọt liềm của tôm khiến tôi khẽ mỉm cười gật đầu với hắn.

- Giỏi. Nào ăn thêm chút nữa.

Hàn Phong múc một muống cháo còn đang nghi ngút khói đưa lên miệng thổi một chút rồi chìa ra trước mặt tôi.

Tôi mỉm cười rồi ngoan ngoãn ăn hết thìa cháo đó. Mùi vị thơm thơm nóng khiến tôi vui vẻ mà ăn hết. Hàn Phong mỉm cười cúi xuống hôn lên môi tôi. Nụ hôn dịu dàng mà nhẹ nhàng như nước, vị ngọt đang lan tỏa khắp đầu lưỡi tôi khiến tôi như tan chảy vào hắn vòng tay vô lực mà buông thõng xuống. Nụ hôn này tôi dường như đã cảm nhận được từ lâu lắm rồi. Nó như chạm vào một góc lòng tôi, hai tay từ buông thõng mà nâng lên vòng qua cổ hắn. Hàn Phong nhếch môi cười nhẹ, ôm tôi càng chặt hơn cho đến khi vô lực mà ngã vào hắn.

Hàn Phong ôm tôi trong lòng nhẹ vuốt một bên tóc tôi mỉm cười nói:

- Em có nhớ ra anh là ai không?

Đầu tôi lại đau đớn như có ai dùng búa mà bổ vào không ngừng hiện lên những hình ảnh giữa một chàng trai đang ôm cô gái vào lòng, họ cùng nhau đan tay cùng nhau nói cười. Một tia chớp xẹt ngang qua, không còn là hình ảnh đó nữa mà lại chuyển sang một hình ảnh khác. Tôi nhìn thấy chàng trai yêu thương hôn lên môi cô gái họ siết nhau như muốn cùng hòa vào đối phương. Lại xuất hiện một hình ảnh khác, chàng trai đem cô gái nhốt vào phòng cho dù cô gái có đập cửa có gào thét thế nào thì chàng trai cũng lạnh lùng quay đi. Họ là ai, tôi thấy rất quen. Chàng trai kia là ai sao trong lòng tôi lại đau như thế khi hiện lên hình ảnh

cúi đầu lại hạnh phúc biết bao khi chàng trai ôm hôn cô gái. Tại sao vậy? Đầu tôi đau quá,. Tôi đưa hai tay ôm lấy đầu, giọng nói ma quỷ đó lại vang lên bên tai tôi.

” Hãy giết Hàn Phong đi, hãy giết hắn đi ”

- Á Á Á đừng nói nữa xin đừng nói nữa. Đầu tôi đau quá hức hức đau quá.

Tôi khóc nức lên, hai tay vẫn siết chặt lấy đầu theo bản năng mà toan bỏ chạy nhưng có một lực lớn kéo lấy người tôi. Theo quán tính tôi ngã vào lòng người đó, gương mặt nhỏ nhắn ướt nhẹp nước mắt rúc vào bờ ngực rắn rỏi. Tiếng khóc vang lên trong căn phòng.

- Huhu, hức hức.

Hàn Phong ôm tôi vào lòng, luôn miệng nói:

- Anh xin lỗi, em đừng khóc nữa. Anh xin lỗi , em đừng khóc nữa.

Lời nói ấy của hắn lập đi lập lại nhiều lần nhưng tiếng khóc của tôi lại còn to hơn cả lời nói của hắn.

- Huhu. Huhu

Hàn Phong nhìn thấy những giọt nước mắt trong suốt như pha lê thì lòng lại nhói. Mỗi giọt nước mắt ấy như là ngọn lửa không ngừng thiêu đốt trái tim hắn, cả thân xác con người hắn. Thấy cô thế này hắn thật sự không thể chịu đựng thêm nữa. Tăng bằng như hắn lại động lòng vì cô, hắn không muốn cô buồn, hắn không muốn phải chứng kiến những giọt nước mắt của người con gái hắn yêu thêm một giây phút nào nữa. Hắn cất giọng, giọng hát trong trẻo như thủy triều uốn lượn lúc cao trào lúc lại êm ả...

Em yêu à cuộc đời này thật ưu ái anh

Nhưng em còn làm nó tươi đẹp hơn

Anh yêu cái cách em đứng bên anh

Vượt qua những sóng gió cuộc đời

Anh không muốn chạy trốn đâu em

Anh chỉ muốn cho em những ngày hạnh phúc

Khi mà em cái thấy cả thế giới này

Đang đè nặng trên bờ vai em

Anh không muốn làm nó tệ hơn đâu

Anh chỉ muốn đôi ta được hạnh phúc

Em yêu à hãy cho anh biết

Anh sẽ làm cho em mọi thứ

Dường như chưa từng có ai hiểu anh cho đến khi em biết đến anh

Dường như chẳng có ai yêu quý anh cho đến khi em đến và yêu anh

Dường như chẳng có ai muốn chạm vào anh cho đến khi em đến bên anh

(Lời anh :

Baby life was good to me

But you just made it better

I love the way you stand by me

Through any kind of weather

I don't wanna run away

Just wanna make your day
 When you felt the world is on your shoulders
 Don't wanna make it worse
 Just wanna make us work
 Baby tell me I will do whatever
 It feels like nobody ever knew me until you knew me
 Feels like nobody ever loved me until you loved me
 Feels like nobody ever touched me until you touched me
 Baby nobody, nobody, until you
 Baby it just took one hit of you now I'm addicted
 You never know what's missing
 Till you get everything you need, yeah
 I don't wanna run away
 Just wanna make your day
 When you feel the world is on your shoulders
 Don't wanna make it worse
 Just wanna make us work
 Baby tell me, I'll do whatever
 See it was enough to know
 If I ever let you go
 I would be no one
 Cos I never thought I'd feel
 All the things you made me feel
 Wasn't looking for someone until you
 Nobody, nobody, until you)

Tiếng hát dịu dàng thắm trầm ấy như mật ngọt mà từng chút từng chút một rót vào lòng tôi chạm đến nơi mong manh nhất. Tôi lắng tai nghe không bỏ sót chữ nào, Hàn Phong ôm tôi nhẹ nhàng, lúc này đây tôi có cảm tưởng hẳn như là cả thế giới của tôi, my sunshine. My sunshine? Từ ngữ này có phải đã có ai nói cho tôi rồi không? Hình như là đã có ai nói với tôi từ ngữ này rồi. Tôi nhắm mắt lại, hình ảnh đó hiện lên trong đầu tôi tiếng nói trầm thấp ngọt ngào văng vẳng bên tai tôi. Tôi cố gắng mở mắt thật to để nhìn cho rõ hình dáng đó nhưng dù có cố gắng như thế nào tôi cũng không nhìn ra được nó cứ mờ mờ ảo ảo rồi một lúc sau, hai mắt tôi từ chút thiếp lại tôi chìm vào trong giấc ngủ lúc nào cũng không hay.

35. Chương 32: Trở Về Tòa Thành

- Uyển Nhi, hôm nay là ngày được xuất viện, anh đưa em về nhà. - Hàn Phong mở cửa bước vào, theo sau hẳn có rất nhiều người.

Tôi lắc đầu, từ khi tỉnh dậy đến bây giờ tôi còn chưa nói với hắn một lời nào. Hắn luôn ân cần chăm sóc tôi nhưng tôi vẫn chỉ im lặng.

Thấy tôi lắc đầu gương mặt Hàn Phong đã có nét chuyển đổi. Nụ cười trên môi hắn tắt liệm thay vào đó là gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị. Hắn nhếch một bên môi, nở ra một nụ cười nhạt:

- Không về cũng phải về.

Tôi lập tức lắc đầu lắc đầu nguầy nguậy tỏ vẻ không đồng tình trước sau vẫn ôm chặt gối, nhìn hắn bằng ánh mắt cảnh giác.

- Em... hừ lại sợ tôi. Về thôi.

Hàn Phong không đợi tôi kịp nói lời nào đã bế tôi lên đi thẳng ra ngoài không quên nói với bọn người trong đó:

- Thu dọn mang về tòa thành cho cô chủ.

Tôi không nghe bọn họ nói gì vì hắn đã nhanh chóng bước đi thật nhanh đóng sập cửa lại. Tôi ngược mặt lên nhìn hắn, nhìn từ dưới lên gương mặt quả thật đẹp không gì để tả. Đôi mày kiếm sắc sảo, hàng mi dài nhìn từ góc độ này như phủ xuống che đi đôi đồng tử trắng trẻo sắc bén, cái mũi cao vút thẳng tắp lại nước da màu đồng rắn rỏi. Tôi ôm chặt chiếc gối trong lòng. Bỗng nhiên một lúc lâu sau không hiểu tại sao tôi lại vươn tay chạm lấy bờ ngực săn chắc của hắn khẽ nhấn xuống một chút. Cảm giác cứng nhắc truyền vào tay tôi nếu như dựa vào chắc là tâm lý. Tôi bất giác dựa vào, hai mắt từ từ nhắm lại hàng mi đen cong vút che phủ đôi đồng tử sơ hãi vùi vào lòng hắn tìm kiếm hơi ấm.

Hình như Hàn Phong cảm thấy được có gì đó không ngừng cọ vào người hắn thì cúi mắt xuống xem. Đôi mày kiếm giãn ra, nụ cười theo đó cũng trở nên ôn hòa. Hắn nhìn cô lúc này tựa như một chú mèo đang vùi vào lòng hắn mà gương mặt đậm ý cười, nụ cười duy trì cho đến khi đưa cô vào phòng của chính mình đắp chăn rồi mới rời đi.

- Cậu đã điều tra ra ai bắt cóc Uyển Nhi chưa? Hàn Phong ngồi trên sofa, hai tay dang rộng trên thành ghế bộ dạng ung dung.

- Là tổ chức D.A. - Vũ ngồi đối diện hắn, gương mặt nghiêm nghị.

Hàn Phong nhíu mày gương mặt có chút biến chuyển.

- Hừ lại là tổ chức này sao. Điều tra cho tôi nơi ẩn nấp của chúng.

- Tôi đã điều tra nhưng cũng không tra ra được gì, chúng quả là khôn khéo. Chúng nấp trong bóng đêm còn ta ở ngoài sáng thật khó mà lường. - Ngữ khí Vũ trở nên trầm thấp.

Hàn Phong nhếch môi.

- Vậy sao? Không ra cũng phải ra. Tôi không tin bọn người đó có thể lẩn trốn cả đời.

Còn về Thiên băng cậu điều tra đến đâu rồi?

- Tôi đã bắt được Đông Âu. Ông ta cũng khá là ngoan cố nhất quyết không nói nơi đó là nơi nào.

Hàn Phong hơi nhíu mày.

- Không sao, bây giờ tôi cũng không gấp cứ từ từ mà tra tấn cứ đánh đến khi nào hắn khai là được.

- Vâng. Không còn chuyện gì nữa tôi cũng xin ra ngoài. - Vũ nói rồi ý định đứng lên

- Khoan đã, tôi còn chưa nói hết. - Hàn Phong nheo mắt, khẽ cười cười.

- Còn chuyện gì sao anh Phong? - Vũ hỏi

- Tôi biết bên Australia thế lực của cậu rất lớn, tôi cũng biết sẽ có một ngày chuyện trong tổ chức cậu sẽ nắm rõ trong lòng bàn tay... - Hàn Phong rút ra một điều thuốc, ý cười đậm trong mắt hắn chậm rãi đưa lên miệng.

Đầu ngón tay khẽ run, Vũ cố lấy lại bình tĩnh anh nói:

- Anh Phong, tôi không có ý này.... Tôi còn phải học hỏi anh, tôi chỉ cần như thế này là được rồi.

Hàn Phong châm lửa rít một hơi thuốc lá nở một nụ cười nhàn nhạt hai chân vắt chéo.

- Yên tâm, không cần như thế tôi chỉ là có ý thế thôi. Tôi không định về hưu sớm thế. Về nghỉ ngơi cho tốt, cậu vất vả quá rồi.

Vũ hơi nheo mắt, anh quen Hàn Phong mười năm, theo như tính cách của hắn thì những lời nói không có mục đích hắn sẽ không bao giờ mở lời.

- Anh Phong tôi không có năng lực như thế. Anh đừng nói vậy.

Hàn Phong lúc này đứng lên, hắn vỗ vai Vũ.

- Vũ, đến một lúc nào đó người ta cần phải tự lập cậu cũng không phải không có năng lực dừng suốt ngày đi theo sau tôi. - Hàn Phong mỉm cười, đôi mắt ẩn chứa ý vị sâu xa...Bàn tay to lớn một lần nữa vỗ vào vai anh.

- Tôi biết cậu sẽ vì tôi mà luôn trung thành, cho dù chết cũng không ghê từ chối.

Vũ nhìn hắn, ánh mắt thẳng thừng khẽ gật đầu.

Ngoài trời đã bắt đầu chuyển sang u tối, vài hạt mưa cũng bắt đầu lất phất rơi. Trên chiếc giường của cô, Uyển Nhi nằm cuộn tròn trên đấy, trên đầu đã không còn băng trắng toát quấn quanh, chiếc đèn cam vàng chiếu sáng bao phủ lên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

Hàn Phong bước vào, ánh đèn chậm rãi chiếu lên khắp phòng ngủ ngay cả hắn cũng phủ trên người một lớp màu cam vàng, hắn tiến đến gần nhìn cô tâm tư khẽ chấn động. Ngồi trên chiếc giường rộng rãi, hắn nhìn cô một cách say đắm như nhìn toàn cảnh " giang sơn " xinh đẹp đang thu vào trong mắt, nụ cười nhàn nhạt khẽ ẩn hiện bên môi.

Chỉ cần nhìn thấy cô như vậy trong lòng hắn lại vấy lên một chút tâm tư...

Hắn đã biết từ lúc nhìn thấy cô - người con gái đơn thuần ngốc nghếch lại khiến hắn không tự chủ được mà muốn chiếm đoạt cô làm của riêng. Chỉ cần nhìn thấy lúc cô giận dữ quát mắng hắn thì hắn sẽ cảm thấy có chút mùi vị của cuộc sống, chỉ cần ôm cô vào lòng hắn như cảm nhận thấy hắn đang ôm cả một thế giới tựa hồ yêu chiều say đắm.

Hàn Phong không tự chủ được vươn ngón tay, vừa muốn chạm vào gương mặt đáng yêu này thì một tiếng sấm vang lên. Đôi mắt to xinh đẹp mở ra nhuốm màu sợ hãi, nhìn thấy người đàn ông to lớn bên giường cô vội vàng bỏ nhào vào lòng Hàn Phong như đứa trẻ nhỏ hoảng sợ cần được che chở.

Bàn tay to lớn đặt lên lưng cô vuốt ve nhẹ nhàng lên lưng cô sau một phút run run. Đôi mắt ửng sắc bén tựa hồ như đọng đầy tình thương ngay cả hàng mày kiếm cũng được giãn ra. Tâm tư như hòa tan... Chỉ có sự yêu thương là giữ lại.

Bàn tay to lớn thôi vuốt ve mà thay vào đó ôm cô vào lòng, toàn bộ thân mình mềm mại đều run lên bần bật, không khó để nhận ra sự run rẩy của cô. Hắn thấp giọng, ngữ khí trầm trầm như một loại rượu vàng ngon ngọt, lại mang theo một chút an ủi chở che.

- Đừng sợ, anh đây rồi.

Tôi từ trong cơn ác mộng bừng tỉnh, tiếng nói ma quỷ ấy vang lên bên tai ngay cả khi tôi ngủ từ từ mà giãy vò tôi. Vòng tay to ấm vững chãi này khiến tôi không biết đâu là thực đâu là mơ nữa hư hư ảo ảo khiến tôi bối rối.

- Đừng sợ.

Rốt cục cũng không phải mơ đây là sự thật, gương mặt dịu dàng, vòng tay săn chắc, vòm ngực rộng lớn như ử tôi vào lòng đem cả thân thể lẫn gương mặt bé nhỏ mà chôn vào lòng, hết thấy đều cho tôi một cảm giác an toàn yên tâm nhất định.

Nhưng giọng nói ngọt ngào êm ả ấy là thứ mà tôi cảm thấy sợ hãi, tôi sợ người đàn ông này, có một cái gì đó khi hắn gần gũi với tôi lại khiến tôi đau lòng như muốn chết đi. Tôi không hiểu, và lại....Người đàn ông này.....tôi quen hắn sao? Nhưng tôi lại muốn ở trong lòng hắn mà nhắm mắt hưởng thụ giấc ngủ không cần biết hắn là ai, không cần biết tôi là ai...

- Gặp ác mộng?

Một lúc sau giọng nói trầm thấp truyền vào tai tôi. Cái cảm đặt trên đỉnh đầu tôi nụ cười nhẹ nhàng ẩn hiện.

Vài phút trước còn lập một kế hoạch tra tấn dã man người khác mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi từ băng tảng vạn tượng lại biến hóa thành loại rượu vang êm ả ngọt ngào.

Đối với người đàn ông này chỉ cần được ôm cô vào lòng, được thấy cô ngoan ngoãn nghe theo lời hắn thì hắn đã mãn nguyện. Chỉ cần cả đời cô chịu nghe hắn thì cô muốn gì hắn cũng có thể đáp ứng tất cả cho cô. Nghĩ đến đây đôi môi giãn ra để lộ nụ cười vui vẻ.

Tôi khẽ gạt đầu, nằm co rúc trong lòng hắn lại nghe giọng nói dịu dàng ấy trên đỉnh đầu, chiếc cảm không ngừng cọ trong tóc tôi.

- Chỉ là ác mộng , sau này khi nào em gặp ác mộng đều sẽ có anh bên cạnh, Uyển Nhi đừng sợ.

Trong lòng khẽ chấn động, tôi ngược lên nhìn hắn, đôi mắt không còn sợ hãi mà nhìn chăm chăm vào hắn, nhìn gương mặt anh tuấn đẹp như một bức tượng hoàn mỹ nhất thời quên luôn cả việc dời mắt

Khẽ cười do ánh mắt ngây ngốc, Hàn Phong xoa đầu tôi. Đôi môi hé ra cúi xuống, môi chạm môi, tôi cảm thấy có một góc nhỏ đột nhiên đổ vỡ. Tia chớp một lần nữa lóe lên , tôi như không còn nhận ra ngay chính bản thân mình mà mặc kệ đôi môi của Hàn Phong quấn lấy môi tôi, khi hắn rời đi cô còn mang theo hơi thở nam tính đặc trưng riêng mà rất quen thuộc của một người nào đó khiến lòng cô không rượu cũng say.

Hắn nhìn cô, đôi mắt đã không còn cảnh giác không còn sợ hãi khi nhìn hắn mà giờ phút này chỉ còn lại sự yêu thương mà từ khi cô tỉnh lại đến nay hắn chưa từng thấy. Khuôn mặt ửng hồng đầy vẻ diễm lệ khiến lồng ngực Hàn Phong hô hấp trì chệch khiến hắn phải rung động trong lòng khẽ cất tiếng gọi đầy mê hoặc.

- Uyển Nhi...

Hàn Phong không kiềm chế được bản thân một lần nữa chạm vào cánh môi cô. Say mê, chìm đắm....Đôi môi mang theo sự ấm áp cẩn thận hôn lên môi cô mang theo tình yêu sâu đậm nhất của một người đàn ông đối với cô gái mà hắn yêu thương. Giọng nói uy quyền mang tính cưỡng chế.

- Uyển Nhi em là của tôi mãi mãi là của tôi

Tiếng sấm vang lên như xé toạc cả bầu trời đêm, tôi sợ hãi lao vào lòng hắn mang theo tiếng khóc đứt quãng.

- Uyển Nhi, em đừng khóc.

Nước mắt từ từ chảy xuống như giọt sương tinh khiết cẩn thận chạm nhẹ vào đóa hoa còn đang ôn nhu e ấp khiến Hàn Phong phấp phất. Hắn ôm cô càng chặt, thở dài thườn thượt.

- Em khóc khiến anh đau lòng, đừng khóc nữa

Hàn Phong kéo lấy một tay cô đặt lên nơi lồng ngực, một giọng nói êm như nước chảy róc rách vào tai hắn mà bây giờ hắn mới được nghe.

- Anh đau lòng sao?

Ngón tay dài mảnh khảnh khẽ vuốt ve. Nơi đâu đang đập thình thịch từng nhịp một rõ ràng, hương thơm quen thuộc đang bao vây lấy mũi cô, rất quen. Đường như cô đã từng có cảm giác này, cảm giác ấm áp

hạnh phúc đến nghẹn ngào khi được nằm trong lòng hắn. Nhưng cô cố nhớ đến thế nào cũng không nhớ ra hắn là ai?

Hàn Phong nâng cằm cô lên hôn lên những giọt nước mắt trong suốt như pha lê rồi nhẹ nhàng gạt đầu.

36. Chương 33: Hồi Phục Kí Ức Bị Mất.

Thời gian vẫn đều đều mà trôi qua mấy ngày này Hàn Phong đều ở cạnh tôi chăm sóc rất chú đáo. Mỗi khi nhìn vào đôi mắt hắn, trong lòng tôi lại như có những chiếc kim sắt nhọn từng chút từng chút đâm vào. Từ khi Hàn Phong đưa tôi về đến đây đã được năm ngày, tòa thành rộng lớn khiến tôi cảm thấy mình chỉ là một phần tử nhỏ bé trong đây, mọi người đều gọi tôi là cô chủ chỉ trừ Hắn - Hàn Phong luôn gọi tôi là Uyển Nhi. Hôm nay tôi muốn thay đổi không khí một chút nên muốn ra vườn ăn, muốn tận hưởng khung cảnh thiên nhiên tươi mát.

Tôi nhìn người đàn ông đang chăm chú gọt táo, ngũ quan hài hòa đường nét chính chắn trên gương mặt lại lúc này đang tập trung khiến người khác khi nhìn vào không khỏi ngẩn ngơ. Tôi không hiểu tại sao hắn lại đối tốt với tôi như thế, luôn miệng gọi Uyển Nhi một cách thật mật.

- Này. - Tôi gọi.

- Hử. - Hàn Phong ngược đầu lên, hỏi

- Tại sao tôi lại mất trí nhớ thế?

Hàn Phong Cúi đầu tiếp tục gọt táo, đôi bàn tay nhanh thoăn thoắt khiến tôi có chút ngỡ ngàng.

- Tai nạn.

- Thế tại sao tôi lại gặp tai nạn? - Tôi chăm chú nhìn Hàn Phong gọt táo rồi hỏi.

- Bất cóc. - Hàn Phong thản nhiên nói.

- Hả? Sao họ lại bắt tôi? - Tôi há một tiếng đầy ngạc nhiên rồi nói.

- Anh không biết. - Hàn Phong lúc này mới ngẩng đầu lên rồi lắc một cái ra vẻ rất trẻ còn khiến tôi bật cười.

- Thế anh có biết là ai bắt tôi không?

- Anh đang điều tra.

- Có kết quả chưa? - Tôi theo bản năng mà dò hỏi.

Hàn Phong nhìn tôi một lúc rồi nói:

- Chưa tìm ra nơi hắn ở. Em cố nhớ xem hắn đã ở nơi nào.

Tôi nhắm mắt lại hồi tưởng về việc xảy ra lúc trước. Gương mặt bất giác nhíu lại, tôi thấy một mảng đen dày đặc, rồi tiếng nói ma quái mà tôi thường nghe thấy. Người đó bảo tôi phải giết Hàn Phong, phải giết hắn. Tôi nhắm mày lại, trước mặt tôi nhìn thấy toàn là máu, máu nhiều lắm nhiều vô cùng khiến tôi rất sợ hãi mà người đang không ngừng chảy máu là tôi là tôi.

- Á Á Á, sợ quá sợ quá huhu hức.

Tôi vì quá hoảng sợ mà khóc nức lên như một đứa trẻ. Hàn Phong vội vàng quàng luôn quả táo ôm tôi vào lòng, bàn tay không ngừng vuốt ve lưng tôi mà trấn an.

- Đừng sợ, có anh đây rồi.

Cho dù hắn có trấn an cô thế nào thì cô trong lòng hắn vẫn đang không ngừng run rẩy, nước mắt chảy ra điên cuồng miệng nói những lời khó hiểu. Vào lúc này hắn cảm thấy cô thật sự rất yếu đuối mong manh, cô tựa như một con búp bê bằng thủy tinh xinh đẹp chỉ cần động mạnh một chút là có thể vỡ tan.

Tôi ngược lên nhìn hắn, đôi đồng tử đen đặc vốn lạnh lùng nay tỏa ra một sự ấm áp khiến tôi không khỏi rung động. Loại tình cảm lạ lẫm này khiến đôi mắt tôi cũng trở nên hạnh phúc, một lại xúc cảm khiến tôi khó hình dung.

Hắn lạnh lùng là vậy nhưng tới khi thấy được nước mắt của cô thì cho dù tâm tư có rần rở đến đâu cũng một lòng dịu dàng như vậy ôm cô vùi vào lòng. Đường nét anh tuấn trên gương mặt như được điêu khắc một cách tỉ mỉ từ từ trở nên mềm mại, ngũ quan giãn vòng tay ôm cô lại chặt hơn.

Tâm của tôi lại vì lúc này mà trở nên rung động kịch liệt nước mắt cũng thôi rơi, chỉ một mực chăm chú nhìn hắn.

Ngũ quan sắc bén của người đàn ông này như có mị lực nhất định khiến tôi càng nhìn càng bị thôi miên trong nhất thời không thể dời mắt. Dáng vẻ ân cần khiến nút thắt trong lòng tự nhiên được tháo gỡ, tâm tư cũng vì thế mà trở nên nhẹ nhàng. Tôi nâng bàn tay bất giác chạm lấy gương mặt hắn, đôi mắt Hàn Phong như mở to hơn, nằm trong lòng hắn tôi nghe tiếng tim mình đang nhảy múa loạn xạ. Hơi nóng như tích tụ quang khuôn mặt tôi bùng cháy dữ dội. Tôi cảm thấy có chút thất lễ vội vàng rút tay dời tầm mắt đi nơi khác, vội vàng vàng mà đan tay vào nhau.

Hàn Phong hơi miếng cười, tiếng nói trầm thấp phát ra.

- Em có muốn biết về quá khứ không?

Tôi lúc này mới hoàn hồn, tiếng nói của hắn cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi tim tại vì thế mà bót đi chút hỗn loạn.

- Muốn.

Hàn Phong đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc dài suông mượt, từ tốn nói:

- Em là Trần Uyển Nhi cái này thì em đã biết rồi. Em có một người mẹ rất hiền và một người yêu rất phong độ,

Người yêu? Sao tôi chưa bao giờ nghe qua thế nhỉ? Nghe hắn nói vậy tôi lập tức cắt ngang lời nói của hắn:

- Người yêu? Cho tôi hỏi người đó là ai?

Hắn vuốt ve lên gương mặt cô, nháy mắt nói:

- Là anh đây

Tim khẽ rung một nhịp tôi đánh vào ngực hắn rồi nói::

- Anh đừng tưởng tôi không nhớ rồi muốn nói gì thì nói à nha.

Hắn xoa đầu tôi, giọng nói nhẹ nhàng.

- Sao anh phải nói dối em, em thật sự là cô gái của anh.

Tôi im lặng không nói lời nào, Hàn Phong tiếp tục.

- Anh đã từng cứu em nhưng lời cảm ơn thậm chí em cũng không thềm nói còn bảo anh là một tên đại ma đầu. Anh nghĩ em là người gan dạ nhất mới 1noi1 được những lời như thế.

Nằm trong lòng Hàn Phong mặt tôi bất giác ửng đỏ. Thật sự bây giờ nghe hắn nói tôi cảm thấy có chút ngượng ngùng, không ngờ được rằng tôi lúc đó lại gan đến thế.

- Ngày từ lúc gặp em anh đã thấy tính tình em thật là cổ quái. Mới này còn ngoan ngoãn sợ hãi như một chú mèo nhỏ mà giờ đã như một con báo nhỏ hung hăng mắng chửi anh. Thế mà lạ anh lại thích em, anh muốn em ghi nhớ cái tên Hàn Phong này nên đã điều tra về em.

Nghe hắn nói những lời này tôi cũng thấy có chút quen thuộc hình như đây đúng là sự thật. Tôi ngược nhìn Hàn Phong, hai tay bất giác nắm chặt.

- Anh đã đề nghị em giả vờ làm bạn gái anh để cắt đuôi một cô gái. Em có nhớ lúc đó em thế nào không?

Hàn Phong cúi xuống phía trên đỉnh đầu tôi, bàn tay ấm áp to lớn nâng chiếc cằm tôi lên, hơi nóng từ trên người hắt phả ra khiến tôi khẽ co rúm lại lắc đầu như một cái máy.

Hàn Phong nhìn bộ dạng sợ sệt của cô như hấn đang sắp sửa thịt cô thì bật cười, xoa nhẹ đầu cô rồi kể tiếp

- Em đã giảng đạo cho cô ta, và em còn hôn anh một cách say đắm trước mặt rất nhiều người.

Tôi lúc này rất ngạc nhiên, đôi mắt xinh đẹp tròn tròn nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mắt.

- Em hôn anh?

- Phải. Rất cuồng nhiệt làm anh muốn phát điên lên.

Tôi nhìn đôi mắt của hấn, đôi mắt đang từ từ đổi màu khiến tôi sợ hãi co người như con tôm bị luộc chín. Ánh mắt nhìn hấn có chút sợ hãi.

- Sau này em còn dọn đến nhà anh ở. Em đã dọn đến tòa thành này sống cùng anh.

- Tôi... Sao tôi lại dọn đến ở cùng anh? Anh ... chắc chắn là cưỡng ép tôi. - Tôi nhìn hấn, tia nhìn đầy nghi hoặc. Sao tôi có thể không biết vô sỉ mà dọn đến nhà hấn chứ.

- Không hề, anh không cưỡng ép em là do em tự nguyện. - Hàn Phong nhếch môi, ý cười đậm

- Anh nói dối. - Tôi nhìn hấn chăm chăm như muốn xác minh lại điều này.

- Khi em uống rượu đã quá say, em câu dẫn dụ hoặc anh nên đã có phát sinh ngoài ý muốn. - Ngữ điệu bình ổn, ngọt ngào như rượu lại có chút tà khí nhìn tôi mỉm cười

- Không bao giờ, tôi chắc chắn rằng tôi không hề dụ hoặc hay câu dẫn gì anh cả. - Tôi nhìn hấn, nói chắc nịch khẳng định rõ ràng.

Hàn Phong nhếch môi, ngữ khí trên đùa:

- Em mất trí nhớ thì làm sao biết lúc đó em như thế nào. Em có muốn anh kể rõ ràng từng chi tiết không?

Hàn Phong tỉnh nghịch nháy mắt, nụ cười ẩn chứa sự gian tà. Mặt tôi lúc này có thể so sánh như trái cà chua đỏ, đỏ đậm nha. Tôi xấu hổ hết:

- Không cần. Bỏ qua chi tiết đó tiếp tục câu chuyện của anh đi.

Hàn Phong thấy tôi thẹn quá hóa giận thì mỉm cười đắc chí nói tiếp:

- Sau một thời gian em ra trường rồi làm việc ở công ty anh.

- Công ty anh? Công ty nào, làm việc gì?

Hàn Phong không gấp gáp trả lời từng câu một cách gọn gàng, gãy gọn:

- Công ty giải trí Sun. Em làm ca sĩ và có một cô trợ lí tên Anie.

- Ca sĩ? Thật sao? - Mặt tôi đột nhiên trở nên sáng lấp lánh, tôi hỏi hấn.

- Phải và cũng từ đó em bắt đầu yêu anh và hai chúng ta đã kết thành một cặp. - Hàn Phong mỉm cười đôi mắt ánh lên tia nhìn hạnh phúc.

- Vậy sao? - Tôi hỏi ngờ vực đối với những chuyện này tôi ít nhiều cũng có một chút ghi nhớ.

- Phải. Anh đối xử với em rất tốt, anh rất thương yêu em. Khi nghe tin em bị bắt cóc anh đã điên cuồng mà tìm kiếm em, em có biết không anh rất lo cho em anh đã phải tận 500 người để tìm kiếm em nhưng kết quả vẫn không tìm thấy. Cho đến khi anh nhận được một cuộc điện thoại nói em đang ở ngoại ô thành phố anh không suy nghĩ nhiều lập tức chạy đi tìm em. Em có biết anh tận mắt nhìn thấy em bị chiếc xe đó hất tung lên anh đau đến cỡ nào không? Anh rất lo , rất sợ. Máu , máu bao quanh khắp người em nó còn vấy lên cả áo anh khi anh cố gắng bế xốc em vào phòng cấp cứu. Trong anh có một cảm giác rất sợ hãi, anh rất đau đớn. Anh sợ em không ở cạnh anh, anh sợ em sẽ quên mất anh, anh sợ...sợ em không bao giờ tỉnh lại. Tất cả những điều đó chưa bao giờ có trong suy nghĩ của anh, những cảm xúc đó chưa bao giờ anh biết

đến thế mà khi gặp em, em đã khơi gợi lên những cảm giác đó trong anh em chính là định mệnh của anh, là người quan trọng nhất đối với anh. Nếu tiền bạc và địa vị là cuộc sống của anh thì em....

Tôi đang bất ngờ cảm giác sung sướng đang trào dâng khắp người tôi. Tận tai nghe Hàn Phong nói những lời này khiến tôi cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất, từng dòng kí ức ủa về, mọi chuyện Hàn Phong nói cứ như những thước phim chiếu chậm quay lên trong đầu tôi cuối cùng tôi cũng có thể nhớ ra Hàn Phong, những lời nói này như một liều thuốc cứu lấy trí nhớ tôi thật sự khiến tôi vui mừng khôn xiết. Tôi còn chưa kịp nói thì Hàn Phong đã kéo một tay tôi đặt tay lên tim hần, cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, lời nói nói như một loại rượu khiến tôi say, đắm chìm trong men tình hạnh phúc:

- Nơi đây, em là trái tim của anh, con người nếu không có trái tim thì làm sao sống được vì vậy nếu mất đi em... là thứ mà anh hối tiếc suốt cả cuộc đời. Anh có thể mất đi bất kì thứ gì ngay cả tánh mạng của mình chỉ để đổi lấy em. Uyển Nhi anh yêu em.

Tôi đang chìm đắm vào từng từ ngữ lời nói của hần. Hần khiến tôi vui mừng mà ôm lấy hần chủ động hôn lên môi hần, một nụ hôn yêu thương đầy dịu dàng. Hàn Phong lập tức đổi lại vị trí chủ động mà ôm siết lấy tôi đôi mắt nhắm lại như cùng hưởng thụ vị ngọt như một viên kẹo mạch nha, thơm nồng mùi hương nam tính lẫn đậm thắm nuốt trọn vào trong.

- Hàn Phong em yêu anh, cuối cùng em cũng có thể nói em yêu anh.

Tôi buông Hàn Phong ra nhảy cẫng lên sung sướng.

Hàn Phong ôm lấy eo tôi, bế tôi xoay vòng lên trời cảm giác vừa hạnh phúc lại thắm thiết đến chết người đang chạy trong người của họ. Hàn Phong hạnh phúc vì cô đã nhớ lại thì mỉm cười thành tiếng xoay vòng trên bãi cỏ còn cô cũng vì thể mà nụ cười rạng rỡ dưới ánh bình minh.

37. Chương 34: Dã Man

- Uyển Nhi, em nhớ ra anh rồi à.

Hàn phong thôi xoay tôi, hần đưa tay chạm vào gương mặt tôi rồi ôm vào lòng nụ cười rạng rỡ hơn bao giờ hết.

- Phải.

Tôi nằm trong lòng Hàn Phong, một tay đặt lên ngực hần còn tay kia chạm vào gương mặt cương nghị đã dịu hần đi.

Hàn Phong siết chặt tôi vào trong hần như không muốn để tôi thỏ nhưng vòng tay vững chãi ấy lại khiến tôi hạnh phúc mà mỉm cười. Hần đối với tôi lúc thì lạnh lùng đến tàn nhẫn, lúc lại dịu dàng hết mực yêu thương. Cũng như lúc này đây được nằm trong vòng tay hần tôi thật sự cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới rồi cuộc mọi chuyện cũng đã qua.

Nhưng... Tôi đặt tay lên tim. Nơi đây đang không ngừng đau nhói từng cơn, nỗi đau khiến tôi khó lòng nói ra chỉ rong từng câu từng chữ không ngừng giày vò tâm can tôi. Loại đau đớn này khiến tôi không thể nói thành lời. Tôi hình như đã quên một cái gì đó rất quan trọng, rất quan trọng.

- Anh Phong.

Vũ đi đến, gạt đầu chào hần .

Hàn Phong buông tôi ra khẽ nhíu đôi mày.

- Chuyện gì?

Vũ nhìn hàn Phong rồi nhìn sang tôi ánh mắt anh có vài phần khó xử. Tôi lập tức nhận thấy điều đó gãi đầu nói:

- Phong , em chợt nhớ có chuyện quan trọng chưa giải quyết em đi nhé.

Hàn Phong gật đầu, tôi nhanh chóng rời khỏi đây dù trong thâm tâm đang gào thét muốn được nghe nội dung câu chuyện à nha.

- Nói đi.

Vũ nhìn hấn, trong ánh mắt có phần khó hình dung điệu bộ trở nên nặng nề.

- bọn thuộc hạ đã đánh đập Đông Âu rất tàn nhẫn e rằng nếu còn tiếp tục tra tấn thì Đông Âu sẽ chết và nguồn thông tin về Thiên Bồng cũng từ đó trở nên đứt đoạn.

Hàn Phong nghe xong, hờ hững nhếch một bên môi ngữ khí bình thản lạ thường.

- Tôi cũng không cần loại người vô dụng. Cậu cứ ra tay khi ý thức của hấn bắt đầu trở nên mù mờ thì hỏi gì mà sợ hấn không khai.

Vũ nhíu đôi mày cương nghị, ngữ khí lộ ra vẻ không đồng tình người đàn ông này quả thật rất tàn nhẫn.

Nghe Vũ thốt ra những lời này đôi mày kiếm khê cau lại, bờ môi mỏng hờ hững nhếch lên. Hấn đi đến một cây hoa ly, mỉm cười bóp nát nó. Nhìn bông hoa đang nát trong tay Hàn Phong ung dung nhếch một bên môi ngữ khí bình thản đến sợ kinh người lạnh lùng nói.

- Vũ... Từ khi nào mà cậu trở nên cãi lời tôi như thế hả?" Hừm. hấn ta chỉ là một con vật chết tiệt dám cãi lại lệnh tôi mà cậu cũng trở nên câu nệ như thế thì thử hỏi tôi làm sao có thể giao cho cậu công việc lớn hơn.

Vũ biết mình không nên nổi những lời đó thì đưa tay lên, tự phát hai cái bạt tai vào mặt. Hai cái tát rất mạnh khiến khuôn mặt của anh trở nên sưng tấy, cúi đầu nói:

- Xin lỗi là tôi đang trách.

Hàn Phong hừ một tiếng người đàn ông lãnh khốc tàn nhẫn như vậy xem mạng người đều như hư không chỉ cần đạt được mục đích những vật cản đường của hấn đều chỉ có kết cuộc là chết. Vậy mà lại yêu thương chiều chuộng một người con gái điều này khi nói ra thật khiến người ta phải bật cười.

- Thôi bỏ đi. Từ nay cậu không nên cãi lại mệnh lệnh của tôi. Nghe rõ chưa.

Không khí xung quanh bỗng đặc quánh lại, lời nói của Hàn Phong một khi thoát ra đều là vững chãi như sơn không nói hai lời. Hàn Phong đã nói thế anh cũng không thể. Chỉ biết gật đầu, ngữ giọng chắc nịch.

- Tôi đã biết.

Đôi mày kiếm lúc này cũng giãn ra nói gì thì Vũ cũng là cận thần của anh. Hàn Phong quăng đi bông hoa rút mo 6t5 chiếc khăn lau đi đôi bàn tay đã bẩn gật đầu nói.

- Tôi tin tưởng cậu.

Vũ nhìn thấy gương mặt cuối cùng cũng giãn ra của Hàn Phong thì khuôn mặt trở nên nghiêm nghị như thường.

- Tôi sẽ không làm anh thất vọng.

Hàn Phong vỗ vai Vũ mỉm cười hô " Tốt " một tiếng rồi bỏ đi.

Người đàn ông quyền lực này không ai có thể ngăn cản điều mà hấn muốn làm. Hấn quá lạnh lùng tàn nhẫn thế mà lúc này đây lại yêu thương mỉm cười với một cô gái chứ. Đàn bà bên hấn có nhiều vô kể chỉ cần búng tay một cái là cả một rừng mỹ nữ tình nguyện hầu hạ như quân vương. Nhưng cho dù có 300 hay 3000 phi tửng vây quanh thì trước sau vẫn vậy chỉ sủng duy nhất một mình Uyển Nhi. Cô có thể ví như nữ hoàng cao quý như mặt trời của riêng một mình hấn. Bất cứ ai có mưu đồ bất chính muốn cướp đoạt cô thì chỉ còn một con đường chết không toàn thây cho dù là ai đi chăng nữa thì cũng có kết cục bị thảm đó. Còn Thiên Bồng ... hấn căn bản là không để tâm e rằng trong cuộc điều tra này còn điều gì uẩn khúc mà anh không biết.

Tôi rất thích mỗi khi ngồi nhìn ra cửa sổ, ngắm những bóng mây không ngừng trôi lững lờ, mùi hương ngọt ngào của hoa.

Thật khiến tâm trạng dễ chịu. Cũng như bây giờ ngồi cạnh cửa sổ, gió ulla đến mơn mơn làn tóc còn đang sưng nước của tôi. Tôi không tham lam cuộc sống quá giàu sang này nhưng không phải là chưa từng nghĩ đến chỉ là ... Không ngờ được con đường mà tôi đang đi lại cùng chạm vào một điểm cùng với Hàn Phong cùng ở tại một chỗ.

Tôi bất giác thở dài một tiếng. Một người tầm thường như tôi sao lại có thể có mối quan hệ với Hàn Phong một người cao cao tại thượng như vậy? Thật là chỉ có thể nói ông trời quá ưu ái đối với tôi. Con đường mà tôi đang đi là một đoạn đường thẳng không chủ đích mà tại vì gặp được hắn thế nên nó đã trở thành nhiều đoạn gấp khúc khác nhau có dài có ngắn.

Bầu trời cuối thu quả thật vừa êm ái lại khiến người ta suy nghĩ nhiều đến như vậy, lá phong đang rơi thu hết vào tầm mắt của tôi khiến tôi không hay không biết Hàn Phong đã ở trong phòng từ lúc nào bỗng dưng ôm chầm lấy tôi, ngửi khí dịu dàng.

- Uyển Nhi

- Á.

Tôi bất ngờ thì ra là Hàn Phong làm tôi giật mình lập tức tỉnh lại sau dòng suy nghĩ.

- Em mới tắm xong à.

Hàn Phong đặt đầu lên vai tôi tham lam hít lấy tinh dầu mùi tảo của tôi gương mặt dễ chịu hẳn. Nở một nụ cười Hàn Phong nói bằng giọng gian tà.

- Thật là muốn ăn em.

Cái gì. Tên này. Hừ.

- Anh đang nói cái gì vậy? Anh có tin em một cước đá anh bay ra cửa không hả?

Hàn Phong như không quan tâm đến lời tôi trực tiếp dùng hành động thay cho lời nói cọ đầu vào vai tôi bộ dạng nũng nịu.

Tôi hơi né đầu sang một bên, ngửi khí hờn dỗi.

- Thôi nào , em còn có việc phải làm.

Hàn Phong không ngược nhìn tôi mà tiếp tục lẩn vào mái tóc vén nhẹ qua một bên.

- Việc gì?

Tôi thoát được ra khỏi vòng tay hắn làm Hàn Phong một chút hụt hẫng. Nhanh chóng cầm lấy chiếc máy sấy trên bàn mỉm cười nháy mắt:

- Em còn chưa hong tóc.

Hàn Phong nhếch môi trong lúc tôi còn đang hong tóc thì đi đến giật lấy cái máy sấy tôi đặt lên trên đầu hắn. Không nói lời nào bật máy lên.

- Ấy... Không cần đâu Phong. Lúc này tôi mới phản ứng lại, muốn giành lại chiếc máy từ tay hắn

- Em tự làm được mà.

Tôi rướn người lên muốn lấy lại nhưng người đàn ông này sức mạnh quả thật rất lớn. Xoay thân mình đặt tôi xuống giường, khuôn mặt trở nên ứng phó theo tự nhiên. Tôi cụp đôi mắt xuống, chỉ có thể nhận thấy đầu ngón tay ấm áp luồn nhẹ vào mái tóc ướt vậy vậy, không hề có cảm giác đau đớn ngược lại còn cảm thấy dễ chịu.

Hàn Phong không nói lời nào chỉ lững lờ sấy mái tóc ướt. Chất tóc của cô quả thật rất mềm mại, hình như những sợi mây mỏng mượt mà. Tinh dầu mùi hương này quả thật rất thơm. Hắn nâng một bên tóc lên nhẹ nhàng lau. Thoáng chốc trong căn phòng lớn chỉ còn lại tiếng ro ro của chiếc máy sấy.

- Xong rồi.

Hàn Phong tắt máy nhìn tôi mỉm cười

Tôi lúc này mắt nhắm mắt mở nói bằng giọng ngái ngủ

- Cảm ơn anh.

Hàn Phong mỉm cười xoa đầu tôi rồi nằm xuống bên cạnh. Thân hình vì quá to lớn nên tôi chỉ nằm đến ngang ngực hắn

, Hàn Phong thuận tiện đặt một tay vòng qua eo tôi ôm gọn vào lòng.

- Anh cũng buồn ngủ.

Tôi còn đang trong tình trạng say ngủ nên âm ừ cho qua chuyện, thật ra tôi cũng không nghe thấy hắn nói gì chỉ cảm nhận được một luồng không khí ấm áp đang bao lấy toàn thân cảm giác muốn xa mà lại như gần từ từ chìm vào giấc ngủ...

Hàn Phong chăm chú nhìn cô. Đang ngủ co ro như chú mèo nằm rúc vào lòng hắn thật khiến Hàn Phong lại càng yêu. Mái tóc dài rũ xuống che đi gương mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng, cái đầu nhỏ xinh đang gối trên tay. Hàn Phong vén mái tóc của cô lên bỏ hai tay mềm mại yêu kiều mà thay vào đó là cánh tay rắn chắc của hắn khẽ cúi đầu ngửi hương thơm trên mái tóc cô. Hàng mi dài dịu dàng ẩn đi đôi mắt quyến rũ mà mỗi lần hắn nhìn vào như hồn bay phách lạc.

Có nhieu lúc hắn cũng tự hỏi sao lại yêu cô? Đến giờ hắn vẫn chưa có câu trả lời chỉ đơn thuần hắn muốn vậy. Thân hình mảnh mai khỏe khàng cọ quẹt để lộ ra một đường cong tinh xảo làm Hàn Phong khó nhọc quệt một lớp mồ hôi mỉm cười.

- Tiểu nha đầu này lúc ngủ lại mê người đến vậy. Thật là muốn làm Liễu Hạ Huệ cũng khó.

Hàn Phong lẩm bẩm nhưng chỉ im lặng nhìn cô. Một lúc sau, đôi môi anh đào mở ra lắp bắp nói gì mà hắn không nghe được. Cúi đầu, Hàn Phong áp tai sát gần đến cái miệng xinh đẹp rồi phì cười vì những lời nói rất ư là trẻ con của cô thích thú đến nỗi đang đi dạo phố cũng cười suốt.

- Này anh có thôi đi không hả? - Thấy Hàn Phong cứ trong tình trạng đó tôi bắt đầu nổi cáu.

- Ok ok.

Hàn Phong nhoẻn miệng cười, nụ cười rất dễ thương như cơn gió mang theo chút lạnh lại có một chút nóng của mùa thu. Tôi dơ mắt vài giây rồi lấy lại bình tĩnh.

- E hèm. Anh mà còn cười nữa là emm đánh anh đấy

Tôi dơ chai C2 lên đe dọa nhưng sự thật là để chữa ngượng. Sớm biết Hàn Phong có nụ cười đẹp như vậy tôi cũng không muốn để hắn thấy được gương mặt dơ dáy lúc này của tôi.

- Ừm hi hi.

Hàn Phong cười cười rồi nắm lấy tay tôi sai những bước đi trên con phố vắng.

Một lúc sau tôi xoay ra ngoài thì thấy hai người con trai đang cười với tôi vì lịch sự tôi cũng mỉm cười nhìn họ rồi quay đi.

- Em đang cười cái gì? - Giọng nói lạnh lùng Hàn Phong nhúm mày nói.

- Không có gì.

Ôi trời, Boss đại nhân ở đây mà mình lại cười với họ thôi tiêu rồi !

Nụ cười trở nên lạnh băng khẽ nhếch một bên môi Hàn Phong siết chặt tay tôi nghiêng răng nói.

- Có lẽ anh phải xé miệng của họ ra. Em thấy có nên làm vậy không?

Đây là câu hỏi ý kiến của tôi sao? Tôi nghĩ là lời đe dọa thì đúng hơn. Tôi nhìn Hàn Phong cười trừ rồi nói:

- A, hi hi . À phải rồi em sợ nhớ chưa mua tinh dầu em đi nhé.

Trong ba mươi sáu kế chuồn là thường sách. Tôi vỗ hai tay vào nhau vội vội vàng vàng co giò mà chạy nhưng chưa đi được bước nào tôi đã bị Hàn Phong kéo vào lòng, hắn nâng khuôn mặt tôi lên rồi mỉm cười.

- Chuồn à. Hừm

Tôi nhìn Hàn Phong. Đãi boss à, cho tôi xin đi có cần phải làm thế không? Tôi cười còn khó coi hơn là khóc, chấp hai tay vào nhau vẽ mặt rất thành khẩn nhắm luôn mắt để trông thật đang thương cúi đầu chờ mong sự tha thứ.

- Em xin lỗi.

Hàn Phong mỉm cười.

- Em làm gì để tôi tin em đây.

Tôi mở to đôi mắt nhìn qua nhìn lại rồi bỗng đi đến nhặt chai C2 lên cười cười chỉ vào nó ánh mắt rất chi là dễ thương.

- Em xin thề trước chai C2 này.

Hàn Phong nhìn tôi, ánh mắt không hiểu sự tình.

- Nghĩa là gì?

Tôi nháy mắt mỉm cười tinh nghịch.

- Chỉ một tình yêu chỉ một C2

Hàn Phong cốc lên đầu tôi một cái rồi mỉm cười.

- Tiểu nha đầu.

Nụ cười trên môi Hàn Phong đột nhiên đóng băng lại, ánh mắt cũng ẩn chứa sự nguy hiểm. Tôi nhìn theo ánh mắt hắn rồi chưng ra bộ mặt không hiểu gì nhìn Hàn Phong.

- Chuyện gì vậy?

Hàn Phong chuyển hướng nhìn, mỉm cười lắc đầu nói:

- Không có gì, em đi mua tinh dầu đi anh ở đây chờ.

Tôi nhìn Hàn Phong không hiểu rồi cũng ậm ừ đi mua gương mặt không hiểu gì về hành động quái lạ ấy.

Sau khi bóng dáng nhỏ bé khuất dần, Hàn Phong lấy lại nét mặt cương nghị, ánh mắt trở nên lạnh lùng cảnh giác như của loài sói đi theo một cô gái thoát nhìn rất giống Thiên Băng. Hắn đi theo cô cho đến một ngã ba đông đúc rồi xoay qua xoay lại cô đã mất hút trong dòng người. Ánh mắt trở nên vô cảm Hàn Phong hừ lạnh nhìn bốn phương tám hướng rồi trở về quên mất còn Uyển Nhi.

Cũng trong con phố đó, một cô gái mỉm cười lạnh băng, gương mặt vô cảm hờ hững nhếch một bên môi nhìn bóng người cao cao tại thượng khuất đi hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi. Con phố lại ồn ào náo nhiệt như bình thường từ từ trở nên một cơn sóng ngầm...

Trong thư phòng...

- Vũ... - Giọng nói lạnh lùng như mùa đông vang lên đủ để làm đông lạnh mọi thứ.

Vũ run nhẹ, tiến lên.

- Xin anh cứ nói.

Trên tấm kính thủy tinh phản chiếu thứ ánh sáng màu xanh dương lạnh lẽo gương mặt tinh xảo.

Ánh mắt lạnh lùng như của loài sói nguy hiểm.

- Cậu nói Đông Âu đã được cứu thoát khỏi tầng hầm.

Vũ cúi đầu cung kính gương mặt đã trở nên trắng trẻo như chờ đợi một cơn sóng giận ngầm giận dữ.

- Phải.

Tiếng nói khắc nghiệt vang lên mang theo vẻ lạnh lùng vốn có.

- Là ai dám cả gan cứu hần?

Vũ thở dài một tiếng, nói gầy gòn:

- Người canh gác trong tầng hầm nói là một sát thủ linh hoạt thân thủ nhanh nhẹn chỉ trong vài chiêu đã hạ gục được bọn họ.

Vũ nhìn Hàn Phong đang kích động lời nói lạnh lùng ánh mắt trở nên tăm tối được vây hãm trong làn khói thuốc

- Cậu đã điều tra được gì rồi?

Vũ đi đến cạnh Hàn Phong lắc đầu nói:

- Tôi sẽ tích cực điều tra.

Hàn Phong lạnh lùng nhíu đi đôi mày cương nghị gật đầu

- Được, Tôi phải xem kẻ nào to gan dám tung hoành trong địa bàn của tôi.

Trong một căn biệt thự tối tăm, có một người đàn ông nằm trên mặt đất toàn thân toàn là máu. Trên chiếc ghế dài người thần bí che đi một nửa gương mặt bằng chiếc mặt nạ quỷ đang ung dung nhả một làn khói thuốc.

- Nói. Hàn Phong tại vì sao mà bắt người?

Người đàn ông người bê bết máu, gương mặt đã sẫm không còn nhận ra là ai chỉ im lặng không nói gì. Người này nếu đem so với Hàn Phong có khi còn tàn nhẫn hơn gấp trăm lần nếu nơi ở của Thiên Bằng mà bại lộ thì e rằng cô ấy sẽ khó mà trốn được.

- Cứng đầu, Người đầu xát muối lên người hần ta phải cho hần thấy cảm giác sống không bằng chết vì dám đối nghịch ta.

Người thần bí lạnh lùng nói, hai chân ung dung vắt chéo sang một bên ngữ giọng bình thản không chút biến đổi.

Muối nhanh chóng được đem đến nó không phải màu trắng như bình thường mà có màu đỏ, màu đỏ của ớt cay nếu đem xát vào người quả thật không thể nào tàn nhẫn thêm được. Phút chốc trong căn phòng tối đen như mực tràn ngập tiếng la hét tiếng đau thương của đàn ông nhưng tuyệt nhiên không hé lộ ra chữ nào.

- Thôi. Đông Âu người cũng thật cứng miệng.

Người thần bí vỗ tay, người đàn ông nằm lộn lộn trong cơn đau toàn thân đều đau rất trong vũng máu gương mặt tím tái. Cảnh tượng này thật là sống không bằng chết. Người đàn ông oằn mình rên rỉ ông nghĩ có lẽ chết sẽ còn sung sướng hơn nhiều so với loại tra tấn này kết quả là cắn răng tự sát.

- Hần chết rồi. - Triệu Tử Hào lấp bắp nói. Ông ta nhìn Đông Âu không khỏi hoảng sợ người đàn ông này quá nhẫn tâm quá ác độc.

- Hừ sớm như vậy đã chết đem đi cho chó ăn.

Người thần bí hừ lạnh tanh xoay người bước đi không ngoảnh đầu lại thật khiến Triệu Tử Hào rét run e rằng nếu hần mà phản bội có lẽ kết quả cũng không khả quang hơn người này là bao.. Nghĩ đến đây hần lập tức rùng mình kịch liệt sai người đi dọn dẹp đồng hồ độn này.

38. Chương 35: Người Lạ Mặt

Mùa hè ở Hà Nội là mùa của những cơn mưa bất chợt. Có lúc nóng như chảy da cháy thịt lại có lúc lạnh đến toàn thân phát run cầm cập thật không biết đường nào mà lần. Cũng giống như giờ phút này, mới đó trời còn nắng gay gắt thế mà chỉ trong cái chớp mắt đã mưa phùn lác rắc giăng phủ.

Tôi ngồi cạnh cửa sổ, hai tay chống cằm nhìn ra bầu trời. Theo hướng nhìn này có thể thấy khu vườn xinh đẹp đang vui mình trong hơi sương. Từng hạt mưa tí tách rơi tưới mát cho đất trời, thời tiết lúc này không thể khẳng định là xấu hay tốt nhưng đối với tôi, nó đủ lạnh khiến tôi cảm thấy thoải mái, đủ mát rượi thổi vào tận đáy lòng khiến tôi bất giác nghĩ về những gì đã xảy ra và về tương lai...

Tôi thấy tâm mình dường như đã tĩnh lại, yên bình hơn rất nhiều.

- Uyển Nhi em đang làm gì?

Hàn phong đi đến ngồi cạnh tôi nở một nụ cười mê hoặc .

Tôi nhìn hần cười đáp lại, nghiêng đầu dựa vào bờ vai săn chắc ấy quên đi những gì đáng để quên. Vòng một tay sang kéo tôi vào lòng, Hàn Phong đặt chiếc cằm lên trên đỉnh đầu tôi thoáng chốc hơi thở nam tính đã đặc quánh lại. Đột nhiên tôi nghĩ đến đảo, thật sự là rất muốn đi chơi, đi đến một hòn đảo nhỏ.

- Hàn Phong em có chuyện muốn nói với anh. - Tôi hơi tách người ra, ngược nhìn Hàn Phong mỉm cười.

Hàn Phong cúi đầu xuống nhìn tôi, vương cánh tay dài kéo tôi vào lòng thuận tiện xoa lên mái tóc rồi nói:

- Chuyện gì?

Tôi đẩy tay Hàn Phong ra, bàn tay hần đã làm tóc tôi trở nên xơ rối. Tôi cào cào lại mái tóc mỉm cười đáp:

- Đi chơi đi lâu rồi em không được đi chơi.

Hàn Phong gạt cánh tay của tôi ra, tiếp tục xoa mái tóc càng trở nên bù xù thích thú hời:

- Em muốn đi đâu?

Tôi mặc kệ hần đang nghịch mái tóc nói thẳng vào vấn đề.

- Đi đảo.

Hàn phong gạt đầu. Lúc này hần với tay lấy chiếc lược trên bàn chải lại mái tóc đang rối tơ ra, buông lời trêu chọc.

- Tóc em xấu quá.

Nghe Hàn Phong nói vậy mặt tôi bắt đầu ửng đỏ thẹn quá hóa giận.

- Chẳng phải là kiệt tác anh tạo ra sao hả?

Hàn Phong cười thành tiếng.

- Em có biết bộ dạng hiện giờ của mình như thế nào không, thật giống Tiểu Bảo đang xù lông giận dữ.

Tôi trừng mắt nhìn Hàn Phong, cơn giận đã sớm tiêu hủy sự thẹn thùng trước đó của tôi.

- Anh dám nói em giống tiểu Bảo há chẳng phải kêu em giống con mèo hay sao!

Hàn phong cười lớn dục giọng:

- Anh chỉ là đùa em không cần khẩn trương đến thế.

Tôi gạt cánh tay Hàn Phong ra hừ lạnh chỉ tay thẳng ra phía cửa.

- Không tiến.

Hàn phong nhận thấy tình hình nãy có chút không ổn vội vàng ôm cô vào lòng vuốt ve tấm lưng nhẹ nhàng nói, ngữ điệu của hần lúc này như thanh âm của một loại nhạc du dương.

- Em đừng tức giận, em giận lên chả đẹp chút nào.

- Hàn Phong anh đang muốn em điên lên cho anh hả dạ à, hết mè rồi đến xấu xí. Em là cô tiên thì anh không muốn anh muốn biến em thành bà điên phải hay không.

Tôi tức giận hét lớn xô ngã Hàn Phong. Sự giận dữ góp phần tăng lên sức mạnh mà khiến hắn ngã vào cạnh bàn. Cánh tay sấn chắc màu đồng hiện lên một mảng đỏ nổi bật.

Hàn Phong nhìn Uyển Nhi thâm than khổ, bản thân thì ăn nói vụng về không biết lấy lòng người khác thì thôi, bây giờ chỉ vỗ về mà tự mình lại chuốc lấy phiền phức. Hắn nhíu mi tâm đứng dậy.

- Anh không sao chứ?

Tôi thấy Hàn Phong ngã thì vội vàng chạy đến, gương mặt giận dữ đã hóa thành nai vàng ngơ ngác.

Hàn Phong nhìn tôi đỏ khóc đỏ cười thở dài ảo não.

- Em thử ngã xem có đau không. Bình thường chân yếu tay mềm mà khi tức giận lại có một sức mạnh khủng khiếp đến như vậy. Chắc anh nên đi khám xem cánh tay này có gãy hay không.

Tôi gãi gãi đầu, chỉ biết cười trừ ba chân bốn cẳng mà đi lấy hộp thuốc.

- Thôi đừng giận, ai kêu anh lại thích chọc giận em.

Hàn Phong hừ lạnh một tiếng. Sau chuyện lần này hắn đã rút ra được một kinh nghiệm rất là quý báu. Không nên chọc vào phụ nữ lúc họ giận dữ, nếu không may mà phạm phải thì chỉ có một con đường duy nhất là “tự chuốc lấy phiền phức”. Nghĩ đến đây Hàn Phong bỗng lắc đầu về mặt đường như rất thậm tệ.

Không phải là đau đến thế chứ? Tôi nhìn Hàn Phong nhíu mày nói. Đỡ một cánh tay lên cẩn trọng nhẹ nhàng xem xét rồi bôi ít thuốc mỡ lên xoa đều khắp vùng đỏ đang sưng tấy lên.

- Đau đấy. - Hàn Phong vờ kêu lên một tiếng

- Thế à, em sẽ nhẹ nhàng. - Tôi ngược lên nhìn Hàn Phong nhíu mi tâm, đau đến thế sao?

Hàn Phong khẽ cười. Vết thương này có là gì hắn vốn không để tâm. Nhìn cô đang chăm chú xoa thuốc về mặt chăm chú sợ phạm phải chỗ hắn đau thì khiến hắn bật cười. Hắn rất thích chọc cô, nhìn cô sợ hãi thật sự là điều mà hắn cảm thấy thích thú. Tuy có chút biến thái nhưng mà mặc kệ hắn vốn dĩ không cần quan tâm đó là tính cách của hắn. Nhìn cảnh tượng cô hoảng sợ nép mình vào hắn hay gương mặt trở nên méo mó đỏ gay khi hắn làm cô tức giận thì cái cảm giác này quả thật làm hắn rất dễ chịu, khiến hắn rất thỏa mãn. (==” Sở thích của Phong ca chỉ có thể dùng hai từ để hình dung ” Biến thái ”. _--)

Gương mặt ví chăm chú mà khiến tóc hai bên bết dính trên gò má hồng hồng, đôi môi đỏ căng mọng đang chum lại ra sức thổi thổi trên vết bầm. Bất chợt hắn muốn nếm hương vị của cô. Hàn Phong cúi đầu hôn lên môi cô rồi từ từ chuyển để mái tóc đen nhánh óng ả. Một mùi thơm tho xộc vào mũi hắn khiến Hàn Phong cảm thấy dễ chịu mà không ngừng vùi mặt vào mái tóc đó bá đạo mà chiếm giữ mùi hương dịu nhẹ. Khắp người cô đều là khiến hắn mê mẩn như vậy tựa đang thưởng thức đủ hương vị trái cây ngọt ngào điên cuồng mà chính mình mất đi tâm kiểm soát. Hàn Phong lúc này ngẩng mặt lên nhìn cô, đôi mắt ưng sớm đã đổi màu chất giọng khàn đục như một loại rượu vang mê hoặc lấy cô.

- Nhi...khắp cơ thể em...ừm đều là thật thơm tho khiến anh rất thích.

Gương mặt trở nên đỏ lựng, tôi nhận thấy bầu không khí có phần trở nên ám muội lập tức ngưng ngừng đánh yêu hắn dùng hết sức đẩy hắn ra ngoài khiến Hàn Phong bật cười khanh khách.

- Đi ra.

Rầm...Thình thịch...Thình thịch...

Tôi đóng sầm cửa lại. Tôi đặt tay lên nơi đang đập một cách hỗn loạn vuốt ve trấn an, mỉm cười hạnh phúc đôi mắt to tròn trở nên sáng sủa đẹp tựa lưu ly.

Thư phòng lạnh lẽo trong tòa thành rộng lớn.

- Ba nuôi tìm con có việc gì không ạ? - Cô gái có gương mặt trong sáng, đầy mắt dịu dàng hỏi.

Người đàn ông đã đứng tuổi ngồi trên chiếc xoay nghe được tiếng của cô gái thì từ từ xoay lại. Hai tay đặt lên bàn đan lồng vào nhau, gương mặt già dặn ẩn chứa đầy sự gian tà.

- Đạo này Hàn Phong sao rồi?

Cô gái mỉm cười đáp như một thiên thần nhưng sâu trong đáy mắt là một tia nhìn lạnh lẽo.

- Anh ấy sống rất tốt. Công ty đều rất phát triển trải dài khắp thị trường Âu - Mỹ. Còn về tổ chức D.H thì đã lấn sang nhiều nước ai nghe đến tên Hàn Phong đều phải khiếp sợ. Anh ấy đã ra tay sát hại Thiếu úy Harry nhưng cảnh sát cũng không làm được gì thế lực đang rất lớn mạnh. Có một tổ chức D.A đối đầu với anh ấy trong bóng tối. Tuy nhiên Hàn Phong đã yêu say đắm một cô gái.

Ông ta hồ hững nhếch một bên môi lạnh lùng tuyên bố:

- Đã có người yêu. Hừm ta không chấp nhận bất cứ ai khác ngoài con. Ta nghĩ đã đến lúc con cần phải xuất hiện.

Cô ta mỉm cười, nụ cười tỏa nắng gật đầu một cái.

- À mà tổ chức D.A mà con nói đã điều tra được gì rồi?

Cô gật đầu nói.

- Đứng đầu tổ chức ấy là một người đeo mặt nạ quỷ che đi một nửa khuôn mặt đáng dấp cao to đầy quyền lực. Đầu óc hẳn ta rất linh hoạt có thể so sánh ngang tầm với Hàn Phong điều đặc biệt là thích Uyển Nhi muốn có được cô gái đó bằng tất cả mọi giá.

- Khoan. - Ông ta nhúu mày hô to một tiếng.

- Cô gái đó là ai?

- Cô ta tên Trần Uyển Nhi gia cảnh bình thường có một người mẹ bị bệnh ung thư máu là ca sĩ của công ty giải trí Sun và hiện tại đang sống cùng với Hàn Phong tại tòa thành cũng là người mà anh ấy dành hết tâm tư để yêu thương.

- Hừm

- Nói tiếp về tổ chức D.A đó.

- Vâng. Người thần bí đó đã ra tay giết Đông Âu khi biết Hàn Phong đã bắt Đông Âu để hỏi rõ tung tích của con nhưng kết quả không thu được gì và càng không biết Hàn Phong đang tìm kiếm con. Tính cách lạnh lùng tàn nhẫn tương đồng với tính cách của Hàn Phong chỉ cần thứ mình muốn có thì nhất định phải giành cho kì được có tính chiếm hữu rất cao. Hiện nay không biết tổ chức đó ở đâu và cũng như có bao nhiêu người.

Ông ta hừ lạnh đôi mắt sắc bén đảo quanh cô gái.

- Con ột đưa tay chân nhanh nhẹn hay tự mình lên vào đó lấy danh nghĩa là hợp tác điều tra rồi dò la cho ta không thể để bất kì ai gây bất lợi cho Hàn Phong nghe rõ chưa.

- Vâng con đã biết.

- Được rồi ta cần thời gian suy nghĩ con có thể ra ngoài. - Ông ta xoay ghế lại quay lưng với cô gái

- Vâng.

Cô ta đáp rồi lẳng lặng ra ngoài trên tay cầm một chiếc chìa khóa nhìn chằm chằm vào nó rồi nghen ngào nói:

- Hàn Phong đã đến lúc anh cần biết được sự thật....

39. Chương 36: Phim Ma.

- Này mèo lười dậy mau đi. - Hàn Phong vừa lay Uyển Nhi đang yên giấc vừa cười vui vẻ mi tâm cũng theo đó mà giãn ra

- Ừm để ngủ chút.

Lúc này mới biết là Hàn Phong đang gọi tôi, lặn qua lộn lại nói với giọng ngáy ngủ. Hừm sao lại thức dậy vào giờ này cơ chứ.

- Em có dậy ngay không hả?

Hàn Phong đành lấy chiếc chăn ra khỏi tay tôi vừa không ngừng đỡ tôi dậy.

- Hừm không đi.

Tôi mắt nhắm mắt mở nói, hần vừa kéo tôi ngồi thẳng dậy thì sau khi buông cánh tay tôi lại đầu vào đây chìm vào chăn ấm nệm êm, chồm chăn phủ kín đầu. Cảm giác ấm áp lan truyền khắp cơ thể khiến tâm trạng tôi trở nên rất thoải mái khoe miệng giãn rộng ra.

- Vậy đảo này không cần đi nữa anh lập tức hủy chuyến bay.

Hàn Phong thiếu kiên nhẫn nói. Hai cánh tay đặt ra phía sau sải từng bước đi anh tuần không cố gọi một con mèo lười đang cuộn tròn trong chăn,

Đảo? Đảo sao? Tôi ngơ ngác tự hỏi chính mình . Ồi đảo tôi đến ngay.

Sau khi tự kỉ một tràng tôi lập tức tung chăn hét lớn chạy vào toilet.

- Phong...đợi em...5;

Hàn Phong đứng lại gương mặt nghiêm nghị hiện lên ý cười.

Hần đi đến cạnh chiếc ghế sofa ngồi xuống. Dáng người cao lớn tựa vào thành ghế, hai chân vắt chéo nhìn hần lúc này như ánh hào quang đang chiếu sáng khắp người thật sự là đẹp như một bức tượng thạch cao được điêu khắc một cách tỉ mỉ. Gương mặt tinh xảo khẽ nhú mày vì chờ tùy ý chọn một quyển sách bên cạnh. Nhưng chỉ được năm giây quyển sách trên bàn tay thon dài đã được vứt vào một góc, hần không có hứng thú với loại sách tình yêu viễn vong như thế này. Còn cô thì có vẻ rất thích còn đánh dấu lại và ghi chú những câu lãng mạn ngọt ngào thật đúng là con gái.

Hần đành đi đến cửa sổ. Từng ánh nắng ban mai đậu trên bã vai mang theo hương thơm dịu dịu, Hàn Phong đặt một cánh tay màu đồng lên cửa sổ, cánh tay ấy lập tức đối lập với cửa sổ trắng tinh khiết. Hần nhìn ra ngoài tìm kiếm một chút gì đó để giết thời gian trong khi phải ngồi chờ con mèo sửa soạn. Hàng mày kiểng khẽ nhú lại vì phải chờ lâu. Chuyện này vốn dĩ chưa từng xảy ra đối với hần - một Hàn Phong kiêu ngạo. Thật không ngờ người như hần đây lại đi yêu cô, có thể ví như một tòa thành đồ sộ lại lệch đi 1mm trên bản vẽ, cuộc sống của người đàn ông này bắt đầu đi lệch quỹ đạo từ khi gặp Uyển Nhi - Một cô gái đa tính cách.

Một lúc sau hần cuối cùng cũng nghe được tiếng của cô.

- Hàn Phong anh thấy cái nào đẹp? - Tôi dơ lên hai chiếc đầm. Một chiếc màu nhung đỏ cổ tim và một chiếc đầm voan trắng tinh khiết. Đôi mắt long lanh sáng sủa đầy vẻ chờ mong.

Đột nhiên hần muốn chọc cô, hần muốn thấy chú mèo nhỏ nhẩn cả hần xù lông bộ dạng đó thật khiến hần thích thú. Hàn Phong nhếch một bên môi nở một nụ cười gian tà nháy mắt phong lưu.

- Không mặt gì là đẹp nhất.

- Sao? - Tôi nhếch mặt ra nhìn hần. Đây là câu trả lời biến thái à mà không phải, cực kì biến thái của hần. Câu trả lời này lại là đáp án cho vẻ mặt chờ mong của tôi sao? Hừ. Tôi tự chọn ỉnh một chiếc đầm voan trắng vội đi vào toilet không quên nói: " Hàn Phong là kẻ biến thái đầu óc sâu bọ "

- Chào thiếu gia cô chủ.

Người hầu trong nhà nhất mực cung kính đứng thành hai bên cúi đầu.

Tôi mỉm cười vui vẻ đáp lại họ rồi quay sang Hàn Phong. Ôi mẹ ơi, hần định dọa tôi sao? Kinh chết đi được, tôi còn tưởng hần chưng bộ mặt này để đi đóng phim kinh dị nữa cơ chứ báo hại tôi vì giật mình mà ngã xuống sàn nhà đến trật cả chân.

- Uyển Nhi em sao vậy?

Hàn Phong vội vàng ngồi xuống lo lắng hỏi.

- Híc tại anh cả đấy, dọa chết em. Đau quá.

Tôi năn mảy xoa chiếc chân đang sưng tấy lên đỡ khóc đỡ cười nhìn hần.

- Hừm em học gì không lo học lại học người ta đi giày cao gót, sau này cấm uyết đi loại giày này đã rõ chưa?.

- Hàn Phong đỡ tôi ngồi trên ghế sofa tháo chiếc giày ra rồi xoa nhẹ nhẹ nghiêm mặt nói

” Hừ lo thì nói đại là lo đi còn bá đạo như vậy. Anh không thể nói như thế được à? Còn cái gì mà cấm với chả tuyệt. Hừ mặc đầm maxi không đi giày cao gót chẳng nhẽ đi dép lê đồ bệnh hoạn. ”. - Tôi ngược mày lên trời thăm than khổ, thật ra tôi là rất muốn nói ra những lời này nhưng mà chuyển dụ lịch này không thể đảm bảo là có thể đi hay không à nha!

Tôi cắn răng cười cười. Tôi chỉ có thể ngược mắt lên trời mà hét lớn: ” Ôi ! Tại sao lại thế này? Sao lại trật chân vào giờ khắc quan trọng này. Híc. hic ”

- Hàn Phong chúng ta vẫn đi du lịch phải không? - Tôi cười còn khó coi hơn cả mèo

- Hừ thân thể này mà vẫn còn muốn đi chỉ trách em số phận xui xẻo thôi ở nhà.

- Phong xin đừng. Lâu lắm em chưa được đi chơi mà. Tôi đưa đôi mắt long lanh ánh nước nhìn hần cầu xin.

- Không mau lên phòng. - Hàn Phong nhúu đôi mày chỉ tay về phía cầu thang.

- Xin đừng. - Tôi nước mắt ngấn dài nhìn hần.

- Không nói nhiều có lên không hả? - Hàn Phong khoanh hai tay lạnh lùng nhếch một bên môi.

- Thôi mà. - Tôi vẫn năn nỉ đôi mắt ánh lên thứ nước đẹp tựa lưu ly.

Hàn Phong nhếch môi cúi người im lặng bế tôi lên một mạch đi lên phòng. Đóng sầm cửa lại Hàn Phong lạnh lùng nói:

- Đi thay đồ. Nhanh.

Biết là không năn nỉ được gì, tôi giận dỗi ngồi trên giường chồm chần giả vờ không nghe.

Hàn Phong hừ lạnh một tiếng đi đến giật lấy chiếc chăn một đường kéo thẳng xuống. Lực hần quá mạnh khiến chiếc chăn từ trong tay tôi mà bây giờ đã nằm gọn trong tay hần. Hàn Phong hờ hững nhếch một bên môi, đôi đồng tử nhuộm máu gian tà.

- Tự mình đi hay đích thân tôi ra tay với em.

- Hừm. Tự đi là được chứ gì.

Tôi đứng lên đi một mạch vào toilet, gương mặt đỏ lựng đầy vẻ giận dữ

Tôi bước ra ngoài, không đi được thì đành ngủ bù vậy dù sao thì cũng phải đủ giấc trước đã nghĩ đến thế tôi mỉm cười đi ra.

- Sao anh còn chưa ra?

Hàn Phong xoay người lại mỉm cười nói:

- Xem phim không?

Cũng lâu rồi tôi cũng chưa xem nên nghe đến đây cảm thấy rất hứng thú.

- Phim gì?

- Phim ma. - Hàn Phong đặt một chiếc CD vào laptop. Tiếng rùng rợn ma quái bắt đầu nổi lên ngay lập tức thu hút sự chú ý của tôi.

- Sao, hấp dẫn quá. - Tôi nhanh chân chạy ngay đến chỗ Hàn Phong ngồi cạnh hắn.

Hàn Phong nhìn bộ dạng của tôi mà phì cười. Mỗi lúc này còn giận dữ mà chỉ xoay lưng một cái đã lập tức biến thành một chú nai.

Bộ phim chậm rãi chiếu, nhạc nền có phần khá là rùng rợn sự căng thẳng hồi hộp bắt đầu lan tỏa khắp người tôi. Tôi toàn lực ngã vào Han 2Phong tìm chỗ dựa vững chắc có chút sợ hãi nhưng tầm mắt vẫn không rời khỏi màn hình.

Đến một phần ba phim gai ốc da gà tôi bắt đầu nổi hết cả lên. Một thân mình đầy máu như nhớp trên tay đàn cầm một cái đầu người, máu từ trong hốc mắt không ngừng chảy ra ướt đẫm khoảng trống trên sàn nhà. Tôi càng lúc càng vịn vào Han 2Phong chặt hơn, các dây thần kinh theo đó cũng căng hết cả lên. Cho đến khi... Chiếc đầu máu me đập vào màn hình khắp nơi toàn là màu đỏ khiến tôi la toang lên.

- Á Á Á.

Gương mặt vị sợ mà chuyển thành màu xanh nhợt nhạt, cả người toát đầy mồ hôi lạnh. Han 2Phong thấy tôi hốt hoảng như thế thì ôm tôi vào lòng trấn an.

- Không sao rồi, chỉ là phim đáng sợ.

Tôi vẫn còn đang trong tình trạng căng như sợi dây đàn hoàn toàn không nghe được những gì hắn nói chỉ biết là rất lạnh rất rất lạnh...

Han 2Phong vỗ về tôi, vuốt ve gương mặt sớm đã tái lại an ủi nói:

- Có anh rồi, đừng sợ.

Tôi lúc này mới nghe ra được lời nói của Han 2Phong ngược mắt lên nhìn hắn. Gương mặt lấm tấm mồ hôi có vài sợi tóc còn bết lại trên mặt. Han 2Phong khéo léo gỡ ra mỉm cười dịu dàng bế tôi đến chiếc giường đắp chăn lên rồi vỗ về đến khi tôi từ từ nhắm mắt lại cơn buồn ngủ hoàn toàn vây lấy tôi. Tôi thậm chí còn không biết Hàn Phong đã đi từ lúc nào.

40. Chương 37: Tranh Cải Quyết Liệt

- Chuyện gì vậy? - Hàn Phong nhìn tôi đang bước vào phòng hắn, tươi cười hỏi.

- Anie vừa gọi điện cho em. Cô ấy nói em phải quay lại công ty làm việc, John bảo là em là ca sĩ mới nên tham gia nhiều hoạt động chương trình hơn để nhiều người biết đến. - Tôi ngồi cạnh Hàn Phong mỉm cười nói.

- Cho nên em đến đây để nói với anh là em sẽ quay lại công ty làm việc. - Hàn Phong hồ hững nhếch môi ý tứ trong câu nói của cô hắn hoàn toàn hiểu.

- Phải, công ty đã sắp xếp cho em diễn cùng một nhóm nhạc. Họ rất nổi tiếng nên.... - Tôi nói lấp lửng nhìn gương mặt Hàn Phong xem tất cả các biểu cảm.

- Được rồi khi nào thì em đi?

- Ngày mai. - Tôi mỉm cười vui vẻ đã nhận thấy sự đồng ý của hắn đương nhiên là phải rất sung sướng rồi.

- Không được, tuần sau em nghĩ chân em như thế có thể biểu diễn à?

- Không sao đâu, nó hết rồi mà. - Tôi cười cười quả thật nó vẫn còn hơi đau nhưng có lẽ cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến hoạt động của tôi.

- Vậy được, mai anh đưa em đi. - Hàn Phong lạnh lùng nói hình như hắn không cho tôi quyền từ chối này, nhìn biểu cảm trên gương mặt hắn chắc chắn khi tôi từ chối sẽ lập tức cho tôi ở nhà.

- Tổng giám đốc ngài đích thân đưa Uyên Nhi đến đây thật là phiền ngài rồi. - John tươi cười nói.

Hàn Phong không nói gì chỉ nhếch lên một môi điệu bộ lạnh lùng làm John phút chốc cũng không biết nói gì lẳng lặng đi theo sau.

- John tôi diễn cùng nhóm nhạc nào vậy? - Tôi thấy bầu không khí có chút ngọt ngào liền lên tiếng trước.

- À lần trước album mới của cô khiến người quản lý bên nhóm nhạc B&B rất thích và đặc biệt là nhóm nhạc đó cũng rất thích những bài hát của cô. - John tươi cười, hai mắt sáng rực.

- B&B sao? Đó không phải là nhóm nhạc nam đang được yêu mến sao? - Tôi ngạc nhiên nhìn John, thật không thể tin được một ca sĩ mới nổi tiếng như tôi lại có thể được biểu diễn cùng họ.

- Phải, cô thật may mắn được họ nhắm trúng.

Nghe John nói vậy tôi chỉ khẽ cười.

- Cô chuẩn bị đi họ sắp đến rồi.

- Được.

Nhóm nhạc B&B vừa đến đã lập tức thu hút mọi ánh mắt của mọi người, Trước cửa lớn của công ty giải trí Sun đã tràn ngập fan của họ nhiều tấm biển và hoa cũng được mang theo thật sự khiến người khác phải nể phục.

Những người trẻ tuổi này đều thu hút mọi sự chú ý của truyền thông. Thanh thế to lớn này khiến cho không khí trước lúc mở màn của buổi biểu diễn liền đạt tới điểm sôi trào chưa từng có từ trước đến nay. Cách một tấm cửa xe, cảnh náo nhiệt bên ngoài hoàn toàn đối lập với vẻ yên tĩnh bên trong...

- Uyên Nhi họ đúng là những người nổi tiếng, không bao lâu nữa chắc chắn cô cũng sẽ được như vậy.

Nghe Anie nói vậy tôi cũng chỉ mỉm cười không nói gì.

Quá trình gặp mặt các thành viên của nhóm B&B diễn ra rất tự nhiên. Khi người quản lý cùng họ đi vào phòng họp, tôi vẫn luôn duy trì vẻ mặt bình tĩnh, thân thiện.

Không thể không thừa nhận ba thành viên trong nhóm này đã khiến cả phòng họp như nổ tung khi họ bước vào. Nhất là vẻ ngoài quá mức xuất sắc của họ thật sự đã đốn ngã được không ít bao nhiêu người...

Họ đi sau người quản lý, ánh hào quang như dừng lại trước họ quả là rạng rỡ...

Trong ba người, có một người mái tóc màu vàng hoe khuôn mặt tinh xảo ẩn chứa ý cười nhàn nhạt. Một người khác có mái tóc đen ngắn, ánh mắt bình tĩnh đến lạ thường đáng vẻ có thể xếp vào loại kiêu ngạo.

Người cuối cùng, ngồi chính giữa, có mái tóc bạch kim ngắn, trên tai đeo một chiếc khuyên bàn bạc khi ánh nắng chiếu vào ẩn chứa một sắc màu lóng lánh. Đôi con ngươi thẳng thẳm gương mặt lạnh lùng so với hai người còn lại thì trầm tĩnh hơn nhiều thật khiến người ta nghĩ ngay đến mùa hè nóng nực.

Điều khiến người ta hâm mộ nhất chính là nước da sáng đẹp của họ. Cả ba người, mỗi người một vẻ, mang theo một chút xa cách, có cảm giác khó tiếp cận được.

Tôi thấy hơi lo lắng thật không thể phủ nhận được vẻ đẹp mỹ nam của họ, bất chợt nghĩ đến Hàn Phong trong đầu xuất hiện sự so sánh...

- Cô là Uyên Nhi? - Một người cất tiếng hỏi. Người đó dùng tiếng anh thanh âm cũng rất chuẩn không hề thấy vi phạm lỗi phát âm nào.

Chàng trai đó là người ngồi giữa hai người còn lại mang mái tóc màu bạch kim nụ cười nhàn nhạt ẩn chứa bên môi.

Tôi nhìn John, rồi gạt đầu trong lòng có chút ngại ngùng.

- Tôi là Anthony rất vui được gặp cô, mong rằng hợp tác lần này sẽ thuận lợi.

Tôi mỉm cười, nụ cười tỏa nắng dịu dàng nói:

- Tôi cũng rất vui được biết anh. Có gì không biết mong các anh giúp đỡ.

Họ nghe tôi nói thế thì mỉm cười, không phải nói rằng họ rất đẹp một nét đẹp rất man rất tây của nước Anh.

- Tôi là William. - Chàng trai tóc vàng nói. Chỉ tay người ngồi xa nhất anh ta vui vẻ giới thiệu.

- Đó là Jason.

Tôi theo hướng William chỉ tay nghiêng đầu nhìn qua người đó, hần vắn tỏ ra vẻ bình thản lạnh lùng nhếch một bên môi rồi gật đầu.

Lần đầu tiên gặp người này tôi đã mất đi cảm tình, phải nói hẳn ta rất kiêu ngạo tôi cũng không muốn biết thêm nhiều ngoảnh mặt không nhìn hẳn ta.

- Tôi muốn mời ca sĩ Uyển Nhi hát một ca khúc tiếng Anh do chúng tôi đã chuẩn bị sẵn, không biết có thể hay là không?

Người quản lý bên B&B mỉm cười nói, tay lấy ra một ca khúc đã được phổ nhạc từ trước đặt lên trên bàn.

- Chuyện này...

Vốn dĩ lần hợp tác lần này là sẽ đưa ra thêm một ca khúc mới của tôi, vốn không định hát theo thể loại nhạc của họ.

- Cô không nên chần chừ, tôi đã xem qua ca khúc cô chuẩn bị nhưng thật sự tôi nghĩ nó không phù hợp để trình diễn trong buổi biểu diễn của tuần sau. - Người quản lý bên B&B tiếp tục nói.

- Đây là chuyện hợp tác giữa hai bên. Bên anh không thể nói sao thì chúng tôi phải nghe theo thế. Tôi đã quyết định chọn bài hát tiếng Việt để trình diễn mong anh thông cảm. - John khéo léo khước từ.

- Chúng tôi là một nhóm nhạc có chuyên nghiệp đã chấp nhận đứng cùng một sân khấu với ca sĩ mới Uyển Nhi đây thì tôi nghĩ rằng cô nên làm theo đề nghị này nếu bên anh thấy không thích hợp thì lần hợp tác này có thể hủy.

Thái độ của người quản lý bên nhóm nhạc B&B thật sự kiêu ngạo, ngoan cố có thể thấy rõ đây là sự uy hiếp triệt để có thể nói nếu không làm theo yêu cầu của họ thì chắc chắn buổi biểu diễn này không thành công.

Tôi thật sự không nhịn nổi nữa, dù sao công ty giải trí Sun cũng là một công ty lớn đã đào tạo ra nhiều ca sĩ chuyên nghiệp tại sao lại phải nghe theo lời của 3ho5 thật không hợp tình hợp lý.

- Thật xin lỗi tôi có điều muốn nói. Bên công ty DG của anh không phải nói sẽ đồng ý giúp đỡ người mới sao? Lẽ nào bây giờ lại thay đổi chủ kiến đó há chẳng phải khiến người khác chê cười sao? Nếu như tôi nói có gì không phải xin bỏ qua.

Người quản lý bên công ty DG thay đổi gương mặt, giận dữ nói:

- Cô chỉ là một người mới vào nghề lấy quyền gì mà nói thế với đàn anh. Cô thật là không biết phép tắc. Người như cô thì chỉ muốn mượn danh nghĩa của B&B để nổi tiếng thôi lấy gì mà nói hử.

Tôi nhếch môi cười lạnh.

- Thật xin lỗi đã làm anh thất vọng. Tôi không muốn nổi tiếng theo chiều hướng đó điều tôi cần làm là bằng chính thực lực của mình, những ca khúc của tôi hát đều với một mong muốn là để lại dấu ấn sâu sắc trong lòng của mỗi người phải thật sự có giá trị.

- Cô... hừ nếu so với nhóm nhạc B&B thì cô sẽ không thể nào bằng tới vốn dĩ cô không có kim chủ bảo trợ thế nào lại được nâng đỡ. - Người quản lý bên DG nhủm mày tức giận thật sự làm trong ngành giải trí bao năm đây là lần đầu gặp một con nhóc ngang bướng đến thế.

- Tôi không cần kim chủ, tôi chỉ muốn được dựa vào sức mình tự tạo ra một tác phẩm nghệ thuật âm nhạc nổi tiếng thì tôi không cần. - Tôi nói chắc nịch đôi mắt sáng như ngọn lửa trong đêm, bộ dáng lúc này hết một chú mèo xù lông giận dữ.

- Khá lắm.

Giọng nói lạnh lùng có từ tính vang lên, kèm theo đó là thanh âm sắc bén. Hàn Phong từ nãy đến giờ đã chăm chú theo dõi toàn bộ câu chuyện thật không ngờ khi ép một con mèo ngoan hiền vào đến góc tường thì nó sẽ xù lông giương ánh mắt sắc xảo từ trước chưa từng có. Hàn Phong không thể đánh giá thấp về cô gái của hắn.

Tôi theo hướng phát ra giọng nói thì ngẩng người ra thì ra Hàn Phong đã nghe thấy tất cả, nãy giờ xem một màn kịch do tôi là diễn viên.

- Ngài...ngài chẳng phải là Hàn Phong sao? - Người quản lý bên công ty DG ngạc nhiên thốt lên. Dù làm trong ngành giải trí nhưng anh đã sớm nghe danh tánh của người đàn ông này là một người giàu có lạnh lùng và rất tàn nhẫn. Công ty của hắn trải dài khắp thế giới số tài sản thật là một con số khổng lồ mỗi năm đều tăng vọt lên không hề dừng lại ở bất cứ con số nào, một ông hoàng của bóng đêm cũng như tiếng nói đều rất có giá trị.

- Chẳng phải anh muốn hủy hợp đồng với công ty tôi sao? - Hàn Phong nhướn đôi mày kiếm ánh mắt sắc lạnh như muốn đóng băng người quản lý đó. Ngực khí ra triều bình thản nhưng phải khiến hắn ta rét run.

- Công ty giải trí Sun này là công ty của ngài sao? - Người quản lý bỗng dưng hoảng sợ, đắc tội với người này chẳng phải là hắn ta tự tìm con đường chết sao.

- Phải. Tôi sẽ gọi luật sư đến ngay. - Hàn Phong nhìn bộ dạng đó của hắn ta thì nhếch một bên môi cười lạnh.

- Không...không cần không hủy nữa tôi lập tức sẽ về chuẩn bị đầy đủ cho đêm trình diễn sắp tới. - Khấp người quản lý mồ hôi lạnh túa ra lắp bắp nói vội vàng đánh bài chuẩn.

- Vậy phải cảm ơn anh đã nể mặt. - hàn Phong nhếch đôi môi đồng từ sắc bén quét dọc theo sống lưng người quản lý khiến hắn lạt đật chạy nước rút.

Trước khi đi Jason còn nhìn chằm chằm vào Hàn Phong lạnh lùng nhếch môi im lặng ra về.

- Cảm ơn tổng giám đốc đã giúp đỡ. - John vội vàng mỉm cười vui vẻ.

Hàn Phong không nói gì chỉ nhếch môi hờ hững tạo thành một nụ cười nửa miệng.

- Uyên Nhi còn không mau cảm ơn tổng giám đốc. - John cốc vào đầu tôi một cái lườm tôi rồi xoay qua Hàn Phong mỉm cười rạng rỡ.

Tôi cũng cúi đầu cung kính nhìn Hàn phong trong khi John không để ý nháy mắt cười một cái rất đáng yêu.

- Cảm ơn tổng giám đốc đã ra tay giúp đỡ.

Hàn Phong nhìn điệu bộ của cô vui vẻ mỉm cười rồi nói:

- Không có gì. Tôi đưa cô về dù sao cũng thuận tiện.

John mỉm cười vui vẻ xen vào câu trả lời của tôi:

- Thế thì còn gì bằng, Uyên Nhi cô phải chuẩn bị thật tốt đấy.

Vừa nói John vừa đẩy tôi về phía Hàn Phong nháy mắt làm trò, tôi không biết nói gì chỉ lẳng lặng theo hắn ra về.

41. Chương 38: Đại Boss Biết Ghen

Trên chiếc xe màu đen sang trọng, Hàn Phong đảo tay lái một vòng ánh mắt liếc vào kính xe cất tiếng hỏi:

- Cái người đi về sau cùng của nhóm nhạc B gì đấy là ai?

- Sao? Cái người có mái tóc màu đen gương mặt kiêu ngạo phải không? - Tôi ngược mặt lên hỏi.
- Ủ. - Hàn Phong chỉ nói vậy rồi hướng ánh mắt về phía trước tập trung lái xe.
- Người đó tên là Jason.
- Ra vậy. - Hàn Phong nhếch môi mỉm cười đáp, theo cảm nhận của anh Uyển Nhi đi cạnh người này anh thật sự không an tâm chút nào.
- Mà anh hỏi làm gì?
- Không có gì anh chỉ hỏi vậy thôi.
- Ừm.

Chiếc xe cao cấp phóng như bay trên con đường Hà Thành lao vun vút qua từng hàng cây chẳng mấy chốc đã đến được tòa thành.

- À phải rồi em có chuyện muốn nói với anh. - Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện khá quan trọng không biết có nên nói cho Hàn Phong nghe hay không.

- Ừm em nói đi. - Hàn Phong dặt tay tôi lên sân thượng kéo chiếc ghế ra cho tôi ngồi.

Tôi mỉm cười ngồi xuống lo lắng nói:

- Thật ra thì cũng không có gì to tát chỉ là em nghỉ nên ở lại công ty vài ngày thường xuyên tập võ đạo để khi đến ngày biểu diễn không thể để công ty mất mặt được. Anh cho em đến đó nhé chỉ vài ngày thôi.
- Không được. - Hàn Phong nhú ày lạnh lùng cự tuyệt.
- Phong năn nỉ. đây là buổi biểu diễn rất quan trọng đối với sự nghiệp này của em anh hãy suy nghĩ đi.
- Hừ anh nói không được. - Hàn Phong hừ lạnh thản nhiên rút ra một điếu thuốc rồi châm lửa.
- Xin anh luôn đó anh muốn em làm gì cũng được. - Tôi nhẹ giọng xin xỏ, ánh mắt long lánh tựa như đang ẩn chứa nước trong đó.
- Thôi được anh sẽ cho em ở lại đó nhưng chỉ là từ sáng đến chiều thôi còn tối phải về đây. Nếu em không đồng ý thì anh cũng không còn cách nào khác. - Hàn Phong rút một hơi thuốc ung dung nhả ra một làn khói trắng đục nhếch một bên môi ngử điệu giễu cợt.
- Thế... được rồi. - Tôi xịu mặt xuống dù sao cũng tốt hơn là ở nhà không tập luyện được gì.
- Còn một điều kiện nữa. - Hàn Phong dịu dàng nói
- Còn gì nữa? - Tôi ngược mặt lên nhìn Hàn Phong ánh mắt hẩn gian ta quá, đúng là đồ gian thương

.

- Mỗi ngày đều phải hôn anh một cái nếu như yêu cầu này em không đáp ứng được thì đừng hòng anh cho em đi.

- Cái gì? Hàn Phong anh ... anh... - Tôi nghẹn giọng những lời muốn nói đều không thể thốt ra chỉ biết nhìn hẩn đầy cảm giận tiu ngửu gặt đầu bộ dạng ỉu xỉu trong thật đáng thương. Tự hỏi sao Hàn Phong có thể xấu xa bá đạo đến thế.

- Vậy được anh sẽ đích thân đưa em đi và hộ tống em về. - Hàn Phong nhận thấy cái gặt đầu của cô thì cười lớn thật không ngờ cô lại đáng yêu đến thế.

- Không cần đâu không cần phiền đến anh thế đâu. - Tôi vội vàng xua tay nếu để hẩn mà hộ tống thì y như rằng tôi sẽ càng thảm hại hơn. Nhất định tôi sẽ ở công ty đến khuya thật khuya để khỏi cần phải thực hiện điều kiện của hẩn nhưng cơ hội này rất là mong manh có khi phần trăm đó chỉ là 0% thì khổ rồi.

- Vậy được anh sẽ gọi Vũ đi theo bên cạnh em canh chừng 24/24. - Hàn Phong lạnh lùng nói.

Sau khi tôi đã khỏa lại thì lịch trình của buổi biểu diễn lại đi vào quỹ đạo.

Trải qua lần ra mắt cho album mới lần trước thì tôi đã bộc lộ tài năng ca hát đã làm cho không ít người có ấn tượng. Có thể nói lần này truyền thông chỉ đơn giản đẩy mạnh thêm một chút, dù thế nào cũng không xấu.

Trải qua một hai ngày điều chỉnh lịch trình tôi đã rất nhanh bước vào trạng thái tập trung cao độ cho buổi diễn, nhất định không thể để cho người quản lý bên B&B có cơ hội sỉ nhục hay nghi ngờ về tài năng của tôi thêm lần nào nữa. Lần này quay trở về công ty tôi trở nên trầm mặc rất nhiều, không trò chuyện với bất kì ai chỉ đơn giản tự nhốt mình trong phòng tập luyện vũ đạo nhất định không để ai khinh thường với sự quyết tâm lần này tôi chỉ có thể làm bạn cùng sự đơn độc.

Trời càng lúc càng tối, bên trong phòng tập vẫn chỉ còn bóng dáng của mỗi mình tôi...

Bên ngoài phòng tập, bóng Vũ kéo dài dưới ánh sáng của ngọn đèn. Bộ tây trang gọn gàng tôn lên thân hình cường nghị cao lớn của hắn...

Hai ngày nay cơ bản đều là như vậy, tôi yên lặng luyện tập, còn anh thì yên lặng canh chừng 24/24 nói cách khác nơi nào có tôi nơi đó có anh.

Xuyên qua tấm kính từ ô cửa sổ, Vũ nhìn bóng dáng của cô gái đang miệt mài tập từng động tác. Thân mình nhỏ nhắn tràn đầy sức sống như thế, nhưng ánh mắt lại nhìn thấy sự quyết tâm mãnh liệt.

“Á...”

Vũ đang chìm trong suy nghĩ mông lung, chợt bị tiếng kêu đau của Uyển Nhi trong phòng tập làm giật mình. Thấy cô ngồi thụp xuống xoa xoa mắt cá chân, hắn không nói lời nào, trực tiếp đẩy cửa sổ bước vào bên trong.

- Uyển Nhi không sao chứ?...

Anh bước tới ngồi xuống cạnh tôi, bóng dáng cao lớn dường như che khuất đi ánh sáng trong phòng tập bất chợt tôi thấy mình thật nhỏ bé dưới hình hài to lớn của anh. Vũ cẩn trọng chạm vào vết thương trên chân tôi, ngón tay thô giống như sợi làm đau mà chạm vào rất nhẹ xoa bóp chậm chậm.

- Còn bị thương nào khác không? Ngay cả ngữ khí cũng rất nhẹ nhàng, nghe qua có vẻ lãnh đạm nhưng lại tràn ngập vẻ thân thiết.

Tôi không trả lời câu hỏi của Vũ. Giọt lệ từ trong hốc mắt chậm rãi tuôn ra thành dòng, cả tiếng nước cũng không hề nghe thấy là yên lặng chảy xuống. Nước mắt rơi xuống tựa như chuỗi trân châu bị đứt ra, từng giọt từng giọt nhỏ xuống, khẽ dừng lại trên bàn tay nhỏ nhắn của tôi. Vết thương trên chân vốn dĩ còn chưa lành mà bây giờ lại không ngừng tập luyện khiến nó được thể như khoét ra đâm sâu vào tận tâm can đau đến nỗi khiến tôi phải ứa nước mắt.

Uyển Nhi cứ yên lặng mà khóc như vậy càng khiến Vũ đau lòng. Ánh mắt đau buồn hiện rõ mồn một trong con ngươi anh chỉ xuất hiện hình bóng của cô từng giọt từng giọt lệ rót vào tận đáy lòng của Vũ, trong lòng như bị kẻ khác siết chặt. Chuyện này đối với anh như là một hình thức xử phạt đầy đau đớn.

Nhiều năm sống trong hắc đạo dường như khiến Vũ quên đi mùi vị của nước mắt. Thậm chí, đối với nước mắt của phụ nữ anh cũng rất khinh thường nhìn vào nước mắt của họ anh cảm thấy đó là việc vô ích vốn dĩ chẳng giúp giải quyết được vấn đề gì.. Nhưng mà hôm nay, ngay trong buổi tối này, tại căn phòng tập, nhìn thấy Uyển Nhi cứ yên lặng mà chảy những giọt nước mắt nóng như lửa đã làm cho anh - kẻ trước giờ luôn lạnh lùng lại có cảm giác lo sợ, chân tay luống cuống cả lên.

-Rất đau sao? Tôi gọi bác sĩ ngay.

Anh đột nhiên không biết nói gì chỉ nghĩ nếu đau chắc cô cần gặp bác sĩ đơn giản là thế , trong nhất thời lại cảm thấy bản thân như người thừa thật sự vô dụng.

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu, một giọt nước mắt như hạt thủy tinh trong suốt rơi xuống lòng bàn tay Vũ.

- Không sao tại đau quá... Tôi thật sự đau đến độ nói không ra hơi thật cảm thấy lo lắng có thể toàn sức cho buổi biểu diễn không.

-Tôi đưa cô về nhà nghỉ ngơi.

- Không sao đâu...

Bàn tay bé nhỏ của tôi giữ lấy cánh tay trắng kiện của Vũ, nếu về lúc này chắc chắn sẽ khiến Hàn Phong phải lo lắng nhất định không cho tôi diễn

- Vậy tôi đỡ cô lên ghế ngồi nghỉ. Lát nữa hãy tiếp tục đừng tập luyện quá sức. - Vũ đỡ lấy cánh tay nhỏ bé của cô. Cánh tay trắng ngần mong manh tựa một cánh hoa nhỏ xinh trong gió.

Tôi cười khổ nụ cười bất lực.

- Có làm cô đau không? - Vũ mỉm cười buồn bã

- Không. - Tôi lắc đầu nhẹ nhàng đáp.

Buổi tập luyện được diễn ra vào ban ngày. Bởi vì ngày biểu diễn sắp đến gần nên toàn bộ thành viên trong B&B đều tạm thời ở lại công ty Sun để luyện trong phòng tập.

Họ để mời Will là người biên đạo múa nổi tiếng cho buổi biểu diễn này đủ thấy John rất coi trọng việc hợp tác lần này.

Không chỉ có thế, đề tài trọng tâm liên quan đến tôi lại một lần nữa dấy lên. Nhưng lần này thật không may lời đồn đại là về tôi và Jason họ còn chụp được cả ảnh.

Lời đồn đại mấy chuyện nhảm nhí đang có xu hướng bay lên ngày một cao. Truyền thông bắt đầu lao vào một cuộc đại chiến tin tức bằng ảnh chụp, sinh động như thật miêu tả mối quan hệ sau lưng không muốn ai biết của tôi cùng Jason thật là biết cách dựng chuyện, tôi nghĩ họ không nên theo nghề phóng viên nữa tôi nghĩ họ phải theo nghề nhà văn mới phải... Không chỉ đồn đại về tình yêu giữa tôi và Jason mà còn dở hơi hơn là nói tôi vì muốn nổi tiếng đã chủ động câu dẫn quyến rũ Jason kia thật là khiến tôi phải tức tởm.

Trong nhất thời, fan của nhóm nhạc B&B đều trở nên điên cuồng. Thông qua báo đài đưa tin, bọn họ đều bị thương vô cùng, thậm chí còn có người tức giận bất bình rằng tôi sao có thể dễ dàng đoạt được sự chú ý của mỹ nam Jason như vậy thật là lam tôi.... phải nói sức thu hút của nam ca sĩ này thật đúng là....

Tình hình này công ty Sun cũng đã đứng ra nói nhưng không đủ làm fan của họ tin tưởng một mực nói rằng tôi quyến rũ Jason.

- Uyển Nhi tôi phải nói thế nào đây, đáng lẽ không nên cho em tham gia đêm diễn này. Đây là chiếc xe thứ năm tôi đổi cho em rồi đây có lẽ tôi phải đích thân giải quyết việc lần này.

Khi Hàn Phong vừa nói xong, tôi liền cười to, thân mình nghiêng qua, hai tay dựa chống xuống ghế phụ. Tôi quay sang Hàn Phong cố nhịn cười,

- Anh đang chọc em sao?

- Không phải là anh chỉ thấy em lúc nào cũng bận rộn nhiều việc thế thôi - Hàn Phong mỉm cười nói.

- Haizz. Biết làm sao được chứ. - Tôi đột nhiên thở dài ảo não. Tình hình bây giờ có thể so sánh như một con cừu lạc trong bầy hổ đói lúc nào cũng có thể bị ăn thịt, chỉ còn cơ hội trốn tránh được chừng nào thì hay chừng đó,

Công ty giải trí Sun...

- Jason tôi nghĩ công ty giải trí lên tiếng chưa đủ hay là mình cũng mở một cuộc họp báo đi về vấn đề này cả tôi và anh đều không có lợi cho chính mình. - Tôi nhìn Jason thẳng thắn nói về vấn đề này.

- Tôi nghĩ không cần đâu cứ để như vậy đi, tôi thấy không có vấn đề gì cả. - Jason kiêu ngạo nhếch lên một bên môi mỉm cười nói, hai tay dứt vào túi quần ung dung đi lên.

- Tại sao? Tôi nghĩ cần phải giải quyết gấp đó cũng khiến anh khó chịu mà không phải sao? - Tôi đuổi theo Jason, bày tỏ quan niệm của mình cố lấy sự đồng tình từ phía hắn.

- Vậy sao? - Hắn bỗng đột nhiên dừng lại xoay mặt nhìn về phía tôi thản nhiên hỏi lại.

- Đương nhiên rồi, có rất nhiều vấn đề theo chiều hướng tiêu cực từ sự bìa đặt phía nhà báo. - Tôi cố gắng giải thích cho anh ta hiểu thâm nghĩ sao một người nổi tiếng có chiều cao như thế lại không thể nghĩ đến

những tình huống này hình như não của hắn... Nhưng tôi thật sự không có ý chê trách gì hắn chỉ là hơi kích động mà thôi.

- Nhưng tôi không thấy có gì cần giải quyết cả. Hiện giờ...ừm rất tốt. - Hắn đưa tay vuốt cằm ra chiều suy nghĩ nhưng sau đó lại kết luận lại bằng câu này khiến tôi hơi giật mình.

- Nhưng nó gây rắc rối cho tôi, anh không thấy rằng fan của anh đang chỉ trích tôi và đời tư của tôi đang bị bọn họ bôi mớ lên. hay sao? - Tôi bắt đầu nổi giận sao anh ta chỉ quan tâm đến mình mà không hề suy nghĩ đến người khác ích kỷ như thế thật khiến cho người khác tức giận.

- Vậy bây giờ tôi nói luôn cho cô biết.... - Jason nắm hai bả vai tôi áp sát vào tường, gương mặt từ từ áp vào tai tôi.

- Mau chụp. Tin nóng. Ca sĩ Jason đang hôn ca sĩ Uyên Nhi. - Một phóng viên đột nhiên từ đâu ra chạy vào chụp hình không ngớt, đèn flash lóe lên liên tục.

Hình như đám phóng viên khác đã nghe thấy vội vàng chạy vào mà chụp hình vang lên tiếng kêu tách tách.

Tôi đỡ người ra, hình như sự việc ngày càng trở nên nghiêm trọng sự hiểu lầm giữa tôi và Jason càng được thêm dẹt ra từ "những nhà biên kịch". Tôi bây giờ mới lấy lại được tinh thần vội vàng đẩy Jason ra hắn nhìn bọn họ rồi quay sang nhìn tôi nụ cười giễu cợt đang hiện trên gương mặt hoàn mỹ.

- Có phải mọi người đang thắc mắc chuyện giữa tôi và ca sĩ Uyên Nhi hay không?

Họ không ngừng nhao nhao lên như một đám trẻ con tranh giành một món đồ chơi yêu thích, micro được đưa đến sát bên môi Jason.

- Tôi sẽ nói luôn rằng từ bây giờ tôi chính thức theo đuổi ca sĩ Uyên Nhi.

Nói rồi hắn kéo tôi lại ôm vào lòng. Mọi người đều ngẩn người ra tiếng chụp hình không còn vang lên trong phút chốc tất cả đều chìm trong sự im lặng rồi sau vài giây lại trở nên ồn ào một người phóng viên đứng trước máy quay tươi cười nói:

- Hôm nay, ca sĩ mỹ nam Jason đã chính thức xác định mối quan hệ với ca sĩ mới Uyên Nhi. Anh khẳng định rằng mình đang theo đuổi cô ấy có thể nói rằng chàng ca sĩ đẹp trai đã chính thức rơi vào lưới tình. Điều này có thể sẽ khiến các fan sốc nặng nề...

Hừ.

Hàn Phong lạnh lùng nhìn tên đang nắm chặt tay Uyên Nhi mỉm cười tươi tắn điều này thật khiến ánh mắt hắn trở nên sắc bén tức giận mà ném chiếc remote vào màn hình tivi khiến nó vỡ tan, chiếc ly thủy tinh trong tay hắn đã vỡ nát từng mảnh vụn xuyên thấu vào lòng bàn tay, máu đỏ không ngừng chảy ra nhiều giọt ướt đầm một khoảng dưới sàn, nhưng điều đó không làm gương mặt như quý tử xuất hiện biến cố càng lúc càng trở nên lạnh lẽo. Hờ hững nhếch một bên môi tạo thành một nụ cười nửa miệng u ám, xung quanh đều lan tỏa một bầu không khí nguy hiểm.

- Đấu với Hàn Phong này, hắn nghĩ hắn có thể sao?

42. Chương 39: Công Khai Tình Cảm

- Jason anh sao anh có thể nói như vậy trước bao nhiêu người kia chứ thật là....

Sau khi đám phóng viên được Vũ đuổi đi hết thì tôi mới tức giận nói, ánh mắt ánh lên vẻ không hài lòng.

Jason nhếch môi nhún vai nói:

- Chẳng có gì là to tát, tôi thích cô thì tôi nói tôi thích cô vậy thôi. Bây giờ tôi chính thức muốn theo đuổi cô, cô có muốn làm bạn gái tôi không?

Tôi nhướn đôi mày, ánh mắt xinh đẹp tỏ vẻ ngờ vực nhưng chỉ vài giây sao đã mỉm cười dịu dàng nhún vai đáp:

- Xin lỗi tôi không thích anh.

Jason cười thành tiếng, đôi đồng tử màu xanh lục xoay vào mắt tôi lạnh lùng hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì...

Tôi còn chưa kịp cất lời thì Vũ đã cắt ngang lời tôi.

Theo bình thường tôi và Jason cùng nhìn về phía Vũ.

Ánh hoàng hôn mỏng manh soi vào tấm kính hắt lên thân hình của anh, chỉ phút chốc thân hình cao lớn ấy che khuất đi những tia nắng yếu ớt, in hằn lên trên đất một cái bóng đồ dài.

Vũ mỉm cười đi đến cạnh tôi, ánh mắt dừng lại trên người Jason.

- Chào anh, Uyển Nhi không thể có tình cảm với anh được. Xin anh đừng làm phiền cô ấy.

Jason nhú mảy hơi nheo đôi mắt nhìn về Vũ từ ngày ở công ty Sun cho đến giờ hắn luôn thấy người này theo Uyển Nhi nửa bước không rời.

- Anh là ai?

- Anh ấy là... - Tôi lấp bắp nói thật không biết giới thiệu ra làm sao.

- Anh không cần biết tôi là ai chỉ cần anh không theo Uyển Nhi là được rồi. - Vũ hơi mỉm cười, gương mặt cương nghị trở nên lạnh lẽo hơn bình thường.

- Phải tôi không cần thiết phải biết anh là ai. Uyển Nhi tôi chỉ cần biết tình cảm của em mà thôi. - Jason kiên định nói, ánh mắt xẹt ngang qua dò xét dừng lại trên người Vũ.

Tôi thấy Jason kiên quyết như vậy thì chỉ biết cười khổ, chuyện này mà đến tai Hàn Phong thì chắc rằng sẽ không hay.

- Xin lỗi, tôi không thích anh.

Jason mỉm cười thẳng thắn nói:

- Không cần trả lời gấp như vậy ngày mai sau buổi diễn tôi sẽ chờ sự lựa chọn của cô. Tôi đi đây.

Nói rồi Jason bước đi để lại cho tôi gương mặt khó xử nhìn Vũ, lắc đầu một cái rồi than khổ.

- Chuyện này... tiêu tôi rồi.

Vũ khẽ cười im lặng không nói gì rồi cục bầu không khí lại trở nên yên tĩnh.

Chuyến lưu diễn lần này của nhóm nhạc B&B thực sự rất thu hút, chẳng những chỗ ngồi trên khán đài đều kín cả, mà còn có rất nhiều fan bên ngoài cửa hàng giờ liền cầm hoa cùng các món quà khác, chỉ vì yêu quý mong sao có thể gặp được thần tượng.

Lần hợp tác này chủ yếu là tôi chỉ hát được một ca khúc hầu hết là ca khúc của nhóm B&B. Nói là hợp tác nhưng thật ra chỉ là làm nền cho họ thật sự ngẫm mà thấy buồn nhưng không sao tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Núp sau cánh gà tôi hồi hộp chờ đợi đến phần biểu diễn của mình suốt quãng thời gian dài hầu như tim đập thình thịch như muốn vỡ tung lồng ngực thậm chí còn có chút sợ hãi. Tuy nói đã ra album vol 1 nhưng trên thực tế tôi còn chưa qua hát live vạn nhất xảy ra chuyện gì thì e rằng không còn mặt mũi nào nữa.

- Không may rồi Uyển Nhi cô thật là xui xẻo nghệ sĩ đàn dương cầm lần này không biết tại làm sao mà không đến, chỉ còn 5' nữa là đến lượt cô rồi. - Anie vội vàng xông vào, sắc mặt có chút lo lắng

- Sao? Tôi...vậy tôi phải làm sao? - Tôi hoàn toàn chìm trong nỗi lo âu thấp thỏm lúc này đã run đến như vậy thì thật sự không biết đợi cô ấy đến tôi còn như thế nào há chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ khiến người quản lý DG và B&B nhục mạ tôi sao.

- Thật là... Chuyện này thật là khiến mọi người phải lo lắng tình huống này căn bản là không ngờ tới. Gấp như vậy công ty cũng không thể tìm người giúp cô được. - Anie mặt mày tái xanh, lo lắng đến độ cuống hết cả chân tay.

- Chết...rồi. - Tôi bây giờ gương mặt xinh đẹp cắt không còn chút máu, tay chân bắt đầu đứng không vững nếu không có một vòng tay rắn chắc đỡ lên thì có thể tôi đã ngã ra rồi.

- Sao vậy? - Hàn Phong đột ngột xuất hiện, ôm lấy cả thân mình nhỏ bé đang run lên.

- Nghe...nghề sĩ đàn dương cầm không biết tại vì sao mà không đến bài hát này mà không có đệm nhạc của đàn dương cầm thì không thể biểu diễn em...em phải làm sao đây? - Tôi ngược nhìn Hàn Phong đôi mắt xinh đẹp giờ đây đã log lanh chỉ cần một cái chớp mi thôi thì cũng đã khiến nước mắt như con sóng lớn vỡ bờ.

- Không sao, lần này không hát được cũng không sao anh có thể tạo cơ hội tốt hơn cho em. Ngoan đừng khóc. - Hàn Phong trấn an tôi ánh mắt tràn ngập tình thương.

- Nhưng mà Phong, lần này không tham gia không được họ sẽ chê cười em, em không muốn. Giờ em phải làm sao đây? - Tôi nghẹn ngào nói nước mắt lúc này như trực trào sắp rơi.

- . Đừng khóc anh sẽ đàn cho em.

Hàn Phong nhìn cô nước mắt lưng tròng thì dịu dàng nói. Quả thật hần đã từng học qua dương cầm là do Thiên Băng dạy cũng lâu rồi hần không chạm tới không biết là có được không nhưng nhìn cô lúc này hần thật sự không cảm lòng được chỉ có thể liều lĩnh đặt cược một ván.

- Có được không? - Tôi lau đi khóe mắt ngược nhìn Hàn Phong với đôi đồng tử chờ đợi đầy hy vọng.

- Được. Ngoan đừng khóc.

Phải lần này hần phải đặt cược một ván không thể sơ sót điều gì không thể làm cô buồn được.

Hàn phong ôm cô vào lòng vỗ về trấn an. Họ sớm đã quên mất Anie còn đang đứng cạnh mình.

Từ lúc Vũ đi theo bên cạnh Uyển Nhi thì Anie đã thấy nghi ngờ về mối quan hệ của họ rồi ngay cả tổng giám đốc lạnh lùng như băng vạn trượng lại đứng ra bên vực Uyển Nhi thì đáng lý ra cô phải chắc chắn về mối quan hệ của họ nhưng bây giờ.... Tận mắt thấy người lạnh lùng cao cao tại thượng như Hàn Phong lại trực tiếp an ủi Uyển Nhi, xưng hô mật thiết như vậy thật sự khiến Anie mở tròn đôi mắt, chiếc cảm dường như đã mở to hơn so với mực bình thường. Nhưng chuyện này cô sẽ làm như không thấy vì có những chuyện phải giả vờ không biết mất phải nhắm, nghe tai này lọt sang tai kia ngay cả cái miệng cũng không thể bép xép cô cũng đã sớm quen khi bước vào ngành giải trí.

Tôi bước lên sân khấu, lấy lại dáng vẻ trầm tĩnh như bình thường chiếc váy hồng nhạt khẽ khàng bay lượn.

Mọi người đều ngược nhìn về phía tôi bất chợt xung quanh trở nên im lặng không còn tay vỗ tay hay hò hét tất cả đều trở nên tĩnh lặng như tờ.

Tôi có chút buồn bã tay nắm chặt chiếc micro đi đến cạnh chiếc dương cầm được đặt ngay giữa sân khấu. Một vòng tay săn chắc vỗ nhẹ vào lưng tôi an ủi cũng như là một lời động viên. Hàn Phong ngồi xuống chiếc đàn hai bàn tay thon dài đặt lên từng phím một , âm thanh du dương trong trẻo phát ra. Khi tiếng nhạc của đàn dương cầm vừa vang lên mọi người đều hò hét vỗ tay kịch liệt chẳng bù cho khi nãy.

Tiếng đàn chậm rãi vang lên từng hồi, tâm Hàn Phong có chút đau lòng khó tả, hơi nhoi nhói nơi lồng ngực bỗng hình ảnh khi xưa lại hiện về trong tâm trí hần.

- Phong, anh phải đàn thể này mới đúng này. - Thiên Băng ngồi trong lòng hần, nắm lấy bàn tay đang đặt ở nơi sai đưa lại trên các phím đàn.

- Vậy sao, Băng? - Hàn phong vung về nhấn một nhịp, thanh âm trong trẻo cất lên.

- Phải là vậy. Giỏi quá. - Thiên Băng mỉm cười cất tiếng khen.

Hàn Phong chậm rãi đàn nhẩn nhẹ từng phím một còn Thiên Băng cô cũng theo tiếng đàn mà cất lên giọng hát cũng là bài này ” Thần thoại ”

Bây giờ cũng vậy, hắn cũng ngồi trên chiếc dương cầm cũng là đàn bài hát quen thuộc năm nào nhưng chỉ khác rằng giờ đây người thể hiện bài hát ấy lại là một người khác, không phải là Thiên Băng. Tim quặng lên lỗi đi một nhịp, nhiều khi hắn đã từng nghĩ rằng hắn đã quên được Thiên băng, nhưng có lẽ hắn đã lầm tưởng hắn chưa bao giờ quên cô chỉ là vì ích khi nhắc đến. Hắn nghĩ vậy nhưng có phải là như thế không?

Giọng hát truyền cảm như rót mật vào tai hắn có lúc cao trào có lúc lại bi thương làm cắt đứt mạch suy nghĩ của Hàn Phong kéo hắn về thực tại. Thanh âm của dương cầm hòa vào giọng hát ấy thì lại tạo ra một bài hát lôi cuốn theo từng lời...

Người khuất xa, đường về sao thênh thang quá

Người gần bước chân vẫn như còn xa

Dù lòng nhớ thương người luôn vẫn âm thầm

Mà nói không nên lời

Ngày tháng qua, tình trong em chôn dấu

Người biết chẳng trái tim này khổ đau

Lòng hoài ngóng trông được nghe bước chân anh về

Mà cứ như vô tình

Người ơi anh có biết em đang chờ

Lời yêu anh dấu kín

Mà sao em vẫn thấy anh âm thầm

Mình anh với cô đơn

Giờ ta đây đã đến bên nhau rồi

Mà sao anh chẳng nói

Thời gian trôi em vẫn luôn mong chờ

Mình sẽ mãi bên nhau

Nơi đây e vẫn mong đôi mình sẽ mãi có nhau.

Từ khi tôi cất tiếng hát thì sự náo nhiệt đã không còn, họ như chìm sâu vào từng ca từ bi thương trong lời bài hát ngay cả chính tôi cũng không thể thoát nổi sự xúc động ấy nước mắt bắt đầu lăn dài trên gò má. Có lẽ tôi đã chạm vào được góc lòng họ, một chiếc...hai chiếc...rồi cả ngàn chiếc đèn bắt chợt sáng lên dần dần tất cả đều sáng lên có lẽ tôi đã làm được đã thật sự thành công rồi.

Buổi biểu diễn này thật sự thành công ngoài mong đợi của tôi, báo chí truyền thông đều rầm rộ đưa tin. Họ đều thêu dệt rằng câu chuyện tình yêu của tôi và Jason cũng như bài hát này điều này thật khiến tôi càng thêm tức giận, sự phẫn nộ trong lòng Hàn Phong đều thể hiện rõ rệt qua ánh mắt khi nhìn vào Jason. Cuối cùng cũng không nhịn được mà bảo tôi mở yến tiệc bề ngoại là chúc mừng buổi họp tác nhưng trên mục đích là nhằm đánh chính lại sự việc giữa tôi cùng Jason.

Trong hội trường trang nhã, Jason cùng Sunny bước vào tôi vì không muốn âm ỉ nên đi sau cùng với hai thành viên còn lại của B&B.

Hôm nay Jason mặc một bộ ple sang trọng màu xám bạc mái tóc đen nhánh được cắt tỉa gọn gàng đôi mắt màu xanh lục cũng theo đó mà trở nên kiêu ngạo. Jason thật khiến người khác phải tim đập mặt đỏ khi xuất hiện với bộ dáng vương tử như thế này nhưng đối với tôi, hoàn toàn không để ý đến.

Nhưng đến một lúc Jason đột nhiên đứng lại có lẽ là chờ tôi và hai thành viên còn lại. Khi chúng tôi bước đến lập tức thu hút sự chú ý của nhiều người nhất là đối với giới truyền thông.

- Ca sĩ Uyên Nhi cô sao lại không vào cùng Jason. Hai người thật sự rất xứng đôi vừa lứa.

Họ nhao nhao lên ta một câu người một câu căn bản là không cho tôi cơ hội trả lời. Bên môi Jason hiện lên ý cười bàn bặt từ tốn nói:

- Thật cảm ơn mọi người. Buổi biểu diễn thành công được như vậy đều là nhờ vào tài năng của ca sĩ Uyên Nhi đây.

- Không dám, không dám. - Tôi nghe thấy vậy vội vàng mỉm cười khéo léo nói.

- Thế anh và ca sĩ Uyên Nhi thật sự là người yêu của nhau sao? Xin nói đôi chút.

- Thật sự là.... - Jason đang định nói nhưng có một giọng nói lạnh lùng cắt ngang lời hắn ta.

Bầu trời đêm yên tĩnh, ánh sáng chiếu trên người đàn ông. Loại ánh sáng mộng ảo như biến gương mặt của anh giống như một bức tranh thủy mặc chậm rãi lan tỏa, hình dáng mơ hồ...

Mái tóc gọn gàng khéo léo, khuôn mặt anh tuấn ôn nhã, trên người là chiếc áo sơ mi cắt may rất vừa người, quần dài bao lấy hai chân thon dài khiến cho dáng người anh càng thêm cao lớn, tràn ngập vẻ nam tính quyến rũ.

Thần thái thoải mái, thanh tao lịch sự lại phóng khoáng, đôi con ngươi đen của anh như ngập ý cười dừng trên người tôi đang cách đó không xa.

Tôi nháy mắt với Hàn phong mỉm cười tươi tắn. Hắn từ từ đi đến khoát một tay lên vai tôi mỉm cười nói:

- Chào mọi người.

Họ một chút ngỡ ngàng vì sự thân mật của Hàn phong và tôi ngay cả Jason cũng tỏ ra kinh ngạc. Đám phóng viên lập tức chụp hình rồi mỉm cười hỏi:

- Chào tổng giám đốc Hàn Phong sao ngài lại ở đây?

Hàn Phong nhìn qua Jason, rồi dừng ánh mắt trên người bọn họ tươi cười lịch sự trả lời.

- Đây là yến tiệc do công ty của tôi mở nhằm chúc mừng buổi biểu diễn thành công này và để chia tay nhóm nhạc B&B đây.

- Vậy sao? Ngài và ca sĩ Uyên Nhi thật ra có mối quan hệ gì, sao lại thân mật đến thế?

- À. Tôi là bạn trai của cô ấy. Tôi có xem báo thấy họ viết là ca sĩ Jason đây có quan hệ với Uyên Nhi của tôi nên muốn đến xem thế nào. Thật may mắn cô gái của tôi lại được mỹ nam đây để ý.

Chữ cô gái của tôi được Hàn Phong nhấn mạnh, cặp mắt ửng sắc bén dừng lại trên người của Jason.

Đám phóng viên thật sự ngỡ ngàng kinh ngạc không thể nào tả nổi. Họ bắt đầu nhao nhao lên nói là chuyện tình tay ba gì gì đó khiến tôi thật sự rất mệt, nhìn sang phía Hàn Phong tôi thấy mày của anh càng ngày càng nhíu chặt đến một lúc sau cuối cùng cơn giận cũng trào ra hô .

- Thôi.

Đám phóng viên lập tức nín thinh. Thấy được họ ngậm miệng lại Hàn Phong nhếch một đôi môi lạnh lùng nói:

- Không phải là mối tình tay ba . Tình yêu giữa chúng tôi hoàn toàn không có người thứ ba cũng như không có ai có thể xen vào.

Mặt Jason chỗ nên đành lại nhếch môi nói:

- Uyên Nhi thật sự em không thích tôi sao?

Nụ cười của tôi dần dần nhạt hẳn, nhìn về phía Jason, trên gương mặt đầy vẻ áy náy:

- Xin lỗi người em yêu là anh ấy. Căn bản là hai chúng ta không thể quen nhau.

Jason nhìn cảnh tượng này, tâm hoàn toàn tan nát...

Hắn nhàn nhạt cười khỏ, nhìn về tôi thật lâu, giọng nói trầm thấp mang theo một tia chờ mong:

- Anh sẽ chờ em.
- Xin lỗi, anh không cần chờ đâu. Nếu anh muốn thì sẽ phải chờ đời cả đời em tin sẽ có người thật sự yêu anh. - Tôi nhìn Jason rất áy náy.
- Không sao, là anh toàn tâm toàn ý đợi em. - Jason lúc này đã lột bỏ vẻ mặt kiêu ngạo thay vào đó là nét thâm tình anh nói nhẹ nhàng nhưng lại thấm sâu vào lòng tôi khiến tôi ngày càng áy náy .
- Thật xin lỗi.
- Thôi được rồi, nếu em đã nói như vậy thì... Em hạnh phúc nhé. Phải thật hạnh phúc đấy.
- Cảm ơn anh.

Sau khi Jason buồn bã rời đi. Hàn Phong nghiêng đầu sang tôi cốc một cái khiến tôi đau điếng.

- Tiểu yêu em lại đi mê hoặc người khác.
- Tôi xoa xoa đầu tức giận đánh hắn một cái.
- Anh điên à. Mê hoặc gì chứ!
 - Về nhà em sẽ biết tay anh.

43. Chương 40: Thiên Bằng

- uyển Nhi đáng lí ra anh không nên cho em diễn cùng họ tránh xảy ra sự rắc rối này. - Hàn Phong mỉm cười gian xảo khoe môi nhếch lên tạo thành một đường cong mê hoặc. Thân hình to lớn che khuất đi ánh trắng vàng vạc chiếu vào từ khung cửa sổ từ từ nhướng lên về phía tôi.
- Em...em có làm gì đâu. - Tôi bắt đầu cảm thấy hoang man vội vã chối.
- Em không làm gì mà hình, rồi báo chí ngay cả video cũng được đưa lên truyền thông em nghĩ anh không biết sao? - Hàn phong vẫn giữ nguyên tư thế đó nhếch một bên môi không lùi về cũng không nhượng thêm nữa lạnh lùng cất giọng.
- Thật sự là em không có làm gì thật đó Phong. - Tôi nhẹ giọng nói, ánh mắt ánh lên một tia không vui.
- Thật vậy sao?.

Hàn phong đột nhiên đứng lên bế tôi đặt vào trong lòng nó một tay ôm gọn cả thân hình nhỏ nhắn. Tôi ngược mặt nhìn hắn ánh mắt long lanh đẹp như ánh trăng ngoài trời im lặng không nói gì. Bất giác đưa một tay lên chạm vào gương mặt cương nghị đẹp như tượng khê vuốt ve nhẹ nhàng. Chóp mũi cao thẳng, đôi mắt ửng thâm trầm đồng tử đen láy tất cả đều khiến tôi cảm thấy thích thú mà chạm vào. Tôi vui mặt vào lòng hắn bờ ngực rắn chắc khắp mũi tôi đều xộc lên một hương thơm nam tính làm tôi say...

Hàn Phong cúi người xuống, gương mặt bé xinh đang dụi vào bờ ngực hắn nhắm hờ đôi mắt che đi đôi đồng tử xinh đẹp như lưu ly yên tâm mà ngủ khiến hắn lúc này cảm thấy mình như người bảo vệ của cô. Cánh tay săn chắc nâng lên chạm vào làn tóc mượt mà óng ả như làn nước ấm cuối thu trượt dài trên cánh tay hắn. Mượt đến thế sao? Hàn Phong nhìn cô chăm chăm hai gò má ửng hồng khiến hắn cảm thấy rất thích thú mà véo một cái làm cô ngo nguẩy trong lòng. Hắn sợ cô thức giấc liền xoa xoa đôi má vừa chạm vào hắn liền tưởng tượng ra gương mặt non nớt này có lẽ sẽ bùng ra được sữa da mặt rất mịn.

Mỗi điểm trên gương mặt cô hắn đều rất thích nhưng hắn thích nhất là đôi mắt long lanh và bờ môi đỏ hồng của cô, cho dù không trang điểm thì vẫn rất đẹp. Hắn hôn nhẹ lên bờ môi cô, vị ngọt ngào khiến hắn thích thú nhắm mắt lại mà tận hưởng... Bầu trời đêm nay rất sáng sáng như trong lòng của hắn hiện nay. Bây giờ hắn không còn cô đơn nữa vì nơi đó đã có cô, cô sẽ là người mãi mãi ở bên cạnh là món đồ của hắn.

- Gia Khang cũng khá lâu rồi tôi với ông mới đi chơi nhỉ. - Tôi mỉm cười nhìn về phía Gia Khang.

- Phải. Dạo này bà sao không nói chuyện với tôi? - Gia Khang có chút buồn bã nói.

- Ông cũng thấy đấy lần này tôi đã vào ngành giải trí nên khó có thể gặp mặt ông. - Tôi cười buồn, chỉ khi nào đi cùng Gia Khang tôi mới có thể vui vẻ mà bộc lộ.

- Hay là bà suốt ngày bên cạnh hắn. - Gia Khang đột nhiên đứng lại, ánh mắt trở nên lạnh lùng mà hiem khi nào tôi thấy. Tôi biết từ hắn ở đây là Gia Khang chỉ về ai có lẽ tôi nên thường xuyên gặp cậu ấy nhiều hơn.

- Không đâu Hàn Phong rất bận. Thôi đừng nhắc đến chuyện này nữa chúng ta đi ăn kem đi. - Tôi cảm thấy như có gì đó đang nghẹn là trong giọng cảm giác này tôi không hình dung được như thế nào có chút lo âu lại có chút buồn bã.

- Được rồi.

Tại Hoàng Nhật....

- Dạo này ông thế nào rồi? - Tôi nhìn về phía Gia Khang, tay múc một thìa kem bỏ vào miệng. Mùi vị ngọt ngào lạnh lạnh tan ra từng chút một khiến tôi cảm thấy thoải mái.

- Cũng bình thường thôi, còn bà với Hàn phong thì sao đã đến đâu rồi? - Gia Khang nhếch một bên môi lạnh lùng nói.

- Chúng tôi đã quen nhau rồi, Hàn Phong rất tốt.

- Vậy à. - Gia Khang ngồi nhìn tôi, ánh mắt của cậu ta toát lên một vẻ buồn buồn.

Tổng giám đốc tập đoàn Hàn Gia đã công khai quan hệ tình cảm cùng với ca sĩ Uyển Nhi ngay trong buổi yến tiệc để chúc mừng buổi biểu diễn thành công tốt đẹp đây là hình ảnh thân mật của hai người họ.

Gia Khang ngược nhìn lên màn hình ti vi to lớn ở góc độ của tôi có thể thấy được toàn cảnh chụp trên màn hình. Gia Khang nhếch môi mỉm cười nhưng dưới gầm bàn là một bàn tay đang nắm chặt sự tức giận đang khiến tay hắn nắm chặt đến nổi tỏa ra một màu xanh.

Tôi không cam tâm Uyển Nhi em phải là của tôi.

- uyển Nhi bà có biết người yêu trước đó của Hàn Phong không? - Gia Khang lạnh lùng nói, tay khuấy cốc cafe trên bàn.

Tôi nghe Gia Khang nói thì nhìn về phía cậu ta trong lòng bất chợt run sợ.

- Có phải là cô gái tên Thiên Băng không?

- Phải. - Gia Khang nhìn gương mặt đang dần tái mét lại thì nhếch môi mỉm cười.

- Ông biết gì về cô ấy? - Tôi nhìn Gia Khang tỏ vẻ ngờ vực hai tay bất giác nắm chặt lại.

- Cô ấy sống trong nhà Hàn Phong từ lúc mười tuổi, họ cùng nhau ăn cơm chơi đùa có thể gọi là thanh mai trúc mã. Từ nhỏ Hàn phong đã rất lạnh lùng không nói chuyện với ai sống khép kín với người bên ngoài nhưng từ khi gặp được Thiên Băng hắn đã hoàn toàn thay đổi. Hắn luôn dịu dàng với cô ấy lo lắng mọi thứ thật chu toàn, nếu có ai dám bắt nạt Thiên Băng thì sẽ không yên với Hàn phong có thể nói rằng họ như hình với bóng.

Nghe đến đây nước mắt không ngừng tuôn rơi cho dù tôi cố đến thế nào thì cũng không ngăn được dòng nước mắt ấy. Từng giọt rơi xuống như một xâu chuỗi rồi ra ngấm sâu vào tận trong lòng tôi khiến tôi đau đốn. Cổ nhần tiếng nấc sắp sửa trào ra tôi nghẹn ngào nói:

- Vậy Thiên Băng thành là lấy tên của Thiên Băng sao?

Đáng lí ra tôi phải nên biết chứ phải nên biết từ khi ghe thấy cái tên Thiên băng rồi chứ nhưng vẫn phải muốn xác định lại.

- Cái này, Uyển Nhi về hỏi hấn đi.
- Được rồi ông kể tiếp đi. - Tôi quệt một dòng nước mắt đang lăn dài trên gò má nức nở nói.
- Sau khi lớn lên Hàn Phong đã yêu Thiên Băng rất yêu Thiên Băng không chút nào rời xa nhưng cho đến một ngày hấn thay ba tiếp nhận tổ chức D.H lúc đó bọn họ trong tổ chức đều không phục nội bộ đều loạn cả lên, nhiều tổ chức khác cũng muốn giết Hàn phong. Họ ột lái xe tông vào Hàn Phong nhưng Thiên Băng vì cứu hấn đã là người bị tông mà chết đi. Nhưng có người cho rằng cô ấy còn chưa chết...
- Thiên Băng chưa chết sao? Tại sao ông lại biết?
- Tại sao tôi biết thì bà đứng thắc mắc.
- Ông nói dối. - Tôi hét lớn lên bịt chặt hai tai lại.
- Đó là sự thật. Ba hãy về Thiên Băng thành mà tìm kiếm di vật của cô ta đi rất có thể Hàn Phong vẫn còn giữ. - Gia Khang nhượng người kéo hai tay đang bịt chặt của tôi ra nhúu mày nói
- Tại sao ông lại nói với tôi chuyện này. - Toàn thân không ngừng run lên bần bật , chiếc muỗng trong tay đã sớm rơi ra tôi đứng lên loạng choạng làm ngã cả chiếc ghế dè lên bàn chân nhưng tôi không thấy đau thân trong lòng sớm đã nguội lạnh.
- Tại vì bà cần biết những điều nên biết.

Thiên Băng thành...

Cạch. Tôi mở cửa nhẹ nhẹ bước vào trong phòng Hàn phong cố gắng không để ai phát hiện. Tôi đóng cánh cửa lại đi đến chiếc bàn kéo ra ngăn ngăn xem xét.

- Sao lại không có?

Tôi đi đến phía bên kia ngăn bàn kéo ra ngăn thứ nhất không có ngăn thứ hai không có cho đến ngăn thứ ba.

- Quái lạ sao ngăn này lại không đũa gì hết.

Tôi đưa tay sâu vào trong sờ sờ nhưng không chạm vào được gì vội rút tay ra xem xét ngăn tủ này. Nó hoàn toàn trống không duy chỉ có một cái gì đó đen đen tròn tròn nhỏ bằng hạt đậu nằm sâu trong ấy. Tôi chạm vào nó định lấy ra nhưng khi chạm vào thì nghe tiếng tách. Mặt trong của ngăn kéo liền hiện ra thêm một ngăn tôi đưa tay vào và cuối cùng đã tìm thấy. Một cái khung hình đã cũ. Hình một cô gái dịu dàng đang mỉm cười tươi tắn bên cạnh khung cửa sổ, mái tóc dài xoăn xoăn được vén qua một bên. Nước da trắng ngần, ngũ quan và đường nét đều hài hòa xinh đẹp như tiên nữ.

- Cô gái này là Thiên Băng sao?

Nước mắt một lần nữa như vỡ òa trong tôi, tôi ngồi khụy người xuống ôm lấy gối mà cứ thế khóc nhưng lạ một điều hoàn toàn không có tiếng động chỉ lẳng lặng khóc một mình. Nước mắt như từng đợt thủy triều không ngừng dâng cao rồi tuôn trào khiến tôi đau đớn, toàn thân không ngừng run lên bần bật.

Cạch. Hàn Phong mở cửa bước vào theo thói quen đi đến chiếc bàn và ngồi xuống. Hấn nhìn qua một ngăn tủ đã được mở toang liền vội vàng cúi xuống đưa tay lục lọi ngăn tủ trống không. Theo phản ứng bình thường đảo mắt khắp phòng rồi chợt dừng lại trên người cô gái nhỏ đang run bần bật.

Hấn đi đến gần nhìn về phía cạnh cô là bức hình mà hấn đang tìm kiếm.

- Uyển Nhi, sao em lại khóc.

Tôi ngược mắt lên, thân hình cao lớn đang chắn trước mặt tôi nhưng tất cả đều nhòe đi theo nước mắt. Không một tiếng nấc nào tôi chỉ nhếch môi mỉm cười khinh quệt nước mắt đang rơi nhìn thẳng vào mắt Hàn Phong không trả lời.

- Đứng lên. - Hàn Phong đưa một tay ra trước mặt tôi mỉm cười dịu dàng nói.

Tôi nhìn hắn bằng một ánh nhìn lạnh lẽo nhếch hờ một bên môi không nói gì đứng lên gạt ngang bàn tay hắn.

- Uyển Nhi em sao vậy, đừng giận. - Hàn Phong vội vàng ôm lấy tôi vào lòng giọng nói ầm ập vòng quanh đỉnh đầu tôi.

Tôi không nói gì gạt tay hắn ra nhưng sức lực không đủ thật không thể khiến hắn buông tay. Tiếng nói lạnh lùng khiến tôi còn phải phát sợ mà tiếng nói lạnh ấy phát ra từ miệng tôi.

- Buông.

- Anh xin lỗi. - Hàn Phong càng ôm chặt tôi vào lòng, tôi cắn mạnh vào cánh tay hắn đến tuôn cả máu vẫn lạnh lùng gạt tay hắn ra và bước đi không một lần quay đầu

- Phải làm sao em mới chịu tin anh.

Hàn Phong nhìn cánh tay đang rướm máu thì chẳng có động thái gì, trong lòng đang đau đớn vì hành động lạnh nhạt của cô đã làm hắn thật sự hoang mang.

44. Chương 41: Trở Về

Đừng để một ai khác đứng giữa anh và em

Sợ bàn tay chẳng còn thuộc về nhau

Đừng để câu xin lỗi trở thành một thói quen

Vết thương chưa lành mãi không thể lành

Đừng dùng lời nói dối níu kéo nụ cười em

Em sẽ bước để anh tìm hạnh phúc

Dù bao nhiêu nước mắt tìm em đau thất lại

Giữa cơn mưa lạnh chỉ có mình em.

- Uyển Nhi em là của anh, của anh.

Hàn Phong xoay người đuổi theo cô, tay hắn không ngừng đập lên cánh cửa bằng gỗ đóng im lìm.

- Uyển Nhi, mau mở cửa.

Trong căn phòng lớn tôi vẫn bịt chặt hai tay, ngồi co ro một góc trên chiếc giường, nước mắt cứ được thể lăn dài trên má nhưng tuyệt nhiên không phát ra một âm thanh nào. Tôi không giận Hàn Phong có người yêu khác trước tôi mà điều tôi giận chính là hắn đã lừa dối tôi, xem tôi như một người thay thế. Tại sao chứ? Tôi không có lỗi tôi vì lí gì mà lại làm thế thân cho người khác tôi không cam tâm, tôi đã tin tưởng hắn như thế. Nếu như tôi không biết được chuyện này thì hắn còn giấu tôi đến bao giờ tôi không phải con ngốc.

Quán bar Black&White.....

Hàn Phong ngồi một góc tối trong bar, tiếng nhạc xập xình vang lên đến át cả tiếng nói tuy lớn như vậy nhưng căn bản là hắn không để tâm. Một tay cầm chiếc ly thủy tinh chứa đầy whisky hắn ngửa cổ lên uống một hơi động tác nhanh gọn. Đôi mày kiếm đã hoàn toàn nhíu lại, trong lòng hắn giờ phút này chỉ nghĩ đến cô. Hàn Phong rót ra thêm một cốc nữa, màu cam vang sóng sánh trong đáy mắt hắn. Hàn Phong uống một hơi gương mặt lạnh lại càng thêm lạnh, cô đơn nói tiếp cô đơn.

Trên tay là một điều thuốc đang cháy hần rít một hơi dài rồi từ từ nhả ra, màu xám tro bay lên hòa quyện vào không khí. Ánh mắt âm ưu khiến người khác nhìn vào đều hoảng sợ đáng vẻ cao lớn trông thật cô độc. Vũ đứng cạnh nhìn Hàn phong, đáng vẻ râu rĩ này thật khiến anh ngạc nhiên, từ trước đến nay chưa bao giờ anh thấy Hàn phong như thế. Vũ giành lấy chiếc cốc Whisky từ tay Hàn phong cất giọng.

- Anh phong anh đã uống nửa chai Whisky rồi. Tiếp tục uống e sẽ say đó.

Hàn Phong nhú mi tâm đôi mắt ưng nhìn Vũ liếc một cái lạnh lùng nói:

- Buông.

Vũ nhìn đáng vẻ của Hàn phong hơi nới lỏng tay lập tức chiếc cốc bị Hàn Phong dành lại giữa cô uống hết whisky.

- Nếu Uyển Nhi thấy chắc sẽ không vui đâu. - Gương mặt trở nên cương nghị ánh mắt thẳng trầm nhìn vào Hàn Phong.

Hắn tức giận đập vỡ chai rượu trên tay ngay cả chiếc cốc cũng vỡ tan thành từng mảnh , vang lên tiếng kêu xoảng khiến mọi người đều quay lại trong phút chốc tất cả trở nên im ắng lạ thường họ đều có cùng một suy nghĩ. " Hàn phong giận rồi lần này mệt rồi "

- Vũ cậu không xem tôi ra gì à? Tôi muốn uống bao nhiêu thì uống cậu dám quản tôi.

Vũ nhú đôi mày gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ không hề xảy ra biến cố sau cơn tức giận vừa rồi của Hàn Phong giọng nói trầm thấp:

- Tôi chỉ nói sự thật nếu Uyển Nhi biết anh như thế cô ấy cũng sẽ không vui.

Hàn Phong nhếch một bên môi đi đến cạnh Vũ lạnh lùng nói:

- Cậu hiểu Uyển Nhi được bao nhiêu hả?

Vũ vẫn đứng im đáp:

- Tôi chỉ là có sao nói vậy nếu anh không muốn nghe thì tôi sẽ không nói nữa.

Hàn Phong đặt tay lên vai vũ đánh một đấm khiến người anh khụy xuống nhưng vẫn cố đứng cho vững. Hàn Phong hồ hững nhếch môi lạnh lùng nói:

- Được rồi về thôi.

- Tay anh có cần phải đến bệnh viện hay không? - Vũ nhìn qua bàn tay đang chảy máu của Hàn phong từ tốn nói.

- Không cần về tòa thành đi. - Hàn Phong nhìn qua bàn tay đang nhuộm thành màu đỏ rồi lạnh lùng nhếch môi lạnh lùng nói.

- Được.

Chiếc xe Lamborghini màu xám bạc nhanh chóng lướt nhanh trên con đường đêm tĩnh mịch có thể nghe rõ tiếng gió lạnh . Dừng một vận tốc lớn để đi thì chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã về đến tòa thành.

Hàn Phong không nói không rằng vừa về đến là đã lên phòng Uyển Nhi gõ cửa. Bên trong vẫn không có tiếng trả lời, hắn đẩy cửa bước luôn vào trong. Cô đang ngủ, tấm thân mềm mại đang cuộn tròn trong chiếc chăn bông ấm áp gương mặt khi ngủ thật đáng yêu. Hắn đi đến ngồi cạnh bên cô không nói gì chỉ chăm chăm nhìn thiên thần nhỏ bé mái tóc xõa dài vương vài sợi trên khuôn mặt ngủ say. Hàn Phong mỉm cười, chỉ cần nhìn cô yên bình khi ngủ là hắn đã rất vui trong lòng dâng lên một cảm xúc vui vẻ gạt bỏ những sợi tóc bết lại trên mặt.

Ừm. Cô kêu lên một tiếng cọ nguậy người theo đó cái miệng bé xinh chép chép rất đáng yêu.

- Hàn Phong đồ lừa gạt.

Tiếng nói ngái ngủ vang lên bên tai hắn lập tức khiến Hàn Phong trở nên buồn bã sao hắn lại khiến cô ghét đến thế khi ngủ cũng chửi hắn. Hàn Phong vuốt ve gương mặt mịn màng của cô không biết trải qua bao lâu hắn vẫn ngồi đó nhìn cô cho đến khi đôi mắt đẹp tựa lưu ly mở to nhìn hắn.

- Á Á Á anh làm gì trong phòng tôi vậy? - Tôi ngồi bật dậy như chiếc lò xo vội vàng hét lớn nhìn quần áo hắn rồi nhìn lại quần áo tôi thấy may mắn hắn không làm loạn.

- Anh...Anh xin lỗi. - Hàn Phong đột nhiên trở nên ngượng ngịu, gãi đầu nói.

- Đi ra ngoài ngay. - Tôi hét toáng lên chỉ tay ra phía cửa.

Hàn Phong lắc đầu im lặng giữ nguyên vị trí hiện tại.

Sau khi suy đi tính lại tôi quyết định làm vệ sinh cá nhân trước xong rồi sẽ giải quyết chuyện này sau.

Hàn Phong thấy cô bỏ chạy thì mỉm cười nhẹ nhàng hắn muốn xin lỗi cô nhưng ngay chính hắn cũng chẳng biết mình làm gì sai chỉ là cô thấy tấm hình của Thiên Băng rồi khóc và hắn phải dỗ dành.

- Anh vào phòng tôi làm gì? Tôi cất tiếng hỏi

- Anh muốn xin lỗi em. - Hàn Phong thấp giọng nói, ánh mắt cũng trở nên rất chân thành.

- Anh nói đi. - Tôi đứng lại nhếch môi tạo thành một nụ cười lạnh lùng.

- I'm sorry, can you forgive me? ((tôi xin lỗi, em tha thứ cho tôi nhé?) - Hàn Phong đi đến ôm tôi vào lòng nhưng chỉ là một cánh tay tôi nhìn xuống phía dưới, cánh tay còn lại đang buông thõng máu từ trên đó cũng đã đông lại tạo thành một màu nâu sẫm.

Tôi vội vàng buông tay hắn ra, nâng cánh tay ấy lên dịu dàng hỏi:

- Sao vậy?

Hàn Phong mỉm cười rồi nói:

- Không sao bị thương nhẹ thôi. em có đồng ý hay không?

Tôi kéo hắn ngồi xuống giường đi lấy hộp sơ cứu vết thương.

- Anh hay nhử trên người còn có mùi rượu anh uống bao nhiêu whisky rồi?

Hàn Phong mỉm cười ôm tôi bằng một tay vui vẻ nói:

- Chỉ có nửa chai.

Tôi xùy một tiếng rồi thoát khỏi vòng tay hắn cẩn thận nâng lòng bàn tay bị thương. Lấy một ít bông băng thấm nước tôi lau vùng máu đã đông, gấp đi vài miếng thủy tinh nhỏ nhỏ.

- Anh... sao lại có thủy tinh ở đây?

Hàn Phong cúi đầu nhìn tôi mỉm cười không nói gì.

- Lần sau mà còn thế này thì em sẽ may tay anh lại luôn đây, mùi rượu nồng nặc em chẳng thích chút nào.

- Vậy sao? Sau này anh không uống nữa.

- Ừ. Xong rồi nè.

Hàn Phong nhìn cánh tay đã được băng lại cẩn thận của mình thì mỉm cười nhẹ. Cất giọng trầm thấp.

- Anh xin lỗi rồi em có đồng ý tha thứ cho anh không?

- Được, nhưng đừng để lời xin lỗi là một thói quen.

- Anh biết rồi. - Hàn Phong ôm tôi vào lòng cúi đầu vừa định hôn tôi thì cùng lúc đó có điện thoại.

Hắn nhíu mày lấy từ trong túi ra rồi nói.

- Alo.

-.....

- Sao? - Hàn Phong nhìn sang tôi rồi cất bước đi ra ngoài ban công. tôi nhìn hẩn khó hiểu nhưng cũng không nói gì nếu như hẩn không muốn để tôi biết thì thôi vậy.

-

- Được rồi anh tới ngay. Nói rồi Hàn Phong cúp máy đi về phía tôi hôn nhẹ lên đôi môi rồi mỉm cười nói.

- Anh có việc phải đi rồi, tạm biệt.

- Việc gì? - Tôi ôm Hàn Phong từ phía sau dịu dàng hỏi.

- Không có gì đâu.

Hàn Phong gỡ vòng tay tôi ra rồi bước đi, không hiểu sao khoảnh khắc Hàn Phong cất bước tim tôi lại nhói đau cảm giác hoang man lo sợ đang dấy lên,

- Thiên Bằng là em thật sao? - Hàn Phong ngồi đối diện một cô gái xinh đẹp, mái tóc uốn lượn buông dài nụ cười của cô lúc nào cũng vậy đều là dịu dàng đến thế.

- Phải, Phong em đã trở về rồi. - Thiên Bằng mỉm cười ngọt ngào ánh mắt lộ ra vẻ sung sướng nhìn Hàn Phong.

- Sao em lại đi vậy, anh đã tìm em khắp nơi em đã đi đâu? - Hàn Phong vắt chéo hai chân ngữ khí có chút kích động.

- Em đã được Đông Âu cứu sống em về đây là muốn đưa lại cho anh một thứ. - Thiên Bằng lấy từ trong túi xách ra một chiếc chìa khóa bằng vàng đặt lên tay Hàn Phong.

Hàn Phong nắm chiếc chìa khóa trên tay, ngạc nhiên hỏi:

- Đây là cái gì?

Thiên Bằng mỉm cười, đôi mắt to tròn đẹp tựa ánh trăng đêm rằm. Nhỏ giọng nói

- Đây là di vật của mẹ anh trước lúc qua đời đã nhờ em đưa cho anh.

Hàn Phong nhìn vào chiếc chìa khóa trở nên kích động hơn hẩn, hẩn nắm chặt lại đến nỗi hết cả gân xanh.

- Tại sao đến giờ em mới đưa nó cho anh?

- Mẹ anh đã nói với em là chờ khi anh có sự nghiệp ổn định thì đến lúc đó đưa lại cho anh.

Khuôn mặt cương nghị đã từng chút trở nên biến đổi, Hàn Phong nhếch môi nói:

- Chìa khóa này có gì mà mẹ anh phải nhờ em đưa cho anh?

- Chìa khóa này là dùng để mở một thứ nhưng mẹ anh không nói đó là gì. Em nghĩ anh nên tự tìm kiếm. - Thiên Bằng mỉm cười

- Được rồi cảm ơn em.

- Phong em về tòa thành cùng anh nhé. - Thiên Bằng đứng lên định đi cùng hẩn

- Nhưng mà... Đợi một thời gian nữa đi em bây giờ... - Hàn Phong không thể để Thiên Bằng biết Uyển Nhi đang ở trong tòa thành đó và càng không muốn để họ biết nhau chẳng may...

Nhưng bây giờ điều quan trọng là phải tìm ra bí mật đằng sau chiếc chìa khóa vàng này.

45. Chương 41: Trở Về

Đừng để một ai khác đứng giữa anh và em
Sợ bàn tay chẳng còn thuộc về nhau
Đừng để câu xin lỗi trở thành một thói quen
Vết thương chưa lành mãi không thể lành
Đừng dùng lời nói dối nín kéo nụ cười em
Em sẽ bước để anh tìm hạnh phúc
Dù bao nhiêu nước mắt tìm em đau thất lại
Giữa cơn mưa lạnh chỉ có mình em.

- Uyển Nhi em là của anh, của anh.

Hàn Phong xoay người đuổi theo cô, tay hắn không ngừng đập lên cánh cửa bằng gỗ đóng im lìm.

- Uyển Nhi, mau mở cửa.

Trong căn phòng lớn tôi vẫn bịt chặt hai tay, ngồi co ro một góc trên chiếc giường, nước mắt cứ được thể lăn dài trên má nhưng tuyệt nhiên không phát ra một âm thanh nào. Tôi không giận Hàn Phong có người yêu khác trước tôi mà điều tôi giận chính là hắn đã lừa dối tôi, xem tôi như một người thay thế. Tại sao chứ? Tôi không có lỗi tôi vì lí gì mà lại làm thế thân cho người khác tôi không cam tâm, tôi đã tin tưởng hắn như thế. Nếu như tôi không biết được chuyện này thì hắn còn giấu tôi đến bao giờ tôi không phải con ngốc.

Quán bar Black&White.....

Hàn Phong ngồi một góc tối trong bar, tiếng nhạc xập xình vang lên đến át cả tiếng nói tuy lớn như vậy nhưng căn bản là hắn không để tâm. Một tay cầm chiếc ly thủy tinh chứa đầy whisky hắn ngửa cổ lên uống một hơi động tác nhanh gọn. Đôi mày kiếm đã hoàn toàn nhíu lại, trong lòng hắn giờ phút này chỉ nghĩ đến cô. Hàn Phong rót ra thêm một cốc nữa, màu cam vang sóng sánh trong đáy mắt hắn. Hàn Phong uống một hơi gương mặt lạnh lại càng thêm lạnh, cô đơn nói tiếp cô đơn.

Trên tay là một điều thuốc đang cháy hắn rít một hơi dài rồi từ từ nhả ra, màu xám tro bay lên hòa quyện vào không khí. Ánh mắt âm ưu khiến người khác nhìn vào đều hoảng sợ đáng vẻ cao lớn trông thật cô độc. Vũ đứng cạnh nhìn Hàn phong, đáng vẻ râu rì này thật khiến anh ngạc nhiên, từ trước đến nay chưa bao giờ anh thấy Hàn phong như thế. Vũ giành lấy chiếc cốc Whisky từ tay Hàn phong cất giọng.

- Anh phong anh đã uống nửa chai Whisky rồi. Tiếp tục uống e sẽ say đó.

Hàn Phong nhíu mi tâm đôi mắt ưng nhìn Vũ liếc một cái lạnh lùng nói:

- Buông.

Vũ nhìn đáng vẻ của Hàn phong hơi nể lòng tay lập tức chiếc cốc bị Hàn Phong dành lại ngửa cô uống hết whisky.

- Nếu Uyển Nhi thấy chắc sẽ không vui đâu. - Gương mặt trở nên cương nghị ánh mắt thẳng trừng nhìn vào Hàn Phong.

Hắn tức giận đập vỡ chai rượu trên tay ngay cả chiếc cốc cũng vỡ tan thành từng mảnh, vang lên tiếng kêu xoảng khiến mọi người đều quay lại trong phút chốc tất cả trở nên im ắng lạ thường họ đều có cùng một suy nghĩ. " Hàn phong giận rồi lần này một rồi "

- Vũ cậu không xem tôi ra gì à? Tôi muốn uống bao nhiêu thì uống cậu dám quản tôi.

Vũ nhíu đôi mày gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ không hề xảy ra biến cố sau cơn tức giận vừa rồi của Hàn Phong giọng nói trầm thấp:

- Tôi chỉ nói sự thật nếu Uyển Nhi biết anh như thế cô ấy cũng sẽ không vui.

Hàn Phong nhếch một bên môi đi đến cạnh Vũ lạnh lùng nói:

- Cậu hiểu Uyển Nhi được bao nhiêu hả?

Vũ vẫn đứng im đáp:

- Tôi chỉ là có sao nói vậy nếu anh không muốn nghe thì tôi sẽ không nói nữa.

Hàn Phong đặt tay lên vai vũ đánh một đấm khiến người anh khụy xuống nhưng vẫn cố đứng cho vững. Hàn Phong hờ hững nhếch môi lạnh lùng nói:

- Được rồi về thôi.

- Tay anh có cần phải đến bệnh viện hay không? - Vũ nhìn qua bàn tay đang chảy máu của Hàn Phong từ tốn nói.

- Không cần về tòa thành đi. - Hàn Phong nhìn qua bàn tay đang nhuộm thành màu đỏ rồi lạnh lùng nhếch môi lạnh lùng nói.

- Được.

Chiếc xe Lamborghini màu xám bạc nhanh chóng lướt nhanh trên con đường đêm tĩnh mịch có thể nghe rõ tiếng gió lạnh. Dừng một vận tốc lớn để đi thì chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã về đến tòa thành.

Hàn Phong không nói không rằng vừa về đến là đã lên phòng Uyển Nhi gõ cửa. Bên trong vẫn không có tiếng trả lời, hắn đẩy cửa bước luôn vào trong. Cô đang ngủ, tấm thân mềm mại đang cuộn tròn trong chiếc chăn bông ấm áp gương mặt khi ngủ thật đáng yêu. Hắn đi đến ngồi cạnh bên cô không nói gì chỉ chăm chăm nhìn thiên thần nhỏ bé mái tóc xõa dài vương vài sợi trên khuôn mặt ngủ say. Hàn Phong mỉm cười, chỉ cần nhìn cô yên bình khi ngủ là hắn đã rất vui trong lòng dâng lên một cảm xúc vui vẻ gạt bỏ những sợi tócбет lại trên mặt.

Úm. Cô kêu lên một tiếng cọ nguậy người theo đó cái miệng bé xinh chép chép rất đáng yêu.

- Hàn Phong đồ lừa gạt.

Tiếng nói ngái ngủ vang lên bên tai hắn lập tức khiến Hàn Phong trở nên buồn bã sao hắn lại khiến cô ghét đến thế khi ngủ cũng chửi hắn. Hàn Phong vuốt ve gương mặt mịn màng của cô không biết trải qua bao lâu hắn vẫn ngồi đó nhìn cô cho đến khi đôi mắt đẹp tựa lưu ly mở to nhìn hắn.

- Á Á Á anh làm gì trong phòng tôi vậy? - Tôi ngồi bật dậy như chiếc lò xo vội vàng hét lớn nhìn quần áo hắn rồi nhìn lại quần áo tôi tah6t5 may mắn hắn không làm loạn.

- Anh...Anh xin lỗi. - Hàn Phong đột nhiên trở nên ngượng nghịu, gãi đầu nói.

- Đi ra ngoài ngay. - Tôi hét toáng lên chỉ tay ra phía cửa.

Hàn Phong lắc đầu im lặng giữ nguyên vị trí hiện tại.

Sau khi suy đi tính lại tôi quyết định làm vệ sinh cá nhân trước xong rồi sẽ giải quyết chuyện này sau.

Hàn Phong thấy cô bỏ chạy thì mỉm cười nhẹ nhàng hắn muốn xin lỗi cô nhưng ngay chính hắn cũng chẳng biết mình làm gì sai chỉ là cô thấy tấm hình của Thiên Băng rồi khóc và hắn phải dỗ dành.

- Anh vào phòng tôi làm gì? Tôi cất tiếng hỏi

- Anh muốn xin lỗi em. - Hàn Phong thấp giọng nói, ánh mắt cũng trở nên rất chân thành.

- Anh nói đi. - Tôi đứng lại nhếch môi tạo thành một nụ cười lạnh lùng.

- I'm sorry, can you forgive me? ((tôi xin lỗi, em tha thứ cho tôi nhé?) - Hàn Phong đi đến ôm tôi vào lòng nhưng chỉ là một cánh tay tôi nhìn xuống phía dưới, cánh tay còn lại đang buông thõng máu từ trên đó cũng đã đông lại tạo thành một màu nâu sẫm.

Tôi vội vàng buông tay hấn ra, nâng cánh tay ấy lên dịu dàng hỏi:

- Sao vậy?

Hàn Phong mỉm cười rồi nói:

- Không sao bị thương nhẹ thôi. em có đồng ý hay không?

Tôi kéo hấn ngồi xuống giường đi lấy hộp sơ cứu vết thương.

- Anh hay nhử trên người còn có mùi rượu anh uống bao nhiêu whisky rồi?

Hàn Phong mỉm cười ôm tôi bằng một tay vui vẻ nói:

- Chỉ có nửa chai.

Tôi xùy một tiếng rồi thoát khỏi vòng tay hấn cẩn thận nâng lòng bàn tay bị thương. Lấy một ít bông băng thấm nước tôi lau vùng máu đã đông, gấp đi vài miếng thủy tinh nho nhỏ.

- Anh... sao lại có thủy tinh ở đây?

Hàn Phong cúi đầu nhìn tôi mỉm cười không nói gì.

- Lần sau mà còn thế này thì em sẽ may tay anh lại luôn đây, mùi rượu nồng nặc em chẳng thích chút nào.

- Vậy sao? Sau này anh không uống nữa.

- Ừ. Xong rồi nè.

Hàn Phong nhìn cánh tay đã được băng lại cẩn thận của mình thì mỉm cười nhẹ. Cát giọng trầm thấp.

- Anh xin lỗi rồi em có đồng ý tha thứ cho anh không?

- Được, nhưng đừng để lời xin lỗi là một thói quen.

- Anh biết rồi. - Hàn Phong ôm tôi vào lòng cúi đầu vừa định hôn tôi thì cùng lúc đó có điện thoại.

Hấn nhíu mày lấy từ trong túi ra rồi nói.

- Alo.

-.....

- Sao? - Hàn Phong nhìn sang tôi rồi cất bước đi ra ngoài ban công. tôi nhìn hấn khó hiểu nhưng cũng không nói gì nếu như hấn không muốn để tôi biết thì thôi vậy.

-

- Được rồi anh tới ngay. Nói rồi Hàn Phong cúp máy đi về phía tôi hôn nhẹ lên đôi môi rồi mỉm cười nói.

- Anh có việc phải đi rồi, tạm biệt.

- Việc gì? - Tôi ôm Hàn Phong từ phía sau dịu dàng hỏi.

- Không có gì đâu.

Hàn Phong gỡ vòng tay tôi ra rồi bước đi, không hiểu sao khoảnh khắc Hàn Phong cất bước tim tôi lại nhói đau cảm giác hoang man lo sợ đang dâng lên,

- Thiên Băng là em thật sao? - Hàn Phong ngồi đối diện một cô gái xinh đẹp, mái tóc uốn lượn buông dài nụ cười của cô lúc nào cũng vậy đều là dịu dàng đến thế.

- Phải, Phong em đã trở về rồi. - Thiên Bằng mỉm cười ngọt ngào ánh mắt lộ ra vẻ sung sướng nhìn Hàn Phong.
- Sao em lại đi vậy, anh đã tìm em khắp nơi em đã đi đâu? - Hàn Phong vắt chéo hai chân ngữ khí có chút kích động.
- Em đã được Đông Âu cứu sống em về đây là muốn đưa lại cho anh một thứ. - Thiên Bằng lấy từ trong túi xách ra một chiếc chìa khóa bằng vàng đặt lên tay Hàn Phong.
- Hàn Phong nắm chiếc chìa khóa trên tay, ngạc nhiên hỏi:
- Đây là cái gì?
- Thiên Bằng mỉm cười, đôi mắt to tròn đẹp tựa ánh trăng đêm rằm. Nhỏ giọng nói
- Đây là di vật của mẹ anh trước lúc qua đời đã nhờ em đưa cho anh.
- Hàn Phong nhìn vào chiếc chìa khóa trở nên kích động hơn hẳn, hẳn nắm chặt lại đến nổi hết cả gân xanh.
- Tại sao đến giờ em mới đưa nó cho anh?
- Mẹ anh đã nói với em là chờ khi anh có sự nghiệp ổn định thì đến lúc đó đưa lại cho anh.
- Khuôn mặt cương nghị đã từng chút trở nên biến đổi, Hàn Phong nhếch môi nói:
- Chìa khóa này có gì mà mẹ anh phải nhờ em đưa cho anh?
- Chìa khóa này là dùng để mở một thứ nhưng mẹ anh không nói đó là gì. Em nghĩ anh nên tự tìm kiếm. - Thiên Bằng mỉm cười
- Được rồi cảm ơn em.
- Phong em về tòa thành cùng anh nhé. - Thiên Bằng đứng lên định đi cùng hẳn
- Nhưng mà... Đợi một thời gian nữa đi em bây giờ... - Hàn Phong không thể để Thiên Bằng biết Uyển Nhi đang ở trong tòa thành đó và càng không muốn để họ biết nhau chẳng may...
- Nhưng bây giờ điều quan trọng là phải tìm ra bí mật đằng sau chiếc chìa khóa vàng này.

46. Chương 42: Nhốt Lại.

- Sao, em muốn gặp anh à? Ừm Hoàng Nhật.
- Hàn Phong cúp máy gương mặt vốn đã lạnh nay còn lạnh hơn gấp bội lần, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào khoảng không. Ánh nắng hắt lên thân hình cao lớn đứng vững như bức tượng bằng thạch cao để lại một chiếc bóng đổ dài trên nền gỗ. Một nụ cười nửa miệng vụt qua rồi đột ngột tắt liệm trên gương mặt cương nghị. Hắn xoay cửa rồi bước ra ngoài.
- Phong, anh đi đâu vậy? - Tôi từ trên cầu thang đi xuống định ra ngoài hít thở bầu không khí trong lành thì gặp Hàn Phong đang bước ra cửa. Thấy vậy tôi bước đến cạnh hắn cất tiếng hỏi.
- Nghe thấy tiếng tôi Hàn Phong dừng bước quay đầu lại, gương mặt hiện lên ý cười hẳn đưa bàn tay to lớn xoa lấy mái tóc của tôi.
- Công ty anh có việc thôi anh đi đây.
- Vậy sao anh mau đi đi.
- Hàn Phong cất bước rời đi khỏi tòa thành, trong phút chốc chiếc xe Hummer phân khối lớn đã mất hút sau cánh cổng màu đen cao đến vài mét.

Tôi nhìn hẩn đi một lúc rồi mới cất bước đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác lo âu kì lạ nhói nhói nơi đáy tim. Đột nhiên ý nghĩ về cô gái tên Thiên Bằng vụt ngang qua đầu không suy nghĩ gì nhiều tôi lập tức gọi điện cho Gia Khang.

- Gia Khang Hoàng Nhật đi tôi muốn đi chơi với cậu.

- Được. Tôi đến ngay.

- Ừm.

Tôi cất máy vào chiếc túi thổ dài một tiếng. Đầu óc trở nên rối tung rối mù không biết nên phải làm thế nào. Tôi lắc nhẹ đầu bước trở về phòng, mở chiếc tủ quần áo rồi chọn bừa một chiếc.

Bầu trời hơi âm u, mây đen ùn ùn kéo đến đánh đuổi những tia nắng cam vàng chói lọi. Có lẽ thời tiết lúc này rất giống với tâm trạng của tôi đều là mù mịt. Gió thổi nhẹ lay từng chiếc lá xanh non đung đưa, đánh rơi những chiếc lá màu vàng héo úa buông thả xuống nền đất. Tôi nhanh chóng bước thật nhanh đến Hoàng Nhật, chọn một cái bàn cạnh cửa sổ không vội vã từ tốn ngồi xuống, cái bàn này luôn là nơi tôi lựa chọn. Hướng ánh nhìn ra ngoài vườn xuyên qua lớp cửa kính bằng thủy tinh, ánh mắt xa xăm khó hình dung nhưng tôi cảm thấy nó khá giống với tâm trạng bây giờ của tôi chỉ gồm gọn trong hai chữ " rối bời ".

- Uyển Nhi.

Gia Khang thong thả đi đến , mái tóc nhẹ nhàng được gió thổi bay. Cậu ấy mặc một bộ âu phục màu xám tro nhã nhặn, hai tay đút vào túi quần, thân hình vạm vỡ anh tuấn thu hút mọi ánh nhìn.

- Đến rồi à. - Tôi ngược nhìn Gia Khang cười nhẹ.

- Sao đến sớm vậy? - Gia Khang nhìn tôi , hai tay đan lồng vào nhau đặt lên trên mặt bàn. Tôi gật đầu gọi một ly whisky ỉnh và một ly cafe cho Gia Khang.

Tôi cúi đầu đảo nhẹ ly whisky rồi đưa lên môi, hương thơm nồng của loại rượu mạnh lập tức xộc lên trên mũi khiến tôi bất giác nở một nụ cười khinh khỉnh.

- Sao hôm nay lại uống Whisky thế? Có gì buồn à? - Gia Khang không động vào ly cafe nhìn tôi cười cười hỏi.

- Không biết. Chỉ đơn giản là muốn uống thôi. - Tôi đặt ly rượu xuống bàn hai tay đan lại ngẩng đầu nhìn Gia Khang nhún vai nói.

- Vậy sao? Tôi không biết có nên tin lời của cậu không. - Gia Khang nửa cười nửa không khuấy lên tách cafe.

Tôi chỉ cười, uống một ngụm Whisky, cảm giác nóng nồng đặng đặng như nghẹn lại ở cổ, cho dù dùng cách nào cũng không thể nuốt xuống khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

- Sao không xưng hô như lúc trước.

Gia Khang nghe tôi nói thế thì dừng lại động tác khuấy ly, ngược nhìn tôi cười thành tiếng vội vã xua tay.

- Có phải là con nít nữa đâu mà xưng hô kiểu ấy chứ.

Tôi cũng cười nói.

- Cũng phải.

Gia Khang đột nhiên dừng lại nụ cười, gương mặt trở lại nghiêm nghị như thường cậu ấy nói:

- Được rồi có gì thắc mắc thì nói đi.

Đúng là không ai hiểu tôi ngoài Gia Khang. Nâng chiếc ly rượu sẫm màu cam vàng tôi khẽ nhếch nhẹ một bên môi mỉm cười nói.

- Đúng vậy, thật không có ai hiểu tôi như cậu.

Gia Khang vắt chéo chân, tựa người vào thành ghế.

- Đường nhiên.

Tôi còn chưa kịp nói thì như hóa đá tại chỗ khi thấy Hàn Phong đang cùng một cô gái khác bước vào. Họ đi đến cái bàn cạnh một góc khuất nên họ không hề thấy tôi nhưng với góc độ này tôi có thể hoàn toàn nhìn rõ họ. Cô gái đó đang cười với hắn, Hàn Phong cũng cười rất vui, rất vui.

Chiếc ly thủy tinh trong tay tôi rơi xuống đất vỡ toang ra những giọt rượu bắn cả vào người tôi phát ra một tiếng choang rõ rệt. Tôi nhìn chăm chăm vào bọn họ, từng giọt nước mắt trong suốt như pha lê rơi xuống mu bàn tay đang nắm chặt lại của tôi, lòng co thắt đến khó thở.

Tôi nhếch một bên môi, thì ra đây là việc bận của hắn, hắn xem tôi là một con ngốc haha. Tôi đúng là ngốc mà không, có lẽ không bằng một con ngốc. Nước mắt vỡ òa không ngừng tuôn rơi khiến tôi không thể kiềm hãm lại. Bây giờ trong tôi có biết bao nhiêu cảm xúc, nào là bàng hoàng, ngỡ ngàng rồi đau đến vỡ toang khi nhìn hắn.

Tôi nhếch môi tự khinh bỉ cho cái sự tin tưởng của mình, có lẽ đối với hắn nó chẳng đáng một đồng. Kéo ghế và đứng lên tôi quệt dòng nước mắt đang lăn dài tự nhủ sẽ không để cho hắn nhìn thấy kiêu ngạo mà đứng trước mặt Hàn Phong giáng cho hắn một cái tát thật mạnh. Tôi mỉm cười, nụ cười đậm chất khinh khi dành cho hắn, ánh mắt hoàn toàn là sự lạnh lẽo.

- Là tôi sai, tạm biệt đồ tồi. Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi nhìn hắn rồi liếc nhìn sang cô gái đứng bên cạnh đang trợn to mắt nhìn tôi. Cô gái này hình như tôi đã gặp được ở đâu rồi. Cố vò tìm trong trí nhớ cuối cùng tôi cũng đã nhớ ra, là Thiên băng thì ra cô ta đã trở về. Cũng nên dẹp bỏ con rối là tôi rồi tên tồi.

Mưa, mưa rơi tí tách thấm ướt người tôi khiến toàn thân run lên bần bật, xem ra cũng đã đến lúc hắn vứt bỏ tôi. Tôi tự mình mỉm cười như một người mắc bệnh, tự giấu ột sự ngu ngốc. Giờ này hắn chắc rằng đang ở cạnh cô ấy có lẽ sự tồn tại của tôi ở bên cạnh hắn là có cũng được, không có cũng không sao! Tôi ôm lấy thân mình tự che chở sỏi từng bước nặng nề trên con phố đông.

- Nhi. - Hàn Phong vội vã chạy đến nắm lấy cánh tay cô chợt bàng hoàng vì sự lạnh ngắt đến khó tin.

Ra là Hàn phong, còn tìm tôi. không biết là nên vui hay nên buồn.

Tôi xoay người lại nhìn vào Hàn Phong một cách lạnh lùng trong mắt không hề có nửa lần tức giận mà ngược lại tất cả chỉ bao trùm vào sự buốt giá. tôi nhếch nhẹ đôi môi cất lời.

- Buông.

Hàn Phong cảm thấy trong lòng thật rối loạn, hắn đã cố tìm cô nhưng giờ đây đối lại chỉ là tia nhìn lạnh lẽo và nụ cười dừng đọng bất cần trên mặt. Đột nhiên trở nên tức giận hắn nắm chặt tay cô ra lệnh.

- Đi về. Trời đang mưa.

Phải là trời đang mưa. Nước mưa rơi vào mắt tôi khiến tôi thấy đau lắm và cả gió, không ngừng lướt qua mặt tôi, từng đường lướt cứ như mũi dao găm chĩa thẳng vào mặt tôi cảm giác đau đớn khiến ngửi điếu của tôi theo đó mà trở nên run rẩy.

- Đó không phải nhà tôi.

Hàn Phong đã thật sự tức giận không nói không rằng vác tôi lên trên vai mặc kệ cho tôi la hét nhưng hắn trước sau vẫn im lặng và bước đi.

- Thả tôi ra. Tôi muốn đi tôi muốn rời khỏi anh. - Tôi không ngừng đập vào người hắn hét lớn nhưng vẫn không khá hơn được gì ngoài sự im ắng của hắn và nỗi khó khăn mới thoát ra. Rời xa hắn? Từ trước đến nay tôi đều là chưa từng nghĩ qua.

- Đừng ồn nữa, căn bản là em không thể thoát khỏi tôi. Tốt nhất hãy ngoan ngoãn mà ở cạnh tôi.

Mặc kệ ngược chiều gió hắn vẫn ung dung mà bước đi không thương không tiếc xô tôi ngã vào thành ghế phụ. Chẳng hề liếc mắt nhìn tôi chỉ nhếch môi khởi động chiếc xe.

- Anh có buông tha cho tôi không?

- Không. - hàn Phong trả lời mà không hề nhìn vào tôi vẫn tiếp tục điều khiển chiếc xe lao đi trong gió.

- Vậy thì đừng trách tôi...

Nói rồi tôi nhường người về phía hắn cắn thật mạnh vào bờ vai như muốn trút bỏ hết mọi oán hận lên trên vết cắn này cho đến khi mùi máu tanh tuối xộc vào khoang miệng tôi ngay cả trên mũi.

- Uyển Nhi em điên à? Sẽ chết đấy.

Hàn Phong lập tức dừng bên đường, tức giận xô tôi ra khiến cánh tay đập mạnh vào thành ghế đau điếng.

- Ha ha phải tôi điên rồi, tôi đang muốn chết đây tôi rất muốn chết để được tự do mà thoát khỏi anh. - Tôi cười lớn, máu từ môi đang trào ra.

- Hừ e...chết tiệt chết à? Em dám chống đối lại tôi.

Dường như Hàn Phong thật sự rất tức giận tay nắm chặt lại thành đệm hướng vào mặt tôi mà đâm thẳng vào nỗi sợ hãi khiến tôi nhắm tịt mắt lại. Một lúc lâu sau không cảm nhận được gì tôi từ từ mở mắt ra, khuôn mặt tím tái đang nhìn về tôi tức giận không thôi ánh mắt đỏ ngầu có vài nét đau đớn. Tôi nhìn đôi đồng tử màu đen của hắn, tất cả chỉ có sự lạnh lùng của tôi.

Quá tức giận Hàn Phong chỉ còn cách đâm thẳng nắm đệm ấy vào vô lăng, bàn tay lập tức hiện lên màu đỏ.

Brừm. Hắn như đã điên loạn không ngừng đạp ga khiến chiếc xe lao đi trong gió mặc kệ những lời nói gào hét của tôi hắn vốn dĩ không để lọt vào tai. Chẳng mấy chốc chiếc xe đã dừng lại trong khuôn viên của tòa thành. Không nói năng gì hắn lại một lần nữa bá đạo mà vác tôi trên vai sải bước lên phòng rồi kẻ đó ném tôi lên trên chiếc giường.

- Em muốn tôi buông tha cho em? Tôi nói cho em biết thứ mà Hàn Phong này muốn thì tuyệt đối sẽ đạt được cho dù phải dùng bất cứ giá nào. - Hàn Phong đóng sầm cửa lại, lạnh lùng tuyên bố, ánh mắt đục ngầu tức giận nhìn chằm chằm vào tôi.

- Tôi nhìn hắn khinh khi không nói lời nào.

- Sao? Không nói được gì à, nếu em ngoan ngoãn tôi nhất định sẽ không phải nhốt em ở nơi này. - Hàn Phong mỉm cười. Nụ cười này so với khi hắn tức giận còn ghê gớm hơn là biểu cảm của sự tức giận.

Khoan đã, tôi không nghe lầm chưa là hắn nói muốn nhốt tôi sao? Tôi trợn to đôi mắt nhìn vào hắn đầy tức giận.

- Nhốt? Ai cho anh nhốt tôi hả?

Hắn vẫn giữ thái độ như vậy nhưng lúc này đã từng bước tiến lại phái tôi ánh mắt gian tuân.

- Là tôi tự mình quyết định

Tôi theo lẽ thường lùi về phái sau hai tay vớ lấy chiếc gối ôm vào trong lòng nhìn Hàn Phong đầy sự cảnh giác.

- Anh...anh muốn làm gì?

Hàn Phong nhếch môi hai tay dứt vào túi quần thong thả đi từng bước dài đến chỗ tôi.

Tôi vẫn cố lùi lại cho đến khi cả người ép sát vào góc tường, xoay mặt lại là khuôn mặt của Hàn Phong. Tôi đưa chiếc gối cao lên chắn ngang tầm nhìn của hắn, sợ hãi nói:

- Anh ...muốn ...gì?

Hàn Phong cười to thành tiếng nhấc cánh tay gạt chiếc gối của tôi ra xa, cuối cùng gương mặt hắn đã kề sát vào tôi dường như mỗi một nhịp thở, mỗi một nhịp tim tôi đều có thể nghe ra.

Hàn Phong nhếch môi đưa tay chống vào tường từ từ áp sát vào tôi cho đến khi hai chiếc mũi cuối cùng cũng chạm vào nhau. Tôi nhìn Hàn Phong tỏ vẻ nghi hoặc vội vã xô đưa tay đẩy hắn ra nhưng đã quên mất một điều. Sức lực của tôi căn bản là không bằng hắn. Tình huống của ôi trong lúc này có thể ví như một chú cừu non đã nằm gọn trong móng vuốt sắc nhọn của cáo già tinh ranh. Tôi hoảng sợ nhắm tịt mắt lại

cho đến khi bị chính hấn xơi tái nhưng lát sau quanh mũi tôi đều không cò hương thơm nam tính ngay cả đầu mũi cũng không hề chạm nhau . Xung quanh đều vang lên tiếng nói lạnh lùng kèm theo giogn5 cười như ác quỷ của hấn:

- Đừng nghĩ đến chuyện được tôi buông tha, tôi nói cho em biết sẽ không bao giờ em thoát khỏi tôi...

Zing Blog

47. Chương 43: Lạnh Lùng Đến Tàn Nhẫn

Tôi cảm thấy thật hoảng sợ vội vã nhìn quanh khắp phòng nhưng tất cả chỉ còn lại tiếng cười ma mị đầy ghê rợn phát ra. Tôi xoay khắp nơi cho đến khi đầu óc trở nên đau muốn nổ tung, hai tay vội vàng che lấy đôi tai, mắt nhắm chặt, lảo đảo ngã trên chiếc giường. Đột nhiên trong đầu tôi ồng lên tiếng kê u của một ai đó đầy thê thảm, chớp một cái hình ảnh ba tôi người đầy máu xuất hiện trước mắt tôi rồi đột nhiên biến mất, quanh tai tôi cứ vang vang một tiếng nói kích động của một người lạ mặt; hấn nói tôi phải giết chết Hàn phong , giết chết hấn để trả thù cho ba tôi. Tôi, tôi phải làm sao...

- Á Á Á. - Tôi hoảng sợ đến cùng cực, hai tay không ngừng vò lấy mái tóc khiến nó trở nên rối dử dội, khuôn mặt trắng đến mức khiến người khác phải hoảng sợ. Tôi chỉ còn biết ôm lấy thân mình nép vào một góc. Cứ mỗi lần kích động tiếng nói của người lạ mặt lại vang vào tai tôi khiến tôi vô cùng hoang mang.

- Sao vậy?

Cánh cửa mở tung ra. Vũ chạy ngay đến ôm lấy tôi vào lòng vỗ về nhẹ nhàng trấn an tôi.

- Không sao không sao có tôi rồi.

Tôi thấy được bảo vệ thì sự mạnh mẽ cuối cùng cũng tan biến tựa như bọt xà phòng vội ôm lấy người đó khóc nức lên. Từng giọt nước mắt rơi xuống cánh tay màu đồng sắt chắc, nếu ai nhìn thấy cảnh tượng này thì có lẽ...sẽ không thể đứng yên được đều là khiến lòng người nhói đau.

Giọt nước mắt trong suốt lại một lần nữa chảy từ khóe mắt xuống. Uyển Nhi vùi đầu vào vòm ngực của Vũ, tiếng khóc của cô không lớn, chỉ khẽ như một giai điệu tan thương được cất lên, không khỏi khiến người khác đau lòng

Vũ luôn tự hào là người rất cứng rắn nhưng nay mỗi lần nhìn thấy cô rơi lệ rớt cục lòng cũng như bức tường thành được công phá, cuối cùng tấm lòng được phủ nhiều lớp băng từ từ tan chảy...

Anh vẫn là không thể kiềm chế, nâng tay lên, ngón tay thô khê vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đầu ngón tay chạm vào một giọt nước mắt nóng tựa lửa thì lòng ngực đau như bị người nào đó đâm ột dao.

- Đừng khóc nữa.

Tôi lúc này đã trấn tĩnh được tâm tư vội vàng buông Vũ ra, ngược đôi mắt còn đẫm lệ về phía gương mặt của anh ghen ngào nói.

- Cảm ơn.

Vũ nhíu mày buông cánh tay ra khỏi người tôi nhẹ nhàng nói:

- Không cần khách sáo thế. Lúc này cô ...là làm sao vậy?

Tôi nhăn mày cái cảm giác hoảng sợ đó có lẽ tôi sẽ không thể quên, cảm giác lúc ấy thật sự hoang man nỗi đau đớn lẫn sự mất mát khiến toàn thân tôi một lần nữa run lên kịch liệt im lặng không trả lời câu hỏi của Vũ.

Thấy người tôi đang phát run Vũ vội vàng ôm tôi vào lòng thấp giọng hỏi;

- Không sao chứ?

Tôi nằm trong lòng ngực anh cảm thấy rất an toàn. Bờ ngực của vũ hoàn toàn không cho tôi cảm nhận như khi dựa vào bờ ngực của Hàn Phong có một sự khác biệt rõ rệt. Vũ cho tôi cảm nhận được một cảm giác của gia đình tựa như tình cảm của anh trai đối với em gái còn bên cạnh Hàn phong tôi cảm thấy rất dễ chịu rất vui vẻ có cảm giác rất yên tâm.

- Hai người đang làm trò gì vậy? - Hàn Phong dựa người vào cửa nhếch môi cười khinh bỉ,

Nghe thấy tiếng nói của hần Vũ vội vàng buông tôi ra chỉnh lại chiếc áo sơ mi đứng lên giải thích:

- Anh đừng hiểu lầm , không có gì đâu.

Tôi cảm thấy trong lòng dâng trào cơn tức giận, khuôn mặt nóng lên. Tại sao hần có thể đi cùng người khác còn tôi thì không chứ? Với ý nghĩ đó tôi kéo lấy tay Vũ lay mạnh:

- Anh không cần giải thích với hần.

Hàn Phong nghe thấy vậy thì nhúu đi đôi mày, gương mặt đã có nét chuyển hóa rõ rệt.

- Em hừ đồ đê tiện.

Gương mặt chuyển từ màu đỏ sang màu tím tái, tôi nắm chặt hai tay tức giận nói:

- Đê tiện? Từ này vốn dĩ thích hợp hơn cho anh đấy đồ khốn.

Hàn Phong tức giận vung tay tát lên mặt tôi một cái, gương mặt trắng trẻo giờ đây đã hần lên năm ngón tay rõ rệt đủ thấy cái tát này mạnh đến mức độ nào. Hàn Phong nhếch môi nói:

- Tôi nói cho em biết tôi vốn không thích đánh phụ nữ nhưng em nên biết rằng....Sức chịu đựng của con người có giới hạn.

Hàn Phong quay sang Vũ lạnh lùng đe dọa.

- Cậu mà thả cô ấy ra thì đem xác đến gặp tôi. Nghe rõ chưa?

- Tôi biết. - Vũ nhúu mày, bàn tay nắm chặt lại.

- Em đừng hòng nghĩ đến việc trốn thoát căn bản là không thể đừng mơ mộng. - Trước khi đóng cửa Hàn Phong còn ném cho tôi một nụ cười khinh khỉnh.

- Tôi sẽ trốn thoát tôi nhất định sẽ thoát khỏi anh đồ khốn. - Tôi còn hét với theo sau hần tâm trạng trở nên rối bời những giọt nước mắt vô thức tuôn rơi lã chã.

Vũ nhìn gương mặt sưng đỏ của cô thì lòng đau thắt lại , sao Hàn Phong lại có thể ra tay mà không một chút lưu tình như thế chứ? Cách yêu của hần cũng thật là, càng yêu lại càng giày vò tâm tư đối phương. Vũ nhìn cô chăm chăm, nâng tay chạm vào bên má sưng đỏ lập tức nghe tiếng kêu nho nhỏ vang lên.

- Không sao chứ?

Đau, là đau lắm nhưng tôi vẫn chỉ lắc nhẹ đầu không nói gì cắn răng nuốt nước mắt vào trong đưa tay quệt đi những dòng nước mắt quyết định sẽ không rơi nước mắt vì hần nữa chỉ lần này, lần này thôi.

- Để tôi xoa thuốc cho cô. - Vũ nhẹ nhàng xoa lên má tôi, mỉm cười dịu dàng.

- Không cần đâu, đau thế này sẽ giúp lí trí của tôi được thức tỉnh. - Tôi gạt bàn tay Vũ ra nhắm mắt cười khổ. Đúng thế, đau ở đây để tôi cảm nhận được sự lạnh lùng của hần đừng ngu ngốc mà đi trao tình yêu thương

- Vây... Thôi được. Cô đừng buồn nữa Hàn Phong là vậy cô đừng giận anh ấy. - Bàn tay của Vũ bị gạt ra trong nhất thời còn đặt ở giữa không trung chưa kịp thu về.

- Tôi tại vì sao lại phải buồn hần, người không tim không phổi như hần không đáng để tôi đặt hết tâm tư. - Tôi nhếch môi mỉm cười khinh bỉ, trên má còn vương lại nỗi đau, tôi nâng tay lên nhẹ nhàng xoa xoa quả thật là đau thật đấy.

- Cô đừng nói vậy Hàn Phong không phải là loại người đó đâu.

- Vậy sao? Anh không cần phải giải thích hộ hần, trong mắt tôi hần là người như vậy. - Tôi chỉ mỉm cười.
- Vậy tôi không làm phiền cô nữa nghỉ ngơi cho tốt nhé. - Vũ mỉm cười cất bước ra ngoài.

Trong thư phòng....

- Vũ , cậu đã điều tra được chiếc chìa khóa vàng chưa? - Hàn Phong ngồi cạnh cửa sổ, rít lấy một hơi thuốc.
- Tôi đã nhìn rất rõ trên chiếc chìa khóa đó không có điểm gì đặc biệt để gợi ý nơi mà chúng ta cần tìm. - Vũ đứng cạnh Hàn Phong nghiêm nghị nói.

Hần lấy ra chiếc chìa khóa trên bàn đưa lên ngắm nghía xem có gì khác thường hay là không. Đôi mắt ưng tỉ mỉ quan sát từng chi tiết đến hoa văn của chiếc chìa khóa này, nhúu mày khi nhìn thấy một chi tiết lạ.

- Vũ cậu qua đây xem cái này.

- Sao anh Phong? - Vũ vội vàng đi đến

Hàn Phong chỉ vào hình điêu khắc của con rồng, một bên mắt đã bị mất liền cảm thấy lạ.

- Cậu nhìn xem con rồng này sao lại thiếu đi một con mắt? Con mắt được làm bằng kim cương màu đỏ hiện giờ đang ở đâu? Nếu tôi đoán không lầm thì chắc chắn đây là mấu chốt để tìm ra sự việc.

- Chắc là vậy rồi. Nhưng một viên kim cương nhỏ như thế này thì có thể đặt ở đâu? - Vũ cảm thấy thắc mắc liền nhúu mày đưa ra lời nghi vấn.

Thay vì trả lời câu hỏi của Vũ Hàn Phong lại hỏi ngược lại anh. Trên tay xoay xoay chiếc chìa khóa bằng vàng.

- Vậy nếu như một món đồ nhỏ thật nhỏ và rất quan trọng thì cậu sẽ có thể giấu được ở đâu?

Vũ tỏ ra khó hiểu nhưng lập tức hiểu ra vấn đề.

- Tôi nhất định sẽ cất kỹ trong một ngăn tủ bí mật hay đại loại là một nơi nào chỉ có tôi biết.

Hàn Phong vất chéo chân nhướn người vỗ vào vai Vũ.

- Rất tốt tìm đi.

- Được rồi, tôi lập tức đi ngay. - Vũ cúi đầu cung kính rời khỏi phòng

48. Chương 44: Chỉ Là Một Món Đồ Chơi Thú Vị

Bóng tối phủ đầy, những chấm nhỏ trên bầu trời tỏa ánh sáng lấp lánh. Ánh trăng dịu nhẹ lặng lẽ rót xuống, xuyên thấu qua từng dải mây mỏng manh, chậm chậm phảng phất qua đường cửa sổ vào trong phòng ngủ, một màu bàng bạc thoát ẩn thoát hiện, nhẹ nhàng phủ lấy cô gái nhỏ đang ngủ say...

Ngón tay thon dài của người đàn ông khẽ vuốt trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, trên đôi mày đậm như tranh vẽ, mũi nhỏ đang thở nhẹ nhàng, hàng mi thật dài, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng...

- Nếu như hôm nay em không làm tôi tức giận thì sự thật đã chẳng phải chịu lấy cái tát tai này. - Giọng nói thì thầm vang lên rất nhỏ, tuy thế vẫn thể hiện được sự lạnh lùng uy nghiêm của Hàn Phong.

Trả lời hần chỉ là tiếng gió nhẹ thổi vi vu trong màn đêm tĩnh mịch. Hàn Phong đã sớm biết cô không thể nói được gì và đây cũng là điều mà hần muốn. Ngón tay dài vẽ một đường trên gương mặt non nớt, từ vàng trán cao tiến thẳng đến xương quai xanh nhẹ nhàng vuốt ve. Ánh mắt thẳng trầm phủ xuống gương mặt nhỏ nhắn tiện tay gạt nhẹ mấy sợi tóc trên gò má sưng tấy lên.

- Tôi biết là mình đã sai nhưng em... sao em có thể cư xử với tôi như thế? Tôi và cô ấy vốn dĩ không có gì chỉ tại em muốn rời khỏi tôi nên tôi càng muốn giữ em lại. - Hàn Phong xoa lên một bên má đang ửng đỏ, ngửi điệu lúc trầm lúc bổng tạo cho người khác một sự thoải mái nhưng vẫn rất lạnh cảm giác vừa uống một cốc nước nóng thật nóng rồi lại chạm phải hương vị của kem là rất lạnh khiến toàn thân phải ê buốt.

Giờ khắc này, dáng vẻ ngủ say của cô đẹp đến không thể tưởng tượng được. Ánh trăng thanh khiết khiến khuôn mặt nhỏ nhắn mịn như ngọc được mài dũa kĩ càng của cô càng thêm đẹp mê hồn. Da thịt trắng hồng, hai hàng lông mày không quá dày như hình lá liễu tinh tế, toàn bộ khuôn mặt đều diễm lệ, yêu kiều thật khiến hần càng ngẩn lại càng thêm yêu.

Ly sữa và bữa ăn vẫn còn trên bàn đã đủ để hiểu ra lời tuyên chiến ngầm cô dành cho hần, trong lúc ngủ say như thế này lại thiếu vẻ lạnh lẽo trong đôi đồng tử xinh đẹp, cơn tức giận như sáng hôm nay thật khiến cho hần thư thả tâm tình. Nhìn cô như con mèo nhỏ xù lông giận dữ mà muốn thoát khỏi hần làm Hàn Phong không tìm được cái nhíu mày. Giờ khắc này cô là đẹp đến như vậy, an phận như vậy thật là khiến hần an tâm, không nỡ mà đánh thức hỏi tội.

Nhìn cô chằm chằm một lát chợt đôi mắt ửng khê nheo lại, những ngón tay thon dài chạm vào vết sưng trong lòng hần phỉếm đau. Không vội vàng mà từ tốn đứng dậy đi đến mở ngăn tủ lấy ra một tuýt thuốc mỡ.

- Nha đầu này thật là khiến người khác phải lo lắng.

Hàn Phong lấy một ít thuốc xoa nhẹ lên bên má mềm mại, bàn tay thô ráp của hần khi chạm vào má cô đã khiến cô thức giấc mà hần không hề hay biết

Tôi không mở mắt giả vờ vẫn trong cơn ngủ say hai mắt vẫn nhắm im lìm chỉ có lòng bàn tay nhẹ nhàng nắm lại. Mỗi một động tác của hần rất nhẹ, nhẹ đến mức khiến tôi có cảm giác như có lại như không. Một nỗi đau sâu thẳm trong tim của tôi lại được sự dịu dàng này của hần làm cho thức tỉnh không ngừng hoành hành trong cơ thể tôi khiến ối một nơi đều đau quặng, cả người bắt giác co rút lại.

Bóng đêm bao phủ, ánh trăng mờ ảo, hết thấy đều thật yên tĩnh đến lạ lùng. Đèn tường tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu, cùng với ánh trăng ngoài cửa sổ nhẹ nhàng tràn xuống, hòa hợp cùng với bóng đêm hoàn mỹ. Vạn vật chợt hóa thành hư hư ảo ảo.

Trên chiếc giường rộng lớn như vậy cô nằm co ro lại, màu bàng bạc của ánh trăng phủ một lớp lên thân người của cô, lan tràn, nhẹ nhàng hôn xuống mái tóc dài óng mượt. Da thịt cô như tỏa ra một hương thơm không khỏi khiến Hàn Phong như say mê chìm đắm. Cái mũi nhỏ nhắn khê đưa ra những hơi thở ấm áp, bao quanh cả bầu không khí tĩnh lặng.

- Uyển Nhi, em có biết không tôi không hề muốn làm em tổn thương chỉ muốn toàn tâm toàn ý mà chăm sóc cho em, nhưng em đã không hiểu được tôi.

Tôi cắn chặt môi, tay nắm lại giả vờ xoay mặt vào tường hòng che đi những giọt nước mắt còn sót lại trên gương mặt thanh tú.

- Em tỉnh rồi sao?

Tôi không đáp giả vờ im lặng nhưng không hiểu tại vì sao nước mắt cứ như cơn bão lớn muốn ngừng mà chỉ còn sự bất lực. Tôi cắn răng, tay kéo chiếc chăn đắp đến ngang ngực nắm chặt lại trước sau vẫn không hề thoát ra một tiếng kêu.

- Tỉnh rồi thì không cần giả vờ như thế! - Hàn Phong bước đến kéo chiếc chăn ra khỏi người tôi chỉ bằng một động tác đều đã khiến nó rơi xuống dưới chân hần. Tôi cắn môi, nước mắt tuôn rơi lã chã thét lên.

- Để tôi yên, anh ra ngoài đi.

Hàn Phong không nói năng gì chỉ ôm tôi vào lòng, lòng bàn tay to lớn đặt lên lưng tôi vuốt ve an ủi. Tôi không hiểu thực không hiểu hần làm như thế có lợi ích gì. Vừa dấm vừa xoa sao? Tôi vốn dĩ không cần hần, có hay không cũng được, tôi lập tức đẩy Hàn Phong ra, lực rất lớn khiến hần hơi mất đà nhưng không ngã được. Hàn Phong nhếch môi đứng nguyên vị trí trí đó.

- Trò chơi này không vui nữa rồi, dù sao thì anh cũng đã có người mới anh buông tha cho tôi đi. - Tôi quệt đi dòng nước mắt đang chảy dài trên gương mặt, bắt lực nói.

Hàn Phong mỉm cười đi đến cạnh chỗ tôi quệt dòng nước mắt trên gương mặt nhỏ nhắn. Gương mặt tôi rất nhỏ chỉ cần một cái quệt của hắn đã lau đi một nửa gương mặt đang chìm trong nước mắt, mỉm cười đắc ý.

- Em nhìn xem đây là gì? Đây là nước mắt của em, là do em khóc vì tôi.

Tôi câm lặng, trong nhất thời không biết nên nói gì. Phải là nước mắt tôi rơi vì hắn nhưng nó không đáng, hắn không xứng để tôi phải làm như vậy.

- Tôi nói cho anh biết, đó là do tôi ngu ngốc còn giờ đây thì không còn nữa đâu. Tôi sẽ quên đi anh, anh hãy xóa hết kí ức đó đi. Kể cả chuyện tôi đã từng yêu anh hãy xóa hết mọi thứ đi.

Hàn Phong nghe tôi nói thế thì mi tâm nhú lại, hai tay nắm chặt lấy vai tôi như muốn khiến chúng nát vụn. Gần từng chữ.

- Quên à? Không bao giờ, em nói cái đó là ngu ngốc sao, em muốn quên sao? Nhưng không thể tôi không cho phép em quên tôi, không cho phép.

- Anh lấy quyền gì để cấm cản tôi, đây là con người của tôi anh đừng hòng mà điều khiển. Anh có thể giữ lấy thể xác tôi nhưng trái tim tôi mãi mãi anh cũng đừng mơ mộng mà có được nó. Giờ đây nơi này sẽ không còn đập vì anh nữa, anh hãy mau chóng biến khỏi cuộc sống của tôi. - Tôi giằng tay hắn ra nhưng với sức tôi thì không đủ chỉ còn biết cào vào nó khiến máu rướm ra, hét lên trong đau đớn.

- Không sao cả, chỉ cần giữ được thể xác của em thôi là được. Em muốn xem như hai ta là người lạ, cũng được thôi rất đơn giản nhưng em hãy chờ xem tôi sẽ giày vò em, tôi phải khiến em sợ hãi run rẩy dưới chân mà cầu xin tôi tha thứ. - Hàn Phong hét lên, ánh mắt màu đen đậm đã chuyển thành màu đỏ, đỏ ngầu thể hiện sự tức giận đến cùng cực.

- Giày vò tôi, anh nghĩ anh có thể làm được sao? Muốn tôi van xin anh, trừ phi tôi chết. - Tôi không hét lên, ngữ khí trầm thấp nhưng đủ lạnh lẽo để hắn hiểu sự tức giận của tôi, ánh mắt chứa đầy những tia oán hận nhìn chằm chằm vào đôi mắt hắn.

- Em nghĩ tôi không thể hay sao?

Hàn Phong thì thầm vào tai khiến tôi đột nhiên ớn lạnh. Hắn cúi đầu hôn lên môi tôi, không, đây vốn không phải là hôn mà là một sự giày vò đích xác là vậy. Hắn kiêu ngạo mà cắn lấy môi tôi, từng chút một xông vào khoang miệng nhưng dù có thế nào đi nữa tôi cũng không hề rảnh nhất quyết cắn chặt lại. Tôi trông thấy cái nhếch môi của hắn, lập tức một bàn tay to lớn vuốt ve cái cổ trắng nõn của tôi khiến toàn thân cảm thấy nhột nhột, một luồng không khí nóng ẩm bao quanh gương mặt. Trong tôi đột nhiên khó chịu cảm giác này như là thiếu đi không khí nhưng nhất quyết không hề rảnh. Lại một nụ cười nhếch mép, bàn tay thô ráp từ từ di chuyển xuống phía dưới, ngay lập tức tôi biết hắn muốn làm gì, tôi đưa tay nắm cổ tay hắn lại hét lên đẩy hắn ra. Nhưng quên mất một điều... hắn chỉ lạ dụ hoặc tôi khiến tôi hé răng và hắn đã thành công xâm nhập.

Hàn Phong sau khi đưa chiếc lưỡi ma mãnh vào khoang miệng tôi thì không ngừng hoành hành ngang dọc. KHấp khoang miệng không có nơi nào là không có chiếc lưỡi của hắn không dây vào kiểu như... từng chút một thiêu đốt lí trí tôi...

Hai cánh tay to lớn vòng ra phía sau ép sát người tôi vào hắn. Có cảm giác không an toàn tôi lập tức đẩy hắn ra nhưng vẫn là không được gì, ý thức được hắn đang muốn gì thì tôi nhanh chóng cắn vào môi hắn. Cảm giác mùi máu đang thấm vào vào từng ngóc ngách, xộc thẳng lên mũi khiến tôi ho sặc sụa dùng hết sức đẩy Hàn Phong ra.

- Khụ khụ Khụ khụ.

Hàn Phong lau vệt máu ở trên môi mỉm cười lạnh lùng, tuyên bố.

- Em muốn chết nhưng không được đâu, tôi sẽ từ từ mà giày vò em. Tôi phải cho em cảm thấy sống không bằng chết.

- Hàn Phong tôi không hiểu tại vì sao anh phải làm thế đối với tôi. Tôi căn bản là không muốn hận anh nhưng có lẽ... càng ngày anh càng khiến tôi cảm thấy ghê tởm con người của anh. - Tôi trợn to mắt nhìn Hàn Phong

Hắn chỉ cười nhếch một bên môi.

- Ghê tởm? Nếu đã là vậy thì không cần đối xử tốt với em.

- Tại sao lại không buông tha cho tôi chứ?

Hàn Phong cười lớn thành tiếng, tiếng cười ma quỷ vang vọng khắp căn phòng yên tĩnh.

- Bởi vì tôi phát hiện ra chơi đùa em rất thú vị. Cảm giác thấy em sợ hãi thật khiến tôi dễ chịu, thỏa mãn. Một món đồ chơi thú vị như thế không nở nào tôi lại đem vứt.

Tôi như không tin vào chính tai mình. Thì ra đối với hắn tôi chỉ là một món đồ chơi không hơn không kém. Vậy ra tôi đã ảo tưởng, ảo tưởng sẽ thay đổi hắn bằng chính sự thành tâm của mình như quên mất rằng "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời". Thì ra bấy lâu nay đều là do tôi tự chìm đắm trong cái lối tư duy xuẩn ngốc của mình.

49. Chương 45: Giày Vò

Nước mắt một lần nữa lại tuôn rơi vì con người xấu xa như hắn, tôi không thể đếm được đây là lần thứ bao nhiêu tôi khóc vì hắn rồi, dù cố gắng để quên hắn đi nhưng đều là không thể. Bây giờ tôi cũng không hiểu được tôi hận hắn là bao nhiêu, có lẽ yêu bao nhiêu thì bấy nhiêu hận. Tôi ngồi trên chiếc giường rộng lớn, hai tay nắm chặt lại nước mắt cứ mãi rơi ướt đầm khuôn mặt tôi và một khoảng nệm.

Tại vì sao hắn lại giày vò tôi? Tại vì sao cứ phải làm cho tôi đau đớn?

Căn bản là hắn đã sai nhưng sao người sai lại là tôi? Không phải, con người Hàn Phong đều vốn như thế tự cao tự đại ngông cuồng ngạo mạn, hắn muốn ai cũng phải nghe theo hắn không được nghịch ý hắn.

Tôi chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mới lạ, bây giờ Thiên Băng đã trở về, người bên cạnh hắn chắc chắn sẽ là cô ta.

Mới sáng sớm tôi đã một mình ngồi bên cạnh khung cửa sổ. Bây giờ đã bước sang đông. tiết trời ngày càng giá lạnh, ngồi ở góc độ này tôi có thể nhìn rõ làn sương mờ ảo đang vây quanh khu vườn. Nếu như tình yêu của tôi dành cho hắn được như làn sương mờ phủ kín thì tốt biết mấy, vậy thì từ từ xóa nhòa trong trí nhớ của tôi.

Từ sau đêm hôm ấy tôi không thấy Hàn Phong đến đây nữa, có chút nhớ mong lại có chút buồn phiền. Để giết thời gian tôi đã đọc tất cả những quyển tiểu thuyết đến mức thuộc cả nội dung lẫn từng chữ trong đó nhưng vẫn là chán ghét đến như vậy. Hôm nay tình cờ tôi tìm được một cuốn dạy đàn dương cầm đã sờn cũ liền cảm thấy mới mẻ mà cầm lên xem.

Cánh cửa bật mở, thân hình cao lớn của Hàn Phong ung dung bước vào hai tay đút vào túi quần thông thả đi đến chỗ tôi.

- Đang làm gì?

Tôi không trả lời hắn chỉ chăm chăm vào cuốn sách dạy dương cầm, căn phòng trong phút chốc trở nên yên tĩnh.

- Hừ.

Hàn Phong hừ lạnh đi đến giật lấy quyển sách dạy đàn từ tay tôi rồi nhìn vào trong.

Đôi mắt ửng hơi nheo lại, khóe miệng đột nhiên giãn ra hiện lên ý cười rõ rệt.

- Muốn học?

Tôi không nói gì, nhúu mày tỏ ý tức giận xoay mặt vào trong tường. Hắn còn đến đây để làm gì nữa? Lại muốn giày vò tôi sao? Tôi theo bản năng hoảng sợ mà co người lại hai tay không ngừng vò vào nhau, ánh mắt to tròn rong khoảng khắc chỉ còn lại sự lạnh lùng đau đớn.

Thấy tôi không trả lời Hàn Phong cất tiếng.

- Vậy được tôi xé.

Nghe được tiếng hắn tôi vội xoay người lại đối diện trước mặt hắn, Hàn Phong lật ra từng trang giấy màu hoen vàng rồi từ tốn nói:

- Có muốn học hay không?

Tôi im lặng không đáp, nhìn hắn một lúc rồi gật nhẹ đầu, hai bàn tay hơi lo sợ đan vào nhau.

Hàn Phong nhìn quanh căn phòng một lúc rồi đôi mắt ửng dừng lại trước những món thức ăn trên bàn. Rồi đảo mắt sang tôi cất tiếng nói:

- Xem nào... Hiện giờ chưa thể học được rồi.

Tôi ngược gương mặt lên nhìn hắn, đôi mắt trầm buồn không còn vẻ vô tư như ngày nào, da thịt đã trở nên xanh xao vì không cung cấp đủ chất dinh dưỡng. Cái miệng nhỏ nhắn trở nên tím tái lại trông thật đáng thương.

Hàn Phong nhìn dáng vẻ tiều tụy của cô mà trong lòng phỉếm đau, tay chỉ vào thức ăn trên bàn, lạnh lùng ra lệnh:

- Ăn hết những thứ này.

Tôi nghiêng đầu nhìn theo tay hắn chỉ rồi quay trở về vị trí cũ lắc đầu nói nhỏ:

- Không cần.

Tiếng của cô rất nhỏ khiến hắn liên tưởng đến tiếng nước chảy róc rách nhẹ nhàng rót vào sâu trong thâm tâm. Sức của cô sao lại yếu đến như vậy, chắc là cứng đầu không chịu ăn rồi. Cô dám không nghe lời hắn, không chịu ăn uống để chống lại hắn sao. Hàn Phong nhúu mày nhìn lại thân thể cô rồi lạnh lùng nói:

- Chắc chắn là không ăn phải hay không?

Tôi nhìn gương mặt đang từ từ tức giận của hắn hơi hoảng sợ nhưng vẫn gật mạnh đầu.

Nhận thấy cái gật đầu ương ngạnh của cô hắn tức giận nói:

- Được. Người đâu?

Một vệ sĩ lập tức bước vào nghiêm nghị hỏi:

- Ngài có gì sai bảo?

- Nói với người hầu sau này không cần phải đem cơm hay nước uống đến cho cô ta nữa. - Hàn Phong không nhìn tên vệ sĩ kia mà liếc nhìn tôi giận dữ, lạnh lùng tuyên bố.

- Tôi đã biết. - Nói rồi người vệ sĩ đó đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ, cánh cửa lại khép vào, trong căn phòng nhất thời trở nên yên tĩnh.

- Đó là do sự lựa chọn của em, em muốn tuyệt thực. Được, tôi sẽ chờ xem em tuyệt thực được bao lâu.

Hàn Phong nói rồi nhếch môi bước đi, dáng vẻ kiêu ngạo không chút xót xa ngoảnh đầu lại khiến tâm can tôi trở nên đau đớn hơn bao giờ hết. Tôi vốn nghĩ hắn sẽ hối hận hay đại loại gì đó nhưng không.... Ngay cả một câu cũng không có chỉ lạnh lùng tuyên bố xem tôi sẽ tuyệt thực được bao lâu.

Tôi cắn chặt môi đến nỗi bật cả máu hai tay nắm chặt thành hình quả đấm thân thể trở nên hệt không. Nước mắt lại rơi, nó lại rơi rồi. Tôi không muốn hệt sự không muốn nhưng không kiềm chế được, nỗi bức tức và sự đau đến khôn nguôi tuôn trào lên như cơn thủy triều lớn rồi vỡ tràn ra ngoài như nước phá vỡ đê.

Tôi quệt đi dòng nước mắt, tự khuyên nhủ mình phải thật sự cứng rắn không thể để Hàn Phong đắc ý khi thấy những giọt nước mắt của tôi. Tôi tức giận xô đổ hết đồ vật trên bàn, tiếng loảng xoảng nghe như tiếng vỡ vụn của trái tim tôi ...

Hàn Phong đột nhiên chạy đến, thật ra hẳn chưa đi định nán lại một lúc xem thể nào thì nghe tiếng loảng xoảng này, sợ cô có chuyện hẳn chạy ngay vào mà không cần suy nghĩ. Càng ngày hẳn càng thấy mình thật lạ, hành động không giống hẳn như trước đây... Ngay cả hẳn cũng không hiểu nổi mình đang suy nghĩ cái gì! Nhưng vào giờ phút này, đồng đồ bị cô làm cho nát vụn cả căn phòng trở nên hỗn độn hơn lúc ban đầu tình cảnh này khiến hẳn trở nên bức tức không còn lo cho cô như lúc ban đầu.

- Đang làm cái trò gì thế hả?

Tôi nhìn hẳn, lạnh lùng nói:

- Tôi không muốn ở nơi này nữa, đây vốn dĩ không phải nhà của tôi. Tôi cũng không muốn ở cùng với anh.

Hàn Phong nhíu mày. Đây không phải nhà cô sao, chỉ có hẳn nghĩ muốn cô ở nơi này cùng mình nhưng nghe những lời đó thốt ra từ miệng cô hẳn lại càng trở nên giận dữ.

- Đúng đáng ra cô không nên ở đây, con người như cô thì vốn không có tư cách sống ở đây, tôi sẽ chuyển phòng cho cô.

- Chuyển phòng... Anh muốn đưa tôi đi đâu? Tôi muốn về cùng mẹ. - Tôi thét lên giận dữ. Hẳn làm gì có tư cách để sai khiến tôi, tôi không phải là món đồ chơi của hẳn, không phải.

- Cô phải nghe lời tôi vì con rối như cô chỉ có thể làm theo những gì tôi sai khiến. - Hàn Phong nhếch môi, hai tay dứt vào túi quần thong thả bước đi.

Sau khi hẳn rời khỏi, có hai người vệ sĩ kéo tôi ra khỏi phóng, đưa tôi đến một cái nhà kho đầy mục nát ở phía sâu trong vườn hoa.

- Các người sao lại đưa tôi đến đây? Tôi không muốn, thả tôi ra. - Tôi liên tục vạy về cách tay muốn thoát ra khỏi người họ nhưng không được

Họ không nói gì chỉ im lặng đưa tôi vào trong và khóa cửa lại.

Tôi nhìn một lượt khắp nhà kho này, nó vừa đen vừa ẩm ướt chắc chắn sẽ có muỗi , chuột và những con vật ghê sợ khác.

Sao hẳn lại giẫy vò tôi như thế này? Không yêu tôi nhưng vẫn bắt buộc tôi ở bên cạnh là tại vì sao? Nhìn thấy tôi oằn mình trong đau đớn thì hẳn vui lắm à? Nhiều câu hỏi không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu tôi. Tôi đi đến chiếc giường ở đó, cảm giác ẩm ướt hôi thối xộc vào mũi tôi khiến tôi ho khan vài tiếng.

Ngồi trên nơi này, tất cả như là điện ngục đối với tôi. Nước mắt trào ra, nhưng lúc này không phải là vì hẳn. Tôi nhớ mẹ, tôi thấy thật thương xót cho chính bản thân mình, niềm đau khổ và nỗi tủi nhục khiến tôi co ro trên giường, hai tay tự ôm lấy bản thân mình.

Muỗi...muỗi nhiều quá, chúng cắn sừng hết làn da mỏng manh của tôi. cắn khắp thân thể tôi để lại nhiều đốm đỏ.

- Á. Nhện, Ối con gián. - Tôi hét toáng lên sợ hãi khiến tôi thụt lùi về sau hai tay mò mẫm trên chiếc giường. Sờ một chút tôi chạm thấy một vật rất mềm đầy lông lá quay đầu nhìn lại.

- Á chuột. - Tôi sợ hãi quá ngất liệm đi.

- Phong, sao lâu như vậy rồi anh mới đến tìm em? - Thiên Băng nũng nịu nói, đôi mắt sáng bừng lên.

- Xin lỗi em dạo này anh đang rất bận. - Hàn Phong mỉm cười nói xoa đầu Thiên Bằng khiến cô nàng rất sung sướng ngã đầu vào bờ vai của hắn.

- Phong, em yêu anh. - Thiên Bằng cọ đầu vào ngực hắn mỉm cười tỏa nắng.

- Ừm. - Hắn ừm nhẹ. Trong lòng hắn dâng lên một cảm xúc khó tả, rõ ràng trước đó là hắn rất yêu cô nhưng sao bây giờ... hắn cảm thấy đó là một sự phiền phức, một sự ràng buộc, trái tim hắn giờ đây lại nghĩ đến cô gái nhỏ nằm trong nhà kho mục nát tối tăm không biết cô ấy có xảy ra chuyện gì không.

Zing Blog

50. Chương 46: Bỏ Trốn

- Cô ấy sao rồi? - Người đàn ông cao lớn cất tiếng hỏi, giọng nói lạnh lùng vang lên trong màn đêm tĩnh mịch khiến người đối diện cảm thấy rét run.

- Thưa ngài cô chủ không sao cả chỉ là vừa mới ngủ. - Người vệ sĩ nói.

- Được rồi canh cho cẩn thận cô ấy mà bỏ trốn thì hiểu rồi chứ? - Hàn Phong nhướn mày, ánh mắt thẳng thừng nhìn thẳng vào người vệ sĩ khiến anh ta càng lạnh hơn trong cái mùa đông này.

Hàn Phong nói rồi mở cửa bước vào. Trước mặt hắn đều là một màu đen mù mịt, cảm giác hơi hám xộc lên mũi khiến hắn khẽ nhíu mày. Hai tay khoanh trước ngực thong thả bước đến cạnh chiếc giường nhỏ, hắn ngồi xuống chiếc ghế được đặt bên cạnh nhẹ nhàng nhìn cô gái nhỏ đang say giấc.

Ánh trăng sáng dịu dịu soi vào cơ thể bé nhỏ của cô phát ra thứ ánh sáng bàng bạc. Ở đây rất tối, tối đến mức xung quanh không nhìn thấy được gì, chỉ ở chiếc giường này mới thấy được ánh sáng do ánh trăng hắt lên khung cửa sổ, chiếc giường nổi bật trong một màn đêm tối thăm thẳm. Hàn Phong nhìn cô đang cuộn tròn hai tay ôm lấy thân mình ngay cả chân bông cũng không có mà trong lòng dâng lên một cảm giác lạ thường.

Sáng sớm ngày mai hắn phải đi công tác rồi có lẽ vài ngày tới không thể ở cạnh cô điều này khiến hắn không được vui, ngồi nhìn một lúc hắn mới đứng dậy đi ra ngoài, không mang cho cô thêm một tấm chăn vì hắn biết cô rất cứng đầu cho dù hắn có mang tới cô cũng sẽ vứt đi hoặc là không sử dụng, nếu đã là như thế thì còn mang đến để làm gì cứ cho cô chịu khổ vài ngày nhất định sẽ xin hắn tha thứ.

Ánh nắng ban mai len qua khe cửa sổ đi chậm chậm đến xoa nhẹ lên đôi má đỏ hồng của tôi, từng ánh nắng len lỏi vào mắt đánh thức tôi dậy chuẩn bị ột ngày mới, không biết ngày hôm nay tôi sẽ chịu những gì nữa đây.

Tôi dụi đôi mắt, gương mặt đỏ lên như người bị bệnh, trán cũng nóng hơn bình thường, có lẽ một đêm mùa đông lạnh giá đã khiến cho tôi bị cảm lạnh. Tôi không quan tâm nằm ngồi bên khung cửa sổ mục nát nhìn ra ngoài khu vườn. Bây giờ nếu có gì không vui tôi chỉ biết ngồi nhìn cảnh vật qua khung cửa sổ, đó cũng là một thói quen mà tôi không biết đã hình thành từ lúc nào.

- Dậy rồi sao? - Vũ đi đến cạnh tôi mỉm cười nói.

- Anh đến lúc nào vậy? - Tôi nghe có tiếng nói thì xoay người lại gượng cười nhìn anh ta. Vũ rất có khí khái của một người trưởng thành, rất nghiêm túc và đôi khi lạnh lùng rất giống với tính cách của Hàn Phong. Anh thường mặc âu phục và hầu như lúc nào cũng vậy tôi chỉ thấy anh ta mặc âu phục không thay đổi phong cách này nhưng tôi cảm thấy rất thích thú. Nhìn người đàn ông mặc âu phục chỉnh tề tôi thấy rõ sự chính chắn và thể hiện nét sang trọng.

- Vừa đến thôi. - Vũ nói.

- Sao tôi không biết nhỉ? - Tôi nhìn anh ta cười cười.

- Cô đang làm gì vậy?
 - À không. Tôi chỉ ngắm khu vườn thôi. - Tôi chỉ tay ra khung cửa sổ mỉm cười dịu dàng, hai mắt nhắm lại.
 - Vậy sao, có gì vui không? - Vũ nhìn theo hướng tôi chỉ rồi đi để ngồi cạnh tôi.
 - Có, anh nhìn xem khu vườn này vào đông thật sự rất đẹp.
 - Phải. - Vũ nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng hơn bao giờ hết gật nhẹ đầu.
 - Nó giống tâm trạng của tôi bây giờ. Anh thấy không nó đang chìm trong hơi sương và tâm trạng tôi cũng như thế, có một luồng sương mờ vậy quanh. Nhưng anh có biết nó khác biệt ở điểm nào không? - Tôi nhìn ra khu vườn, ánh mắt xa xăm rồi ngược mắt lên nhìn Vũ, đôi mắt đen mờ mịt nhìn vào đôi mắt cương nghị của anh khiến Vũ trở nên đau lòng.
 - Không.
- Tôi sớm đã biết câu trả lời của Vũ chỉ là thuận miệng hỏi thế thôi. Tôi cười buồn cất giọng nhỏ nhẹ như là đang than thở với chính mình.
- Khu vườn sau khi được sương bao phủ thì có thể khiến khu vườn chìm vào yên tĩnh, mờ mịt lẫn hư hư ảo ảo che đi sự nổi bật thường ngày của nó còn tôi...nỗi đau trong lòng tôi cho dù có che đi bao nhiêu thì trước sau vẫn là như vậy vẫn hiện rõ mồn một lên trong suy nghĩ của tôi.
 - Cô đừng suy nghĩ bi quan như thế.
- Vũ nhìn cô gái bé nhỏ đang gồng mình chịu những vết thương trong lòng thì phấp đau. Nụ cười hồn nhiên đau mất rồi để giờ đây chỉ còn lại sự gượng cười trên đôi môi. Cô không có lỗi, chỉ là cô đã yêu Hàn Phong quá nhiều. Giờ phút này anh đột nhiên không biết nên nói thế nào ngoài lời nói ấy, anh cảm thấy mình thật dư thừa cho dù có muốn như thế nào cũng không thể để cô có được hạnh phúc.
- Không phải đâu, là không ai quan tâm tôi, không ai chăm sóc tôi, không ai yêu thương tôi. Tôi chỉ có một mình, chỉ có một mình.
- Tôi đột nhiên bật khóc nức nở, khi nhìn thấy sự thông cảm và an ủi của Vũ thì cô như nhận được tình thương của một người anh trai, một người thân trong gia đình khiến nước mắt bỗng dưng rơi ra, không biết làm cách nào để dừng lại.
- Vũ nhìn người mà anh yêu thương đang đau khổ rơi từng giọt lệ thì không biết phải làm cách nào mà ôm chặt cô vào lòng. Khi chạm vào cô anh có cảm tưởng như mình là một người rất to lớn đối với cô, anh thấy cô thật sự rất nhỏ bé. Cô gái còn non nớt như vậy đã phải chịu nhiều vết thương lòng thật khiến anh cảm thấy không công bằng đối với cô bỗng dưng thốt ra lời nói.
- Yên tâm, đừng khóc tôi sẽ yêu thương cô mà.
- Lời mà Vũ thốt ra không những khiến cô im bật mà chính anh cũng như chết đứng. Anh vội vàng sửa lại.
- Ý của tôi là sẽ thương yêu cô như thương yêu một đứa em gái của mình.
 - Cảm ơn anh. - Tôi mỉm cười, trong lòng rúc rịch cũng ấm hơn. Sao đầu tôi lại đau như thế này? Trước mắt tôi bỗng nhòe đi, ngay cả Vũ mà tôi cũng không thể thấy rõ, từ từ mà bất tỉnh.
 - Uyên Nhi, Uyên Nhi.

Sao tôi lại ở đây? Đây là đâu, đâu của tôi...

Tôi ôm chặt cái đầu đau nhức, đôi mắt mệt mỏi không muốn mở lên nhưng cố căng ra để nhìn rõ mọi thứ. Cái bàn này, cái giường này ngay cả chiếc tủ này sao lại quen đến như thế?

- Đây.. đây chẳng phải là phòng của tôi sao?
- Phải đây là phòng của em. - Hàn Phong nhếch môi lạnh lùng nói.

- Chẳng phải anh đã chuyển cho tôi xuống cái nhà kho kia sao? Sao...sao bây giờ tôi lại ở nơi đây? - Tôi nhìn Hàn Phong nửa tin nửa ngờ.

Hàn Phong nhún vai thản nhiên nói:

- Sao em lại bệnh?

- Tôi không biết.

Hàn Phong hừ lạnh, đi đến chỗ của tôi rồi ngồi xuống.

- Còn không phải là bị cảm hay sao, lạnh thì phải bảo họ lấy chăn cho em đắp chứ.

Tôi nhìn Hàn Phong, thì thầm nói cho chỉ một mình tôi nghe.

- Tôi không muốn cầu xin anh.

- Em cũng cứng đầu nhỉ. Chịu lạnh cả một đêm

- Tại sao anh lại ở trong phòng của tôi?

- Không có gì, nghe Vũ nói em bị ốm nên tôi mới đến. - Hàn Phong nhúng chiếc khăn vào chậu nước nóng vắt cho khô rồi xếp lại thành hình chữ nhật đặt lên trên trán tôi.

- Anh cũng rảnh quá nhỉ, không có việc gì làm hay sao? - Tuy tôi không muốn nhìn thấy hân nhưng... khi gặp rồi thì cảm thấy có chút ấm áp.

- Lát nữa tôi sẽ đi. Em ăn cháo, uống hết li sữa này rồi mau ngủ đi. - Hàn Phong đưa một khay thức ăn đến cạnh tôi, ánh mắt bỗng trở nên dịu dàng gương mặt ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

- Tôi không muốn ăn. Tôi rất mệt anh ra ngoài đi. - Tôi xoay lưng lại với hân, kéo chăn trên mình.

Hàn Phong không nói gì chỉ xoay người tôi lại, gương mặt của hân đối diện với tôi đặt lại chiếc khăn đặt yên vị trên trán nhếch môi.

- Tôi chỉ là không muốn đồ chơi của mình bị bệnh, nếu mà bệnh thì sẽ không hành hạ được.

- Tôi là con người, không phải đồ chơi của anh biến đi. Biến cho khuất mắt tôi. - Tôi tức giận hét toáng lên, ánh mắt long lên sòng sọc chỉ tay về hướng cửa.

Hàn Phong xoay người thông thả bước đi.

Không thể được, tôi phải mau rời khỏi đây. nghĩ là làm tôi mở cửa chính thám tính tình hình nhưng có rất nhiều người canh gác không thể được. Lại đi xung quanh xem xét có thể trốn được theo cách nào... Đi qua đi lại cũng không được gì tôi mệt mỏi ngồi phịch xuống chiếc ghế.

À. phải rồi ban công, là ban công.

Tôi nhanh chóng ra ngoài xem thử.

Không có vệ sĩ. Rất tốt có thể trốn được rồi. Tôi nhanh chân chạy vào trong tủ. Ở đó tôi có cất một sợi dây thừng, thật may mắn là có thể sử dụng vào lúc này.

Tôi cột dây thật chắc chắn vào thành ban công từ tốn mà trèo xuống, ban công tầng hai cũng không phải là cao lắm nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn.

Bịch. Xong rồi, cuối cùng cũng thoát được rồi. Tạm biệt anh Hàn Phong sau này đường ai nấy đi, không ai nợ ai vĩnh biệt.

51. Chương 47: Kế Hoạch Thất Bại

Tôi nhìn dáo dác xung quanh, vệ sĩ có mặt ở khắp mọi nơi thật may mắn là tôi không bị họ phát hiện. Nhanh chóng trốn vào một bụi cây trong khu vườn tôi cố gắng tìm mọi cách để thoát khỏi nơi đây. Lúc này tôi đứng từ trên ban công nhìn xuống căn bản là không hề thấy có nhiều vệ sĩ đến như vậy, khắp nơi đều có mặt của bọn họ muốn trốn khỏi đây e rằng không phải là chuyện dễ dàng.

Tôi nhìn quanh một chút, tòa thành này không phải chỉ có một cánh cửa chính đó chứ?

Nếu thật là vậy thì làm sao mà thoát khỏi đây? Vệ sĩ đứng đông như vậy mà chỉ có tường...

- A. Phải rồi. Trèo tường.

Tôi xoay mặt vào bức tường cao gần hai mét mà khe nuốt nước bọt, trong lòng thầm than khổ, lại nhìn bộ đồ tôi đang mặc có lẽ phải thử một phen rồi.

Tôi bắt đầu bước lên bức tường, vừa bước được một chân lại vì quá nhiều dây leo quanh bức tường khiến tôi trượt chân mà ngã xuống đất. Đau, rất đau khiến tôi muốn ứa nước mắt nhưng nhất định tôi sẽ không bỏ cuộc. Tôi phải trở về gặp lại mẹ và đưa bà đi, phải thoát khỏi đây. Tôi muốn cho hần biết rằng tôi là con người, tôi không phải món đồ chơi của hần. Với ý nghĩ thế, tôi quyết tâm sẽ trèo lên, đáng lý ra là phải vượt qua được nhưng sự thật rất phũ phàng là cho dù có cố như thế nào thì người một mét rưỡi như tôi cũng thể bước lên được một bước chứ nói gì đến leo qua bức tường cao gần hai mét.

Vũ đứng từ phía sau nhìn cô đang quyết tâm trèo lên đó thì không khỏi bật cười. Không hiểu sao anh lại không muốn bắt cô trở về theo lệnh của Hàn Phong mà là muốn giúp cô trốn thoát khỏi nơi đây.

- Cô đang làm gì vậy?

Nghe có tiếng nói từ phía sau, tôi giật mình. Không phải chứ sao lại bị phát hiện rồi. Tôi hơi run run xoay lại phía sau, hai mắt nhắm nghiền chấp hai tay đến trước mặt giơ thành khăn.

- Xin tha cho tôi, đừng bắt tôi quay trở về nơi đó. Hãy giúp tôi.

Trên gương mặt nghiêm nghị hiện lên ý cười đậm, anh hắng giọng lạnh lùng nói.

- E hèm. Cô dám trốn thoát tôi nhất định sẽ bắt cô cho anh Phong xử lý.

Anh Phong? Sao mọi người đều gọi hần là ngài chỉ có duy nhất người này lại gọi một cách thân thiết đến như thế? Tôi ngước mắt lên, không chấp hai tay nữa hé nhỏ đôi mắt, thấy người trước mặt là Vũ thì cười thành tiếng.

- Vũ, anh làm tôi giật mình. Sao anh biết tôi ở đây?

Vũ nhìn nụ cười đã lâu không còn hiện trên gương mặt cô gái này thì anh lúc này tỏ ra rất vui, cất giọng trêu đùa.

- Tôi thấy có một con mèo đang cố trèo qua bức tường nên mới đến xem thử.

Con mèo? Trèo tường? Tôi lắc đầu, nhìn xung quanh. Lại thật đâu có con mèo nào đang trèo tường đâu chỉ có...

- Này, anh đang trêu tôi đấy à? - Tôi huých vào khuỷu tay anh ta, tỏ vẻ tức giận.

- Cô muốn trốn khỏi đây à? - Vũ cất giọng, gương mặt lấy lại nét cương nghị như bình thường.

Tôi nhìn Vũ một lúc, Ánh nắng ban mai đang lan tỏa trên người Vũ khiến tôi cảm thấy rất an tâm mà gạt đầu.

- Anh có thể giúp tôi không? Tôi không muốn ở cạnh hần nữa.

- Tại vì sao?

- Hần hoàn toàn không xem tôi là con người, từ trước đến giờ hần luôn xem tôi là một đồ vật để hần chơi đùa, trong khi tôi lại là toàn tâm toàn ý. Tôi không muốn nhìn thấy hần nữa. - Tôi nhìn Vũ, nụ cười trên môi đã tắt liệm thay vào đó là gương mặt buồn rầu, giọt lệ bất chợt rơi ra như một xâu chuỗi hạt bị đứt.

- Đừng khóc tôi sẽ giúp cô.

Vũ nâng bàn tay lên lau nhẹ gương mặt cô cố gắng để khiến làn da mỏng manh không bị đau, anh cười buồn. Anh biết nếu giúp Uyên Nhi trốn thoát thì mình sẽ là người phản bội Hàn Phong nhưng anh không còn sự lựa chọn khác. Nhìn người mà anh yêu thương phải đau khổ mà rơi lệ thì đối với anh càng đau gấp trăm lần, nếu được Vũ sẽ muốn là người thay cô gánh chịu tất cả. Anh vốn là một con người khô cằn nhưng nay

gặp cô thì cảm thấy không có gì hạnh phúc hơn thế nữa, cho dù.....chỉ là một mình đơn phương. Anh cam tâm tình nguyện để giúp đỡ cô, chỉ vì anh yêu cô, không thể nhìn thấy cô phải chịu tổn thương nữa. Có lẽ giúp cô trốn thoát có khi là sự giải thoát dành cho cô lẫn Hàn Phong.

- Thật sao? - Tôi ngạc nhiên nhìn Vũ. Nếu giúp tôi trốn thoát cũng là đồng nghĩa cho việc anh ta phản bội lại Hàn Phong, điều này sẽ khiến anh ta mất mạng bất cứ lúc nào.

- Thật. - Vũ gật đầu chắc nịch.

- Không cần làm vậy đâu tôi sợ rằng nếu Hàn Phong biết được sẽ không tha cho anh. - Tôi cười buồn nhìn Vũ. Dù rất muốn được trốn thoát nhưng tôi không thể làm liên lụy đến Vũ, làm vậy thật là ích kỷ.

- Ngốc. Hàn Phong sẽ không biết đâu, tôi không nói cô không nói thì ai mà biết.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì nữa đi thôi. - Vũ mỉm cười kéo tôi đi.

- Hai người định đi đâu? - Ngữ điệu trầm thấp vang lên, dù là vậy cũng đủ khiến người khác hoảng sợ rét run, mà tôi lại đang muốn trốn khỏi đây còn Vũ thì đang cố giúp tôi, tiếng bước chân từ từ đi đến và chủ nhân của giọng nói lạnh lùng lúc này....

52. Chương 48: Không Hề Sợ Hãi

Chủ nhân của giọng nói đó không ai khác là Hàn Phong. Không phải hắn đã đi công tác rồi hay sao? Sao bây giờ lại ở nơi đây?

- Sao ...sao anh lại ở đây? - Tôi lắp ba lắp bắp, hai chân bắt đầu đứng không vững run lên cầm cập.

Hàn Phong nhìn tôi hừ lạnh rồi lạnh lùng nhếch lên một bên môi.

- Nếu đi thì làm sao thấy được cảnh đặc sắc này, cũng thú vị quá nhỉ?

- Không liên quan đến Vũ, là do tôi tất cả là lỗi của tôi. - Tôi vội vàng lên tiếng. nếu để Hàn Phong hiểu lầm là Vũ dẫn tôi trốn thoát thì thật không biết hắn ta sẽ làm gì Vũ nữa đây.

- Hừm. Vương Lâm Vũ, tôi đã nói cậu như thế nào rồi hử, đây là lần thứ mấy cậu dám làm trái lại mệnh lệnh của tôi. - Hàn Phong nắm chặt tay lại, vì sức lực rất mạnh khiến các đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

Tôi nhận thấy đây là vấn đề rất nghiêm trọng, lập tức nắm lấy cánh tay của Hàn Phong vội vàng nói:

- Anh hãy tha cho anh ấy, tôi sẽ không tự ý bỏ đi nữa, cầu xin anh.

Ánh mắt Hàn Phong chuyển dời sang phía tôi nhìn tôi đầy khó hiểu, Gương mặt cương nghị trở nên lạnh lùng không một chút xúc cảm, ánh mắt tối lại, bàn tay càng nắm chặt hơn. Không phải tôi đã nói gì không nên nói chứ.

- Cầu xin? Em vì cậu ta mà cầu xin tôi...

- PHẢI, không liên quan đến anh ấy là tôi sai, người sai là tôi. - Tôi vội gật đầu, ý tứ trong câu nói của hắn tôi hoàn toàn không hiểu chỉ biết nếu không nhận ra là mình sai thì sẽ liên lụy đến Vũ mà tôi thì không muốn thế.

- Không liên quan đến cậu ta? - Hàn Phong nhướn mày hỏi lại.

- Phải, phải. Chúng ta về phòng thôi. - Tôi kéo cánh tay hắn đi, nếu còn để hắn ở đây e rằng không sớm thì muộn sẽ có chuyện thôi,

Hàn Phong vừa định bước đi cùng tôi thì nghe tiếng nói Vũ ở phía sau.

- Là do tôi dẫn Uyển Nhi bỏ trốn , muốn trách thì cứ trách tôi xin anh buông tha cho Uyển Nhi.

Hàn Phong đứng lại, gương mặt càng trở nên lạnh tanh xoay người lại phía Vũ. Nhếch môi nói.

- Buông tha. Không bao giờ có việc đó đâu

Vũ cất giọng trầm thấp lên tiếng,

- Xin ngài đừng làm cô ấy thêm đau lòng nữa, hãy trả tự do cho cô ấy.

Đôi mắt Hàn Phong đột nhiên nhú lại...

Cậu có biết mình đang nói gì không hả? - Tiếng nói khắc nghiệt vang lên, thậm chí còn mang theo vẻ lạnh lùng trước nay.

Vũ âm thầm thở dài, suy nghĩ một lúc lâu mới lấy hết dũng khí nói:

- Tôi biết rất rõ những gì mình đang làm, xin anh nghĩ lại đi.

- Tôi thích làm thế nào thì đến lượt cậu quyết hay sao? Giọng nói Hàn Phong đột nhiên cao vút lên, độ lạnh lẽo gần như có thể đóng băng người đối diện trong nháy mắt.

- Tôi, không phải có ý đó. Chỉ là ngài làm vậy chỉ càng làm Uyển Nhi đau thêm thôi, cô ấy vốn dĩ không có lỗi.

Trong mắt Hàn Phong lóe ra tia băng lạnh, sắc bén như lưỡi kiếm đâm thấu lòng người...

Hàn Phong ngẩng đầu, hai gò má lạnh lùng không có chút biểu cảm, lấy ra một điều thuốc, sâu trong làn khói đôi mắt kia cũng ánh lên vẻ nghi hoặc.

- Cậu thích cô ấy.

Phí Dạ thấy thế thì hơi chột dạ hắng giọng, nói một mạch,

- Tôi hoàn toàn không có chỉ thấy thương cho Uyển Nhi mà thôi, thật không công bằng cho cô ấy.

Vẻ mặt Hàn Phong rõ ràng hiện lên nét tức giận, ném điều thuốc lên bãi cỏ, thân mình cao lớn hơi rung chuyển.

- Tôi không hề thấy bất công hay không công bằng ở một điểm nào cả.

Vũ cung kính cúi người, ngữ khí rất có chừng mực nhưng vẫn kiên định như lúc trước.

- Rất không công bằng, Thiên Băng đã quay trở về rồi anh còn giam giữ Uyển Nhi như thế này thì không công bằng cho Uyển Nhi lẫn Thiên Băng.

Vũ đột ngột quỳ một gối xuống, trên mặt cũng lộ vẻ chân thành

Giờ này khắc này, Hàn Phong tựa như một con thú đang lồng lộn vì không chịu được sự tức giận. Vung tay lên cao giáng vào một bên mặt của Vũ cái tát khiến tôi bàng hoàng. Hàn Phong hẳn điên rồi sao?

Ánh mắt Hàn Phong gần như sắp giết người.....

- Cậu mà còn nói nữa tôi sẽ giam cậu lại.

Đầu mày Lâm Vũ hiện rõ vẻ căng thẳng nhưng anh vẫn không sợ hãi, từ tốn nói:

- Tôi vẫn giữ quyết định đó xin anh hãy thả Uyển Nhi ra.

- Cậu....- Hàn Phong tức giận búng tay, lập tức nhiều người đến vây quanh lấy Vũ đưa anh đi.

- Anh tại sao lại có thể làm như thế hả? Những gì Vũ nói là hoàn toàn đúng anh là đồ xấu xa. - Tôi kích động hét lớn, nước mắt một lần nữa lại tuôn rơi. Lại có người vì một đứa như tôi bị đưa đi... Không biết anh có sao hay không? Đầu tôi đau quá, đau quá

53. Chương 49: Bi Thương

Cô đột nhiên ngắt xỉu, cả người run rẩy toàn lực dựa vào hắn, không nghĩ ngợi nhiều Hàn Phong lập tức bế cô lên chiếc xe Audi, phóng như bay đến bệnh viện, nghiêng mặt nhìn về phía cô gái còn đang trong cơn hôn mê đôi mày cương nghị bất chợt nhíu lại, tốc độ của chiếc xe phóng như điên cuồng trên con đường Hà Nội. Hắn đúng là một tay lái siêu hạng cho dù đường đông như thế cũng đến bệnh viện trong vòng tíc tắc.

- Uyển Nhi, Nhi.

Hàn Phong cất giọng lay gọi nhưng cô gái vẫn không trả lời một mực nhắm đi đôi mắt. Hắn nhanh chóng bế cô lên, chạy thật nhanh đến phòng cấp cứu trong lòng hỗn loạn không biết nên nói gì.

- Mau cứu cô ấy.

Hàn Phong hét lên, giọng nói như hổ dữ khiến ý tá bác sĩ đều tái xanh mặt mày, mỗi lần gặp hắn đều là khiến mọi người hoảng sợ đến như vậy, họ không dám chậm trễ lập tức đưa vào phòng cấp cứu.

Bên ngoài Hàn Phong ngồi trên chiếc ghế, khuôn mặt lạnh lùng không biểu lộ một chút cảm xúc nhìn chăm chăm vào chiếc đèn phòng cấp cứu. Dây hành lang sáng trưng tràn ngập mùi thuốc khử trùng khiến hắn cảm thấy khó chịu mà nhúm mày. Hàn Phong hầu như rất ít khi phải đến bệnh viện vì hắn cực kì ghét cái mùi này và cũng vì người mẹ của hắn đã mất ở trong đây mà ngay cả lần cuối hắn cũng không thể gặp, từ đó hắn cũng ghét luôn nơi này nhưng bây giờ lại phải quay lại vì cô.

Hàn Phong nắm chặt lòng bàn tay gương mặt có chút biến đổi.

Thấy vị bác sĩ đi ra, hắn vội vàng đi đến cất tiếng hỏi. Ngữ khí bình thường nhưng không kém phần nghiêm trang.

- Cô ấy thế nào rồi?

Vị bác sĩ tháo chiếc khẩu trang ra rồi run run đáp:

- Cô ấy không sao nhưng mà phần trí nhớ chưa hồi phục khiến cô ấy luôn bị ám ảnh, dạo này do ăn uống không thường xuyên dẫn đến suy nhược cơ thể. Và một điều nữa cô ấy bị nhiễm lạnh do môi trường sống, khí oxy bị ô nhiễm dẫn đến hô hấp bị trì trệ không hấp thụ được vào cơ thể nên mới xảy ra tình trạng này. Nếu cô ấy mà tỉnh dậy thì không sao rồi.

- Khoan đã, nếu tỉnh dậy thì không sao phải không?

- Phải.

- Vậy còn nếu không tỉnh thì sao? - Hàn Phong hơi chấn động, nhúm mày hỏi.

Vị bác sĩ run lên một cái, ngữ điệu khi đối mặt với người này cũng theo đó run lên

- Thì sẽ hôn mê trong suốt một thời gian dài. Đành phải nhờ vào ý chí thôi.

- Ông nói cái gì. Tôi nói cho các người biết nếu không chữa khỏi cho Uyển Nhi tôi giết chết các người. - Hàn Phong trở nên mất đi tầm kiểm soát, kích động hét lớn.

- Vâng, vâng. - Nói rồi vị bác sĩ mau chóng rời khỏi đây, sợ là nếu còn ở lại không biết chừng vì sợ hãi mà trở nên tăng xông.

Hàn Phong đi đến phòng bệnh mà cô được chuyển vào, ngồi nhìn cô gái nhỏ đang nhắm mắt, tâm trạng hắn rối bời. Hắn nắm lấy đôi bàn tay của cô. Nó rất nhỏ thật sự nhỏ lắm, mà hắn đã khiến cô từ một người hoạt bát mà trở thành thế này.

Sự lạnh lùng của hắn lại khiến cô tổn thương nghiêm trọng...

Hàn Phong vốn là như vậy, cách biểu lộ cảm xúc cũng khác với người thường. Tại sao hắn lại để cô ở nhà kho đó chứ? Để cô phải chịu như thế này tất cả đều là lỗi của hắn gây ra, giờ phút này hắn chỉ mong cô mau chóng tỉnh lại, mau mau tỉnh lại.

Nước mắt tràn ra gương mặt cương nghị, sự ấm nóng đang dần dần thiêu đốt tâm can của hắn...

Bàn tay to lớn vuốt ve mái tóc cô, hôn nhẹ lên vầng trán thanh tú, từ từ di chuyển đến khuôn mặt tinh tế của cô, chậm rãi massage. Làn da mềm mại như dây lụa trơn óng ả khiến hắn cảm thấy tâm trạng có chút đỡ hơn.

Cô vẫn không chịu mở mắt cứ nhắm lại, chỉ có hơi thở nhẹ nhàng vậy lấy chóp mũi của hắn.

Reng...reng...

Hắn dừng lại động tác bàn tay to rộng của người đàn ông đứng trên đỉnh đầu Uyển Nhi, nhẹ vỗ về khẽ thở dài...

- Chuyện gì vậy Thiên Bằng? - Hắn hỏi.

- Anh có thể gặp em một chút không?

Hàn Phong nhìn cô gái đang mê man rồi đáp:

- Không thể. Anh bận rồi.

Thiên Bằng nghe vậy thì nổi lên sự tức giận, cô hét lên:

- Có phải là vì Trần Uyển Nhi hay không?

Hàn Phong nhướn mày.

- Từ khi nào chuyện của anh em xen vào thế hả?

Thiên Bằng biết mình không nên nói vậy, dịu dàng trở lại, cất giọng nhẹ như tiếng than thở:

- Phong, là em nhớ anh. Gặp em đi.

Hàn Phong đi đến xoa đầu Uyển Nhi một cách cẩn thận, mỉm cười nói:

- Thôi được rồi. Em đến Hoàng Nhật đi, anh sẽ đến.

Hàn Phong cúp điện thoại nhưng vẫn không đi ra, hắn ngồi xuống nhìn cô như cũ, động tác vẫn là rất say mê.

Bầu không khí vô danh từ từ lưu chuyển, Hàn Phong đột nhiên ngẩn người khi nhớ về ngày hôm đó, nỗi bi thương tràn ngập vào trong mắt hắn, nhẹ nhàng lan tỏa ra khuôn mặt lạnh như băng...

- Cô ấy thế nào rồi? - Hàn Phong đứng trước cửa phòng Uyển Nhi cất tiếng hỏi hai người vệ sĩ.

- Vẫn không chịu ăn chút gì thừa ngài. - Họ kính cẩn đáp.

- Được rồi cứ đứng trông chừng cô ấy cho tôi, có bất kì động tĩnh nào lập tức báo.

- Vâng.

Hàn Phong mở cửa bước vào, không khí bên trong tràn ngập một sự ảm đạm khiến hắn cảm thấy ngột ngạt. Bước lại gần vách tường ngăn cách gian phòng của cô, hắn định bước vào nhưng nghe thấy có tiếng hát nên dừng lại, ý định đó cũng không biết tại làm sao mà tiêu tan, chỉ im lặng đứng nghe.

Tiếng hát vang lên, thanh âm lẳng lặng, thanh à trong trẻo, như nước suối trong vắt trong khe, rung động lòng người; Giờ khắc này, tâm Hàn Phong chưa bao giờ yên tĩnh được như vậy, yên tĩnh như khi chỉ có một người, trong bóng tối lại thấy được ánh sáng nhàn nhạt.

Tiếng hát của cô hòa với tiếng gió lao xao vang lên...

Đừng để một ai khác đứng giữa anh và em

Sợ bàn tay chẳng còn thuộc về nhau

Đừng để câu xin lỗi trở thành một thói quen

Vết thương chưa lành mãi không thể lành

Đừng dùng lời nói dối níu kéo nụ cười em

Em sẽ bước để anh tìm hạnh phúc

Dù bao nhiêu nước mắt tìm em đau thất lại

Giữa cơn mưa lạnh chỉ có mình em

Làm sao anh cảm thấy nỗi xót xa của một trái tim

Đã yêu hết lòng đã từng tin hết lòng

Làm sao anh trông thấy khóe môi kìm chặt tiếng khóc

Nếu như anh không phải là chính anh

Làm sao anh xóa hết được nhớ thương từng ngày đã qua

Mỗi khi nghĩ về chỉ thêm đau nhói lòng

Làm sao anh hay biết khoảng trống của những ngày xa nhau

Nếu như anh không phải là chính em.

Tiếng hát lúc cao trào lúc bi thương như cơn sóng tràn vào lòng Hàn Phong. Nhất là giọng hát này như cào xé tim gan hấn. Theo bản năng, hấn nhắm mắt lại.

Lòng hấn không thể nào đối mặt được với bóng dáng như không còn một chút sự sống nào kia.

Là hấn sai lầm rồi sao?

Không, cho tới bây giờ, hấn, không bao giờ phạm sai lầm.

Tiếng ca dần dần dừng lại, trong một nốt trầm thấp tựa như nỗi lòng ai oán của cô. Hàn Phong dường như vẫn còn đắm chìm trong tiếng hát mềm mại của Uyển Nhi, cho đến khi mở mắt ra, hấn mới ý thức được bầu không khí yên tĩnh quỷ dị!

Khác với sự yên tĩnh của lúc nãy là bầu không khí là sự im lặng chết chóc, xuyên qua từng tế bào của Hàn Phong. Hấn nhìn về phía gương mặt xanh xao của cô tâm co thắt lại...

Cô...thế nhưng lại là tự mình giẫy vò đến như thế sao?

Chẳng lẽ...cô tình nguyện lựa chọn cách thức này mà rời xa hấn sao?

54. Chương 50: Hãy Thả Tôi Ra.

Hoàng Nhật....

- Giờ đã gặp được rồi, anh có việc bận phải đi - Hàn Phong đi đến chiếc ghế đối diện với Thiên Băng, hấn tháo chiếc kính râm ra nhếch một bên môi lạnh lùng hỏi.

- Ngồi xuống đi đã, dù sao cũng đã mười năm rồi.- Thiên Băng mỉm cười, bàn tay thon dài cẩn thận khuấy ly nước cam ép trên mặt bàn.

- Được rồi, chỉ một chút thôi đây.

Hàn Phong ngồi xuống, hai tay đan vào nhau đặt trên mặt bàn thủy tinh mỉm cười lạnh lùng, nụ cười đó lúc nào cũng xuất hiện trên gương mặt của hấn.

- Anh có muốn uống cafe không? - Thiên Băng nhìn bộ dạng đứng ngồi không yên của Hàn Phong thì mỉm cười, ánh nắng soi vào gương mặt dịu dàng của cô càng khiến cho nụ cười thêm rạng rỡ.

- Không cần đâu, anh đã tìm ra bí mật về chiếc chìa khóa ấy chưa? - Thiên Băng thôi cười, ánh mắt trở nên nghiêm túc nhìn xoáy vào Hàn Phong.

- Anh đã xem xét rất kỹ về chiếc chìa khóa ấy, hình điêu khắc trên con rồng thiếu mất một con mắt được làm bằng kim cương đỏ. - Hàn Phong bình thản nói, trên gương mặt cương nghị có chút bất an.

- Vậy sao? Em nghĩ rằng viên kim cương đỏ là mấu chốt của việc giải quyết vấn đề này đây! - Thiên Băng uống một ngụm nước cam, bàn tay xoay xoay chiếc cốc thủy tinh.

Hàn Phong nhíu đôi mày.

- PHẢI. Anh đã nói bọn họ đi điều tra rồi nhưng chắc chắn sẽ không dễ dàng tìm được như thế.

- Em cũng nghĩ vậy. Sao Vũ không đến đây? - Thiên Băng nhìn quanh rồi cất tiếng hỏi

- Anh nhốt cậu ta lại rồi. - Hàn Phong bình thản trả lời tựa như chuyện này vốn không có gì là nghiêm trọng.

- Sao? Chẳng phải anh ta là cận thần bên cạnh anh sao? - Thiên Băng ngạc nhiên cất tiếng hỏi, từ năm cô mười sáu tuổi đã nghe nói về Vũ qua lời kể của Hàn Phong và cũng gặp được vài lần nên hỏi vậy.

- Cậu ta dám cãi lại mệnh lệnh của anh, bị như thế là còn nhẹ. Em đừng xen vào chuyện của anh. - Hàn Phong nhíu mày, hẳn không thích hỏi quá nhiều về cuộc sống của hắn.

- Được rồi. - Thiên Băng biết rõ tính cách của Hàn Phong, cho dù ngày xưa họ là một cặp nhưng hắn không bao giờ nói bất cứ chuyện gì về tổ chức cho cô nghe.

Hàn Phong nhìn đồng hồ trên tay, cất giọng:

- Anh về đây.

- Khoan đã, Anh hãy về thăm cha nuôi đi, ông ấy rất nhớ anh.

Hàn Phong cười to thành tiếng như nghe được truyện tiếu lâm, lạnh lùng nói:

- Nhớ anh? Căn bản ông ấy không xem anh là con của ông ta.

Nói rồi Hàn Phong sải bước bỏ đi để lại Thiên Băng ngồi đó với nụ cười khinh khỉnh.

Cô sớm biết hắn sẽ nói vậy chỉ là...Không ngờ Hàn Phong còn giận nhiều đến thế.

Cô mở chiếc điện thoại ra, liên lạc với một người lạ mặt.

- Tôi đây. Tôi quyết định sẽ hợp tác cùng với cậu có gì tôi sẽ gọi lại cho cậu.

-....

- Ok. Tôi biết rồi nhưng...cậu không được gây trở ngại cho Hàn Phong.

-....

- Tạm biệt.

Thiên Băng ngồi một chút rồi đứng dậy rời khỏi Hoàng Nhật, nụ cười lạnh lùng vương trên gương mặt của cô.

Sắc trời dần dần trở nên tối lại, cả thủ đô Hà Nội chìm trong một màu ráng vàng đầy mờ ảo. Tiết trời mùa đông vốn rất lạnh nhưng trong tâm của Hàn Phong còn lạnh hơn gấp nhiều lần, cứ mỗi lần nghĩ đến cô hắn đều cảm thấy đau.

Có lẽ giờ này Uyển Nhi cũng đã tỉnh rồi. Hàn Phong nghĩ vậy liền lái xe thẳng đến bệnh viện, vào phòng thăm cô.

Cô gái nằm trên chiếc giường trắng tinh với đôi mắt nhắm nghiền lưỡi biếng mở ra.

Hàn Phong chậm chậm ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, vương một tay dịu dàng vuốt ve gương mặt cô, từ tốn mà gạt nhẹ những sợi tóc đangbett trên mặt.

- Sao còn không mau mở mắt ra, em định ngủ đến khi nào?

Không có tiếng trả lời, cả căn phòng đều chìm vào một không khí nặng nề, yên tĩnh đến nỗi chỉ có thể nghe được tiếng thở nhẹ của cô. Hắn xoa mái tóc mượt mà thăm thở dài.

Đúng lúc đó Anh Luân bước vào.

- Sao cô ấy còn chưa tỉnh vậy?

- Vậy à, để tôi xem, đáng ra lúc này phải tỉnh rồi chứ. - Anh Luân thấy lạ, vội đi đến xem thử.

Sau một lượt khám xét tổng quát, Anh Luân kết luận,

- Yên tâm đi cô ấy không sao đâu, chỉ mệt quá thôi ngày mai sẽ tỉnh lại.
- Cậu chắc không?- Hàn Phong ngờ vực.
- Chắc chắn. - Anh Luân khẳng định, giọng nói chắc nịch.
- Tôi tin cậu.

Ánh nắng ban mai tràn ngập khắp căn phòng, hương thơm của cỏ xen lẫn hoa tươi đánh thức tôi khỏi giấc ngủ dài.

- Tỉnh rồi à?- Hàn Phong đi đến chỗ tôi, mỉm cười nhẹ nhàng.
 - Tôi, sao lại ở đây? Đây không phải là bệnh viện sao? - Tôi ngạc nhiên nhìn hấn, bất chợt cơn đau đầu kéo đến khiến tôi trở nên mệt mỏi mà ôm lấy đầu.
- Hàn Phong vội vàng chạy đến , ôm tôi vào lòng, bàn tay to lớn đặt trên lưng tôi nhẹ nhàng vuốt ve trấn an trạng thái tinh thần của tôi.

- Không sao đâu, có tôi ở đây rồi.

Tôi ngược mắt lên nhìn hấn, chợt nhớ lại hành động mà hấn đối xử với Vũ tôi lập tức trở nên tức giận xô hấn ra khỏi.

- Tránh ra.

Hàn Phong bất ngờ trước hành động của tôi, mắt thẳng băng nhưng không ngã, hơi chấn động trên gương mặt nhưng nhanh chóng lấy lại dáng vẻ lạnh lùng như thường lệ, hấn nhíu mày tỏ ý không hài lòng.

- Tôi cho em 10 phút để giải thích, mau nói rõ sự việc ra cho tôi.
- Giải thích, tôi không có bất cứ lí do gì để giải thích với loại người như anh.

Đôi mắt tôi ngược nhìn bàn tay lớn của người đàn ông đang đứng trước mặt mình. Chống lại cặp mắt sắc bén lạnh khốc của Hàn Phong, giọng nói yếu ớt, nhưng hận ý lại để lộ ra hết sức rõ ràng.

- Nếu như không phải em đang bị bệnh, em cho rằng tôi có thể nhẫn nại như vậy sao? - Hàn Phong hừ lạnh, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, vì sự giận dữ mà bàn tay bị hấn nắm chặt đến mức nổi toàn gân xanh.
- Anh có thể làm gì tôi hả? - Tôi hét lên, ánh mắt tỏ vẻ thách thức.

Nhưng... người đàn ông trước mắt này đang từng bước một tới gần tôi, Đôi môi mỏng lạnh băng mím lại, hình thành một độ cong tàn khốc. Tôi hoảng sợ lui về phía sau...

Hấn từng bước tiến lên phía trước...

Như một con sói mạnh mẽ nhưng cũng đầy táo nhả, không nhanh cũng không chậm nhìn chăm chú vào cô gái phía trước đang hoảng loạn muốn chạy trốn. Hấn vẫn không hề nóng lòng bước nhanh đến, bước đi thông thả thản nhiên, âm thanh từng bước chân không dồn dập chỉ nghe như sự nguy hiểm đang cận kề...

Rốt cuộc, tôi cố gắng nỗ lực tự mình đứng dậy, chuẩn bị chạy trốn thì đã thấy thân mình nhanh nhẹn của người đang ông. Bàn tay lớn của hấn vươn lên tựa như đang bắt một mèo nhỏ không thể phản kháng, kéo lấy tôi đem tôi ôm trọn vào lòng.

- Buông ra, đồ xấu xa.
- Em nghĩ tôi có buông em ra hay không?

Ngữ khí Hàn Phong rất nhẹ, rất nhẹ, tràn đầy cảm giác mềm mại nhu hòa nhưng lại lộ ra hơi thở quỷ dị đáng sợ, một cảm giác đẩy con người ta vào chỗ chết. Hấn siết chặt tôi vào lòng, mỗi lần siết đều khiến thần kinh cô trở nên đau đớn.

- Tôi bảo anh buông tôi ra, có nghe không hả?

Tôi cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay hắn nhưng hình như càng cố lại càng bị hắn siết chặt hơn, giọng nói nhẹ nhàng đầy mê hoặc vờn quanh tai tôi.

- Thả em ra để em thoát khỏi tôi à?

Tôi rùng mình, đôi mắt xinh đẹp nhú lại:

- Hãy thả tôi ra.

55. Chương 51: Ước Muốn Của Uyển Nhi

Hàn Phong căn bản không bỏ lời nói của tôi vào tai hắn chỉ một mực chiếm giữ ôm tôi vào lòng. Hơi thở nam tính nhẹ nhàng phủ quanh trên đỉnh đầu tôi, lời nói ma mị đầy từ tính:

- Không buông, tôi không thể để em có cơ hội trốn thoát nữa

Tôi kinh sợ, người run lên từng cơn trong lòng hắn, lời nói này đích thực là tuyên bố không cho tôi rời đi, vậy bây giờ phải làm sao đây? Tôi ngược mắt lên nhìn hắn, ngoài nỗi căm tức trong đáy mắt thì không còn cảm xúc khác, Hàn Phong nhìn thấy sự giận dữ trong tôi thì chỉ thoáng mỉm cười, đôi đồng tử sâu xa đầy ý vị.

- Nhìn như thế để làm gì, tôi vẫn là không buông tha em.

- Điều đó... tôi không quan tâm nữa, tôi nhất định sẽ trốn thoát khỏi anh. Nhất định.

Hàn Phong nghe được những lời này thì siết mạnh cánh tay, tôi nhăn mặt đau đớn, dù vùng vẫy thế nào cũng không thể ra được chỉ đứng tại một chỗ không nhúc nhích. Đôi mắt ưng nhìn tôi chăm chú chỉ sự tức giận, một lúc sau đôi môi nhếch lên nụ cười nhẹ.

- Sẽ không có sự nhất định đó, trừ phi...

Hàn Phong cúi đầu xuống, tôi theo bản năng quay đi tránh tầm nhìn hắn nhưng Hàn Phong chỉ ghé sát tai tôi, lời nói mang theo ý cười.

- Tôi chán em.

Tôi ngược đôi mắt đã đầy rẫy những tia giận dữ, cũng không phản kháng nữa, nhẹ giọng nói:

- Vậy tôi phải cầu xin anh, mau mau chán tôi rồi

Hàn Phong nói rồi buông tôi ra, sức lực của hắn rất lớn khiến tôi phải loảng choảng ngã xuống giường. Thế mà hắn chẳng có bất cứ hành động nào mà ngoảnh mặt bỏ đi không nói năng thêm gì nữa. Tôi cũng không lấy đó mà đau lòng tự tổn thương mình mà đôi môi chỉ nhẹ mỉm cười, cười ột con người ngu ngốc.

- Cậu...Tại sao lại đưa cô ấy đi khỏi tôi? - Hàn Phong ngồi trên chiếc ghế màu đen bóng, hai chân vắt chéo, khuôn mặt không chút cảm xúc.

Vũ nằm trên nền đất lạnh, toàn thân đã bầm tím, khóe miệng còn rỉ ra máu nhưng gương mặt vẫn là lạnh băng, cương nghị đến như thế, lời nói nhỏ vì mất nhiều sức.

- Tôi làm thế chỉ vì không muốn thấy cô ấy đau lòng.

Hàn Phong cười thành tiếng, đôi mắt ưng đen lại, giọng nói cơ hồ lạnh tựa băng:

- Đau lòng? Sao cậu lại biết được cô ấy đau lòng hả?

Vũ nằm trên đất không ngừng cọ nguậy, hai tay bị dây thừng siết chặt đến đông lại thành lằn máu đỏ vương trên cả sợi dây nhưng anh không hề rên rỉ một tiếng.

- Cô ấy không hề cười, không hề cảm thấy vui, ánh mắt đã mất đi thần sắc. Không lẽ anh không thấy hay sao?

Hàn Phong nhíu đôi mày. Không phải là hấn không thấy chỉ là. Hấn muốn cô đừng rời xa hấn để hấn hết lòng yêu thương, cứ như lúc trước không được hay là sao?

- Cậu thì biết gì hả? Tôi nói cho cậu biết không phải là tôi không biết cậu thích cô ấy, tôi chỉ không nói ra thôi. Cậu nên biết bổn phận của mình, an phận thủ thường mà làm tốt nhiệm vụ mà tôi giao phó.

Vũ ho khan vài tiếng, anh nói:

- Tôi thật không yêu thích gì cô ấy hết, chỉ là cảm thấy đồng tình với cô ấy mà thôi.

Hàn Phong cười lớn, nụ cười đầy giễu cợt vang vọng trong bóng tối.

- Đồng tình cái gì hả? Mau nói

- Tôi thật sự tội nghiệp Uyển Nhi, cô ấy đã thương yêu anh như thế mà khi Thiên Bằng trở về anh lại lạnh nhạt với cô ấy, nhốt cô ấy trong nhà kho mục nát đó. Anh không thấy đó là bất công hay sao?

Vũ không suy nghĩ gì nhiều nói ra tất cả những ý kiến của anh. Hàn Phong nhíu mày càng chặt hấn nói:

- Tôi không bắt công với cô ấy, tôi không hề thay đổi gì cả. Chỉ có cô ấy thay đổi, chỉ có cô ấy muốn rời khỏi tôi, là cô ấy sai.

Vũ nghe thấy thế thì bất bình thay cho Uyển Nhi, lập tức nói:

- Phải. Cô ấy sai, sai là vì đặt quá nhiều niềm tin lẫn hy vọng vào ngài. Sai là vì đã gặp gỡ và yêu một người như một pho tượng không cảm xúc.

Hàn Phong lúc này đã thật sự trở nên tức giận, hấn quát lớn:

- Vũ, cậu dám nói thế với tôi. Cậu có tin rằng tôi lấy cái mạng của cậu hay không hả?

Vũ không hoảng sợ khi nghe Hàn Phong nói thế, anh chỉ dịu giọng:

- Xin lỗi anh. Cái mạng này của tôi là do anh cứu, anh muốn lấy lại, tôi không có gì để nói.

- Cậu... Cậu nghĩ tôi không dám giết cậu hay sao? Nguyên, đem cậu ta ra ngoài bắn chết cho tôi. - Hàn Phong đứng lên chỉ tay về phía Vũ, ra lệnh ột người tên Nguyên.

- Xin ngài suy nghĩ lại, dù sao Vũ cũng đã theo ngài mười năm rồi. - Nguyên vội vã quỳ xuống gương mặt thành kính nói với Hàn Phong.

- Không nói nhiều. - Hàn Phong trợn trắng đôi mắt không chút lưu tình ra lệnh cho Nguyên.

Nguyên không nói được gì chỉ có thể đem Vũ ra ngoài theo lệnh của Hàn Phong.

Bar Black&White.....

Hàn Phong ngồi trong một căn phòng hạng vip, lúc này hấn muốn yên tĩnh dùng bóng tối vây lấy mình yên lặng suy nghĩ.

Là hấn sai sao? Là hấn làm tổn thương cô sao?

Hàn Phong nâng ly rượu cực mạnh một hơi cạn đáy, hương rượu mạnh khiến thần trí hấn cảm thấy mơ màng nhưng vẫn không thể làm Hàn Phong say.

Những lời nói cự tuyệt của cô khiến hấn cảm thấy xót xa. Là cầu xin hấn chán cô sao? Ghét hấn đến mức độ như thế sao?

Hàn Phong chìm đắm trong suy nghĩ, mỗi lần như thế hấn lại uống cạn một cốc rượu mạnh, gương mặt dần dần đỏ lên. Lại vì những lời nói lúc nãy của Vũ khiến hấn cảm thấy đau lòng, có lẽ Vũ nói đúng hấn nên trả sự tự do cho cô.

Hàn Phong lấy ra chiếc Iphone 5 Black Diamond gọi điện cho Nguyên, rất nhanh bên đầu dây đó đã có tín hiệu.

- Không cần giết chết Vương Lâm Vũ.

- Vâng.

Hàn Phong uống cạn một chai rượu mạnh lão đảo về tòa thành.

Tôi xoay mặt về phía cửa sổ, mái tóc khẽ bay trong làn gió lạnh. Hai tay ôm lấy thân mình ngắm nhìn bầu trời đêm tĩnh mịch. Ánh trăng nhẹ nhàng phủ xuống cánh đồng hoa xinh đẹp, phút chốc chìm vào một màu sáng bàng bạc hư hư ảo ảo. Đêm là im ắng đến vậy khiến tôi nghe ra cả tiếng thở dài của mình.

Một vòng tay rắn rỏi bao lấy thân người tôi khiến tôi vì hốt hoảng mà run lên một nhịp.

- Nhi...

Tiếng kêu êm ái vang vọng bên tai tôi phảng phất hương rượu mạnh. Tôi nghe ra có bao nhiêu là yêu thương, có bao nhiêu đau khổ trong tiếng kêu này và cả chủ nhân của giọng nói.

- Nhi...

Là của Hàn Phong. Hắn thật sự đã say rồi, vòng tay cũng dịu dàng hơn mọi lần. Cái đầu của hắn yên vị trên vai tôi, mái tóc đen của hắn cọ vào làn da tôi mang theo sự giá rét vừa qua. Khóe miệng giãn ra một nụ cười

Cũng chẳng hiểu vì lí do gì tôi lại không đẩy hắn ra mà cất lên giọng nói ngọt ngào.

- Anh uống rượu sao?

- Phải. - Hàn Phong thấp giọng.

- Sao lại say khướt thế này rồi. - Tôi xoay mặt lại đối diện với hắn, bàn tay bất chợt nâng lên chạm vào gương mặt cương nghị.

Hắn bắt lấy tay tôi, mỉm cười nói:

- Anh yêu em.

Sau câu nói này môi Hàn Phong phủ xuống che đi bờ môi tôi, không áp bức như mọi hôm mà chỉ nhẹ nhàng quấn lấy hòa quyện. Môi lưỡi dây dưa cọ sát mang theo hương rượu thơm tho khiến tôi như say như mê chìm vào trong nụ hôn của hắn bất chợt quên đi phải đẩy hắn ra.

Tôi mong ước rằng phải chỉ cứ có thể như thế này thì tốt biết bao. Phải chỉ không có cô gái đó thì tốt biết bao. Phải chỉ hắn có thể một lòng một dạ mà đối đãi với tôi thì tốt biết bao. Nhưng.... đó chỉ là ước muốn của tôi, tôi biết sẽ không thể nào quay ngược được thời gian. Vậy thì...đừng để xảy ra sự vọng tưởng, thôi thì đừng có cho nhau hy vọng rồi giằng vò lẫn nhau....cứ như vậy không chừng sẽ tốt hơn.

Lí trí buộc tôi phải tránh xa Hàn Phong, tôi ngậm ngùi đẩy hắn ra khỏi tôi. Nuốt nước mắt đang sắp sửa rơi ra mà cố gắng tỏ ra thái độ tức giận.

- Anh đang làm cái trò gì vậy hả?

Hàn Phong đang say mà tôi lại đẩy ra bất chợt như thế khiến hắn loạn choạng ngã xuống sàn nhà. Tôi rất muốn đỡ hắn lên nhưng lí trí nó không cho phép, đành phải nhìn hắn tự mà đứng lên trong lòng phỉếm đau.

- Em sao thế? Không phải lúc này rất tốt hay sao?

- Không tốt chút nào. Anh đi về đi. Tôi không hề yêu anh. Với anh tôi chỉ tồn tại một chữ hận.

Hàn Phong bóp mạnh vai tôi , đau đớn nói:

- Em hận anh sao?

Tôi quay mặt đi tránh tầm mắt hắn mà gật đầu, cố kìm chế cảm xúc của mình.

- Em xoay mặt lại đây đối diện với anh này.

Hắn cố xoay gương mặt tôi lại, đôi mắt ưng thẳng trừng nhìn xoáy vào trong mắt tôi như muốn hiểu hết tất cả ý nghĩ của tôi. Tôi lấy lại sự mạnh mẽ nhìn thẳng vào hắn, nhếch môi nói:

- Được rồi chứ. Là tôi hận anh.

Hàn Phong nghe ra câu trả lời của tôi thì như không tin vào tai mình, thấp giọng:

- Vậy anh phải làm sao để em không hận anh đây?

- Rất đơn giản, anh hãy tìm một người khác thích hợp với mình đi. Hay cái cô gái tên Thiên Băng đấy và... Hãy thả tôi ra.

Hàn Phong buông tôi ra đau khổ nói:

- Đó là điều em muốn sao?

- Phải. - Tôi gật đầu chắc nịch.

Ngoại truyện.

JenRee đang vắt hết óc để suy nghĩ cho chương tiếp theo thì chợt có tiếng gõ bàn, ngược mặt lên xem là ai đang quấy rối làm dang dở công trình nghiên cứu thì ngẩng người ra khi đập vào mắt là một anh chàng rất đẹp trai.

- O ai vậy?

Chàng trai đó cau mày, nghiêm nghị hỏi:

- Có phải JenRee Nguyễn không?

JenRee ngơ ngác gật đầu. Phải nói chứ khuôn mặt cau có mà vẫn rất chi là đẹp làm trái tim cũng theo đó mà lơ lửng chín tầng mây.

- Sao chương 48 truyện của cô lại viết nhầm tên tôi với người khác hả?

JenRee ngơ ngơ nhìn trời hỏi mây. Hắn là ai nhỉ?

- Thế anh là ai?

Chàng trai nhú mi tâm càng chặt, lạnh lùng nói:

- Vương Lâm Vũ.

Vương Lâm vũ? Sao tên này quen thế nhỉ? Hình như là trong truyện của mình mà. Sau một hồi suy suy ngẫm ngẫm cuối cùng JenRee cũng vỗ tay bốp một tiếng, tươi cười như hoa nói:

- A thì ra là Vũ, khách quý khách quý. Mời ngồi.

- Được rồi. Tôi hỏi là tại sao lại viết nhầm tên tôi hả? - Vũ không thích thái độ của cô, đi thẳng vào vấn đề.

- À chuyện đó à...thì là...

- Nói.

- Vừa đọc truyện vừa viết truyện nên nhầm, oa. Sợ quá tha lỗi cho tôi đi mà. huhuhu.

Kết quả là JenRee bị Vũ làm cho hoảng sợ khóc òa lên.

- Nín ngay, làm ăn thất trách vậy hả. Có tin là tôi không diễn theo cô hay không? - Vũ lạnh lùng nói.

- Oa, thôi tha cho tôi đi mà, sau này sẽ không thế nữa.

- Vũ, nghe tôi không được tha. - Hàn Phong ở đâu chen vào nói.

- Phải, phải Vũ. Anh đừng tha. - Uyển Nhi cùng bồi thêm vào.

- Hai người thật quá đáng mà , hùa nhau ăn hiếp mình tôi. - JenRee chỉ tay vào cặp đôi quấy phá, giận dữ nói.

- Nếu anh Phong và Uyển Nhi đã nói như vậy thì thật không nên tha. Chào JenRee tôi đi đây. - Vũ nói xong hướng phía cửa mà bước đi.

- Hahaha , đi rồi kia. Kế hoạch thành công mỹ mãn. - Uyển Nhi lẫn Hàn Phong cười lớn vỗ tay nói rồi cất bước bỏ đi.

- Hai người....Oa sao lại bỏ tôi hết rồi.

Thế là ba nhân vật chính đã bỏ đi để lại một mình JenRee buồn rầu than khóc ột phút lỡ dại.

. Ngoại truyện này là dùng để ọi người thư giãn, cùng nhau xem tiếp tập sau nhé bảo đảm gây cần hồi hộp. À quên, mọi người nhớ chuẩn bị khăn giấy nhé, nhiều nhiều vào..

- Để làm gì? - Hàn Phong lại chọt vào khác hẳn với tính cách lạnh lùng của hắn.

- Im lặng, sao lại ngắt lời tôi hả? - JenRee lau nước mắt cau có quát Hàn Phong.

- Ồ , làm thấy ghê. Nhi đi thôi.

Hừm, thấy ghét nói nhỏ nhé là dùng để lau nước mắt ấy. Vì sự nhiều chuyện của cặp đôi này JenRee quyết định sẽ cho họ đau khổ, hahaha.

Mọi thắc mắc hay có vấn đề gì về chuyện thì liên lạc với JenRee Nguyễn qua đường link facebook: s://.facebook /berry.last.73

56. Chương 52: Thực Hiện Ước Muốn

Hàn phong thở dài, không biết nên nói gì vào lúc này lẳng lẳng xoay người rời khỏi nơi đây. Bóng lưng cao lớn lại tỏ ra khổ sở như thế khiến lòng tôi thắt chặt lại, đưa tay ra ý định níu giữ Hàn Phong nhưng vẫn là không thể.. bàn tay bất lực rơi vào không khí.

Cánh cửa đóng lại một thân mình cao lớn dựa vào, gương mặt lạnh như băng vào giờ phút này lại hiện lên sự xót xa ánh mắt nhũn lại. Hắn đã hoàn toàn không còn say, rất tỉnh táo. Trên bờ môi chỉ còn lại nụ cười nhạt, đưa tay rút ra một điều thuốc bỏ vào miệng. Mùi khói xám xịt từ từ bay lên hòa quyện vào không khí, trong phút chốc gương mặt của hắn cũng từ từ chìm vào làn khói không còn nhìn ra được biểu cảm như thế nào. Cái đầu khẽ xoay nhẹ nhìn về bên cửa, vẫn là im lìm đóng kín lạnh lẽo phía sau lưng.

Bên trong, cũng có một người tựa vào bên cửa, nỗi đau đớn hiện rõ lên trong ánh mắt nhưng không còn cách nào khác. Không thể ở bên cũng không muốn tách rời cứ như vậy mà tự giày vò lẫn nhau sao? Không biết phải thế nào thì chỉ bằng tự giải thoát đi, như thế chẳng phải tốt hơn sao? Nghĩ đến sự lựa chọn đó tôi chỉ khẽ xoay đầu nhìn về phía cửa mái tóc mềm mại lẫn gương mặt tinh tế đều áp sát lên, đau khổ khôn nguôi.

Ánh nắng ban mai nhẹ nhàng xuyên qua khe cửa sổ, soi sáng cả một căn phòng. Trong khoảnh khắc tràn ngập mùi hương dịu nhẹ trong lành, gió nhẹ thổi vang lên một khúc nhạc lao xao vui tai. Tôi định ngay bây giờ mau chóng thu xếp đồ đạc để rời khỏi tòa thành nhưng,...lại có chút không nỡ. Cũng đã một năm ở tại nơi đây, ít nhiều cũng có kỉ niệm. Tôi từng bước nhẹ nhàng đi vòng quanh căn phòng, cách bài trí ấm áp này khiến tôi cảm thấy thích thú.

Tôi đi từng bước xuống lầu, trong lòng xen lẫn nhiều xúc cảm nửa muốn ở lại nửa muốn rời. Nắm trên tay vịn cầu thang bằng bạc, hơi lạnh lạnh xuyên thấu qua từng tế bào, bất chợt khiến tôi thấy toàn thân dễ chịu hẳn, không khí trong nhà lúc nào cũng theo mùa, đại ý là mùa đông thì trời ấm áp, còn mùa hè thì mát mẻ đến lạ thường.

Tôi bước xuống lầu vừa vặn gặp phải bác Lương Điền một vị quản gia khiến tôi một mực kính trọng luôn chăm sóc tôi từ khi vừa về đây. Tôi còn nhớ mấy ngày đầu vì sự tình nghịch của tôi đã khiến bác ấy chạy đằng đông sang đằng tây. Bây giờ ngẫm nghĩ lại thật khiến khóe môi nở ra một nụ cười.

- Bác Lương Điền.

Bác Lương Điền nghe được tiếng gọi của tôi thì xoay người lại, gương mặt hiền hậu đã thêm nếp nhăn nhưng vì thế lại càng khiến sự phúc hậu trong bác thể hiện rõ hơn. Bác mỉm cười nhẹ nhàng cất tiếng nói.

- Cô chủ sao lại dậy sớm thế?

Tôi đi đến chỗ bác vui vẻ tươi cười.

- Cháu sắp đi rồi bác à.

Bác Lương Điền thoáng ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy, đang tốt lắm mà cô chủ.

Tôi cười khỏ, đáp lại lời của bác:

- Dạ, cháu phải trở về nhà với mẹ cháu.

Bác Lương Điền buồn buồn.

- Vậy à, thế thì bác buồn quá.

- Không sao đâu, sau này cháu nhất định sẽ về thăm bác ạ.

- Vậy sao? Thế thì bác vui lắm.

- Dạ.

Hàn Phong từ từ đi đến cất tiếng nói, lời nói ra chiều bắt ép:

- Tôi không cho em đi nữa, không cần phải thu xếp hành lý.

- Sao? Anh ...định nuốt lời sao? Đừng quên anh đã hứa với tôi. - Tôi mở to đôi mắt nhìn hấn. Không phải hấn định rút lại lời nói chứ.

- Tôi chưa từng hứa gì với em cả. - Hàn Phong cười cười. Thái độ này thật sự là muốn rũ bỏ mọi chuyện mà.

- Tối hôm qua anh đã đồng ý với tôi rồi kia mà. - Tôi nhìn thẳng vào hấn, ánh mắt trở nên nhuốm màu tức giận.

- Hôm qua, tôi có gặp em sao? Hoàn toàn không có. - Hàn Phong đi đến phía bên cạnh tôi, cúi đầu thì thầm vào tai tôi.

Tôi giận đến run người, hai tay nắm chặt lại là hấn đang bức ép tôi hay sao?

- Anh... Tôi...

Tôi đột nhiên không biết nên nói gì cứ thế mà bị hấn ôm lên phóng đóng rầm cửa lại.

- Em ngoan ngoan đừng đi lung tung, chuyện lần trước tôi còn chưa bỏ qua đâu.

- Anh là đồ đàn trá, nói lại nuốt lời.

- Em cứ cho là vậy đi. Tôi không oán trách gì đâu.

Sau một đêm trần trọc suy nghĩ cuối cùng hấn đã quyết định sẽ không buông tha cho cô. Cô hận cũng được chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy cô là hấn đã rất thỏa mãn.

- Anh... - Tôi trợn tròn mắt, như vậy là hấn đã thừa nhận chuyện hứa với tôi ngày hôm qua nhưng bây giờ phủ sạch không phủ nhận.

- Tôi nói cho anh biết, cho dù anh không cho tôi đi thì tôi cũng sẽ không bao giờ toàn tâm toàn ý đối xử với anh như lúc trước. Bây giờ trong tôi chỉ còn duy nhất một từ hận để miêu tả về mối quan hệ của tôi và anh.

Tôi không hề sợ sệt, to gan lớn mật mà tức giận nhìn hấn.

Trái ngược với vẻ mặt giận dữ của tôi là một nụ cười khinh khỉnh trên gương mặt của Hàn Phong. Hấn thấp giọng nói:

- Em van xin tôi đi, nếu tâm trạng tôi tốt không chừng sẽ buông tha em.

Tôi ngạc nhiên nhìn hấn, thân người run nhẹ lên. Chắc có lẽ đây là cách duy nhất đành phải vậy thôi.

- Van cầu anh buông tha cho tôi.

Hàn Phong dựa thân mình trên một chiếc ghế sofa, hai tay dang rộng sang hai bên nhếch nhẹ bên môi,

- Em đồng ý dễ dàng như vậy sao? Tôi còn tưởng em không chịu chứ.

Tôi nhú mày, đã xuống đến mức đó rồi mà hấn còn như thế thật khiến tôi phải tức giận.

- Chẳng phải anh đã nói nếu tôi cầu xin anh sẽ thả tôi ra hay sao? Còn nữa, dù sao Thiên Bằng cũng đã về rồi, anh đừng khiến tôi trở thành người thứ ba.

Hàn Phong nhe vểnh miệng không vui, đôi mày kiếm càng lúc càng nhíu chặt theo từng ngôn từ của tôi, cất giọng lạnh đậm.

- Thế thì đã sao?

Tôi lúc này không thể nhẫn nhịn thêm chút nào nữa, hai tay nắm chặt lại thành hình cú nắm, ước gì có thể một nắm mà nắm chết hấn cho bỏ đi cơn tức. Giọng nói trở nên cao vút gần như là hét lên.

- Tại sao cô ấy đã trở về mà anh lại còn không chịu thả tôi đi, tại sao vậy hả? Tôi đã nói là tôi không yêu anh, không hề yêu anh mà. Tồn tại trong tôi chỉ có

một chữ hận.

- Em không yêu tôi? - Hàn Phong hơi nhướng người lên sát với mặt tôi cất giọng lạnh lẽo.

Zing Blog

- Phải. - Tôi không kiên nhẫn nữa rồi, ánh mắt trừng lớn nhìn vào đôi mắt hấn. Khuôn mặt cương nghị dường như đang cười, một nụ cười giễu cợt.

Sau đó cánh tay rắn chắc vòng ra phía đằng sau ép sát tôi vào hấn nhanh chóng môi phủ môi, bá đạo mà chiếm đoạt nụ hôn không hề dịu dàng mặt khác lại đầy sự thô bạo.

- Ừm. - Tôi khua tay múa chân liên tục ngo ngoáy tránh đi hấn nhưng trước sau vẫn là không thể chỉ còn cách cắn chặt đôi môi không cho hấn đi chuyển vào.

- Buông ra. - Tôi cố gắng hét lớn tránh để hấn được nguyện ý, tâm tình ngày càng căng thẳng.

Nụ hôn của hấn một chút cũng không ôn nhu, hôn đến nỗi môi của tôi đều thấy đau.

Hàn Phong đang thoải mái tận hưởng, đột nhiên một trận đau nhói từ đầu lưỡi truyền đến, làm cho hấn phải dừng nụ hôn này lại, ngẩng đầu nhìn cánh môi sưng đỏ của Uyển Nhi, tiếp theo còn nếm được mùi máu nhàn nhạt trong miệng mình. Vốn không nghĩ tới cô lại to gan lớn mật dám cắn mình, hơi thở của hấn còn chưa được ổn định, mắt lộ ra một tia giận dữ, nhưng giọng nói cùng thái độ trở nên nhẹ nhàng.

- Dám cắn tôi.

Giọng nói nhẹ nhàng như thế lại khiến cho toàn thân tôi trở nên lạnh lẽo không thoát khỏi rung mình một cái, lắp bắp đáp lại hấn:

- Tôi đã nói là không thích.

- Không thích. Vậy bây giờ thử lại đi.

Hàn Phong nói xong liền trực tiếp thử hiện lại với tôi, nỗi đau đớn lẫn sự tức tối khiến tôi vùng tay tát cho hắn một cái, khuôn mặt anh tuần liền hiện lên năm ngón tay màu đỏ chói mắt.

- Em dám đánh tôi. - Hàn Phong không ngờ tới cô lại dám đánh mình, ánh mắt giận dữ long lên sòng sọc.
- Tôi....tôi...tôi. Nhưng...đều là tại anh. Tôi đã nói là tôi không muốn nhưng anh.... nên tôi... tôi mới làm thế.
- Em.... Thật là khiến tôi đau đầu, bây giờ em muốn tôi buông tha em về lại với Thiên Băng phải hay không?
- Hàn Phong nhếch môi nở một nụ cười nhàn nhạt.
- Phải. - Tôi gật đầu.
- Được rồi cứ theo ý của em đi. Tôi xem em có phải là không còn yêu tôi hay không.

Hàn Phong giận dữ ném cho tôi một tia nhìn sắc bén sau đó thì tức tối đóng cửa ra ngoài.

57. Chương 53: Cô Là Tình Nhân

Hàn Phong thật sự đã thực hiện lời hứa đó với tôi, không nhốt tôi lại hay là suốt ngày phái người đi sau tôi nữa thật đã trả tự do về cho tôi. Vũ nói với tôi rằng bây giờ Hàn Phong sẽ không ép buộc tôi phải làm theo lời hắn nữa cho đến khi tôi nhận ra rằng ” Tôi yêu hắn ”

Mấy ngày sau tôi ngay cả chạm mặt với hắn cũng không hề có, hàng ngày chỉ biết ngồi trước cửa sổ ngắm nhìn bóng dáng ấy lặng lẽ đi đến cũng lặng lẽ rời đi. Nhiều khi tôi cũng không hiểu mình đang làm cái gì, hà cớ gì mãi lưu luyến không rời. Chồng cầm lên trên cửa sổ tôi thở hắt ra một tiếng, cảm giác chán ghét liền vây lấy tôi.

Tôi đã có thể thuộc lòng cuốn sách dạy dương cầm, chỉ là không muốn đến phòng nhạc tập luyện nhưng bây giờ, chán đến nỗi tôi cảm thấy ngột ngạt khi ở trong đây liền đi ngay đến phòng nhạc.

Đây là lần đầu tôi đàn, không biết có được hay không nhưng không thể không hy vọng, trái tim tôi khẽ rung lên một tiếng vì hồi hộp, các ngón tay thon dài đặt nhẹ lên phím đàn nhấn một tiếng. Lập tức phát ra âm thanh trong trẻo nhẹ nhàng khiến tâm tình cũng thoải mái hơn, tự tin mà tiếp tục.

Từng phím đàn nhảy nhót vang lên trong căn phòng rộng lớn, tôi chăm chú vào từng phím đàn đến nỗi có người ở ngoài cũng không hề hay biết.

Người đó vốn nghĩ sẽ đi qua thư phòng lấy tập hồ sơ cho dự án sắp tới thật không ngờ vừa vặn nghe được tiếng đàn của cô, bước chân anh tuần ngừng bước, đứng áp vào một bên cánh cửa hai tay khoanh lại đặt trước ngực khoe miệng mỉm cười chăm chú lắng nghe.

Thanh âm không chuẩn lắm, kĩ thuật không được tốt lại nghe ra vài nốt đánh sai nhưng lại khiến tâm tình người đó tốt hơn hẳn, khoe miệng từ từ giãn ra một nụ cười. Một ngày nay vì lo cho công việc lẫn kế hoạch vừa mới hình thành để chinh cô nên hắn cũng đã lâu không hề gặp mặt, chỉ nghe qua loa người quản gia trong nhà kể lại hoạt động thường ngày của cô, còn nhấn mạnh cô thường xuyên ngồi cạnh cửa sổ mơ màng màng suy tư. Nói đi lại lại không chịu đi, nghe được vậy hắn chỉ cười không nói gì.

Cô đột nhiên lại đổi bài, tiếng đàn bi thương ai oán vang lên chạm vào góc lòng hắn khiến con người này bỗng dưng rung lên thân hình cao lớn đứng như chôn chân tại hắn và còn giọng hát này, lúc cao lúc thấp tựa như một dòng nước mát nhẹ nhàng xuôi chảy thấm qua từng mạch máu đi thẳng đến tim hắn, êm ái đến nát lòng.

Hàn Phong lúc này mới bình tĩnh đi đến bên cô, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, bàn tay đặt lên các phím đàn cùng cô hòa tấu.

Tôi vì quá tập trung nên cũng không nhận ra được điều gì khác thường nhưng vào chính lúc này cuối cùng cũng nhận ra được đó là Hàn Phong, gương mặt chăm chú nhìn vào phím đàn thì thoáng mỉm cười với tôi,

từng ngón tay lẹ làng thanh thoát ẩn những phím đàn. Tôi ngược mặt nhìn hắn, quên phải đánh và hát như thế nào phút chốc im lặng. Hàn Phong thấy vậy liền nhắc nhở:

- Hát tiếp đi.

Tôi nhìn hắn một lúc rồi tiếp tục bài hát. Thanh âm từ từ cất lên vang vọng...

*Lúc này đây em không thể nhìn thấy được tâm hồn lạc lõng của anh

Cũng chẳng thể nào đoán ra được những sắc màu trong anh

Một cơn gió thoảng qua, một giấc mộng dài, tình yêu giống như là số mệnh con người không thể đoán trước được

Rốt cuộc thì con tim anh đã bị điều gì mê hoặc?

*Bóng hình anh như đang bị đêm tối nhấn chìm

Kết quả cuối cùng của hoa đào khi đã nở rộ sẽ ra sao?

Nhìn anh ôm lấy em vô cảm còn lạnh lẽo hơn cả ánh trăng kia

Vì thế em sẽ để anh được hạnh phúc bên người khác

**Tình yêu em dành cho anh giống như nhịp đập không ngừng của con tim

Muốn phác họa anh nhưng lại không hình dung được dáng vẻ anh

Em chỉ mong chờ sự quyến luyến trên gương mặt anh.

Anh là bản tình ca bất tận trong em. (con tim em nguyện trao cả cho anh)

Bài hát được kết thúc bởi một nốt cao, tiếng đàn lẫn tiếng hát giờ đây chỉ còn lại dư âm, từ từ bị bóng đêm nuốt chửng. Lúc này tôi mới chợt nhớ ra điều thắc mắc cần phải hỏi.

- Không phải lúc này anh đã đi rồi hay sao?

Hàn Phong không vội đứng dậy, khéo môi giãn ra không trả lời theo mục đích nói của tôi mà hướng sang ý khác.

- Sao em lại đàn bài hát này vậy? Nghe thì rất thương tâm.

Tôi nhìn sang Hàn Phong, hắn nghe ra được hay sao?

- Tôi chỉ là rất thích bài hát này, vừa may có giai điệu lẫn nốt nhạc trong cuốn sách nên đàn thôi.

Hàn Phong nhìn tôi một chút rồi rời tầm mắt, hắn không nói gì rồi đứng lên ra ngoài. Thấy vậy tôi gọi với theo.

- Anh định đi đâu?

Hàn Phong nghe được thì dừng lại bước chân, cũng không xoay người, thấp giọng nói:

- Tôi có hẹn với đối tác, tôi đi đây.

- Ừm. - Tôi đã biết được vậy cũng không hề nói thêm gì, ngồi xuống định chơi thêm một bài hát nữa.

Hàn Phong thấy cô cũng im lặng nên tự mình rời khỏi đi đến thư phòng lấy một tập tài liệu đi thẳng đến nơi gặp mặt.

- Xin lỗi để mọi người chờ rồi.

Hàn Phong cười lạnh, chỉnh lại tây trang ngồi xuống chiếc ghế đối diện với họ.

- Không lâu, không lâu. - Họ vội vàng xua tay, mỉm cười trang nhã nhưng trong lòng lại thầm than trách đã ngồi đợi tận bốn tiếng đồng hồ, thật nếu có lâu hơn cũng không thể nào nói ra sợ không may đắc tội với Hàn Gia thì công ty của họ e rằng cũng phải thiệt thòi không ít.

Nghe bọn họ nói vậy Hàn Phong cũng chỉ cười cười ngồi xuống đi thẳng vào vấn đề.

- Bên công ty MS các ông có phải muốn hợp tác với dự án xây dựng tòa nhà Viễn Chính bên khu A hay không ?

- Phải phải. - Nghe Hàn Phong trực tiếp vào vấn đề, họ cũng liền gật đầu nhanh chóng, cũng không muốn ngồi thêm với hắn, người này tốt nhất nên ít tiếp xúc.

- Vậy được, ông dự định sẽ hợp tác như thế nào với công ty tôi.? - Hàn Phong nhếch môi. Mấy công ty con này căn bản anh cũng không cho vào mắt nhưng dù sao cũng nể tình họ đã hợp tác với anh lâu như vậy nếu từ chối e rằng cũng không phải phép.

- Tôi dự định sẽ thiết kế tòa nhà Viễn Chính theo hướng đông, nơi đó mát mẻ lại phù hợp, xây dựng một khu công viên cao cấp kế bên chắc chắn sẽ đạt được mức lợi nhuận cao. Không khí tốt như vậy thật là như hổ mà thêm cánh.

Hàn Phong cười đáp.

- Ông sẽ thiết kế tòa nhà đó theo lối kiến trúc như thế nào?

- Tôi sẽ xây theo hình tháp cao lấy những góc cạnh của kim cương để làm nguồn cảm hứng, bên ngoài có màu sáng chói của những viên kim cương còn bên trong là những căn phòng to lớn đầy đủ tiện nghi dành cho bậc thượng lưu. - Ông ta hào hứng nói.

- Rất tốt, còn về phần lợi nhuận ông nghĩ sao? - Hàn Phong gật đầu, theo lời nói của ông ta quả thật làm hắn rất vừa ý.

- 50 - 50. Tổng giám đốc Hàn thấy thế nào?

- 70 - 30. - Hàn Phong lãnh đạm nói

- Thế thì sao được, tôi nhờ vào công ty Hàn Gia của ngài thì sao dám nhận 70% chứ.

- Không tôi 70 , ông 30 thấy thế nào?

- Sao... Làm thế sao được. - Ông ta nhìn chăm chăm vào Hàn Phong.

- Có gì không ổn, nếu ông không đồng ý thì thôi vậy. Tôi về đây.

Hàn Phong nói xong đứng lên tỏ ý ra về nhưng chưa kịp bước ông ta đã gọi với theo

- Tổng giám đốc Hàn ngài bình tĩnh, cứ làm theo ý ngài đi.

- Tốt, vậy bây giờ kí hợp đồng. - Hàn Phong biết chắc thế nào ông ta cũng gọi hắn lại, dựa vào Hàn Gia ông ta chỉ có thể làm theo lời nói của hắn mà thôi

- Được.

Hợp đồng nhanh chóng kí tên, vì sự sảng khoái Hàn Phong uống đến say mềm khiến Thiên Băng phải trực tiếp đưa về nhà.

- Phong , sao lại uống say thế chứ? - Thiên Băng dìu Hàn Phong ra khỏi xe, cô nói.

- Uyển Nhi, em có biết không họ là dựa vào anh, công ty họ phải nhờ vào Hàn Gia nên bị anh dắt mũi. Thật sảng khoái. - Hàn Phong lè nhè nói.

Uyển Nhi? Hàn Phong nghĩ mình là Uyển Nhi hay sao? Nổi tức giận khiến Thiên Băng đỏ cả mặt, cô đâm vào Hàn Phong rồi nói.

- Em không phải cô ta. Anh tìm cô ta lo cho anh đi em về đây.

- Uyển Nhi, sao không phải là em chứ. - Hàn Phong nói rồi kéo tay cô ta lại ôm vào trong lòng, cúi đầu hôn lên môi Thiên băng.

Tôi vốn đang nằm ngủ nhưng không hiểu vì lí do gì lại đi ra cửa sổ vén bức màn che, trong lòng như có ai đang thôi thúc tôi. Sau khi vén bức rèm, cảnh tượng xấu xa của hắn và Thiên Băng vừa vụng lộn vào tầm mắt tôi.

Hai người họ lại dám làm càn trước cổng nhà?

Tôi đem theo sự tức tối kéo rèm lại, nổi bực tức như một đợt sóng dâng trào trong lòng tôi, hận không thể nhìn cho họ thủng lỗ.

Sau khi Hàn Phong tưởng nhầm Thiên Băng là Uyển Nhi thì vừa hôn xong lại ngủ say mềm một giấc đến sáng, đâu hay biết có không chỉ một mà là hai người đang giận dữ như núi lửa phun trào hiện giờ hai người họ đang đối diện với nhau nói rõ mọi chuyện.

- Cô là Uyển Nhi có phải hay không?

Ngay tại phòng Uyển Nhi, Thiên Băng cất tiếng hỏi.

- Phải, còn cô là Thiên Băng?

- Đúng, chúng ta đã từng gặp nhau một lần trong Hoàng Nhật cô có nhớ không? - Thiên băng nói.

- Tôi nhớ rồi. - Tôi đáp.

- Cô tìm tôi có chuyện gì? - Tôi vào thẳng vấn đề không hề muốn nói chuyện với cô ta tránh gây thêm rắc rối.

- Cô đã hỏi như vậy thì tôi cũng không dài dòng nữa. Tôi muốn cô buông tha cho Hàn Phong đừng bám theo anh ấy nữa. - Thiên Băng nghiêm mặt nói, giọng điệu lạnh lùng nhếch một bên môi.

- Tôi không hề đeo bám anh ta, mong cô nói năng cẩn thận. - Tôi cảm thấy thật sự tức giận, dám nói tôi đeo bám hắn sao.

- Không phải thế thì là gì hả? Anh ấy là người yêu của tôi còn cô là gì mà ở trong tòa thành này. - Thiên Băng nghênh mặt nói,

- Tôi... Tôi... Là hắn ta muốn tôi ở đây thôi. - Tôi không biết nên nói thế nào cho phải.

- Anh ấy muốn cô? Làm ơn đi anh ấy đã trả sự tự do cho cô, cô tưởng tôi không biết hay sao? - Thiên Băng nghe xong câu nói của tôi thì như nghe một chú hề vừa phát ngôn, ôm bụng mà cười.

- Tôi... - Tôi đột nhiên không biết nên nói gì. Phải, cô ta nói rất đúng tôi dựa vào cái gì mà ở đây? Dựa vào chức danh người yêu cũ hay sao?

- Cô mau về với mẹ già của cô đi. Tôi nghe nói bà ấy bị ung thư máu, chỉ cần cô rời khỏi Hàn Phong tôi nhất định sẽ đưa cô tiền để chữa ẹ cô. Chắc chắn đó là một số tiền không hề nhỏ. - Thiên Băng nhếch môi nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ, hai tay khoanh lại kiêu ngạo nói.

- Cô đừng kiêu ngạo, tôi không muốn có bất kì sự dính dáng gì đến các người, không cần số tiền đó của cô, tôi tự tìm được. Tôi không phải ăn mày mà nhờ cố bố thí. - Tôi nắm chặt hai tay ánh mắt long lên sòng sọc nhìn con người đang ung dung phát ngôn ra những lời nói ấy bằng cái nhìn căm hận.

- Cô tưởng mình cao sang lắm hay sao hả? Cô cũng chỉ là muốn có tiền nên nhờ vả để làm tình nhân của Hàn Phong thôi, cô nghĩ tôi không biết hay sao? - Thiên Băng lạnh lùng nói, ánh mắt không kiêng dè xoáy vào tầm mắt tôi.

- Cô đừng quá đáng, tôi không hề làm tình nhân, không được xúc phạm tôi. - Lúc này tôi thực sự bị lời nói của cô ta kích động mà mặt đỏ tía tai vùng tay tát vào mặt cô ta nhưng đáng tiếc Thiên Băng tránh được một cách dễ dàng ngược lại còn xô tôi ra đập đầu xuống sàn.

- Cô muốn đánh tôi hả? - Thiên Băng nói.

Tôi lúc này chỉ cảm thấy một sự đau nhức đến tột cùng, đau đến nỗi mắt hoa lên rồi ngất lịm đi

58. Chương 54: Là Do Anh Ép Tôi

- Uyển Nhi. - Tiếng nói khàn khàn của một người đàn ông cất lên. Tôi không biết ông ấy là ai, sao lại biết tôi chứ? Tôi đi lên một chút để tìm ánh sáng hơn, nhìn cho rõ là ai, bóng tối quá dày bao phủ cả tôi. Cất lên tiếng hỏi:

- Ai đấy?

Giọng nói trầm thấp kèm theo vài tiếng ho khan vang lên:

- Là ba đây.

- Là ba thật sao?- Tôi không thấy người, chỉ nghe được giọng nói nghiêng người xung quanh tìm kiếm cũng không thấy chỉ thấy được một con đường đen dài sâu hun hút. Hỏi với giọng cả tin.

- Phải, con hãy trả thù cho ba. - Giọng nói ấy đột nhiên trở nên cao vút như là đem theo oán hận tột cùng, đánh lại khiến tôi chột hoảng sợ.

- Không phải ba là tai nạn ngoài ý muốn hay sao? - Tôi nói cao giọng, bước chân đi chậm chậm, con đường đó vừa tối vừa sâu thật không biết khi nào thì tới nơi. Hai tay tôi đưa ra phía trước mò mẫm trong không khí, gương mặt thanh tú nhuốm đầy mồ hôi.

- Không hề. Là do Hàn Phong sắp xếp mọi thứ, con phải trả thù cho ba. - Tiếng nói lúc này thật sự đã làm tôi hoảng sợ, thật sự sợ hãi. Nó cao vút ẩn chứa nỗi tức giận xen lẫn nỗi sợ hãi lại như ngọn lửa sắp phun trào.

Tôi không biết có phải người đó là ba tôi hay không, ông ấy bình thường rất hiền hậu, nói năng không hề có chứa oán khí nhưng sao giờ đây giọng nói ấy khiến tôi cảm thấy gợn hết gai ốc, đáp lời ông bằng một giọng run run, quên mất người mà ông mới nói là ai.

- Ba, là ai đã giết ba?

- Là Hàn Phong, Hàn Phong. Con phải trả thù cho ba. Phải trả thù cho ba. Phải trả thù...ừ...ừ.

Tiếng nói vang lên cao rồi tắt đi, phút chốc chỉ còn lại gió lạnh, lạnh đến nỗi khiến tôi đau đớn rơi nước mắt. Là do gió quá rất hay là.... cái tên này khiến tôi đau. Tôi biết rất rõ câu trả lời nhưng tại sao vẫn không thể tìm được nước mắt, tôi và hắn không còn bất cứ liên quan nào nữa thì tại sao lại phải khóc vì hắn? Nhưng biết thế mà lại ngu xuẩn thừa thừa nước mắt vì một người không xứng đáng.

Tôi đau, đau lắm, khuỷu xuống đất, ngồi bệt trên nền đất lạnh tôi không thấy mình, ngay cả tay tôi còn không thấy chỉ cảm nhận được vị mặn, đắng đến chua xót rơi vào vị giác của tôi, làm tê liệt hết mọi tế bào sâu trong cơ thể khiến tôi khó chịu vô cùng. Đầu tôi một lần nữa lại ong lên, hình ảnh xen lẫn tiếng nói lại vang lên, tôi nghe được quá trình hắn giết ba tôi, hắn đã giết ba tôi mà không chút do dự.

Tôi có yêu hắn hay không? Có. Nhưng nhiều khi nên để cho lí trí xử lí một số việc, ví như lúc này. Tốt nhất là không nên do dự mà trả thù cho ba tôi, còn giúp tôi giải tỏa được niềm ưu uất sâu trong cơ thể, nhất định phải thế nhất định phải trả thù. Phải trả thù....

- A. - Tôi hét lên, cái đầu đau nhức không ngừng hoành hành giày vò cơ thể tôi nó khiến tôi ôm chặt bằng hai tay, đau đến nỗi hoa mắt chóng mặt mọi thứ đều xoay vòng trước mặt tôi.

- Uyển Nhi em sao thế? - Tiếng nói quen thuộc vang lên bên tai tôi, là Hàn Phong chính xác là Hàn Phong. Nhưng tôi không thể giết hắn vào lúc này, thật ngu xuẩn khi làm như vậy.

- Tôi đau đầu, Phong đừng đi đừng đi. - Tôi bắt lấy tay hắn, ngã đầu vào hắn cố gắng diễn thật suốt mướt.

- Tôi không đi, không đi. - Hàn Phong ôm chặt lấy tôi, hai tay siết chặt, đầu tôi lúc này đã hoàn toàn dựa vào hắn.

- Cảm ơn. - Tôi mỉm cười trong lòng, thật sự là tôi đã gần đạt được mục đích chỉ chờ tối nay thôi, chỉ tối nay là tôi sẽ có thể trả thù cho ba tôi rồi. Tuy trong lòng đang mỉm cười đắc thắng nhưng thật sự là bên

ngoài nước mắt lưng tròng trông đáng tội nghiệp, vì kế hoạch vĩ đại tôi nhất định phải hoàn thành vai diễn một cách xuất sắc không thể có một li sai sót.

Hàn Phong không ngừng vỗ lưng trấn an tôi, hắn thường làm như thế mỗi khi tôi hoảng sợ. Có một chút lung lay nhưng tôi nhanh chóng lấy lại lí, hắn thì yêu thương gì tôi chẳng qua ở bên tôi vì chưa tìm được người thích hợp thôi, cũng như bây giờ Thiên Băng về rồi lập tức đá tôi sang một bên không thương tiếc thì tội tình gì phải nghĩ đến việc tha thứ cho hắn, không bao giờ. Tôi đã từng nói tồn tại trong tôi chỉ có nỗi uất hận sâu sắc đối với hắn. Ánh mắt trở nên gian xảo hơn bất cứ khi nào, tôi khép mi lại yên phận nằm trong lòng hắn.

Một lúc lâu sau Hàn phong mới cất giọng.

- Sao em lại ngắt xiu thế?

- Em... Là do em trượt chân ngã, không sao đâu. - Tôi vội nói. Nếu để hắn tìm ra nguyên nhân thì cũng chẳng có gì lợi ích cả.

- vậy được, anh sẽ bảo người ở đây chăm sóc em. - Hàn Phong buông tôi ra động tác muốn đứng lên. Thấy thế tôi nhanh chóng kéo tay hắn xuống, ôm chặt lại.

- Phong, em chỉ muốn anh ở bên em.

Hàn Phong ngạc nhiên nhìn tôi khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Không phải hắn đã phát hiện ra điều gì khác thường chứ? Nhưng chỉ một chút sau hắn đã nở một nụ cười yên lặng ngồi bên cạnh tôi, cùng nhau đan tay mười ngón.

Chúng tôi ngồi như thế cho đến khi trời tối hẳn...

- Em không ăn cơm hay sao?- Hàn phong cười.

- À không em muốn đi ngủ. - Tôi vội kéo hắn lại, để một tay hắn lên đầu tôi nằm xuống nhắm mắt lại.

- Ừm.

Hàn Phong dựa vào thành giường im lặng không nói gì tay vẫn đặt ở đó. Trong lòng hắn hiện giờ đang hiện lên rất nhiều câu hỏi. Ánh mắt nhíu lại, rồi sau đó buông đi hàng mi che khuất đôi đồng tử nghi ngờ.

Trời bây giờ đã là nửa đêm, có lẽ hắn cũng đã ngủ rồi. Tôi mở to đôi đồng tử nhìn vào người bên cạnh. Ánh trăng bàng bạc chiếu lên gương mặt cương nghị đang ngủ say phát ra thứ ánh sáng dịu dịu.

Tôi cũng không muốn giết anh nhưng anh lại là người giết chết ba tôi. Thật xin lỗi.

Tôi đi đến học bàn bên cạnh chiếc giường, nhẹ nhàng mở ra một ngăn kéo cầm lấy khẩu súng mini ở bên trong. Hàn Phong đã từng nói rất tin tưởng tôi, hắn nói tôi không bao giờ phản bội hắn nên hắn đã để súng ở đây rồi chính giờ phút này, người mà hắn một mực tin tưởng lại chìa súng thẳng vào người hắn không chút do dự.

Tôi đi chậm chậm đến, hai tay nắm chặt khẩu súng mồ hôi liên tục ứa ra. Cười? Hắn là đang cười hay sao? Không lẽ....

Thật sự là vậy rồi, đôi mắt mở to nhìn thẳng về phía tôi rồi lại nhìn đến cây súng tôi cầm trên tay mà nở ra một nụ cười bàng bạc.

- Giết tôi à? - Giọng nói trầm thấp vang lên, đúng chất âm độ. (ý JenRee là lạnh đúng âm độ c, quá mức lạnh lẽo.)

- Phải. Tôi...tôi phải giết anh. - Tôi run rẩy nói, mang theo một tia hoảng sợ khi hắn nhìn trực diện về phía tôi.

- Em nghĩ giết được tôi không? - Hàn Phong vẫn giữ nguyên tư thế, nhếch nhẹ môi nhìn tôi khinh thường.

- Được. - Tôi nắm chặt hơn khẩu súng trong tay.

- Không thể nào.

Trong khi tôi còn chưa nhìn thấy gì thì Hàn Phong đã đến được chỗ tôi, đứng phía sau mà kim hãm tôi trong vòng tay hắn, khẩu súng rơi bộp xuống đất.

- Buông tôi ra. - Tôi hét toáng lên, chân không ngừng đạp đá.

- Nói, sao em muốn giết tôi? - Hàn Phong vẫn giữ chặt phía sau tôi, hơi thở lạnh lẽo phả vào lỗ tai tôi, lạnh đến mức khiến tôi rùng mình.

- Anh là hung thủ giết người, anh là người giết ba của tôi. - Tôi thổng khổ hét lên, sự thật này tôi cũng không muốn nhắc đến.

- Ba em là ai? - Tôi nhìn thấy hắn nhúu mày.

- Ba tôi là Trần Trọng Lâm, là người mà do anh dựng nên chuyện tai nạn ngoài ý muốn để che giấu hành vi ghê tởm của mình. - Tôi bắt lực hét lên, nước mắt được dịp rơi lã chã xuống cánh tay rắn chắc của hắn, một cái nhúu mày thoáng qua.

- Hắn ta đáng chết. - Hàn Phong lạnh lùng nói, gương mặt không chút cảm xúc như là đang làm chuyện quang minh chính đại.

- Anh có còn là con người không hả? - Tôi vùng vẫy cố thoát khỏi vòng tay hắn, tôi không muốn trả thù để phải đối diện với hắn nữa, một con người máu lạnh đến đáng sợ. Tôi bây giờ muốn đi, muốn rời xa nơi này.

- Em muốn giết tôi, tôi còn chưa xử lí em. - Hàn Phong tức tối hét lên giận dữ.

- Anh giết chết tôi luôn đi, giết chết tôi luôn đi đồ ma quỷ. - Tôi gào lên bắt lực.

- Không thể, tôi phải ngày ngày hành hạ em để cho em muốn chết cũng không dễ, muốn sống cũng không xong, như vậy không phải rất tuyệt sao? - Hàn Phong thì thầm bên tai tôi, nở một nụ cười đầy sức hút.

Con dao gọt hoa quả ngay bên bàn, tôi vội vàng vùng vằng để đi đến đó. Sau khi nắm chắc con dao trong tay tôi tức giận nghiêng răng.

- Là do anh ép tôi.

Tôi vùng dao đâm một cái vào cánh tay rắn chắc của hắn, máu không ngừng tuôn ra lai láng. Sức tôi mạnh đến nỗi cả con dao đều đâm sâu vào, tôi không còn biết nghĩ gì nữa hai tay đẩy máu mà chạy đi

59. Chương 55: Vết Thương

Máu đỏ tươi nhuộm đầy áo sơ mi màu trắng của Hàn Phong, hắn không thể ngờ là cô lại có thể đâm hắn như thế, khuyu xuống nền gỗ, vết thương không làm hắn đau mà ngược lại cô lại làm hắn đau lòng gấp bội lần, không ngờ đúng là không ngờ mà. Mi tâm nhúu chặt lại, hắn gắng gượng đứng lên dùng một tay đỡ máu gọi điện cho Anh Luân,

- Mau đến giúp tôi. - Giọng nói khàn khàn vì mất sức.

- Cậu sao thế? - Anh Luân vội vàng quên đi cơn buồn ngủ mà hỏi Hàn Phong, giọng nói của hắn cho thấy hắn không được ổn.

- Mau đến nhà tôi, phòng Uyển Nhi. - Hàn Phong nhăn mặt, hơi thở đầy mệt nhọc môi tím tái lại vì mất quá nhiều máu.

- Sao cậu lại bị thế? - Anh Luân mặc vội chiếc áo sơ mi vào chạy nhanh xuống gara lấy đại một chiếc xe mà phóng đến nhà Hàn Phong.

- Tôi bị dao đâm, tôi mất rất nhiều máu. - Hàn Phong nhìn máu đang rỉ ra từ vết thương thì cau mày lại, ngừng điệu trầm thấp khàn khàn.

- Cậu khoan hãy rút dao, sơ cứu trước chờ tôi đến. Cúp máy đây.

Hàn Phong ngắt điện thoại, dùng một tay mở cánh cửa tủ ra lấy chiếc hộp y tế ở bên trong từ từ sơ cứu. Cũng may là hắn đã từng học qua một lớp sơ cứu dù đã lâu nhưng ngược lại nhớ rõ là đằng khác. Cũng may mắn có thể dùng được vào lúc này.

Sau một lúc chặt vật cuối cùng cũng tạm coi là ổn, máu không chảy nữa lúc đó hắn mới nằm vật ra giường cho Anh Luân đến. Dao cũng cầm ngay đó theo lời dặn của Anh Luân. Đôi mắt nhắm hờ, mồ hôi tuôn ra thành dòng như suối khiến hắn mất rất nhiều sức, thật sự rất mệt.

Chỉ trong chốc lát Anh Luân đã có mặt tại tòa thành, liền đến nơi của Hàn Phong. Thấy hắn ta nhăn nhó khổ sở, là bạn thân anh cũng không vui vẻ gì.

Vội đi đến sơ cứu lại vết thương cho hắn, Anh Luân hỏi:

- Là ai làm cậu ra nông nỗi này hả?

Hàn Phong không muốn trả lời im lặng không đáp.

- Hừ, tôi biết người đó là ai rồi. Sao Uyển Nhi lại làm cậu bị thương? - Anh Luân lấy ra con dao, Hàn Phong nhăn mặt chịu đau cũng không than một tiếng, Kẻ ngốc cũng nhìn ra được là Uyển Nhi làm. Hắn ở trong phòng cô còn cô thì biến mất dạng không phải sợ tội bỏ trốn thì là gì? Thế nhưng anh lại muốn hỏi, muốn dò xét thái độ của Hàn Phong.

- Cậu nói nhiều quá, tôi không có sức để tiếp cậu. - Hàn Phong đặt cánh tay chặn trên trán, nhắm mắt lại.

- Tôi biết rồi là nữa đêm cậu đến phòng cường hãm cô ấy, nên mới chịu thế này chứ gì? - Anh Luân không có chuyện gì làm, rảnh rỗi thả câu cho Hàn Phong buông lời châm chọc.

- Hừ. Cậu tưởng tôi rảnh như cậu chắc, là cô ấy bỗng dưng cầm súng bắn tôi cũng may thân thủ nhanh nhẹn nên tôi tránh được nhưng ai ngờ lại lãnh nhất dao này còn cô ấy thì biến mất dạng. - Hàn Phong hừ lạnh.

Nghe Hàn Phong nói vậy khiến anh cũng bất ngờ. Không tin được Uyển Nhi lại muốn giết chết Hàn Phong, lí do gì khiến cô ấy phải làm vậy chứ? Không phải Hàn Phong luôn đối xử rất tốt với cô sao?

- Lí do gì vậy?

- Là cô ấy muốn trả thù cho ba. - Hàn Phong lạnh lùng buông một câu nói lãnh đạm nhưng nếu nhìn ra thì là một sự đau khổ thống khiết khi bị phản bội.

Uyển Nhi là một cô gái khó đoán, nhìn bề ngoài ngây thơ là thế nhưng thật sự trong lòng cô ấy nghĩ gì thì khó có thể biết đoán. Nó như một cái hố màu đen ngòm sâu hun hút không có đáy sợ rằng Hàn Phong quen cô ấy cũng đã lâu mà còn chưa biết chắc chắn về tính cách e là một kỳ phùng địch thủ

- Ba cô ấy là ai? - Anh Luân vừa làm vừa hỏi, trong câu nói không giấu được sự ngạc nhiên.

- Trần Trọng Lâm. - Hàn Phong đáp, nở nụ cười nhàn nhạt bên môi.

Về việc này Anh Luân cũng đã nghe qua, người này cấu kết với Triệu Tử Hào ra tay sát hại Hàn Phong nhưng không thành kết quả thì lãnh cái chết, có chết cũng đáng đời, là tự mình hại mình. Anh nhíu mày ra một câu hỏi:

- Sao cô ấy biết được là câu giết chết, không phải mọi người đều tin đó là tai nạn hay sao?

Hàn Phong nghe vậy thì cũng tỏ thái độ ngạc nhiên, hắn chưa suy xét về khía cạnh này may nhờ Anh Luân nhắc nhở không thôi... Một người như hắn lại bỏ qua chi tiết đáng ngờ này.

- Phải rồi. Ai là người dám cả gan qua mặt tôi mà nói với cô ấy? Tình cảnh năm đó cũng chỉ có cậu và những người trong tổ chức biết thôi, à còn có người trong bar hôm ấy nhưng tôi dám khẳng định không phải họ....

Anh Luân nhíu mày.

- Sao cậu lại chắc chắn là thế?

Hàn Phong nở một nụ cười ma quỷ, giọng nói đúng chất lạnh lẽo.

- Họ mà dám mở miệng một câu chã lẽ không sợ tôi làm thịt họ hay sao? Cho dù không biết thương bản thân nhưng người nhà cũng phải thương chứ.
- Câu chắc vậy? - Anh Luân hỏi lại.
- Chắc. Tôi nghĩ đây là tổ chức D.A. Cậu còn nhớ có người đã từng bắt cóc Uyển Nhi không?
- Nhớ. Cậu nghi ngờ là họ?
- Phải, cậu nghĩ xem. Họ nói với cô ấy là tôi giết ba của cô ấy rồi Uyển Nhi kích động lao ra dòng xe ngay cả tôi còn không ngăn lại được thì chắc 100% họ là người nói. - Hàn Phong cười
- Phải rồi. Bây giờ chỉ cần tìm được Uyển Nhi thì chắc chắn sẽ tìm ra được tổ chức thần bí đó. - Anh Luân vỗ tay giọng nói hào hứng
- Phải. Tôi nhất định sẽ tìm. Uyển Nhi cô ấy sẽ là của tôi, tôi nhất định sẽ thuần phục cô ấy. - Hàn Phong nói rồi vang lên một nụ cười ghê rợn đậm chất nguy hiểm.

Tôi không biết đã qua bao nhiêu thời gian nhưng mà giờ đây tôi lại đứng trên một đất nước xa lạ. Nơi đó có rất nhiều hoa hướng dương và tôi sẽ quên đi tất cả bắt đầu một cuộc sống mới tại nơi đây, nơi đó sẽ không có Hàn Phong....

60. Chương 56: Người Đàn Ông Đáng Sợ.

- Hàn Phong, ba cần gấp con. - Giọng nói một người đàn ông trung niên vang lên.
 - Có chuyện gì? - Hàn Phong cầm chiếc điện thoại trong tay mà như muốn bóp nát chúng thành mảnh vụn, nghe giọng nói giả nhân giả nghĩa của người này làm tâm trạng hắn càng thêm bức tức.
 - 5h ngày mai hãy đến biệt thự của ta, con không đến cũng không được. - Ông ta cất lên một giọng cười, nghe tiếng nói có vẻ đôn hậu thể nhưng thật ra con người ông ta chỉ có Hàn Phong mới biết rõ, là một loại cáo già hắn so với ông ta có lẽ còn thua vài phần.
 - Ông đang uy hiếp tôi đấy hả? - Hàn Phong gằn giọng, nhíu đôi mắt ưng.
 - Con muốn nghĩ thế nào thì tùy. Nhưng bắt buộc 5h ngày mai phải đến cho ta. - Giọng nói không lạnh không nóng chỉ khe như lời nhắc nhở nhưng lại ẩn chứa sự uy hiếp sâu xa.
- Hàn Phong không trả lời ngược lại bức tức trút giận lên chiếc điện thoại quăng mạnh vào tường, bây giờ không còn nhận ra các linh kiện trong ấy nữa chỉ còn lại những mảnh rời rạc.
- Mẹ kiếp.

Tôi đi khắp khu vực cánh đồng hoa hướng dương hỏi thăm nhà ở bằng tiếng Nga còn thay đổi cả tên cầu mong thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn.

- Cô ơi cho cháu hỏi nhà này đang cho thuê phải không ạ? - Tôi dùng tiếng Nga lưu loát hỏi một người dân bản địa.
- PHẢI. Cháu muốn thuê sao? - Người đó nhìn tôi một lượt rồi nói.
- Vâng ạ, cô là chủ nhà phải không ạ? - Tôi mỉm cười nhìn một người phụ nữ đứng tuổi.
- Phải. Cô có một căn nhà còn trống cháu có muốn ở đó hay không? - Người phụ nữ hỏi tôi.
- Dạ được ạ, kiếm được nhà là cháu mừng rồi. - Tôi vui vẻ kích động nắm lấy tay của người phụ nữ. Thấy thái độ quá khích của tôi cô ta cũng không nói gì chỉ mỉm cười dẫn tôi đi xem nhà.
- Phòng có toilet riêng, máy lạnh, wifi cáp quang, giường tầng, tủ âm tường, quạt máy. Bếp nấu ăn ngoài phòng và phía sau căn nhà còn có khoảng đất trống để cháu dùng để phơi đồ hay làm đại loại những thứ

khác chỉ có 1688 rub cháu thấy thế nào quá rẻ phải không? - Ngu7oi2 phụ nữa nhiệt tình giới thiệu dẫn tôi đi tham quan khắp khu nhà.

Nhà vừa đẹp, lại không quá hẹp đủ để tôi ở mà tiền thuê nhà rẻ như thế chỉ có 1000000đồng tiền Việt Nam, đúng là quá tốt mà. Không ngần ngại tôi liền gạt đầu lập tức làm hợp đồng. Bây giờ tên tôi không còn là Trần Uyển Nhi nữa mà là Sarah.

Việc tìm kiếm công việc tôi nghĩ cũng không khó lắm.

-
- Ông tìm tôi có việc gì? - Hàn Phong ngồi trên một chiếc ghế gỗ ở phòng khách, vẻ mặt chán chường.
- Đạo này con sống thế nào? - Người đàn ông trung niên vẻ mặt đôn hậu nhưng không kém phần lạnh lùng nhìn vào Hàn Phong. Đúng thật là hai cha con, y chang nhau đều từ một khuôn mặt.
- Tốt, được rồi chứ, tôi rất bận. - Hàn Phong đáp qua loa.
- Từ từ đã con đừng gấp. - Ông ta mỉm cười nói, trên tay cầm một tách trà thơm ung dung nhấp một ngụm.
- Ông mau vào vấn đề đi, tôi không có thời gian. - Hàn Phong mất kiên nhẫn, liên tục nhìn vào đồng hồ.
- Xem con kìa lâu lâu về thăm ta mà thế sao? Bộ dạng đứng ngồi không yên.. - Ông ta cười thành tiếng, hai chân vắt sang hai bên.
- Tôi là do ông uy hiếp mới trở về không bao giờ tôi muốn bước vào căn nhà này ông hiểu không? - Hàn Phong nhìn thẳng vào cặp mắt lạnh lùng của ông ta, nhếch môi khinh bỉ. Chuyện lúc trước hẳn vẫn còn nhớ như in.
- Haha, tính tình vẫn không đổi. Ta rất thích tính cách của con, nó rất giống ta khi còn trẻ. Làm cái gì cũng vội vàng. - Ông ta cười lớn
- Hừ, còn tôi thì luôn căm ghét ông, chỉ có tăng chứ không có giảm. - Hàn Phong hừ lạnh.
- Vậy à? Ta nghe nói con bị con bé nào tên Uyển Nhi làm cho bị thương đúng không?
- Ông.. Tôi cảm ông đụng đến cô ấy. - Hàn Phong nghe đến tên cô liền vội vàng sừng cổ lên, hai mắt trợn trắng trông thật khiếp sợ.
- Xem nào, con yêu cô ta hay sao? Ta chỉ mới hỏi con đã như thế? - Ông ta biết được nhược điểm của Hàn Phong mỉm cười vui vẻ.
- Ông... Ông muốn gì? - Hàn Phong lạnh lùng hỏi.
- Rất dễ con chỉ cần nghe lời ta là được rồi. - Ông ta nâng tách trà lên uống chậm chậm như là thưởng thức
- Không bao giờ, tôi là Hàn Phong mà dễ dàng bị ông điều khiển hay sao? - Hàn Phong gạt phăng lời đề nghị của ông ta.
- Ta chỉ cần con lấy Thiên Băng thôi. Con cũng biết ta khiến con lên được cũng khiến con ngã được. - Ông ta nhếch môi cười, nụ cười thâm hiểm.
- Đó không phải là công ty do tâm sức của ông hay sao mà giờ ông lại muốn hủy nó?
- Không sao, ta còn có một công ty khác chỉ là không công bố cho con biết thôi. - Ông ta nhìn vào Hàn Phong đang mặt đỏ tía tai thì chỉ lẳng lặng cười.
- Ông. Tôi không làm thì không ai có thể bức ép tôi ngay cả ông. - Hàn Phong nhếch môi, đôi đồng tử trở nên sắc bén.
- Vậy sao? Con là con ta ta cũng không muốn con phải thiệt thòi giờ ta muốn con cưới Thiên Băng, con bé yêu con như vậy có gì không tốt?
- Tôi không yêu Thiên Băng và tôi.... sẽ không chịu sự sai khiến của ông đâu. - Hàn Phong nói rồi toang đứng dậy.

- Con.. vậy được ta không ép nhưng ta không đảm bảo con bé Trần Uyển Nhi đó có vấn đề gì hay không. - Ông ta không có gì là kích động trước thái độ của Hàn Phong chỉ lạnh lùng nói.
- Cha nuôi. - Thiên Bằng từ đâu xuất hiện cất giọng gọi Hàn Thiên- ba của Hàn Phong một cách thân thiết.
- Con gái, ra đây. - Ông ta mỉm cười nhìn Thiên Bằng.
- Tôi về đây. Ông không có tư cách để tôi làm theo sự sai khiến của ông. - Hàn Phong hừ lạnh cất bước ra về.
- Phong, anh quả thật không còn yêu em sao? - Thiên Bằng rút nước mắt, một tay níu lại Hàn Phong.
- Phải. - Hàn Phong lạnh lùng gạt tay cô ta ra bước thẳng về phía trước trong lòng hấn bây giờ ngoài Uyển Nhi ra bất kí ai hấn cũng không cho vào mắt

61. Chương 57: Muốn Trị Tính Ngông Cuồng

- Không phải chứ Uyển Nhi đã bỏ đi rồi sao? - Người thần bí đứng cạnh cửa sổ nắm chặt một tay, điều thuốc đã cháy đến đầu lọc nhưng hấn ta không bỏ ra cho đến khi đốm lửa nhỏ cháy đến chạm vào tay hấn, lúc này mới giật mình vội buông.

- Phải. Cô ta bỏ đi ngay đêm tối. - Thiên Bằng đứng bên cạnh hấn ta, một bên môi cười khinh bỉ cất giọng nói.

Nghe thấy giọng điệu bình thản của Thiên Bằng, người thần bí trở nên buồn bực xoay người về phía cô, ngữ khí ra chiều tức giận:

- Cô ấy đi đâu?

Thiên Bằng nhún một bên vai ung dung đáp:

- Không biết.

Người thần bí nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào người con gái tuy bề ngoài lượng thiện nhưng bên trong thì không thua loài rắn độc tổ ý khinh bỉ:

- Cô tại sao không báo cho tôi? Đây là cách hợp tác của cô à?

Thiên Bằng cười lạnh.

- Tôi bây giờ cũng không muốn hợp tác với anh nữa, xem như hai chúng ta chưa từng có nói gì. Tôi đi đây.

Thiên Bằng nói xong rồi toang cất bước bỏ đi nhưng vừa đi được hai bước toàn thân cô đã bị kéo lại ép sát vào tường, bàn tay to lớn bóp mạnh vào cằm cô bắt buộc cô phải ngẩng đầu đối diện với hấn. Ánh mắt bình thản giọng điệu lại ung dung nhưng thực chất có ba phần không vừa lòng bảy phần tức giận bên trong. Hấn nhếch môi nhướn đôi mày.

- Cô nghĩ tôi là gì hả? Thích thì muốn hợp tác còn không thì vứt đi cô xem thường tôi quá đấy.

Thiên Bằng vì sự đau đớn ngày cằm khiến toàn thân cô cứng đờ, nhất thời hoảng sợ nhưng sau đó lại tỏ vẻ không quan tâm.

- Tôi nói cho anh biết anh không đấu lại Hàn Phong đâu.

Nghe những lời nói này càng khiến mi tâm người hấn nhíu lại, tâm tình không hề tốt ngược lại càng không vui.

- Tôi mà không đấu lại hấn ư? Cô chờ xem hấn sẽ là một con vật nhỏ bé bị tôi chà đạp dưới chân đến chừng đó phải van xin tôi.

Hấn càng bóp mạnh vào cằm cô, nói tiếp:

- Cô đừng tưởng hần thông minh, đến cuối cùng người thắng cuộc nhất định là tôi, không phải hần cô hiểu chưa hả? Nhưng chuyện đó để sau hăng tính còn bây giờ.... Tôi phải trừng phạt kẻ phản bội tôi.

Thiên Bằng còn đang không biết phản ứng ra sao thì đã bị hần xô mạnh xuống sàn, cả đầu ong lên từng cơn trước khi ngất cô còn cảm nhận được một người nào đó lôi cô đi.

- Tìm được chưa? - Hàn Phong nhìn qua bãi cỏ màu xanh mượt trong lòng bỗng vấy lên sầu não nhúu mày đau khổ. Ở đó hần đã từng rất hạnh phúc cùng với Uyển Nhi nghĩ lại càng khiến tâm tình của hần rối loạn

- Vẫn chưa. Không có tin tức gì cả. - Vũ đứng bên cạnh, nhìn Hàn Phong thế này đôi mày cương nghị theo đó nhúu lại, không nghĩ đến Uyển Nhi rời đi lại khiến Hàn Phong đau khổ như thế.

- Đã tìm suốt mấy tháng rồi sao vẫn chưa thấy? - Hàn Phong cau mày, hai tay nắm chặt lại không khó để nhận ra tâm tư của hần lúc này.

- Tôi thật sự đã tận lực. Cho dù cố tìm kiếm như thế nào vẫn là không tìm được. - Vũ nghiêm mặt, đáy mắt lộ ra vẻ âu lo tâm trạng của anh so với Hàn Phong không khác một chút nào.

- Tôi biết nhưng cho dù phải thế nào cũng phải cố tìm ra. - Hàn Phong lạnh lùng nói.

- Được, tôi lui ra đây. - Vũ cúi đầu cung kính rời khỏi phòng để lại Hàn Phong âu lo nhiều suy nghĩ. Một lúc sau, chiếc Iphone của hần reo lên, trên màn hình là một số lạ.

- Đi đến đường X hẻm XY nơi đó ta tặng người một món quà.

Món quà, có phải là Uyển Nhi hay không ? Mà số máy này chẳng phải là số điện thoại của người khi đó hay sao? Không lo nghĩ nhiều Hàn Phong vội vã chạy nhanh đến đó chiếc xe việt dã lao nhanh xé toạc không khí, chủ nhân trên chiếc xe cũng mang nhiều bộ mặt khác nhau...

hần bước xuống xe mang theo gương mặt cảnh giác sát khí bừng bừng bước vào địa điểm mà tin nhắn lạ gửi đến. Đó là một con hẻm sau hun hút, Hàn Phong nhìn xung quanh cảnh giác từ từ tiến sâu vào, một tay vịn vào túi quần phòng bị. Nếu thấy gì lạ hần nhất định sẽ rút khẩu súng đã chuẩn bị từ trước đoạt lấy mạng kẻ đó. Đi đến ngõ cụt, hần vẫn không thấy gì lạ ngoại trừ... một ai đó mái tóc rối tung ngồi ngay bức tường. Cất từng bước chân không nhanh không chậm, khẩu súng rút ra từ trong túi hần cầm chắc vào, ánh mắt ưng nhìn thẳng vào người phía trước cho đến khi đi sát đến gần họng súng chĩa vào đầu người đó.

- Anh Phong. - Giọng nói khàn khàn yếu ớt vang lên xé tan bầu không khí yên tĩnh.

- Là ai? - Hàn Phong nhúu mày nâng đầu người đó lên ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên vì đó là.....

Thiên Bằng!

- Sao em lại ở đây? - Hàn Phong dứt khẩu súng vào túi, ngồi xổm xuống cúi trối cho cô.

- Em không sao, mau đưa em về gặp cha nuôi. - Thiên Bằng thì thào, giọng nói nhỏ đến mức khiến Hàn Phong phải lắng tai lắng mới nghe thấy được.

- Đến gặp ông ta làm gì, anh đưa em về nha. - Hàn Phong nghe nhắc đến tên ba anh ta, gân xanh trên trán nổi lên nhúu mày.

- Không. Mau đi. - Thiên Bằng đột nhiên cao giọng khiến Hàn Phong đành dìu cô dậy, trong lúc đó có một cuộc gọi đến.

- Hàn Phong. - Giọng nói lạnh lùng vang lên từ địa ngục khiến Hàn Phong nhúu mi tâm, đôi đồng tử lộ ra nguy hiểm.

- Người là ai?

- Người không cần biết. Người có thích món quà mà ta tặng hay không? - Tiếng nói đó lại vang lên đều đều, thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa.

Hàn Phong dìu Thiên Bằng lên ôm cô ta vào lòng, nhìn xung quanh dò xét.

Người đó nhìn thấy bộ dạng của Hàn Phong thì bật cười lớn, đôi mắt lộ ra sự vui vẻ.

- Người không cần tìm nữa, người không thấy ta được đâu hahaha.

Nghe giọng nói đặc ý của người đó Hàn Phong cau mày nói:

- Người ra đây đối đầu trực diện với ta, ta không sợ người đâu.

Người thần bí đó nghe được trò vui cười ha hả cất giọng:

- Chưa phải lúc.

Nói rồi hắn cúp máy để lại Hàn Phong bộ mặt đen lại trông phát sợ dẫu cô về biệt thự ba hắn.

- Cha nuôi, mau tìm cha nuôi cho em. - Thiên Băng cố dùng một chút sức đánh vào lồng ngực hắn, thúc giục.

- Được rồi. Người đâu mau tìm lão gia. - Hàn Phong không chịu được cô suốt ngày tìm ba hắn, lớn giọng gọi. Nghe được tiếng " Dạ " từ bọn họ hắn mới đưa cô vào phòng.

Trong căn phòng lớn Hàn Phong ngồi trên chiếc ghế xoay cao to nhìn gương mặt bị bầm của cô, hắn hỏi:

- Sao em lại ra thế này?

- Anh đừng hỏi, anh về tòa thành đi. - Thiên Băng lên giọng xua đuổi, vì cố gắng mà cô không ngừng ho khan.

- Em trả lời rồi anh sẽ về. - Hàn Phong dù sao cũng đã từng yêu cô thấy cô thế này nhất thời đau lòng buồn bực nhưng thái độ này của cô là sao chứ? Xua đuổi hắn như bệnh dịch thế hay sao?

- Khụ....khụ... Anh mau về cho em. - Thiên Băng thấy không nói bằng lời với hắn được thì liền mình chạy đến để đẩy hắn nhưng kết quả là ngã xuống một cách đau đớn.

Hàn Phong thấy không thể lấy tin từ Thiên Băng thì không còn cách nào khác đành đỡ cô đến giường rồi tự mình rời khỏi.

- Con gái. - Thấy Hàn Phong rời khỏi, Hàn Thiên mới bước vào.

- Vâng cha nuôi.

- Là tổ chức D.A làm con ra nông nổi này sao? - Hàn Thiên nhíu mày không vui đây là con cưng của ông mà họ dám làm ra như thế này thật khiến ông tức chết.

- Phải. Là kẻ đeo mặt nạ đó cha. Con không biết hắn là ai. - Thiên Băng tức giận nói. Gương mặt xinh đẹp của cô lại ra thành như vậy thử hỏi sau này cô phải làm sao?

- Được rồi, ta biết tổ chức đó. Nó chỉ là thằng nhóc thôi không cần phải quan tâm. Giờ muốn ta cũng có thể trả thù cho con nhưng mà ta muốn cho Hàn Phong trải qua chút ít chuyện trong giới cho nó đừng quá kiêu ngạo. An phận nghe lời ta.

Thiên Băng không khỏi ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào ông ta nhưng một lúc sau cô chỉ dạ một tiếng rồi im lặng.

Ngoại truyện.

Vào một hôm Uyển Nhi được mười tuổi, cô đã là một đứa bé tinh nghịch phá phách nhưng lại không kém phần nhu mì thướt tha là đứa trẻ thông minh lanh lợi ai cũng yêu thương. Hôm đó Trần Trọng Lâm vừa làm việc trở về nhà liền thấy cô nhả mảy nhảnh mặt nên bước đến bế cô con gái cưng đặt lên trên đùi, nhẹ giọng hỏi:

- Con gái sao con buồn thế?

Uyển Nhi nghe thế thì mặt càng bí xị cô cau mày chỉ vào tấm ảnh rất đẹp nũng nịu nói:

- Con muốn đi nơi này, có phải là rất đẹp không ba?

Ông nhìn vào tấm ảnh, là Núi Altai quả thật rất đẹp, ông liền xoa đầu cô tươi cười hiền hậu:

- Vậy con phải chăm học tiếng Nga. Chờ khi nào con học tốt tiếng Nga hẳn rồi ba sẽ dẫn con đi có được không?

Cô liền cười tươi, híp đôi mắt nhe hàm răng trắng tinh ra bảo đảm:

- Ok ba ba. Yêu ba ba nhất ạ.

- Vậy được ba sẽ chỉ dạy cho con. - Ông yêu chiều nhìn cô con gái bé bỏng.

- Dạ được. Cô nói rồi hôn lên má ông một cái vui vẻ cầm tấm hình trong tay nhìn mãi không thôi.

Lời của JenRee:

Chắc hẳn là mọi người sẽ thắc mắc tại sao Uyển Nhi biết tiếng Nga phải không? . Qua chương này JenRee đã giải thích rõ ràng về việc này mọi người đã có đáp án rồi. ^^ . Nếu có gì thắc mắc cứ liên lạc với JenRee qua đường link facebook: [s://.facebook /berry.last.73](https://www.facebook.com/berry.last.73)

Zing Blog

62. Chương 58: Có Phải Là Em Không?

Thấm thoát cũng đã ba năm trôi qua kể từ ngày cô rời đi tòa thành, trong suốt ba năm Hàn Phong đã không ngừng tìm kiếm nhưng hết lần này lần khác đều thất vọng. Mỗi khi ra ngoài nhìn một người có ngoại hình giống như cô Hàn Phong lại vội vã xuống xe núp lại cũng như vào lúc này hắn lại nhìn thấy một người giống hệt như cô đang đi qua trước mặt hắn nhưng không thể làm gì được. Là vì hấn sợ, hấn sợ không phải là cô. Hấn sợ nhận nhầm một lần nữa hấn sẽ càng thêm đau khổ khi khơi ra vết thương lòng này...

Nhìn cô gái đó hấn lại đau thắt lòng ngửa cổ uống một hơi hết ly rượu mạnh. Hấn bây giờ đang ở Nga, đang ở trên một con phố nhỏ trong một quán bar không náo nhiệt để tiếp những vị đối tác của tập đoàn hấn. Bây giờ hấn không còn kén chọn như trước, tâm tình cũng không cứng nhắc như xưa, mọi thứ đối với hấn dần dần được buông lỏng, hấn chọn bar này vì nơi đây có thể trực tiếp nhìn ra vườn hoa hướng dương, nơi đây cũng không ồn ào vì đây là bar riêng của hấn dùng để đến đây thư thả tâm tình, ngay cả thành phố này cũng thuộc quyền sở hữu của hấn.

- Tổng giám đốc Hàn ngài có cần đi nghỉ không? Ngài uống nhiều lắm rồi. - Một vị đối tác nhìn thấy bộ dạng của hấn thì có ý nhắc nhở.

- Không cần. Tôi rất tỉnh táo. - Hàn Phong uống cạn một ly rượu tiếp tục nói.

- Nhưng tôi thấy...

- Tôi nói không sao. - Hàn Phong không đợi người đó nói liền ngắt lời chính mình chìm vào rượu.

- Vậy chúng ta bàn về lần hợp tác lần này ngài thấy thế nào? - Vị đối tác nói.

- Được.

- Lần này tôi đến đây là muốn thu mua một nửa cánh đồng hướng dương này để làm cơ sở sản xuất rượu. Tôi sẽ dùng những cánh hoa hướng dương chế tạo ra loại rượu bậc nhất để cung cấp cho bên ngài, ngài thấy có được hay không?

- Ông muốn mua một nửa cánh đồng? - Hàn Phong hỏi lại, cánh đồng này là hấn rất thích vì Uyển Nhi rất thích hoa hướng dương. Hấn đã cất công thuê người trông mà bây giờ người này lại muốn thu mua thật khiến công sức hấn đổ sông đổ biển hay sao?

- Phải, phải ngài nghĩ xem rượu trên thế giới không có tập đoàn nào là sản xuất hoa hướng dương là nguyên liệu chính, ngài nghĩ xem nếu bây giờ chúng ta hợp tác há chẳng phải là rất lời hay sao? - Vị đối tác cố gắng thuyết phục.

Cũng phải nếu như thế thì rất tốt nhưng...

- Tôi phải suy nghĩ...

- Ngài còn chần chờ gì nữa. Tôi đã có người điều chế rất giỏi pha sẵn một chai rượu từ hoa hướng dương ngài có hay không nhã hứng muốn thưởng thức?

Hàn Phong rất sáng khoái đáp:

- Rất có nhã hứng, cũng lâu rồi tôi chưa được uống.

- Tôi biết rồi. William mang cho tôi một chai để tổng giám đốc Hàn thưởng thức. - Vị đối tác đó nói với người ngồi cạnh, anh ta nhận lệnh lập tức đi thi hành.

Chưa đến mười phút chai rượu hảo hạng đã được bày trước mắt Hàn Phong, vị đối tác lập tức khui nắp một cách dân nhà nghề rồi đổ ra một chiếc ly sạch tươi cười đưa cho Hàn Phong.

- Ngài thấy sao có phải rất tuyệt hay không?

Hàn Phong uống một ngụm rượu, mùi vị rất quen khiến hắn nhũn mày, uống ngụm thứ hai hắn liền ngạc nhiên ra mặt nhũn mày càng chặt:

- Tôi đã từng uống rượu này rồi.

Vị đối tác nghe Hàn Phong nói vậy thì ánh mắt không thoát khỏi sự ngạc nhiên, còn ngạc nhiên hơn cả hắn. Một lúc sau mới cười không tin tưởng nói:

- Sao có thể đây là do người pha chế chuyên nghiệp của chúng tôi làm ra mà, sao có thể?!!

- Tôi không nói dối quả thật tôi đã từng uống.

Hàn Phong đưa mũi sát vào thành ly hít một hơi, quả thật mùi rất giống thơm thoang thoang lại dịu dịu quả thật hắn rất quen không nói lầm tuyệt đối. Uyển Nhi đã từng pha chế cho hắn một ly rượu như thế này, cô nói cô rất thích hoa hướng dương nếu chỉ ngắm thì uống phí quá hay pha chế một ly rượu xem mùi vị ra sao? Nghĩ vậy cô liền bắt tay nghiên cứu, sau nhiều lần thất bại cô mới cho ra một ly rượu tuyệt hảo như thế. Màu vàng nhạt của cánh hoa hương thơm không quá nồng của mùi hoa và lại hơi giòn ngọt của hạt quả thật hắn không thể nào quên được mùi vị đó.

- Tôi có thể gặp người pha chế hay không? - Hàn Phong uống một ngụm, khóe môi giãn ra mỉm cười nói.

- Được chứ. Tôi lập tức đích thân đi mời. - Vị đối tác nói.

- Vậy làm phiền ông rồi. - Hàn Phong xoay chiếc ly trong tay bên môi nở một nụ cười nhàn nhạt.

- Ngài khách sáo quá. - Vị đối tác kia nói xong rồi quay đi.

Hàn Phong trong lòng không ngừng nổi lên trí tò mò, sự nhộn nhịp trong tim hắn cũng nổi lên khi nghe được gặp người pha chế đó. Đó là ai, có phải là cô hay không? Có phải là người hắn tìm hay không? Hàng vạn câu trả lời liên tục xoay quanh trong đầu hắn cho đến khi vị đối tác đó đi về phía hắn Hàn Phong lập tức đứng lên nhưng chưa kịp nói đã nghe câu nói của vị đối tác kia.

- Cô ấy không có ở đây. Cô ấy đi hái hoa hướng dương rồi. Thật là ngài thất vọng.

Hàn Phong lập tức chạy vụt ra ngoài trong sự ngỡ ngàng của bọn họ gương mặt hắn không giấu nổi phần khích người đó chắc chắn là cô rồi. Hắn chạy một hồi lâu mới chạy đến cánh đồng đầy hoa hướng dương mới tìm được bóng hình đó, mảnh mai quá lại kiều diễm như thế trong đầu hắn liền hiện lên câu hỏi:

- Có phải là em không?

63. Chương 59: Tương Phùng Sau Bao Năm Chờ Đợi

Hàn Phong liền chạy đến thật nhanh vì trời tối quá không nhìn rõ nên hấn ôm cô gái đang cầm cúi hái hoa hướng dương về mặt tươi cười nói:

- Uyển Nhi, anh tìm được em rồi.

Cô gái đang hái hoa thấy có lực lớn tác động từ phía sau liền hoảng hốt la Á lên một tiếng rồi quay lại. Gương mặt trắng bệch không còn một chút máu, đôi môi đỏ mọng, đôi đồng tử màu xanh biển hút hồn cô gái ấy rất đẹp nhưng đây không phải là người mà hấn tìm. Nhận ra mình thất lễ Hàn Phong buông cô ấy ra, cười khổ nói:

- Xin lỗi là tôi nhầm.

Cô gái chuyển về mặt từ trắng sang đỏ nhanh trong tích tắc cúi lên với Hàn Phong.

- Anh quá đáng vừa thôi chứ, thấy tôi hiền rồi lợi dụng tôi à? Chỉ một câu nói xin lỗi là xong sao?

Hàn Phong nhú mày lạnh tanh, cô gái chanh chua này đang làm khó hấn hay sao, hấn xin lỗi là được rồi vậy mà còn muốn thế nào nữa. Hấn ghét nhất kiểu người như vậy liền nhếch môi bỏ đi ném lại một xấp tiền Nga vào mặt cô ta.

- Làm gì có người như thế này chứ? - Cô gái cúi xuống nhặt tiền lên, cho dù rất thích tiền nhưng không thể bị nhục mạ như thế được liền cầm xấp tiền đó quăng vào người vừa ném nhưng....

- Cô làm gì thế hả?

Lại ném vào một người khác,

Ánh trăng sáng soi vào gương mặt lạnh như băng đang nhú mày lại, đôi đồng tử màu đen láy rất đẹp rất thu hút nhưng lại chất chứa một nỗi bi thương sâu trong đáy mắt khiến cô bất chợt ngẩn ngơ.

- Cô sao thế hả? - Vũ nhìn cô gái đang đứng trân trân nhìn anh thì tỏ thái độ không vui. Vốn dĩ anh định đến xem Hàn Phong thế nào thì vừa vịn bị ném xấp tiền vào mặt thật tức không chịu được chỉ biết nhú mi tâm cười khổ.

- À. Không sao. - Cô gái đỏ mặt tía tai tiếng tim đập thình thịch nhìn vào Vũ nhưng vẫn không quên xin lỗi vì việc vừa rồi.

- Không sao. Xem như là trả thay cho người lúc này.

Nghe đến người lúc này, cô gái nhú mày tức giận nói:

- Thì ra là bạn anh à. Cái người mất lịch sự đó thật là khiến tôi tức muốn chết đây.

Vũ nhìn bộ dạng ngậy ngốc tức giận của cô gái lạ mặt thì bật cười, đây là người ngoại lệ làm anh cười sau.... Nghĩ đến đó anh liền thấy buồn rầu mỉm cười với cô gái rồi nói:

- Tôi có việc tôi đi trước đây.

Cô gái nhìn theo bóng dáng của anh gọi với theo:

- Đây anh sau này có gì không biết cứ đến tìm tôi, nhà tôi ở gần đây thôi, Tôi là Dương Nhi tên tiếng anh là Emily

Vũ bước đi được vài bước thì mỉm cười vì sự trẻ con đến dễ thương của cô cũng xoay đầu đáp lại:

- Tôi là Vương Lâm Vũ, tên tiếng anh là Eliot.

- Dương Nhi sao em không hái hoa đi đứng nhìn gì ở đó thế hả? - Tôi đi đến vỗ vào vai cô, hướng mắt về phía mà Dương Nhi đang nhìn nhận ra không có gì liền dừng mắt lại trên người cô, gương mặt khó hiểu.

Lúc này Dương Nhi mới nhớ ra liền đỏ mặt với tôi, cười thẹn thùng:

- Không có gì đâu Sarah. Chị này giờ đi đâu vậy?

- Chị...chị đi có chút việc. - Tôi nghe Dương Nhi nói thế thì mỉm cười nhẹ, vốn dĩ tôi định đến đây thật nhanh nhưng lúc này hình như là tôi đã gặp phải Hàn Phong nên cũng không dám ra tiếp trực diện, chỉ biết nhìn từ phía sau rồi lên đi ra ngoài chờ hắn đi rồi mới quay lại.

- Ừm, mà chị có biết không em vừa nhìn thấy một người rất đẹp đẹp như được đúc ra từ tượng cẩm thạch vậy. - Dương Nhi mỉm cười vui vẻ, hai má có chút đỏ bừng.

- Vậy à. - Tôi nhìn vẻ mặt hớn hở của Dương Nhi thì phỉếm đau, người mà cô vừa nói chắc chắn là Hàn Phong rồi.

- Phải chị ạ, nếu như có cơ hội gặp lại nhất định chị phải đến xem đấy nhé. - Dương Nhi tỏ ra rất phấn khích với vấn đề này. Tôi chỉ cười không muốn tiếp tục nói về đề tài này nữa.

Về đến nhà tôi mỗi một tắm rửa sạch sẽ rồi trèo lên chiếc giường nằm ngủ. Nhắm mắt lại tôi lại thấy hình ảnh vui vẻ của ngày xưa, còn có hình ảnh đầy máu của Hàn Phong và những chuỗi trò chuyện đứt quãng, ngay cả hơi thở nam tính của hắn tôi cũng không bao giờ quên...

Tôi thật không hiểu được mình. Bây giờ tôi đã rời khỏi hắn nhưng sao tôi lại nhớ hắn đến thế? Nếu có một điều ước tôi sẽ ước cho chúng ta đừng bao giờ gặp lại nhau, đừng để tôi phải yêu hắn thêm một lần nào nữa.

Đặt tay lên che phủ đi đôi mắt, che phủ đi những hình ảnh đó nhưng nó vẫn không ngừng hiện ra trước mắt tôi, tàn nhẫn mà lấy đi từng giọt nước mắt của tôi.

Đêm nay Hàn Phong không thể nào chợp mắt được, mỗi lần nhắm mắt hắn lại nhìn thấy cô, thấy cô nhăn tâm mà đâm hắn, thấy cô mặt mày tái xanh chạy đi bỏ lại mình hắn. Mở cửa ra ngoài ban công, Hàn Phong buồn rầu ngắm bầu trời đêm nhưng tâm trạng lại buồn bực đến thế ba năm nay cứ mỗi lần nhắm mắt hắn lại mơ thấy cô không biết đã bao nhiêu lần rồi nhưng mỗi lần mở mắt hình ảnh của cô đều biến đi không một chút lưu giữ. Hắn cầm điều thuốc trên tay, đốt lửa lập lòe cháy sáng một chỗ nhỏ.

Hắn phải làm thế nào mới tốt đây? Nếu tìm được cô thì hắn nên nói gì? Có nên bắt cô trở về bên cạnh hắn hay không?

Có. Hắn sẽ bắt cô trở về toa thành đánh cô một trận rồi khiến cô ở cạnh hắn suốt đời nhất định là vậy. Nhưng phải tìm cô ở đâu đây? Cho dù là tổ chức của hắn rất rộng nhưng lòng sực cũng khó ...

Nghĩ đến đây tâm trạng hắn không được vui, đốt lửa trên điều thuốc cháy vào cả tay hắn cho đến khi tất hần hần mới phát hiện ra. Bầu trời mới đây đã rạng sáng rồi, Hàn Phong thấy vậy liền ra ngoài đi dạo. Không khí quá ngọt ngào khiến hắn cũng chịu không nổi.

Dù sao cũng không ngủ được, tôi quyết định sẽ xách giỏ đi hái hoa hướng dương, cũng là để hít thở bầu không khí trong lành.

Nơi này vào đông khí trời hơi lạnh lạnh, nhưng rất mát mẻ tôi đi đến cánh đồng vàng rực, đi dạo một vài vòng để chọn hoa, hướng dương còn là quốc hoa của nước Nga. Người dân Liên Xô trước đây chọn loài hoa hướng dương làm quốc hoa của mình bởi một lẽ đơn giản, họ và loài hoa này đều hướng về phía mặt trời, hướng về cội nguồn ánh sáng. “Vật đổi sao dời”, Liên bang Xô Viết tan rã, nhưng nước Nga ngày nay vẫn chọn hướng dương là quốc hoa của mình bởi không một loài hoa nào lột tả hết được tính cách Nga, tâm hồn Nga như loài hoa ấy.

Một cách tự nhiên như tên gọi, hoa hướng dương luôn luôn hướng về phía mặt trời. Theo vòng quay của Thái Dương, cuối ngày người ta lại thấy hoa hướng về phía Tây, đêm tối buông xuống nó lại tự động quay lại phương Đông để đón bình minh ngày mai.

Mỗi bông hoa hướng dương bản thân nó cũng như một mặt trời nhỏ tỏa ánh sáng rực rỡ xuống thế gian, tượng trưng cho tính cách hào sảng, đường hoàng và sự tỏa sáng.

Ngay cả tôi cũng rất thích loài hoa này, có rất nhiều công dụng chữa bệnh và còn một điều nữa.... Đó là nơi mà tôi và người đàn ông đó có rất nhiều kỉ niệm , nó là " mặt trời nhỏ " trong lòng của tôi. Tôi vươn tay ngắt một vài cánh hoa, nó mềm mại lại mỏng manh như thế nên tôi hái rất cẩn thận để không làm hoa bị dập từ từ cho vào giỏ. Quá trình đó cứ tiếp diễn nhiều lần cho đến khi tôi nghe được một tiếng nói quen thuộc vang lên có từ tính.

- Uyên Nhi.

Tôi nghe có người gọi tên Việt Nam của mình thì có chút ngây ngẩn ra, bình thường người Nga đều gọi tôi là Sarah nhưng sao có người lại biết tên đó của tôi? Người đó có phải hay không là người mà tôi ngày đêm không dám nhớ thương...

Tôi không dám nghĩ đến là người đó, tôi đã cố tình trốn tránh hoảng sợ cùng cực, không hề quay đầu mà chạy thật nhanh về nhà. Thấy tôi chạy hình như người đó cũng chạy theo tôi chẳng mấy chốc cánh tay tôi đã nằm gọn trong bàn tay to lớn chắc chắn. Một vòng ôm vững chãi choàng lấy thân người tôi, hơi thở nam tính mà tôi không bao giờ quên được và giọng nói đó...

- Uyên Nhi cuối cùng cũng tìm được em rồi. Anh cứ nghĩ sau này sẽ không tìm ra em nữa,

- Buông ra, buông tôi ra anh nhận nhầm rồi. Tôi là Sarah tôi không phải Uyên Nhi mà anh tìm. - Tôi ra sức vùng vẫy, giọng nói gần như là hét lên.

Nghe thấy vậy, thân mình cao lớn run lên. Sao có thể, hắn đã nhìn rất kỹ để tránh lầm lẫn giống ngày hôm qua thế thì tại sao lại không phải chứ? Hàn Phong nới lỏng vòng tay xoay người đó lại trước mặt hắn.

Gương mặt trắng hồng, ánh mắt không còn vẻ bi thương trong đáy mắt, đôi môi anh đào đỏ rực, gió thổi nhẹ khiến làn tóc bay ngang mũi hắn mang theo mùi táo đặc trưng thối thì sao không phải là cô được chứ? Hắn không tin, đôi mắt đờm buồn thốt ra những lời nói từ sâu trong ý nghĩ.

- Em đừng trốn tránh tôi. Tôi rất nhớ em. Rất nhớ em.

Đáy mắt ưu sầu thành thật như vậy khiến tôi thôi vùng vẫy, cũng không ngộ nguỵ nữa đứng như chôn chân tại chỗ nhất thời không biết nói gì. Giọng

nói đột nhiên trở nên cao vút.

- Anh còn đến đây để làm gì nữa, hãy để cho tôi được yên.

Hàn Phong nhìn cô hét lên, gương mặt ưu sầu càng lộ rõ. Anh buồn bã nói:

- Tôi đã tìm em rất lâu, ba năm, đã ba năm rồi. Em đừng trốn tôi nữa. Em nhìn thấy vết thương này hay không, là em nhấn tâm đâm tôi rồi bỏ đi mất biệt ba năm. Uyên Nhi em có còn lương tâm hay không, em có biết tôi đã chờ ngày chúng ta gặp lại bao lâu hay không? Em có biết ngày nào tôi cũng chỉ nghĩ về em hay không mà em lại ích kỷ như thế hả?

Những lời này là tâm tư của hắn hay sao? Là thật sao, tôi rất muốn nói là tôi không yêu anh nhưng... Giờ phút này cuối cùng nước mắt cũng đã rơi rồi, nó đã vì những lời nói thâm tình của hắn mà chút mạnh mẽ còn lại trong tôi đều đã vỡ tan thành nước mắt.

- Hàn Phong anh có biết hay không, tôi muốn rằng tình yêu của tôi và anh tựa như một cây bồ công anh mỏng manh. Chờ khi gió lên sẽ thổi nó đi đến một miền đất mới, ở nơi đó sẽ không có anh cũng chẳng hề có tôi. Mỗi người một nơi thì tốt biết mấy, thế thì tôi sẽ không bao giờ nhớ tôi đã từng yêu anh, yêu chính hung thủ giết chết ba mình anh có hiểu hay không?

Hàn Phong nhìn tôi kích động như thế thì ôm tôi vào lòng, gọi ngọt ngào hai từ " Uyên Nhi ".

- Em đừng rời bỏ tôi nữa, hãy trở về cùng tôi. Bây giờ tôi mới biết em quan trọng với tôi như thế nào.

Zing Blog

64. Chương 60: Kế Hoạch Trong Lòng

- Tôi không về đâu. - Tôi lắc đầu nguầy nguậy sống ở đây rất tốt, có Dương Nhi lại tháng ngày nhàn rỗi không chút khổ đau thì tại sao lại phải quay về nơi đó chứ.

- Em phải về cùng tôi. - Hàn Phong nắm chặt một cánh tay tôi, ánh mắt lạnh lùng khiến tôi bất chợt hoảng sợ.

- Anh lại muốn bắt tôi về xong nhốt tôi lại hay sao? - Tôi không nghe hắn tiếp tục vùng vẫy đến cuối cùng vì sự không an phận tôi đã khiến Hàn Phong nổi giận mà trợn mắt nhìn xoáy vào tôi.

- Em còn nghịch tôi hôn em.

Nghe Hàn Phong nói vậy, tôi nhúu chặt đôi mày, tức giận nói:

- Anh định cưỡng hôn tôi hay sao?

- Tôi đã cảnh cáo trước tại vì em không nghe, đừng trách tôi.

Hàn Phong nói rồi đặt lên môi tôi một nụ hôn, không hẳn là thô bạo mà lại mang theo một chút nhẹ nhàng tức giận cùng một chút chiếm hữu khiến tôi ngậy ngất. Đã lâu rồi hắn không dịu dàng như thế, bất chợt tôi không thể hiểu nổi mình mà vòng tay ôm lấy cổ hắn, hòa quyện cùng nụ hôn này.

Không biết qua bao lâu, Hàn Phong đi từ nhẹ nhàng đến cuồng dã không ngừng ép tôi vào hắn như thể muốn hai người nhập lại làm một. Tôi có nên theo hắn trở về hay không? Còn trả thù thì sao? Phải làm sao mới đúng đây?

” Uyển Nhi con phải trả thù cho ba. Phải trả thù cho ba. ” Giọng nói đó cứ văng vẳng bên tai tôi, giọng nói đau đớn oán trách của ba không ngừng giày vò tôi khiến lí trí của tôi được dịp phát huy. Tôi nhất định phải trả thù, tôi phải giết Hàn Phong.

Tôi đẩy Hàn Phong ra mỉm cười ngọt ngào nói:

- Được rồi, Hàn Phong em cũng yêu anh.

Hàn Phong vòng ngang eo tôi ôm tôi vào lòng thật chặt, ánh mắt toát ra vẻ vui sướng trên khuôn mặt không giấu được ý cười.

- Vậy về tòa thành cùng anh nhé.

- Được. - Tôi cười hí hí, một nụ cười gian xảo, Hàn Phong anh phải chết chết.

Hàn Phong hình như không thấy được tôi đang nói dối, hắn lập tức đưa tôi về tòa thành sau rất nhiều thời gian ngồi máy bay, tuy thời gian gấp rút như vậy nhưng tôi vẫn không quên Dương Nhi, vội nhắn cho con bé một tin

- Dương Nhi. Tôi có chuyện muốn hỏi cô. - Vũ đi đến ngồi cạnh Dương Nhi cất tiếng nói.

- Có chuyện gì vậy? - Dương Nhi đang nghịch nước thì dừng lại vẩy hai tay cho ráo nước rồi hỏi.

- Cô có biết người pha chế rượu hương dương hay không? - Vũ cũng không định hỏi về vấn đề này, nhưng không hiểu sao anh lại nghĩ đó là Uyển Nhi

- Biết chứ. Chị ấy ở chung nhà với tôi. - Dương Nhi gật đầu mỉm cười vui vẻ.

- Vậy à. Thế cô ấy tên gì? - Vũ tò mò hỏi.

- Chị ấy là Sarah.

Vũ nhúu mày có lẽ không phải, một cái tên rất lạ. Nhưng anh lại không giấu được muốn biết thêm về người này.

- Cô ấy còn có tên nào khác ngoài tên này hay không?

- Có. Chị ấy tên Uyển Nhi, mà nè anh đừng gọi chị ấy bằng tên này nha, là tôi tình cờ phát hiện đó. Chị ấy không thích ai gọi tên này đâu. - Dương Nhi nhìn xung quanh, cẩn trọng nói.

Vũ thoáng ngạc nhiên rồi lấy lại sự bình thường như lúc đầu. Anh cũng đã nghi ngờ nhưng không vội nói ra anh tiếp tục tìm hiểu.

- Tại sao vậy?

Dương Nhi đờm buồn cất tiếng nói:

- Chị ấy nói tên này gắn liền với quá khứ không mấy vui vẻ, chị ấy muốn quên hết, quên một cách sạch sẽ mọi thứ. Có lẽ chị thất vọng vì một điều gì đó nên thành ra như thế.

Vũ nghe cô nói thì gương mặt buồn hẳn, đáy mắt không giấu nổi nét bi thương. Người đó đã chịu quá nhiều tổn thương rồi.

- Ủm. Mà Dương Nhi này, cô là người Việt à?

- Phải. Tôi qua đây từ nhỏ, nhưng sống có một mình à. Tên Dương Nhi này là do chị ấy đặt cho tôi ấy. Dương là tên hoa Hướng Dương còn Nhi là tên của chị ấy.

- Chẳng phải cô ấy nói cô ấy không cho cô biết tên thật của mình hay sao? - Vũ thắc mắc.

- À, chị ấy cho tôi biết mình tên Nhi. Còn Uyển Nhi là do tôi tình cờ phát hiện.

- Vậy bây giờ cô ấy ở đâu?

- Chị ấy ở khu nhà trọ gần đây nhưng đã chuyển đi rồi.

- Cô ấy chuyển đi đâu?

- Cái này... chị ấy không có nói. Chỉ nói là chuyển đi một nơi xa lắm. - Cô bé nhăn mày lo lắng.

- Được rồi, tôi có việc phải làm rồi tạm biệt.

Vũ nói rồi đi thẳng một mạch về khách sạn của anh. Anh lấy ra chiếc điện thoại rồi gọi cho Hàn Phong.

- Alô.

- Anh phong Uyển Nhi đã từng ở Nga. - Vũ gấp gáp nói.

- Tôi biết. - Giọng nói trầm trầm không hề tỏ ra sự bất ngờ nào.

- Làm sao anh biết được? - Vũ ngạc nhiên vì thái độ dửng dưng của Hàn Phong, anh thắc mắc hỏi.

- Cô ấy đang ở cùng tôi, cậu cũng nên về đây đi. - Hàn Phong vừa ôm cô vừa nói.

- Tôi biết rồi.

Vũ tỏ ra tức giận, anh nắm chặt cái điện thoại như muốn khiến nó gãy làm đôi, gân xanh nổi đầy trên trán.

65. Chương 61: Âm Sát Một Lần Nữa

- Bác Lương Điền. - Tôi vừa vào đến cửa tòa thành liền chạy đến ôm ngay bác Lương Điền vào lòng. Tôi nhớ bác lắm, đi đã ba năm rồi người đã một mực thương yêu tôi như bác ấy thì tôi làm sao quên được.

Bác nhìn tôi cười phúc hậu, hai tay xoa đầu tôi, giọng trách móc:

- Cô chủ, cô đi đâu mà không liên lạc với bác? Bác nhớ cô chủ lắm.

Tôi cười hì hì trả lời:

- Dạ cháu có việc. Bác có khỏe không?

- Khỏe. Còn cô chủ đã đi đâu? - Bác Lương Điền buồn bã nói, hai khóe mắt long lanh ánh nước, làn da của người già cũng nổi đầy nếp nhăn nhìn bác mà tôi cảm thấy đau lòng.

- Dạ cháu đi Nga bác ạ. Cháu khỏe lắm.

- Vậy bác cũng mừng, cháu về cùng thiếu gia à? - Bác Lương Điền nhìn thấy Hàn Phong phía sau tôi rồi cất giọng khàn khàn.

- Dạ. Cháu vào nhé bác - Tôi quay về phía hấn, rồi cười dịu dàng.

- Ủi cô chủ vào đi. - Bác Lương Điền cười hiền hậu, vỗ vào lưng tôi.

Hàn Phong nắm tay tôi đi lên lầu, ánh mắt đã bớt đi sát khí lạnh lùng so với ba năm về trước, càng điềm đạm hơn. Tôi đi theo hấn, ánh mặt trời soi vào một bên má Hàn Phong, gương mặt nhìn nghiêng đẹp như tượng tạc không vì thế mà mất đi sự cương nghị chính chắn. Như biết tôi nhìn hấn, hấn quay đầu sang nhìn tôi, tôi mau lẹ dời đi ánh mắt dòm ngó xung quanh ra chiều vô ý lại nghe được tiếng cười sảng khoái của Hàn Phong mà đỏ mặt.

- Em nhìn tôi gì thế? - Hàn Phong ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, hấn thuận tiện kéo tôi ngồi xuống bên đùi một cách sảng khoái.

- Tôi có nhìn gì anh đâu, là... là tôi nhìn xem có gì thay đổi hay không thôi. - Tôi vội vàng lấp liếm, ánh mắt nhìn ra cửa sổ che đi gương mặt đang đỏ bừng.

Tôi nghe ra hấn đang cười, hai cánh tay màu đồng vòng sang eo tôi siết vào một cái, hấn đặt đầu mình lên vai tôi hít nhẹ mùi tóc.

- Không hề thay đổi, căn phòng này vẫn nguyên vậy.

- Vậy còn anh thì sao? - Sau khi nói ra tôi mới cảm thấy mình bị hớ, sao lại nói những lời này với hấn chứ. Nhưng dù sao tôi cũng muốn biết.

- Vẫn vậy.

Vẫn vậy? Đây là ý nói hấn vẫn lạnh lùng vẫn xem tôi là một món đồ chơi như trước kia hay sao... Hàn Phong vẫn không hề yêu tôi hấn vẫn là chỉ nghĩ tôi còn rất thú vị bỏ đi thì tiếc nên nhặt về mà thôi. Ý nghĩ đó khiến tôi không vui, ánh mắt chất chứa đầy nỗi bi thương, bất chợt một giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt. Tôi đã nói là tôi sẽ chỉ hận hấn thôi mà, nước mắt kia sao cứ không biết điều mà rơi xuống chứ.

- Sao thế? - Hàn Phong hỏi.

- A, không có gì. - Tôi nghe thấy tiếng của hấn liền buồn bực mà nói.

- Đang nghĩ gì? - Hàn Phong cảm thấy sự lạnh nhạt của cô thì cau mày lại, cô là đang bị làm sao nữa. Hấn đã nhượng bộ như thế còn khó chịu, hấn đã không nhắc đến chuyện trước kia nhưng bộ dạng này của cô là đang chất vấn hấn hay sao?

- Không có gì đâu. Hàn Phong anh có yêu em hay không?

- Em đang nói gì vậy? Em là đang không tin tưởng tôi phải không? - Hàn Phong nổi cáu.

- Em không có ý đó đâu Phong. - Tôi buồn bã nói, ánh mắt không che giấu sự bi thương.

- Rõ ràng là em không tin tôi. - Hàn Phong cao giọng

- Em... Phải là em không tin anh đã kết thúc với cô gái tên Thiên Băng là em không tin tưởng tình yêu ngắn ngủi của em và anh so với tình yêu tám năm của hai người. - Tôi không hề che giấu lớn giọng nói, vội đứng lên khỏi người hấn

- Anh đã nói là em đừng nghi ngờ, anh không có gì với Thiên Băng cả. Tất cả đã kết thúc vào mười năm trước. - Hàn Phong cũng đứng dậy lớn giọng nói.

- Em không tin, anh đừng nói nữa đừng đi theo em. - Tôi như một người mộng du chạy như bay ra khỏi tòa thành, ánh mắt đượm buồn sóng sánh nước.

Tôi đã biết rồi mà, người cao cao tại thượng như hấn thì làm gì mà yêu tôi. Chẳng qua là không nỡ vứt thôi. Haha tôi đúng là kẻ ngu xuẩn mà. Điện thoại, điện thoại tôi reo. Tôi vội mở ra không nhìn vào màn hình là ai liền trả lời trong tiếng nấc ngất quãng.

- Alô.

-....

Tôi chợt ngạc nhiên, người này... Tôi nhìn lại màn hình điện thoại đúng là một số lạ, tôi nhanh chóng áp tai vào loa rồi nhẹ nhàng nói.

- Vâng dạ phải.

-

- Sao ạ? Dạ được, bác chờ cháu một chút ạ,

-....

Tôi cúp máy rồi bỏ lại điện thoại vào trong túi quần Jeans, quệt đi dòng nước mắt sắp sửa rơi bước vào quán cafe Hoàng Nhật.

- Bác chờ cháu lâu chưa ạ?

- Không lâu, cháu ngồi xuống đi. Ta có chuyện muốn nói . - Người ngồi đối diện với tôi là một người đàn ông đã ngoài năm mươi, nét mặt lạnh lùng cương nghị. Hàn Phong chắc chắn là được di truyền từ người đàn ông này ra, khí chất đồ đúng là... hổ phụ sinh hổ tử làm tôi cũng có chút cảnh giác.

- Dạ, bác có gì muốn nói với cháu ạ?

- Ta không dài dòng nữa, ta nói luôn với cháu đây, ta không thích cháu làm con dâu ta. Thiên Bằng là người ta đã chọn. Cháu hãy rời xa Hàn Phong đi. - Hàn Thiên thẳng thắn nói. Ông ta nhìn tôi bằng nửa con mắt khinh bỉ không hề quan tâm đến cảm xúc của tôi khiến tôi cảm thấy mình bị sự sỉ nhục nặng nề.

- Cháu không hề có ý định muốn trèo cao. Cháu là người biết thân biết phận bác cứ yên tâm.

Hàn Thiên cười lạnh ông ta chỉ tin vào những gì mình thấy.

- Được, ta tin cháu đừng làm ta thất vọng.

- Cháu biết rồi.

- Cháu về thực hiện lời hứa đi.

- Cháu xin lỗi, cháu không hứa cháu chỉ nói là cháu sẽ không làm con dâu của bác thôi ạ. - Nếu đồng ý rời xa Hàn Phong thì kế hoạch của tôi chẳng phải đi tong rồi hay sao??? Nói rồi tôi không chờ ba Hàn Phong đồng ý đã tự mình rời đi về tòa thành thực hiện kế hoạch trả thù, còn sợ lần này không giết chết được hấn hay sao.

Tôi được biết năm phút nữa Hàn Phong sẽ đến Hàn Gia, nhưng mà nơi hấn đi nhất định phải đi ngang qua khu vực pha chế tôi chỉ cần đứng đó và.... Thế thì không sợ hấn không chết nữa rồi.

- Chào thiếu gia.

Hấn đến rồi. Tôi lấy trên kệ một con dao nhọn cầm chặt trên tay, Hàn Phong đến rồi hấn đang đến đây. Còn cách một bước...

Hai bước....

Ba bước...

Tôi vờ ngã ra đụng phải hấn, tay cầm con dao một đường đâm vào vai hấn nhưng Hàn Phong không nói gì chỉ lẳng lặng chịu đựng, máu tuôn ra ướt cả chiếc áo sơ mi trên người hấn đến nhuốm màu cả tôi, cảm giác ẩm ướt toàn màu đỏ khiến tôi sợ hãi xô hấn ra, Hàn Phong không nói một câu đôi đồng tử màu đen từ từ nhắm lại.

66. Chương 62: Hàn Phong Chết.

Sau khi đôi mắt Hàn Phong nhắm lại, máu không ngừng lan rộng trên người hắn, lan xuống nền sàn cùng lúc đó Vũ bước vào thấy tình hình Hàn Phong như thế nhúu mày nhìn tôi rồi dừng lại trên người Hàn Phong không nói câu nào liền đưa Hàn Phong rời khỏi tòa thành.

- Tôi không được sợ, không được sợ. - Tự trấn an mình tôi không cùng Vũ đi đến bệnh viện mà lại trốn trong căn phòng của mình ngồi co ro bên góc giường hai mắt hiện lên tia sợ hãi. Đây là lần thứ hai tôi có ý định giết chết hắn, không biết hắn có chết hay là không?

Trong một tầng hầm xa lạ...

- Hàn Phong đã tìm được Uyển Nhi rồi sao? - Người thần bí nhúu mày, bàn tay nắm chặt lại.

- Phải, không ngờ hắn là thật lòng với cô ta, cho dù ba năm vẫn một mực đi tìm. - Triệu Tử Hào cúi đầu nói, mái tóc hoa râm của ông ta khẽ nhuốm một ít mồ hôi.

- Hừ. Hắn tìm được trước ta. Hắn tìm thấy cô ấy ở đâu?- Người thần bí đánh giọng, lạnh lùng nghiêng răng nói.

- Ở nước Nga. - Triệu Tử Hào khúm núm, nghe giọng nói đáng sợ của người thần bí, ông ta toát ra cả mồ hôi lạnh.

- Hừm. Nhưng cũng tốt, ta khỏi phải tốn công để tìm kiếm. - Người thần bí cười lớn, nụ cười ghê rợn vang vọng khắp tầng hầm tối tăm.

Tôi không biết mình đã ngủ bao lâu cho đến khi có tiếng mở cửa đánh thức tôi dậy. Người đó cất giọng lạnh lùng:

- Tôi là Anh Luân. Uyển Nhi sao cô lại phải đâm Hàn Phong?

Là Anh Luân sao? Tôi không muốn đôi co với hắn liền giả vờ ngủ mặc dù tai tôi đang vểnh lên xem hắn nói cái gì.

- Cô có biết đây là lần thứ hai cô đâm hắn ta không hả? - Anh luân không nghe có tiếng trả lời, tức giận quát lớn. Bàn tay anh nắm chặt lại, gân xanh nổi đầy trên trán.

Tôi nghe anh ta chấp vắn thì cố tình không muốn nói nhiều trái lại còn trùm chăn che kín đầu. Vùi mặt vào chăn ra sức nhắm mắt lại nhưng dù có cố làm cách nào đi nữa cũng không để tôi ngừng nhớ đến cảnh tượng của hắn. Chắc là hắn sẽ chết, sao mà qua khỏi được chứ, máu đã nhiều đến thế cơ mà.

Ba à, con đã trả thù được cho người rồi. ba có vui không ba?

- Mẹ kiếp cô mà không phải là người mà hắn ta yêu tôi đã một đám giết chết cô rồi. - Anh Luân lạnh lùng nói, vì kích động mà dấm mạnh vào cửa.

Nghe đến câu này, tôi tung chăn ra ngồi thẳng dậy đối diện với Anh Luân, nhếch một bên môi cười lạnh lùng hỏi lại:

- Hắn yêu tôi?

- Phải. Cô là bị thiếu năng hay không biết hả? - Anh Luân thấy lúc này người đối diện hắn mới chịu tung chăn thì nhúu mày tức giận nói.

Tôi cười cười.

- Anh đang kể chuyện tiểu lâm cho tôi nghe đấy à?

Anh Luân nắm chặt tay, là anh ta đang làm chuyện vô ích hay sao? Tự nhiên lại đi thuyết phục cái con bé cứng đầu này. Anh Luân hừ lạnh rồi nói:

- Cô.... Cô đã đâm thẳng bạn gái của tôi một lần mà còn có thể đứng ở đây hùng hổ như vậy thì cho thấy hắn ta đã thật sự yêu cô rồi. Vậy mà cô còn làm cho cái chuyện đó tiếp diễn thêm một lần nữa, có phải là thấy hắn chế cô mới vui phải không?

Tôi không suy nghĩ gât đầu chắc nịch, ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng:

- Phải. Là tôi muốn hắn ta chết.

Nghe đến như thế, Anh Luân nhìn tôi ngờ ngợ vẻ không thể nào tin được chính miệng tôi nói ra những lời như thế. Sau một lúc lâu, Anh Luân mới hét lớn, cơn tức giận đang sôi trào trong huyết quản của anh ta.

- Uyển Nhi cô có còn là con người hay không vậy hả? Cô đã gây ra cho hắn biết bao nhiêu tổn thương rồi hay không? Hắn đúng là rồi hơ chạy từ đông sang tây suốt ba năm đi tìm người không có trái tim như cô.

Tôi thật là muốn cười lớn. Những lời này cũng có thể nói được sao? Ý là tôi đang là người sai! Tôi nhìn thẳng vào ánh mắt của Anh Luân cất giọng trầm thấp nhưng giấu trong đó là có bao nhiêu uất ức bao nhiêu là oán hận

- Hahaha, anh biết tại sao hắn phải đi tìm tôi hay không? Hắn tìm là để bắt ép tôi ở bên làm thú tiêu khiển cho hắn bớt nhàm chán, tìm tôi là để không ngừng giày vò tôi. Anh hiểu không hả?

Nghe tôi nói như thế, ánh mắt của Anh Luân có chút biến chuyển nhưng vẫn giữ ý định bào chữa cho hắn:

- Hắn làm thế tất cả đều là vì cô.

- Bây giờ là vì tôi sao? Anh thật nực cười. Anh hiểu được hắn bao nhiêu, anh có biết hắn khiến cuộc sống của tôi trở nên như một địa ngục, Khiến cho tôi phải tốn bao nhiêu nước mắt để dối lòng tin tưởng hắn hay không? Anh nói đi anh giải thích cho tôi hiểu đi, tôi hoàn toàn không hiểu và cũng không bao giờ muốn hiểu đâu. - Tôi hét toáng lên.

- Tôi... Nhưng tôi chắc chắn một điều. Hắn đối với cô là dùng tình yêu, là một mực yêu thương.

- Nếu đã là tình yêu như vậy thì tôi hỏi anh. Một người cố tình giày vò anh, bắt ép hay thậm chí xem anh không bằng con người nhốt lại thì gọi đó là tình yêu hay sao? Nếu như anh đã nghĩ vậy thì ngay cả anh lẫn hắn đều khiến tôi ghê sợ, tình yêu của mấy người thật nhảm tâm khiến tôi muốn tránh xa càng xa càng tốt.

- Tôi nhìn Anh Luân bằng ánh mắt khinh thường, cứ tưởng anh ta không giống hắn nhưng nào ngờ đều là chung một giuộc với nhau

- Cô có dám nói từ trước đến giờ mình không hề yêu hắn hay không?

- Tôi thừa nhận là tôi đã từng rất yêu hắn nhưng bây giờ tôi không thể tôi phải sử dụng lí trí. Tôi không thể yêu một người giết chết ba mình được. Tôi không làm được.

- Cô nghe tôi nói, hắn là bất đắc dĩ mới phải làm thế, là do ba cô thông đồng với Triệu Tử Hào giết chết Hàn Phong.

- Nhưng ông ấy là ba của tôi, anh kêu tôi làm sao mà chấp nhận.

- Tôi...

Anh Luân chưa nói hết câu thì cũng lúc đó điện thoại anh vang lên.

- aLÔ.

-...

-Sao? Chuyển biến xấu. Được rồi tôi về ngay mới đi có một chút mà không được

Cúp máy, Anh Luân dùng nét mặt nghiêm trọng quay sang nói với tôi.

- Uyển Nhi, nguy rồi Hàn Phong e là không qua khỏi, cô đâm hắn ta rất nặng, bây giờ cô tốt nhất hãy đến nhìn mặt cậu ấy lần cuối đi.

Tôi nghe Anh Luân nói vậy thì chết lặng, hấn chết sao? Ba ơi con trả thù được rồi đó ba thấy không? Còn đã giết chết Hàn Phong rồi. Nhưng ba à, con đau lắm, con đau quá ba ơi. Con thà chấp nhận người đó là con chứ không phải Hàn Phong đâu, ba ơi con xin lỗi ba con rất yêu Hàn Phong.

Anh Luân rơi nước mắt khiến tôi cũng rơi theo nhanh chóng theo anh ta đến bệnh viện nhìn mặt Hàn Phong lần cuối, suốt quãng đường dài không ai nói với ai câu nào, cứ lẳng lặng như thế.

Cho đến khi tôi nhìn thấy Hàn Phong, cách một cánh cửa bằng kính, tôi nhìn vào gương mặt anh xao trắng bệch của Hàn Phong mà đau lòng, trái tim đã nhói lên từng cơn sôi trào đau khổ. Tôi đi vào phòng, mùi thuốc khử trùng xộc vào mũi tôi, tôi đứng bên cạnh hấn nhíp tim đang rất yếu. Hấn sẽ chết hay sao? Hàn Phong sẽ chết hay sao.

Tôi ngược nhìn Hàn Phong, ánh mặt trời soi vào mặt tôi ánh lên từng giọt nước mắt trong suốt như pha lê không ngừng rơi xuống tay hấn. Tôi không cảm cự nổi rồi, cuối cùng cũng nhìn thấy hấn chết nhưng tôi không hề vui.

Nắm một bên tay Hàn Phong tôi quyết định trước khi hấn chết lộ rõ hết tâm tư của mình.

- Hàn Phong anh đang ngủ sao? Anh đừng ngủ nữa, để em xem vết thương của anh có sao hay không. Hàn Phong bây giờ em mới nhận ra là em yêu anh, yêu anh rất nhiều. Cứ nghĩ là khi anh chết em có thể trút bỏ mọi gánh nặng ỉn, vui sướng mà sống hết đời nhưng sự thật là không phải như vậy.

Nước mắt ròng rã rơi xuống lòng bàn tay to lớn không hề cử động của Hàn Phong khiến tôi đau đến muốn ngất đi, cất giọng trầm khàn qua tiếng nấc nghẹn ngào.

- Anh đừng bỏ rơi em mà, nếu được lựa chọn lại em sẽ không làm như thế nữa. Em chấp nhận người nằm ở đây là mình chứ không phải là anh. Hàn Phong anh đừng bỏ rơi em. Phong.

Tôi khóc thật to, gục đầu xuống chiếc giường bệnh, Hàn Phong sẽ ra đi thật sao? Đến giờ phút này tôi mới nhận ra mất đi hấn tôi sẽ ra sao nhưng đã là quá muộn.

67. Chương 63: Có Lẽ Em Muốn Ở Bên Anh.

- Em yêu anh sao? - Giọng nói nhẹ nhàng từ tốn vang lên.

- Thật.

Tôi vẫn khóc, khóc nhiều lắm, nhiều đến nỗi người nào nói tôi cũng không nhận ra chỉ biết cúi gằm mặt mà trả lời.

- Vậy em sẽ không hận anh nữa, ở bên cạnh anh mãi mãi phải không? - Hàn Phong cười đều, hấn nhìn xuống cô đang gục đầu mà trầm giọng.

- Ừ.

- Vậy thì được rồi.

Hàn Phong hét toáng lên rồi tháo tung những dây chuyền nước biển, khóe môi cười tươi thật tươi. Tôi lúc này mới ngẩng mặt lên, nước mắt làm nhòe đi mọi thứ, tôi lau mặt để xác định cho rõ có phải người chết có thể sống lại hay không. Cảm giác lo lắng bồn chồn xen trộn vào nhau len lỏi khắp mọi góc ngách trên cơ thể tôi đó có thể tóm gọn lại là Sự hãi.

Sau khi xác định rõ ràng người đang tươi cười trước mặt tôi mấy phút trước còn đang nằm im lìm đã có thể hồi sinh thì tôi giật mình đẩy hấn ra la toáng lên.

Ôi trời ơi ma.....

- Anh... không phải đã chết rồi hay sao? - Tôi chỉ tay vào hấn, lấp ba lấp bắp như trẻ con tập nói. Giọng nói run rẩy nét mặt trắng bệch không còn tí máu.

- Em mong anh chết đến vậy sao? - Hàn Phong không trực tiếp trả lời câu hỏi tôi, hần hỏi ngược lại. khóe môi giãn ra thành một nụ cười.

- Khô...không có. Anh chưa chết sao? - Tôi vẫn chưa thoát ra khỏi cơn sợ hãi, toàn thân run cầm cập.

- Dương nhiên là chưa rồi, tất cả đều là nhờ vào em đó. Anh sắp sửa bước vào quĩ môn quang nhưng nghe tiếng em kêu anh về thì anh mới tỉnh dậy. Em đã nói sẽ ở bên anh, em không định nuốt lời chứ?

- Hàn Phong, em rất sợ.

Tôi đột nhiên không còn nghe thấy hần nói lời nào nữa, tôi cứ tưởng hần đã chết rồi nhưng nào ngờ hần lại tỉnh dậy, còn cười đùa với tôi tôi thật sự rất vui. Nhưng tôi phải đánh chết hần, đánh hần cái tội làm tôi phải lo lắng đến nước mắt ngấn dài.

- Hàn Phong chết bầm em đánh chết anh.

Tôi không ngừng đánh vào người hần, nước mắt lã lã trên khuôn mặt. Tôi sợ... Sợ hần không tỉnh lại, sợ hần sẽ mãi mãi bỏ rơi tôi, tôi sợ không còn ai quan tâm tôi nữa. Tôi sợ lắm, hần đã tỉnh rồi thế nhưng tại sao tôi lại phải khóc?

Lúc này là tôi khóc vì buồn, còn bây giờ là vì hạnh phúc. Hàn Phong vòng tay kéo tôi sáng bên người hần, khóe miệng giãn ra cứng chiều nói:

- Đừng nghịch nữa, ngoan đi anh thương cục cưng à.

- Đồ xấu xa. huhu. - Tôi không ngừng khóc, hai tay vẫn đánh vào lồng ngực hần.

- Là em khiến anh bị như thế, Uyển Nhi bây giờ em muốn như thế nào. - Hàn Phong không nói giọng đùa cợt, hần trở nên nghiêm túc nâng gương mặt tôi nhìn xoáy vào đôi mắt của hần.

Sau một lúc lâu, tôi cuối cùng cũng đã có quyết định, hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Có lẽ em muốn ở bên cạnh anh.

- Em đồng ý bỏ hết thù hần trước đây. - Hàn Phong thẳng thắn hỏi

- Phải. - Tôi đáp

Tôi đã quyết định sẽ ở bên cạnh hần, cùng hần vui vẻ, cùng hần cười, cùng hần giải quyết mọi buồn phiền. Tôi biết làm như thế là có lỗi với ba tôi, mẹ tôi nhưng...

Con xin lỗi ba mẹ, hãy tha thứ cho đứa con bất hiếu là con. Con thật sự yêu anh ấy, cam tâm tình nguyện chịu sự khiển trách của tất cả mọi người trên thế giới này. Nhưng đó là quyết định của con, con không hối hận, mãi mãi không hối hận.

Tôi cười nụ cười xen lẫn hạnh phúc....

- Đi anh dẫn em đến nơi này.

Hàn Phong đột nhiên lên tiếng, không chờ sự đồng ý của tôi đã vội bế tôi đi. Hần rất khỏe, một tay nhấc bổng tôi lên ôm vào lòng nhữ trẻ nhỏ. Tôi nằm trong lồng ngực hần, rất kiên cường rất vững chãi. Tôi ngược lên nhìn hần, gương mặt không hề biến đổi che khuất tầm nhìn mọi nơi khác của tôi cứ như hần là cả thế giới của tôi vậy, rất hạnh phúc, một nụ cười nhẹ thoáng qua gương mặt đang ửng hồng.

- Đến nơi rồi.

Hàn Phong cất tiếng nói, gương mặt không hề biến đổi.

Tôi nhìn xung quanh, hoa hướng dương. Hoa hướng dương rất đẹp. Tôi đưa tay chạm vào nó cảm giác mềm mại mịn màng khiến tôi nở một nụ cười thỏa mãn.

- Anh đưa em đến đây làm gì?

- Không biết chỉ đơn thuần là thích thôi. - Hàn Phong nhún vai.

Thật là... Tôi mỉm cười huých nhẹ vào khuỷu tay hắn, rồi cùng Hàn Phong ngồi xuống một thảm cỏ trong khu vườn.

- Uyển Nhi, em có biết vì sao anh lại phải giết ba em không? - Hàn Phong đột nhiên nói.
- Đừng nhắc nữa, tôi không muốn nghe. - Tôi bịt chặt hai tai lại, chuyện gì qua thì cứ để cho nó qua đi. Tôi đã chấp nhận bên cạnh hắn thì đừng nhắc lại quá khứ đau lòng đó nữa.
- Không thể được, tôi không muốn mỗi lần em nhớ lại, rồi hận tôi. Tôi không muốn em phải hối hận vì quyết định này, tôi phải nói. - Hàn Phong xoay qua bóp chặt vào vai tôi đau điếng, gần từng giọt.
- Đúng nói. - Tôi thật sự không muốn bối lên nữa, nó rất đau, khiến tôi có cảm tưởng như vạn tiễn xuyên tâm.
- Em phải nghe. Tôi là bất đắc dĩ mới giết ông ấy, là do ông ấy cầu kết với người khác ám hại tôi.
- Vậy tại sao anh phải ép ông ấy chơi ma túy hả? Nếu anh không ép thì ba tôi không bao giờ đụng vào thứ đó. - Tôi hét toáng lên.
- Tôi không có, em hãy tin tôi Là do Triệu Tử Hào biết ông ta đi theo tôi nhiều năm nhất định tôi sẽ tin tưởng ba em nên hắn ta mới buộc ba em chơi ma túy làm cho ba em phải nghe lời hắn mà giết tôi. - Hàn Phong hét lớn, hắn muốn mọi chuyện phải rõ ràng, hắn không muốn cô phải hối hận vì đã ở bên hắn.
- Anh nói dối, tôi không tin. - Tôi lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt từng giọt lại từng giọt lăn dài.
- Tôi nói toàn bộ là sự thật, em không tin có thể hỏi Vũ, hỏi Anh Luân Họ đều biết.
- Cứ cho là lời anh nói là thật đi, nhưng mà... sau này anh đừng nhắc đến nữa. - Tôi không muốn tranh cãi với hắn về vấn đề này nữa, tôi không muốn đào xới về nó nữa. Tôi rất mệt..
- Tôi hỏi em có tin tôi không? - Hàn Phong kích động, trán nhả lại bóng lưng mồ hôi, hắn sợ cô sẽ nói không tin hắn sợ cô không tin hắn.
- Được, tôi tin anh. Tôi cũng đa phần hiểu được nguyên nhân đó.
- Phải, tôi biết hắn không nói dối. Tôi biết hắn là bất đắc dĩ nhưng dù sao đó cũng là ba tôi, tôi không buông xuống được. Tôi không thể kết luận được là ai đúng ai sai, tôi chỉ là quá kích động, tôi bây giờ mệt rồi. Tôi không muốn mất đi hắn vì tôi hiểu tôi yêu hắn đến nhường nào.
- Có thật hay không? - Hàn Phong cảm thấy rất vui, nếu như cô không tin hắn có phải sẽ lại rời bỏ hắn đi hay không? Nhưng rất may, câu trả lời của cô là điều hắn muốn. Hàn Phong cũng không muốn nói về vấn đề này, hắn chuyển sang vấn đề khác.
- Em có biết vì sao tôi lại dẫn em đến vườn hoa hướng dương này không?
- Không.
- Là vì ý nghĩa của nó. Tôi không muốn nói ra nhưng chắc em cũng ngầm hiểu được lời tôi muốn nói.
- Tôi không trả lời, tôi hiểu được. Tôi hiểu hắn đã đặt rất nhiều niềm tin cho tôi, tôi biết hắn đã rất hy vọng về tình yêu này vì ý nghĩa của hoa hướng dương là....
- Niềm tin và hy vọng. Anh chỉ biết duy nhất có em
- “Bởi vì quá yêu, quá để tâm nên tự tìm lấy thương tổn cho chính mình. Tôi không muốn yêu anh quá sâu đậm để rồi khi anh ra đi tôi không thể vực dậy được”. Tôi ngược nhìn ra phía cánh đồng hoa hướng dương vàng rực có vài tia sáng cam vàng của ánh mặt trời trong buổi chiều tà, ánh mắt có vài phần lo âu khó hình dung.

68. Chương 64: Trở Mặt

- Nguyên cậu đến đây tìm tôi có việc gì? - Hàn Phong ngồi như ông hoàng trên chiếc ghế dài hai tay đặt sang hai bên bộ dạng rất thong thả.

- Tôi có một chuyện không biết có nên nói với ngài hay không nữa, chuyện này cũng khá lâu rồi. - Nguyên nhần mày, mi tâm anh ta cau lại gương mặt nửa muốn nói nửa lại thôi khiến Hàn Phong không vui, hắn ta nói:

- Nói mau

Nguyên lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, chiếc hộp màu đen được làm bằng nhung rất đẹp. Anh ta cầm trên tay mà hơi run run, không ngừng đổ mồ hôi lạnh đưa chiếc hộp về phía Hàn Phong.

- Đây là chiếc hộp mẹ tôi để lại cho tôi, ngài hãy xem thử.

Hàn Phong nhìn bộ dạng đứng ngồi không yên của anh ta rồi nhìn xuống chiếc hộp. Hắn nhướn người một chút đã thuận lợi lấy được chiếc hộp nhung trên bàn. Hắn nhìn Nguyên rồi ánh mắt dừng lại trên chiếc hộp đang cầm trong tay từ từ mở ra. Đập vào mắt hắn là viên kim cương màu đỏ đẹp mắt chiếu sáng lấp lánh, đường nét đều tinh tế tương xứng với hốc mắt nhỏ của con rồng này.

Hàn Phong ngược mắt nhìn Nguyên gương mặt không đổi.

- Sao cậu có viên kim cương này?

Nguyên không hề lấp bắp hay run rẩy gì cả, ngược lại cậu đáp rất nhanh gọn:

- Do trước khi mất mẹ tôi để lại cho tôi.

Hàn Phong như không tin, cái này của mẹ hắn mà thế thì làm sao mẹ của Nguyên có được chứ?

- Ở đâu mẹ cậu có?

Nguyên im lặng một lúc suy xét có nên nói hay không cuối cùng đưa ra quyết định.

- Là hồi trước mẹ ngài có cứu mẹ tôi một lần, mẹ ngài vì tin tưởng mẹ tôi nên nói với mẹ tôi rằng nhờ giữ giúp chiếc hộp nhung này để khi nào ngài cần rồi hãy đưa ra...

- Vậy sao? Hàn Phong nhếch môi mỉm cười.

Hắn đặt viên kim cương vào nơi để trống, chiếc chìa khóa kêu tách một tiếng nhỏ rồi chia làm hai ngăn. Hàn Phong mỉm cười bí mật sắp bị hấn cho ra ánh sáng. Dùng chiếc nhíp gấp ra một tờ giấy nhỏ, dòng chữ mềm mại uốn lượn trên nền giấy trắng. Sau khi đọc xong hắn ngược lên nhìn Nguyên đang bồn chồn trước mặt nhếch môi nói:

- Cậu về đi.

- Tôi biết rồi.

Nguyên nhìn Hàn Phong rồi liếc sang phải chiếc chìa khóa cất bước ra về nhưng trong lòng lại đầy thấp thỏm không an tâm. Sau khi Nguyên ra về được một khoảng thời gian, Hàn Phong cũng vợ lấy áo vest khoác vào dáng đi không vói vàng lên đường đến đó.

Hàn Phong mở cửa sổ chiếc xe máu xám thể thao, cho gió ủa vào. Hắn lái xe đến căn nhà nhỏ ven biển đã từng là nơi mà mẹ cùng với hắn ở đây, Hấn muốn ngửi mùi thơm của gió, mặn mặn của biển rất thoải mái. Căn nhà thấp thoáng hiện ra trước mắt.

Lái chiếc xe vào khoảng sân rộng lớn, hấn mở cửa bước vào. Căn nhà tuy hấn không ở nhưng vẫn được quét dọn sạch sẽ không vương chút bụi nào. Hấn đi đến chiếc bàn, cầm lên chiếc khung hình mà gương mặt có chút biến chuyển. Tấm hình này là do Hàn Phong cùng mẹ hấn chụp chung, gương mặt hiền hậu và nụ cười đó khiến hấn đau lòng.

Chậu hoa ở đó.

Hắn xoay chậu hoa ly màu trắng tinh khiết, lập tức cái bàn xoay một vòng hiện ra một mặt thất tối đen. Tuy hắn đã từng ở đây nhưng không hề hay biết gì về mặt thất này, lấy ra cái điện thoại hắn soi đường cẩn thận bước vào trong.

Mặt thất tối om om, sâu hun hút không một bóng đèn. Hắn nhắm mắt đi vào trong gương mặt không hề thay đổi. Con đường không dài nên chỉ đi vài phút đã nhìn thấy cánh cửa bằng đá hiện ra cuối đường, tra chiếc chìa khóa vàng vào trong, cánh cửa kêu cạch một tiếng rồi mở ra.

Căn phòng nhỏ hẹp chỉ chứa đủ một chiếc bàn nhỏ được soi sáng bởi cái đèn nhỏ xíu, trên đó có một chiếc nhẫn kim cương được đặt kế bên bức thư màu trắng tinh. Hàn Phong cầm bức thư lên, cảm giác nào đó xa lạ khiến bàn tay hắn run lên hề nhẹ. Bóc một lớp băng dính lấy ra một tờ giấy viết thư vintage kiểu cổ xưa màu hoen vàng nổi bật bởi dòng chữ màu đen. Từng dòng chữ như chim bay uốn lượn nằm gọn gàng bên trong dòng kẻ...

Phong nhi,

Khi con đọc được bức thư này có lẽ mẹ đã rời xa con mãi mãi. Con đừng buồn vì mẹ biết Phong nhi của mẹ từ nhỏ đã luôn chính chắn, mẹ biết con rất lạnh lùng luôn khép kín tâm tư nhưng mẹ tin chắc sau này vợ con sẽ rất mực yêu thương con. Con rất cảm ghét ba con và Hoài Vân phải không? Nhưng con đừng cảm ghét họ là mẹ đã nợ họ rất nhiều.

Trong suốt cuộc đời của mẹ, mẹ đã phạm sai lầm rất nghiêm trọng gây ra tổn thương cho hai người họ, đối với họ đó là một sự mất mát rất lớn, con đừng ghét họ.

Ở trên đời này không ai hoàn hảo đâu con, bởi vậy nên mẹ mong con đừng ghét họ cho dù họ đã đối xử không đúng với mẹ nha con. Có phải con đang thắc mắc mẹ đã gây ra mất mát gì cho họ hay không? Mẹ đã đem đứa con mới sinh của họ cho người khác nuôi dưỡng. Mẹ ác lắm phải không Phong nhi? Đứa bé đó được mẹ đưa cho nhà họ Vương, họ thương đứa bé đó lắm còn đặt cho nó tên là Vương Lâm Vũ, nó rất thông minh tính cách cũng khá là giống con đây Phong Nhi.

Mẹ chỉ mong con mau tìm lại Vũ cho nó nhận tổ quy tông. Mẹ thật sự yêu con Phong nhi của mẹ. Mẹ không thể viết tiếp cho con nữa mẹ xin lỗi, luôn yêu con.

Hàn Phong đọc xong bức di thư thì trở nên đau lòng, thì ra hắn còn có một đứa em cùng cha khác mẹ mà người đó lại là kẻ thân cận của anh Vương Lâm Vũ.

- Vũ, đến tòa thành gặp tôi.

Hàn Phong vừa về đến tòa thành thì ngay lập tức vào thư phòng, tôi biết hắn gặp Vũ. Vũ đã chờ hắn lâu rồi, tôi nhìn bộ dạng gấp gáp của hắn thì đột nhiên cảm thấy tò mò, núp vào cánh cửa nghe lén cuộc trò chuyện giữa họ.

Tôi áp sát tai vào cửa cố gắng lắng nghe nhưng cũng chẳng nghe được gì. Cửa phòng không khóa, tôi là rất muốn vào nhưng.... Tôi hiểu mình không nên quá tò mò về chuyện của họ.

Một lát sau, đoàn.

Đó không phải là tiếng súng nổ hay sao? Tôi không suy nghĩ nhiều về chuyện Hàn Phong có tức giận hay không nhanh chóng mở cửa bước vào.

Nhìn xung quanh tôi không thấy Vũ đâu chỉ thấy Hàn Phong đứng cạnh cửa sổ mở toang đập tay vào thành tường một cái, gương mặt nhăn nhúm, trên trán nổi đầy gân xanh. Tôi nhìn hắn lo lắng, dưới chân toàn là máu đỏ tươi.

- Phong, anh sao thế?

Hàn Phong nghe tiếng tôi thì nhếch môi nói:

- Không sao.

- Vậy à? - Tôi thở phào nhẹ nhõm tôi cứ tưởng hắn có chuyện gì sao lại nhiều máu đến như thế.

- Còn Vũ đâu rồi anh? - Tôi nhìn xung quanh chỉ có một mình Hàn Phong còn lại không thấy ai. Không phải Vũ đang chờ Hàn Phong trong phòng hay sao?
- Đừng nhắc nữa, sau này đừng nhắc đến hắn nữa. - Hàn Phong nhăn mày nói.
- Sao thế? - Tôi cảm thấy rất thắc mắc không phải anh là cận thận bên cạnh Hàn Phong hay sao?
- Không có gì. Đừng nhắc. - Hàn Phong không muốn trả lời, ôm tôi vào lòng vuốt ve mặc cho xung quanh tôi nổi toàn dấu chấm hỏi to tướng,

Zing Blog

69. Chương 65:

Vũ lê bước trên con đường tối om, một bên tay không ngừng chảy máu, lúc này trong thư phòng của tòa thành Vũ đã hiểu rõ chân tướng sự việc, còn cãi nhau với Hàn Phong lãnh vết thương này. Thật không ngờ anh lại là em của Hàn Phong, trở trêu thay mẹ của Hàn Phong lại là người bắt anh xa cách ba mẹ ruột của mình, còn Hàn Phong là hắn đã giết chết mẹ của anh.

Vũ ôm cánh tay đang bị thương ngồi thụp xuống bên con đường hẹp, anh ngửa cổ lên hai mắt nhắm lại không ngừng thở nặng nhọc, viên đạn còn đang ghim trong tay anh không biết có thể còn sống hay không? Gương mặt Vũ trắng bệch, mi tâm nhíu chặt lại đôi mắt vì kiệt sức mà từ từ nhắm lại.

Không biết đã trải qua bao lâu, Vũ mới tỉnh lại. Căn phòng tối đen, chỉ nhìn thấy vài tia sáng do ánh trăng hắt lên khung cửa sổ, mờ mờ ảo ảo. Anh căng mắt nhìn trong bóng tối, một dáng người cao lớn lộ ra một nửa gương mặt ngoài ánh sáng, người này anh cảm thấy rất quen.

- Cậu đã tỉnh lại, là tôi cứu cậu.

Vũ nhìn người đó, người này không phải là Triệu Tử Hào hay sao? Sao ông ta lại cứu anh? Mọi chuyện đang dần trở nên rắc rối...

- Cảm ơn. Tại sao ông lại cứu tôi?

Triệu Tử Hào dưới ánh trăng cười lớn, ông ta nói:

- Cậu không cần biết, cậu phải đền ơn bằng việc hợp tác với chúng tôi để hạ gục Hàn Phong. Tôi biết Hàn Phong là người bắn cậu.
- Các người là người của tổ chức D.A? - Vũ bàng hoàng hỏi lại, hình như kế hoạch đã theo chiều hướng của anh.
- Phải. Người đó muốn anh phải hợp tác với chúng tôi. - Triệu Tử Hào từ từ nói.
- Tôi cần phải suy nghĩ.
- Còn chần chờ gì nữa, cậu đi theo hắn ta mười năm mà hắn nói giết cậu là giết vậy thì còn suy nghĩ cái gì? Người đó sẽ không bạc đãi cậu đâu! - Triệu Tử Hào cao giọng, ông ta cố gắng thuyết phục Vũ làm theo lời ông ta.

Vũ khẽ nhíu mày.

- Ông ra ngoài đi, cho tôi một chút thời gian.
- Thôi được. Tôi ở ngoài chờ cậu. Tôi biết cậu thông minh nên tôi nghĩ cậu sẽ làm việc gì có lợi ích phải không?

Triệu Tử Hào nói xong cũng không đợi Vũ đáp lời mà trực tiếp đi ra ngoài ném cho anh một nụ cười khinh khỉnh. Vũ lấy ra chiếc điện thoại di động, nhấn một tin nhắn. Ngay lập tức đã có người trả lời anh, Vũ mỉm cười nhanh

chóng xóa đi tin nhắn rồi gọi Triệu Tử Hào vào.

- Tôi đồng ý với ông, nhưng tôi được lợi ích gì từ việc này?

Triệu Tử Hào cười thầm nói:

- Vũ cậu yên tâm, người đó nhất định sẽ rất vui khi biết cậu chịu gia nhập.

Vũ mỉm cười.

- Tôi muốn gặp người thân bí đó.

Triệu Tử Hào nghe thấy vậy thì nhú mày không vui, ông ta nói:

- Khi nào thích hợp người đó sẽ đích thân đến gặp cậu.

Vũ đã sớm biết thế nào cũng nói câu đó mà nhưng mà anh vẫn không thoát khỏi cảm giác bức bối. Anh cau mày nói:

- Thôi được, vậy bây giờ ông muốn thế nào?

Triệu Tử Hào tươi cười rạng rỡ:

- Cậu luôn làm tôi rất thích, tôi muốn cậu cho tôi bí mật về dự án sắp tới của Hàn Phong. Nếu cậu làm tốt tôi tin rằng người đó sẽ sớm gặp cậu.

Vũ cười, anh nói:

- Được. Ông muốn biết chứ gì tôi sẽ nói cho ông nghe. Hàn Phong sẽ xây dựng một khu công viên giải trí thiên đường ngay bãi đất khu Tây nước Hàn Quốc. Hần sẽ đưa ra bản kế hoạch khá chi tiết bao gồm bản vẽ theo lối kiến trúc phương đông, khu vực vui chơi sẽ gồm hồ bơi dành cho trẻ em, một khu massage cao cấp dành cho trẻ em lẫn người lớn,... Bản kế hoạch được để ở ngăn thứ hai bàn làm việc của Hàn Phong. (Thật sự vấn đề này JenRee không biết viết, nghĩ sao viết vậy thôi)

- Rất tốt nếu lần này cậu thu về lợi nhuận cao cho người đó nhất định ngài ấy sẽ chịu gặp cậu. - Triệu Tử Hào vỗ vào vai Vũ cười rất tươi.

- Cảm ơn,

Vài ngày sau....

- Hừ chết tiệt bản kế hoạch của tôi cũng bị người khác phá hỏng, hợp đồng này không kí được. Hừ. - Hàn Phong tức giận buông người xuống ghế, cởi áo vest ra hần vắt lên chiếc móc treo đồ, nới lỏng cả vạt nhìn người đối diện với ánh mắt tức giận.

- Tổng giám đốc ngài đừng quá tức giận. - Thư kí của Hàn Phong nhìn nét mặt của hần thì rất hoảng sợ, mặt cắt không còn giọt máu. Cô lắp ba lắp bắp.

- Hừm. Ra ngoài cho tôi. - Hàn Phong tức giận hất tung đồ đạc trên bàn làm việc. Hần mở máy tính lên tra vào mục tìm kiếm, cái tên Hàn Phong là từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất.

Lần này không phải là viết tốt về hần mà là châm chọc. Họ viết linh ta linh tính khiến Hàn Phong đọc mà cảm thấy càng thêm phần tức giận lập tức đóng lại, Mấy ngày nay, công ty hần thật sự thua lỗ quá nhiều, cổ đông lớn bên hần cũng phải nghi ngờ năng lực của Hàn Phong.

Cốc . cốc . cốc.

- Có chuyện gì? - Hàn Phong xoa xoa huyệt thái dương ngửa cổ ra phía sau tìm cảm giác thoải mái, tiếng gõ cửa làm hần khó chịu nhú lại mi tâm.

- Có Hà giám đốc muốn tìm ngài ạ. - Cô thư kí hoảng sợ, nếu hần mà nhìn được vẻ mặt lúc này của cô ấy chắc phải hơi hoảng, tái xanh như tàu là chuối hoàn toàn không ngoa.

- Mời vào.

Thư kí được lệnh liền mở cửa cho Hà giám đốc, ông ta lập tức mặt mày hăm hăm bước vào gặp Hàn Phong.

- Tổng giám đốc Hàn, ngài như thế này là ra sao hả? Công ty đã không nhận được một hợp đồng nào cả.

Hàn Phong nghe tiếng nói thì mở mắt ra hần đáp nhàn nhạt:

- Sẽ không thể nữa, cái gì cũng có sự giải quyết.

- Giải quyết? Ngài nói sao mà nhẹ nhàng quá. Ngài nhìn đi, cổ phiếu đang giảm nghiêm trọng, vốn trong ngân hàng cũng không thể cầm cự quá lâu. Ngài nói từ từ? Từ từ là làm sao đây? - Ông ta tức giận không hề nể mặt Hàn Phong mà thẳng thắn nói ra.

Bình thường nếu mà người này nói như thế với hần thì nhất định sẽ bị tổng cổ ra ngoài nhưng mà bây giờ thì không thể... Hần nhất định phải lui nhường. Nhẹ giọng hòa giải:

- Hà giám đốc cứ bình tĩnh tôi sẽ không để tình hình này kéo dài. Tôi sẽ cố gắng giải quyết trong tình hình sớm nhất.

- Tôi tin tưởng ngài. Đừng khiến tôi thất vọng.

Nói rồi Hà giám đốc bước ra ngoài để lại cho Hàn Phong bộ mặt mệt mỏi từ từ nhắm mắt lại.

70. Chương 65: Hàn Phong Nói Lời Xin Lỗi

Vũ lê bước trên con đường tối om, một bên tay không ngừng chảy máu, lúc này trong thư phòng của tòa thành Vũ đã hiểu rõ chân tướng sự việc, còn cãi nhau với Hàn Phong lãnh vết thương này. Thật không ngờ anh lại là em của Hàn Phong, trở trêu thay mẹ của Hàn Phong lại là người bắt anh xa cách ba mẹ ruột của mình, còn Hàn Phong là hần đã giết chết mẹ của anh.

Vũ ôm cánh tay đang bị thương ngồi thụp xuống bên con đường hẹp, anh ngửa cổ lên hai mắt nhắm lại không ngừng thở nặng nhọc, viên đạn còn đang ghim trong tay anh không biết có thể còn sống hay không? Gương mặt Vũ trắng bệch, mi tâm nhíu chặt lại đôi mắt vì kiệt sức mà từ từ nhắm lại.

Không biết đã trải qua bao lâu, Vũ mới tỉnh lại. Căn phòng tối đen, chỉ nhìn thấy vài tia sáng do ánh trăng hắt lên khung cửa sổ, mờ mờ ảo ảo. Anh căng mắt nhìn trong bóng tối, một dáng người cao lớn lộ ra một nửa gương mặt ngoài ánh sáng, người này anh cảm thấy rất quen.

- Cậu đã tỉnh lại, là tôi cứu cậu.

Vũ nhìn người đó, người này không phải là Triệu Tử Hào hay sao? Sao ông ta lại cứu anh? Mọi chuyện đang dần trở nên rắc rối...

- Cảm ơn. Tại sao ông lại cứu tôi?

Triệu Tử Hào dưới ánh trăng cười lớn, ông ta nói:

- Cậu không cần biết, cậu phải đền ơn bằng việc hợp tác với chúng tôi để hạ gục Hàn Phong. Tôi biết Hàn Phong là người bắn cậu.

- Các người là người của tổ chức D.A? - Vũ bàng hoàng hỏi lại, hình như kế hoạch đã theo chiều hướng của anh.

- Phải. Người đó muốn anh phải hợp tác với chúng tôi. - Triệu Tử Hào từ từ nói.

- Tôi cần phải suy nghĩ.

- Còn chần chờ gì nữa, cậu đi theo hần ta mười năm mà hần nói giết cậu là giết vậy thì còn suy nghĩ cái gì? Người đó sẽ không bạc đãi cậu đâu! - Triệu Tử Hào cao giọng, ông ta cố gắng thuyết phục Vũ làm theo lời ông ta.

Vũ khẽ nhíu mày.

- Ông ra ngoài đi, cho tôi một chút thời gian.

- Thôi được. Tôi ở ngoài chờ cậu. Tôi biết cậu thông minh nên tôi nghĩ cậu sẽ làm việc gì có lợi ỉnh phải không?

Triệu Tử Hào nói xong cũng không đợi Vũ đáp lời mà trực tiếp đi ra ngoài ném cho anh một nụ cười khinh khỉnh. Vũ lấy ra chiếc điện thoại di động, nhấn một tin nhắn. Ngay lập tức đã có người trả lời anh, Vũ mỉm cười nhanh

chóng xóa đi tin nhắn rồi gọi Triệu Tử Hào vào.

- Tôi đồng ý với ông, nhưng tôi được lợi ích gì từ việc này?

Triệu Tử Hào cười thầm nói:

- Vũ cậu yên tâm, người đó nhất định sẽ rất vui khi biết cậu chịu gia nhập.

Vũ mỉm cười.

- Tôi muốn gặp người thân bí đó.

Triệu Tử Hào nghe thấy vậy thì nhú mày không vui, ông ta nói:

- Khi nào thích hợp người đó sẽ dịch thân đến gặp cậu.

Vũ đã sớm biết thế nào cũng nói câu đó mà nhưng mà anh vẫn không thoát khỏi cảm giác bức bối. Anh cau mày nói:

- Thôi được, vậy bây giờ ông muốn thế nào?

Triệu Tử Hào tươi cười rạng rỡ:

- Cậu luôn làm tôi rất thích, tôi muốn cậu cho tôi bí mật về dự án sắp tới của Hàn Phong. Nếu cậu làm tốt tôi tin rằng người đó sẽ sớm gặp cậu.

Vũ cười, anh nói:

- Được. Ông muốn biết chứ gì tôi sẽ nói cho ông nghe. Hàn Phong sẽ xây dựng một khu công viên giải trí thiên đường ngay bãi đất khu Tây nước Hàn Quốc. Hẳn sẽ đưa ra bản kế hoạch khá chi tiết bao gồm bản vẽ theo lối kiến trúc phương đông, khu vực vui chơi sẽ gồm hồ bơi dành cho trẻ em, một khu massage cao cấp dành cho trẻ em lẫn người lớn,... Bản kế hoạch được để ở ngăn thứ hai bàn làm việc của Hàn Phong. (Thật sự vấn đề này JenRee không biết viết, nghĩ sao viết vậy thôi)

- Rất tốt nếu lần này cậu thu về lợi nhuận cao cho người đó nhất định ngài ấy sẽ chịu gặp cậu. - Triệu Tử Hào vỗ vào vai Vũ cười rất tươi.

- Cảm ơn,

Vài ngày sau....

- Hừ chết tiệt bản kế hoạch của tôi cũng bị người khác phá hỏng, hợp đồng này không kí được. Hừ. - Hàn Phong tức giận buông người xuống ghế, cởi áo vest ra hất vắt lên chiếc móc treo đồ, nới lỏng cả vạt nhìn người đối diện với ánh mắt tức giận.

- Tổng giám đốc ngài đừng quá tức giận. - Thư kí của Hàn Phong nhìn nét mặt của hần thì rất hoảng sợ, mặt cắt không còn giọt máu. Cô lắp ba lắp bắp.

- Hừm. Ra ngoài cho tôi. - Hàn Phong tức giận hất tung đồ đạc trên bàn làm việc. Hần mở máy tính lên tra vào mục tìm kiếm, cái tên Hàn Phong là từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất.

Lần này không phải là viết tốt về hần mà là châm chọc. Họ viết linh ta linh tính khiến Hàn Phong đọc mà cảm thấy càng thêm phần tức giận lập tức đóng lại, Mấy ngày nay, công ty hần thật sự thua lỗ quá nhiều, cổ đông lớn bên hần cũng phải nghi ngờ năng lực của Hàn Phong.

Cốc . cốc . cốc.

- Có chuyện gì? - Hàn Phong xoa xoa huyết thái dương giữa cổ ra phía sau tìm cảm giác thoải mái, tiếng gõ cửa làm hắn khó chịu nhíu lại mi tâm.

- Có Hà giám đốc muốn tìm ngài ạ. - Cô thư kí hoảng sợ, nếu hắn mà nhìn được vẻ mặt lúc này của cô ấy chắc phải hơi hoảng, tái xanh như tàu là chuối hoàn toàn không ngoa.

- Mời vào.

Thư kí được lệnh liền mở cửa cho Hà giám đốc, ông ta lập tức mặt mày hầm hầm bước vào gặp Hàn Phong.

- Tổng giám đốc Hàn, ngài như thế này là ra sao hả? Công ty đã không nhận được một hợp đồng nào cả.

Hàn Phong nghe tiếng nói thì mở mắt ra hắn đáp nhàn nhạt:

- Sẽ không thể nữa, cái gì cũng có sự giải quyết.

- Giải quyết? Ngài nói sao mà nhẹ nhàng quá. Ngài nhìn đi, cổ phiếu đang giảm nghiêm trọng, vốn trong ngân hàng cũng không thể cầm cự quá lâu. Ngài nói từ từ? Từ từ là làm sao đây? - Ông ta tức giận không hề nể mặt Hàn Phong mà thẳng thắn nói ra.

Bình thường nếu mà người này nói như thế với hắn thì nhất định sẽ bị tổng cổ ra ngoài nhưng mà bây giờ thì không thể... Hắn nhất định phải lui nhường. Nhẹ giọng hòa giải:

- Hà giám đốc cứ bình tĩnh tôi sẽ không để tình hình này kéo dài. Tôi sẽ cố gắng giải quyết trong tình hình sớm nhất.

- Tôi tin tưởng ngài. Đừng khiến tôi thất vọng.

Nói rồi Hà giám đốc bước ra ngoài để lại cho Hàn Phong bộ mặt mệt mỏi từ từ nhắm mắt lại.

71. Chương 66: Bất Lợi Cho Hàn Phong

- Hàn Phong sao anh buồn thế? - Tôi đi đến rồi ngồi xuống bên cạnh Hàn Phong. Áp bàn tay của mình lên trên mặt hắn rồi kéo xoay hắn về phía mình. Cát tiếng hỏi

Hàn Phong nhìn tôi, bàn tay to lớn dừng lại trên đỉnh đầu mà xoa xoa. Mím cười nói.

- Không có gì đâu, em đừng lo lắng.

Tôi biết hắn không muốn khiến tôi lo lắng nên mới nói thế. Tôi cũng không nói gì lẳng lặng vùi đầu vào ngực của Hàn Phong, vòng tay ôm lấy thân người to lớn.

Hàn Phong một tay vòng qua vai tôi đặt ở trên đó, một tay nắm lấy những ngón tay nhỏ nhắn thon dài mà vuốt ve cưng chiều. Tôi ngược mắt lên nhìn hắn trong phút chốc hai ánh mắt giao nhau giữa không trung khiến bầu không khí dần trở nên nóng bỏng. Nếu có gương ở đây tôi dám cá là nó tương đương với hai quả cà chua chín đỏ nhưng tiếc là tôi không được nhìn thấy mà chỉ có thể cảm nhận. Hàn Phong từ từ cúi xuống, hàng mi dài che khuất đôi đồng tử trắng trẻo lạnh lẽo. Môi chạm môi một nụ hôn nhẹ nhàng diễn ra không quá dài nhưng đủ sâu lắng làm tim tôi rộn ràng nhảy múa trong khoang ngực.

Hàn Phong dời đôi môi tôi, mím cười xoa xoa đỉnh đầu rồi cất tiếng nói:

- Anh có việc rồi, tôi gặp lại.

Tôi chưa kịp nói gì đã thấy bóng dáng cao lớn khuất bóng ở cánh cửa phòng khách, hắn vụt đi thật nhanh. Một lúc sau chỉ còn nghe tiếng khởi động rồi nhanh chóng hào vào không khí. Lúc này tôi cảm nhận được

có tin nhắn đến. Có lẽ là công việc của Hàn Phong, tôi không muốn tò mò nhiều nên đành lảng lảng đi vào bếp pha một cốc nước cam tự mình thưởng thức.

Nơi bí mật - tổ chức D.H

- Có việc gì mà cậu nhắn tin cho tôi thế? - Hàn Phong vừa đi vào đã thấy mặt người nào người nấy trông rất khó coi.

- Có người đã giết rất nhiều người trong tổ chức chúng ta họ còn nói đây chỉ là mới bắt đầu, màn kịch hay còn ở phía sau. Đây là bức thư nhuộm đầy máu được gửi đến cho ngài. - Nguyên cau mày, ánh mắt đầy u ám. Bàn tay không hề run rẩy khi đựng phải thứ gói giếc đầy máu như thế, còn đánh một ít vào bàn tay anh.

Hàn Phong không câu nệ cầm lấy bức thư trong tay. Ánh mắt chứa đầy sự lạnh lẽo phía bên trong, hần mở toang bức thư ra bên trong cũng có dòng chữ màu đỏ đầy sự chết chóc.

” Chào Hàn Phong, Người tưởng ta không biết gì về người sao? Đừng quá coi thường ta. Hôm nay ta giết một vài cái mạng nhỏ của người trong tổ chức của người đây chỉ là món quà nhỏ ta dành tặng cho người thôi. Bất ngờ không? Một vài ngày nữa ta sẽ chính thức san bằng tổ chức của người và cướp Uyển Nhi từ tay người chờ đấy. À mà ta quên nữa, kẻ đắc lực bên cạnh người đã đầu quân cho ta hahaha. ”

Hàn Phong tức tối vò nát bức thư trong tay, ánh mắt trở nên u ám. Cười lạnh nói:

- Người đừng quá đắc ý, tình thế sẽ được ta xoay chuyển. Ta chờ người.

Nguyên nhìn gương mặt đang muốn ăn tươi nuốt sống bất cứ ai của Hàn Phong thì bỗng có cảm giác nể sợ người đàn ông này. Hần ta quá mức lãnh khốc, đối với người muốn thách đấu hần thì một chút cũng không hề khoan nhượng.

Tầng hầm tổ chức D.A

- Triệu Tử Hào lần này ông làm rất tốt đã thuận lời tìm cho ta một người trợ lực tốt bên cạnh Hàn Phong. Giỏi lắm. - Người thần bí ngồi trên chiếc ghế cao trên bậc nhìn xuống phía dưới, cười tán thưởng.

- Ngài quá khen rồi. - Triệu Tử Hào xua tay, ông ta cũng là may mắn mới tìm thấy Vương Lâm Vũ. Lần đó, Triệu Tử Hào đang trên đường đến tổ chức D.A thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang ôm cánh tay, hần ta dáng đi xiêu xiêu vẹo vẹo nên ông ta mới bước xuống xe nhìn cho rõ xem là ai. Càng đến gần ông lại nhìn rõ diện mạo, người đó là Vũ - cánh tay đắc lực bên cạnh Hàn phong. Người này đã từng muốn giết chết ông vào lúc này nhân lúc hần ta đang bị thượng diệt trừ hậu hoạn cũng rất tốt. Nhưng suy nghĩ một lúc lâu ông lại thay đổi quyết định, ông ta sẽ đem hần về để thực hiện kế hoạch của ông ta.

- Hần ta đang ở đâu? Ta muốn gặp. - Người Thần Bí vẫy tay, hần ta cười ghê rợn giọng nói trầm thấp.

- Nghe chưa, ngài ấy muốn gặp người, mau ra đây Vương Lâm Vũ. - Triệu Tử Hào quay mặt ra phía cửa hô lớn. Từ sau cánh cửa Vũ bước ra, dáng đi thong thả bước đến cạnh Triệu Tử Hào.

- Còn không mau cúi chào. - Triệu Tử Hào đá một chân Vũ xuống khiến anh khụy xuống quỳ trước mặt người thần bí. Anh ta không thích nhieu mày phải đất trên ống quần đứng lên. Chỉ cất tiếng nói bình thần:

- Chào ngài. Tôi là Vương Lâm Vũ.

Triệu Tử Hào bị bề mặt trước mọi người thì cảm thấy tức giận, ông ta nhăn mày nhăn mặt nói:

- Cậu thật là hỗn xược.

Ông ta vung tay lên, bàn tay sắp sửa giáng xuống mặt thì bị bàn tay của Vũ bắt lại vặn ngược ra phía sau thành tư thế khoá thân, Vũ nhếch môi lạnh lùng nói:

- Tôi không làm tay sai cho ông, ăn nói cho cẩn thận.

Nói rồi anh ta buông ra khiến Triệu Tử Hào mất đà ngã xuống đất. Ông ta tức tối liếc Vũ định nói gì đó nhưng người thần bí đã cắt ngang:

- Được rồi. Vũ tôi thích cậu. Bây giờ tôi muốn biết căn cứ bí mật hay gọi là nơi tổng bộ của tổ chức D.H của Hàn Phong.

Vũ nhếch môi, anh phủ hai tay rồi nhún vai nói:

- Được thôi. Đó là nơi nằm ở ngoài ô, trong một khu nhà cũ nát dưới tầng hầm tối tăm. Tôi nghĩ ngài nên phái người ám sát hắn ta trước.

Người thần bí cười ha hả rất hài lòng, vỗ tay nói:

- Rất tốt, ta nghe lời người.

- Rất vui khi ngài tin tưởng.

- Triệu Tử Hào người phái cho ta hai đứa nhanh nhẹn đi ám sát Hàn Phong.

Vũ địa điểm thời gian. - Người thần bí chỉ vào Triệu Tử Hào thận trọng nói.

- Địa điểm là thứ ba hàng tuần trước quán bar Black & White, vào lúc 12h Hàn Phong thường có thói quen đó. - Vũ nói.

- Được. Tôi đã hiểu rõ. - Triệu Tử Hào gật đầu nhận mệnh lệnh.

- Hàn Phong người lần này không thể thoát khỏi tay ta. Uyển Nhi là của ta. - Người thần bí đột nhiên cao vút giọng, tiếng cười rùng rợn của hắn vang lên khắp không trung.... Vụt tắt trong bóng đêm lạnh lẽo.

72. Chương 67: Ám Sát Hàn Phong

- Tôi biết rồi.

Hàn Phong cất chiếc điện thoại vào túi, đôi môi mỏng nhếch lên ẩn chứa đầy nét quỷ quyệt. Hắn ngồi xuống chiếc ghế sofa, trên tay kẹp một điếu thuốc từ từ thưởng thức bộ dạng rất thư thả. Hàn Phong nhíu nhẹ mi tâm, đôi mắt ưng khê nhíu lại ra chiều suy nghĩ một chuyện gì đó, hắn tập trung đến mức tàn thuốc màu xám tro không ngừng rơi xuống bộ tây trang trắng thớm làm bẩn một chỗ nhỏ, cho đến khi đốm lửa nhỏ cháy đến tay lúc này hắn mới giật mình buông ra nhếch môi cười.

- Tổng giám đốc, có người đến tìm ngài. - Cô thư kí gõ cửa, tiếng nói lãnh lót vang lên.

- Mời vào. - Hàn Phong vùi điếu thuốc vào gạt tàn, bàn tay thon dài cầm lên chiếc ấm rót vào tách trà kế bên. Mùi hương trà Long Tĩnh dịu dịu khiến tâm tư hắn thư thả hẳn lên, cũng làm cho toàn căn phòng tràn ngập mùi trà thơm phức.

- Chào tổng giám đốc Hàn ngài bây giờ còn nhã hứng uống trà hay sao? - Người cất lên tiếng nói là Anh Luân , anh cười lo lắng.

- Tại sao lại không? - Hàn Phong cởi ra chiếc vest lịch lãm , ống tay áo cũng được xăng đến khuỷu tay để lộ lớp da thịt màu đồng rắn rỏi. Hắn không trả lời câu hỏi của anh mà hỏi ngược lại.

- Thôi, tôi sợ cậu. Không lí nào công ty sắp phá sản mà cậu lại nhàn rỗi ngồi tại nơi đây. Nói cho tôi nghe, sao lại thư thái như vậy hả? - Anh Luân thấy bộ dạng kì lạ của Hàn Phong mà thoáng ngạc nhiên. Người thân tín như Vũ mà phản bội hắn ta thì không lí nào hắn lại bình thản như vậy, anh cá chắc là xảy ra vấn đề.

- Không có gì, chỉ là tâm tình buồn chán mãi cũng không tốt, cậu nhìn đi Hàn Phong này mà cần phải ưu sầu hay sao? - Hàn Phong dựa vào thành ghế sofa bộ dạng lại thong thả như vậy thật là đúng có âm mưu ở phía sau.

- Cậu mau nói cho tôi biết rốt cục cậu đang bày mưu tính kế cái gì hả? - Anh luân cuối cùng cũng không chịu nổi thái độ này của Hàn Phong, anh tỏ vẻ tức giận nhìn chăm chăm vào hân. Làm bạn với hân nhiều năm như vậy không lí nào lại không hiểu tính cách của người đàn ông này. Đều là nham hiểm.

- Tôi làm sao? Đừng nghĩ tôi độc ác như thế, cậu xem đâu nhất thiết phải mặt mày suốt ngày nhăn nhó. Thế chẳng phải làm Uyển Nhi lo chết hay sao? - Hàn Phong tóm gọn một câu, lời nói này còn nhắc nhở Anh Luân đừng nên hỏi nhiều.

- Thôi được, tôi mặc kệ cậu. Hừ. - Anh Luân nãy giờ đang đứng chống hai tay trên hông, tức tối nói bạn rồi ngồi phịch xuống uống cạn một ly trà nóng khiến vị giác của anh trở nên bỏng rát. Giận dữ hét một tiếng:

- Hàn Phong cái tên đáng chết này cậu không biết nói trước với tôi hả?

Hân nhìn bộ dạng thét ra lửa của Anh Luân thì nhún vai cười đều giọng nói bình thản:

- Cậu không hỏi tôi.

- Cậu... Tôi đi về đây. Hừ.

Anh Luân tức giận đứng lên ra về. Cánh cửa đóng sầm lại thể hiện sự tức tối của anh. Hàn Phong nhìn chiếc đồng hồ trên tay, hân nhếch môi đi đến bar Black & White.

Dáng người cao lớn bước ra khỏi chiếc xe đắt tiền sản xuất bởi số lượng có hạn liền thu hút hết mọi ánh nhìn. Quan sát một lượt xung quanh, hân để ý thấy một người mặt đồ đen rất khả nghi cứ thấy hân nhìn là quay mặt sang chỗ khác, nhếch môi mỉm cười hân chuẩn bị bước vào trong bar thì một người đi đường đến hỏi hân:

- Anh cho tôi hỏi phải đi đường nào để đến sân bay xy vậy ạ?

Cùng lúc đó người này rút ra con dao chuẩn bị đâm hân thì cũng là lúc Hàn Phong phản ứng nhanh nhạy nắm lại lưỡi dao, bàn tay chảy máu không ngừng nhưng hân thì không bị thương gì nhiều chỉ là vết xước nhỏ, không quan trọng. Một quyền cước đá thẳng vào mặt người này khiến hân bất tỉnh không vực dậy nổi.

Đoàng. Quả như hân đoán tên áo đen kia muốn ám sát hân. Hàn Phong kịp thời nhảy nhanh qua bên chiếc xe không bị thương. Hân nhếch môi rút ra khẩu súng mini giờ tay ra nhắm tên đó mà bắn. Hân bị bắn ngay chân, khuỷu ngay xuống. Không biết Nguyễn ở đâu mà từ phía sau đi tới bắn thêm một viên vào lưng kẻ kia khiến hân ta chết ngay tại chỗ. Hàn Phong lập tức đi tới kiểm tra hơi thở rồi tức giận nói:

- Chết rồi.

Hân nhúu mày chạy đến bên người lúc nãy đang nằm bất tỉnh, cười nói:

- Con một tên. Cậu đưa hân về tổ chức tôi muốn đích thân xử lí.

- Tôi biết rồi.

Hàn Phong trở về xe hân rồi lái với vận tốc tử thần về tổ chức. Trên xe hàng mi cương nghị giãn ra rồi nhìn tới vết dao cứa trên tay cười lạnh. Hân chịu một, tên kia phải chịu đến mười. Chiếc xe vượt gió lao boong trên đường quốc lộ vắng tanh, căn cứ bí mật của hân đang từ từ hiện ra.

Hàn Phong lái xe vào một góc khuất, hân nhìn xung quanh dò xét rồi mới đi vào.

Nhìn người trước mặt đang đầm đìa máu, hân cúi người nắm tóc tên đó rồi lạnh lùng nói:

- Là ai sai người ám sát ta?

Tên đó mặt mày bầm dập trông đáng thương, máu từ bên mắt cũng trào ra dữ dội do cái đập đầu không thương tiếc của Nguyễn, ho khan vài tiếng, cất tiếng trầm trầm.

- Không biết.

- Hừ còn cứng đầu. - Hàn Phong đập đầu tên này thêm vài cái thì nắm tóc hân càng mạnh như muốn rách da đầu, máu nhều lấm tràn ra bàn tay của hân, một cảnh tượng ghê sợ.

- Tôi nói. Là tổ chức D.A.

Hàn Phong nhếch môi,

- Tốt, nằm ở đâu?

- Tôi không biết. - Máu tiếp tục tràn ra khóe miệng không ngừng.

- Còn lì sao?

Hàn Phong tức tối hét lên .

- Đau quá, tôi thật không biết

- Vô dụng, vậy thì giữ lại mạng cho người có ích gì. Ta tiễn người trước một đoạn,

Hàn Phong lấy khẩu súng ra để ngay thái dương, ngón tay sắp sửa bóp cò thì nghe có tiếng nói.

- Đừng, tha tôi. Nó nằm ở một con đường nhỏ hẹp cạnh bờ sông x, trong tầng hầm tối tăm phía ngoài có bụi lau cỏ che khuất

- Hahaha, tốt lắm. - Hàn Phong buông bàn tay hắt ta ra, lạnh lùng lái xe đi về tòa thành. Hắn có chuyện cần phải giải quyết

Tòa thành....

Tôi đang cuộn tròn trên chiếc sofa trong phòng khách thì nghe có tiếng bước chân liên tiếp dậy. Đôi chân vừa đứng lên trên nền sàn thì ngã đau một cái, nằm đã lâu nên toàn thân tôi tê cứng lại mới có cú ngã này.

- Không sao chứ? - Hàn Phong nhú mày nhìn tôi rồi cất tiếng nói lạnh lùng.

- Không. Sao giờ này mới về? - Tôi ngồi lại trên ghế sofa, xoa chiếc chân đang đau nhức ngược mắt hỏi hắn.

- Em chờ anh sao? - Hàn Phong ngạc nhiên, hắn cứ tưởng cô sẽ ngủ rồi chứ. Không ngờ cô còn thức đây.

- Phải. Anh đã đi đâu? - Tôi nhú mày không vui.

- Anh đi bàn chuyện làm ăn với người ta. - Hàn Phong nói.

- Anh sao lại dối em. Em cho anh nói lại lần nữa. - Tôi tức giận nói, hắn đang nói dối.

- Thôi được anh là bị người ta ám sát. - Hàn Phong đành chịu thua cô, hắn ngồi xuống bên cạnh đau đầu nói.

- Sao? Anh có bị thương không? Có sao không? Có đau ở đâu không? - Tôi vừa nổi giận lại vì nghe hắn nói thế mà lo lắng hỏi liên tục.

Hàn Phong vui vẻ mỉm cười nói:

- Không sao, không sao. Em lo lắng như vậy thì anh làm sao dám có chuyện gì.

Tôi đánh yêu hắn một cái, giả vờ giận dữ:

- Anh còn nói. Ai bảo đã hai giờ sáng mà còn ra khỏi nhà. Nếu ở đây thì có phải không sao rồi hay không?

Hàn Phong một tay ôm tôi, đặt cái cằm lên vai tôi cọ cọ:

- Anh biết rồi. Thôi em mau ngủ đi, anh không có gì đâu.

Tôi nhìn hắn, gật nhẹ đầu rồi lên phòng đi ngủ.

- Alô. Tôi nghe đây.

-....

- Tôi biết rồi, vất vả cho cậu. - Hàn Phong tươi cười nói, tâm trạng hắn hôm nay vô cùng sáng khoái.

-...

- Được. Tôi hiểu rồi. Mà dù sao cũng... cảm ơn cậu.

- ...

- Ừm

Hàn Phong tắt máy, hần lên phòng nhìn cô gái đang ngủ say mỉm cười xoa đầu cô rồi tự mình về phòng.

73. Chương 68: Xoay Chuyển Tình Thế

- Ông làm ăn kiểu gì mà lại chọn hai tên sát thủ không ra gì như thế hả? - Người thần bí tức giận đập mạnh tay lên bàn, một lực lớn tác động lên khiến cho chiếc bàn rung chuyển dữ dội xém nữa là đã đổ.

- Tôi... tôi xin lỗi. Ngài hãy tha cho tôi. - Triệu Tử Hào quỳ rạp xuống đất, ông ta liên tục dập đầu. Phía trên vầng trán già nua đã hiển thị vết máu đỏ nhưng điều đó không khiến ông ta dừng lại, liên tục van xin.

- Hừ. Tôi nói cho ông biết mau tập trung người của tổ chức chúng ta lại, lần này ta quyết phải giết cho bằng được Hàn Phong huyết tủy tổ chức D.H. - Người thần bí hét lớn, hần ta ngồi như một vị vua trên chiếc “ngai vàng” xoa hoa lỏng lẩy.

- Dạ. Dạ.

Lần này chắc chắn sẽ xảy ra vụ thảm sát lớn nhất từ trước đến nay, hai tổ chức đứng đầu hắc giới cùng giao chiến e sẽ “long trời lở đất”

- Họ đang muốn đến giết tôi à? - Hàn Phong ngồi bên trong tầng hầm của tổ chức D.A nhếch môi cười khinh bỉ. Một bên bàn tay cầm cốc rượu vang trắng xoay xoay, lâu lâu lại hớp một ngụm.

-....

Không biết người bên kia nói gì mà Hàn Phong tay cầm chiếc điện thoại rất chặt, nét mặt không thể nói là không chút chuyển biến. Một lúc lâu sau hần mới từ từ nói:

- Không vấn đề, cậu cứ nói đi. Tôi rất mong chờ đây.

-...

- Không hề, tôi không lo lắng gì cả, hần muốn đấu với tôi, tôi chơi đến cùng xem là kẻ nào thiệt. - Hàn Phong uống cạn ngụm rượu cuối cùng về mặt khó tả nhìn ra phía bên ngoài lâu lâu lại cười gần từng tiếng.

-....

- Không phải lo cho tôi, cậu cứ hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này là được. - Hàn Phong không muốn nói nhiều với người này lập tức ngắt máy, chiếc ly thủy tinh bị hần quăng mạnh vào tường. Dùng chiếc khăn trên tay mà lau đi vết máu.

- Nguyên, cậu vào đây. - Hàn Phong cất tiếng gọi.

Nguyên nghe Hàn Phong kêu mình thì đi vào, cúi đầu nói:

- Ngài kêu tôi có việc gì không?

Hần ngồi trên cao nhìn xuống, mỉm cười nói:

- Cậu tập hợp tất cả người trong tổ chức lại, đề phong cẩn mật.

Nguyên gật đầu, anh định lui ra nhưng thắc mắc hỏi lại:

- Có chuyện gì thế ạ?

Hàn Phong đưa điều thuốc đang cầm vào môi rít một hơi, làn khói trắng đục từ từ được nhả ra hòa vào không trung. Cái nhíu mi nhẹ nhàng hần trả lời:

- Thì cậu cứ làm theo lời tôi nói. Cậu ột top người đứng phía bên ngoài đề phòng còn tất cả tập hợp vào đây cho tôi.

Nguyên thấy việc này có vẻ kì lạ nhưng cũng không nói gì lẳng lặng làm theo.

Đáng lẽ hẳn ta định sẽ trực tiếp đi đến nơi đó nhưng họ đã muốn đến đây huyết tẩy tổ chức của hẳn thì ngại gì mà không ngồi chờ? Hàn Phong mỉm cười vừa hút thuốc vừa uống rượu lại còn có khách quý sắp đến đương nhiên là phải vui mừng rồi.

- Vương Lâm Vũ người có chắc là ở đây không?

Người thần bí nhìn vào khu nhà trước mặt, hẳn nhíu mày quay sang hỏi anh.

- Chắc chắn. - Vũ đáp lại chắc nịch, bên miệng nở một nụ cười.

- Người mà phản ta thì đừng có trách. - Hẳn ta giờ khẩu súng chìa thẳng vào trán Vũ chỉ cần hẳn ta bóp cò, Vũ lập tức chết.

- Tôi sẽ không phản lại ngài. - Vũ gật đầu, giọng nói chắc nịch.

- Được, ta tin tưởng người. - Người thần bí thu lại khẩu súng, hẳn nhếch môi nhìn về phía trước chờ động tĩnh.

Hẳn cảm thấy rất lạ, tại sao lại không có người canh giữ kia chứ? Cho dù là như thế hẳn ta cũng cùng bọn họ ngang nhiên đi lên. Đi đến chiếc cửa đóng kín, hẳn ta chưa kịp gọi bọn thuộc hạ mở cửa

đã nghe rõ tiếng nói trầm thấp của Hàn Phong:

- Ta chờ người đã lâu.

Vừa dứt lời cánh cửa đã được mở ra, bên trong tối om om chỉ thấy xa xa là hình dáng của Hàn Phong đang ngồi trên chiếc ghế cao xung quanh chứa đầy thuộc hạ.

- Người là người đứng đầu tổ chức D.A? - Hàn Phong tay chỉ vào người đeo mặt nạ che lấp nửa khuôn mặt, hẳn cười gian xảo.

- Phải. - Người thần bí nét mặt không đổi lạnh lùng đáp lời.

- Haha, bây giờ mới chịu lộ mặt hay sao?

- Hahaha, người là đã có chuẩn bị trước. - Người thần bí đột nhiên nhíu mày, tiếng nói trở nên tức giận. Tuy cười trông sáng khoái thể nhưng thực chất rất khó chịu.

- Đương nhiên.

- Làm sao người biết rằng ta sẽ đến đây? - Người thần bí trở nên tức giận, nét mặt đã sớm thay đổi, hẳn ta nói.

- Điều đó, người không cần biết. Nơi đây ta đã cho bố trí hết rồi e rằng người muốn thoát ra cũng không dễ dàng như lúc người vào đây đâu. Ta và người nên kết thúc thôi, người phải chết.

74. Chương 69: Huyết Tẩy

Hàn Phong vừa dứt lời liền rút từ trong ghế ra một khẩu súng mini nhắm vào người thần bí mà ra tay. Hẳn nhanh chóng nấp vào sau chiếc ghế to, tay đưa về phía họ không ngừng nổ súng. Người thần bí nhíu mày, cũng may mắn hẳn ta đã tránh kịp không thì toi mạng với Hàn Phong rồi. Những người trong tổ chức D.A lẫn D.H đều bắn nhau loạn xạ, khắp căn phòng đều tràn ngập một mùi thuốc súng. Tới núp phía sau cánh

cửa đứng nhìn bọn họ không ngừng đấu súng kịch liệt mà hoảng sợ trong lòng. Tôi phút chốc đã không nhìn thấy Hàn Phong, hẳn không biết có bình an hay không? Tôi lo lắng.

Tôi tái mặt, bình thường chỉ xem những pha đấu súng trên phim truyền hình thật không ngờ ngay lúc này lại được thấy một màn đấu ghê gớm như thế. Tôi không hề cảm thấy có hứng thú với những cảnh này, thậm chí còn muốn tránh xa nhưng là vì... trong đó có Hàn Phong. Dù biết thế nhưng mỗi lần muốn đứng lên hai chân tôi lại mềm nhũn vì không có sức lực, lại nhìn thấy có người nhìn về phía này nên tôi kịp trốn.

- Hàn Phong, ta bắt được người rồi.

Người thần bí cười ha hả, hẳn ta tóm lấy một bên tay Hàn Phong nhếch môi nói.

- Hừ. Không dễ thế đâu. - Hàn Phong mỉm cười xoay một cái đã có thể dễ dàng thoát khỏi vòng vây của người thần bí. Hẳn ta vung một chân đá ngang hông người đó khiến hẳn ta loạng choạng ngã ra phía sau. Người đó cũng đâu phải vừa, đang mất đà vội vung tay lên, một cú đâm thẳng vào ngực của Hàn Phong.

Người thần bí nhếch môi nói:

- Ta không tin là không thắng người.

Hàn Phong xoa ngực, hẳn ta cười đều chạy nhanh đến nắm lấy cổ áo người đó, tốc độ của hẳn ta nhanh như gió thật khiến người khác hoảng sợ.

- Hừ. Để rồi xem. Gương mặt phía sau chiếc mặt nạ này là ai...

Hàn Phong đưa một tay ý định gỡ chiếc mặt nạ ra thì người thần bí nhanh chóng xoay phắt người lại, khiến tay Hàn Phong chỉ lơ lửng vào trong không khí. Hẳn nhủu mày nói:

- Ta cá là gương mặt người đã bị biến dạng nên mới sợ hãi như thế,

- Không hề. - Người đó đâm vào bên má Hàn Phong tạo trên gương mặt đồng một lớp mảng đỏ nổi bật, khóe miệng còn rỉ máu.

Hắn quệt vết máu trên môi, nhủu mày nói:

- Ta không tin, người có gan thì mở mặt nạ ra ta xem người là kẻ nào.

Cánh tay dài dùng hết lực đâm vào người thần bí, hẳn ta ra tay cũng không thua gì người đó, khóe môi chảy máu ròng có khi còn nhiều hơn của hẳn.

- Hự. Ta không muốn. - Người thần bí loạng choạng ngã ra đất hẳn cau lại mi tâm nổi giận nói.

- Không phải người muốn là được.

Hàn Phong chớp lấy thời cơ đi đến gỡ nhanh chiếc mặt nạ ra. Đằng sau lớp mặt nạ xấu xí ấy là gương mặt rất đẹp, lại rất lạnh lùng nhưng điều đáng nói ở đây người đó không ai khác là...

Là Gia Khang.

- Hừ. - Gia Khang bị hẳn ta nhìn thấy gương mặt thì hừ lạnh lùng

- Thì ra là cậu. - Hàn Phong cười lớn, thì ra bấy lâu nay người mà hẳn luôn tìm kiếm lại là thằng nhóc này.

- Tôi thì sao? - Gia Khang mỉm cười nhếch mép, là cậu thì đã làm sao?

- Tôi không có thù oán gì với cậu càng không có thù hẳn gì đến Hoàng Gia cơ sao cậu lại muốn giết chết tôi hả? - Hàn Phong không nén cơn tức giận. Cậu nhóc này lại là đối thủ của hẳn mà mãi hẳn vẫn không tìm ra, chết tiệt thật mất mặt.

- Tại vì người đã cướp mất Uyển Nhi của ta. Uyển Nhi phải là của ta. - Gia Khang sau khi bị vạch trần cũng không thấy gì là sợ hãi chỉ nhếch môi nói.

- Thì ra là vì Uyển Nhi. người đừng mơ mộng. - Hàn Phong tức giận nói. Muốn cướp Uyển Nhi của hân, tên này nằm mơ à?

- Người không có tư cách giữ cô ấy ở bên mình. - Gia Khang lạnh lùng nói.

- Tại sao? - Hàn Phong như nghe kịch hay, thản nhiên nói

- Người là người giết chết cha cô ấy có tư cách gì lại ở bên cô ấy hả? - Cậu ta cười lớn, tiếng cười đậm sâu vào lồng ngực cả hai người, Hàn Phong và cô.

- Người đã kể cho cô ấy nghe chuyện này? - Hàn Phong sớm đã có câu trả lời nhưng vẫn muốn xác định lại cho rõ ràng.

- Phải, là ta. Người thử nghĩ đi sau này có chuyện thì cô ấy sẽ nhớ đến cái quá khứ ấy còn người, người sẽ vui vẻ hay sao cô ấy sẽ vui vẻ hay sao? - Gia Khang nhếch môi không hề che giấu.

- Không cần người lo. - Hàn Phong tức tối hét lên, vấn đề này hân đã không muốn nhắc đến mà người này còn cố khơi lên vết thương này. Hân hận cô là con của Trần Trọng Lâm nhưng không hận về việc đã giết chết ba cô, người đó đáng bị vậy.

- Hahaha. Ta nói đúng quá phải hay không? - Gia Khang không hề nể nang Hàn Phong cất tiếng nói, nụ cười càng khoét sâu vào đáy lòng của Hàn Phong một nhát cửa sâu sắc.

Một người đàn ông nhìn thấy tình hình có vẻ không ổn liền lùi sâu vào cánh cửa, tình cờ đụng phải tôi. Ông ta nhìn thấy tôi liền bắt tôi kiểm lại dẫn tôi đến trước mặt họ, Hàn Phong và Gia Khang.

- Phong, cứu em.

Hàn Phong nghe thấy tiếng tôi liền xoay lại, mặt hân trở nên tái lại nhưng vẫn cố lấy bình tĩnh cất tiếng nói:

- Triệu Tử Hào mau thả Uyển Nhi ra không thì người đừng hối hận.

Triệu Tử Hào nhếch môi, giọng nói khàn khàn vang lên:

- Các người muốn cứu con nhóc này thì mau chuẩn bị năm trăm triệu và một chiếc xe cho ta.

Tôi cảm thấy hoảng sợ, nước mắt không ngừng trào ra trên gương mặt non nớt, không thể nói gì.

- Được. Người thả cô ấy ra ta lập tức sai người chuẩn bị. - Gia Khang vội lên tiếng.

- Không nói nhiều mau. - Triệu Tử Hào chìa súng vào thái dương của tôi, bộ dạng rất hung tợn.

- Nguyên mau chuẩn bị.

Hàn Phong lạnh lùng lên tiếng, gương mặt không hề thay đổi nhưng trong lòng sớm đã sợ hãi tột cùng. Hân sợ cô xảy ra chuyện, sợ cô tổn thương.

Chỉ vồn vện mười phút, chiếc xe Hummer đã đỗ ở phía trước, một túi tiền được đặt trước mặt ông ta. Triệu Tử Hào nhìn thấy người tên Nguyên quăng túi tiền lên xe thì mỉm cười, ông ta uy hiếp Hàn Phong dẫn tôi lên chiếc xe rồi không chịu thả ra chạy đi mất.

Phong, cứu em. Em rất sợ.

75. Chương 70: Kết Cục

Ông định đưa tôi đi đâu? Thả tôi ra mau thả tôi ra. - Dù hoảng sợ nhưng tôi vẫn cố gắng để mửa chiếc cửa xe, sau một hồi nó vẫn không chịu mở ra khiến tôi càng thét gào kịch liệt.

- Đừng ồn nữa, có tin ta một súng bắn chết người hay không hả? - Triệu Tử Hào tức tối cầm khẩu súng chìa thẳng vào đầu tôi, nét mặt giận dữ như sắp sửa ăn tươi nuốt sống con mồi làm tôi im bất nhưng nước

mắt vẫn không ngừng trào ra trên khóe mi, ướt đầm. Hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm tôi cố kìm nén mà chịu đựng.

- Ngoan như thế có phải tốt hơn hay không? - Triệu Tử Hào nhếch môi cười, ông ta vừa cầm súng vừa cầm vô lăng, tôi không thể nhúc nhích được. Chỉ cần một tiếng noi hay một cái cục kìa lập tức khẩu súng bắn nát đầu tôi. Cuối cùng tôi chỉ đành im lặng mặc kệ cho số phận của mình.

Ông ta lái chiếc xe vào một bãi đất trống gập ghềnh khó đi, khiến tôi từ nãy đến giờ đều bị sốc lên. Nỗi hoảng sợ lại một lần nữa trào lên, tôi nhìn ra ngoài qua chiếc cửa kính, chiếc xe đang chạy vào con hẻm rất nhỏ toàn là cây cỏ xung quanh không tìm thấy một bóng người chứ nói gì là nhà. Ông ta cười gằn, cất giọng khàn khàn:

- Cô gái, cô là gì của Hàn Phong?

Tôi rùng mình vì tiếng cười của ông ta, run rẩy không đáp.

Ông ta nhếch môi trả lời thay tôi:

- Cô là người yêu của hắn ta phải không? Người yêu của hắn, ta cũng muốn “ném” mùi vị ra làm sao mà khiến Hàn Phong chịu thua lỗ như thế này

Tôi nhú mày hỏi giọng nghi ngờ:

- Ông ông muốn làm gì?

Triệu Tử Hào không nói gì trực tiếp phóng xe nhanh hơn cho đến khi một căn nhà kho bỏ hoang được lộ ra phía trước.

Ông ta dừng xe lại, lôi tôi ra ngoài rồi vất lên sàn lạnh không một chút thương tiếc. Mùi tanh hôi nồng nặc xen lẫn mùi bụi khó chịu xộc vào mũi tôi khiến tôi cảm thấy đầu óc choáng và liên tục ho lên.

- Khụ.. Ông dừng lại đây.

Triệu Tử Hào tiến từng bước đến đưa ra bộ mặt khiến tôi hoàn toàn kinh sợ không ngừng lùi lại phía sau. Ông ta càng đến tôi càng lùi về phía sau cho đến khi mái tóc dài bị vướng vào chiếc đinh trên thùng hàng làm đứt một đoạn, không những vậy mà còn đau rất khiến tôi rơm nước mắt.

- Tôi xin ông, hãy tha cho tôi. Làm ơn tha cho tôi.

- Được thôi, cô phải cùng tôi hợp tác để khiến cho Hàn Phong và Hoàng Gia Khang nhường hết toàn bộ cổ phần công ty Hàn Gia và Hoàng Gia cho tôi. À còn phải sát nhập vào công ty của tôi nữa chứ, như thế tôi sẽ thả cô ra.

Triệu Tử Hào thản nhiên đòi hỏi, tôi sẽ không đồng ý. Tôi không thể lợi dụng họ.

- Không bao giờ.

- Vậy được. Cô chờ chết trong đây đi.

Triệu Tử Hào nghe thấy lời tôi thì tức giận kéo tôi vào trong phòng không ngừng dùng dây da mà hành hạ. Từng đường một in hằn trên da tôi đến rớm máu. Có vết còn cứa sâu vào máu chảy ra không ngừng...

Tôi đau đớn không ngừng van xin nhưng Hàn Phong có nghe ra lời tôi nói, ông ta như con dã thú mất dây cương không ngừng hoành hành ngang dọc như là trút hết cơn giận lên trên sợi dây da quất vào người tôi, khiến tôi đau đến tột cùng nước mắt mặn hòa với máu tanh chảy dài xuống khiến tôi thêm rất. Thế mà ông ta vẫn cứ đánh cho đến khi tôi quá khổ sở ngất đi...

- Vũ, cậu tìm ra Uyên Nhi chưa? - Hàn Phong lo sợ lộ ra trên mặt, hắn không biết cô rơi vào tay ông ta có bị gì không? Lão già khốn kiếp đó chờ hắn bắt được nhất định sẽ chết không toàn thây.

- Vẫn chưa. - Vũ buồn bã lắc đầu, không tìm được cô không chỉ Hàn Phong lo lắng anh cũng lo không kém. Hắn ta có thể lộ ra mặt còn anh thì không thể.

- Cậu mau cố đi tìm cho tôi, không được để cô ấy xảy ra bất cứ nguy hiểm nào. Cô ấy không được xảy ra chuyện. Cậu mau liên lạc với ông ta đi. - Hàn Phong đi đi lại lại trong phòng cả chục vòng, khuôn mặt nhần nhúm đến khó coi, hai tay không ngừng vò vào nhau vừa bực bội lại như đang lo sợ.

- Tôi đã rất cố gắng. Tìm khắp các nơi nhưng không thấy tôi...

Vũ chưa nói hết câu thì Hàn Phong đã xen vào, bực bội gắt lên.

- Cậu nói lời này thì có nghĩa lí gì mau đi xem xét đi.

- Tôi xin lỗi. - Vũ theo thói quen cúi đầu tạ lỗi nhưng bây giờ anh đã là em cùng cha khác mẹ của Hàn Phong nghi lễ này quả thực khiến hắn khó xử.

- Cậu đừng làm vậy, cậu là em tôi với lại... Đã từng chịu nhiều nguy hiểm để giúp tôi sau này cậu đừng tỏ ra thái độ này nữa.

- Vâng. Tôi biết rồi thưa anh. - Vũ mỉm cười nói. Hàn Phong là anh của Vũ, trong lòng anh ta rất vui nhưng trong lòng cũng có nỗi muộn phiền vì người mình tôn kính nhất lại là kẻ giết chết mẹ của mình.

- Cậu mau nghĩ cách xem bây giờ chúng ta phải làm như thế nào? - Hàn Phong nhíu mày ngồi phịch xuống chiếc ghế. Ly trà đang sôi mà hắn uống cạn đến đáy khiến cái lưỡi rất rát nhưng vẫn cố chịu càng khiến tâm tư bực bội.

Cốc . cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên, Hàn Phong cau có nói:

- Vào đi.

Nguyên tiến bước vào, anh ta nói:

- Có người gửi cho ngài cái này.

Hàn Phong nhíu mày tỏ vẻ không vui, đây là thời điểm nào mà còn gửi bưu phẩm cho hắn. Hừ.

- Đưa đây.

Nói rồi hắn đưa tay ra, Nguyên đặt gói bưu phẩm lên trên tay hắn, có chút lo âu.

Không biết đây là cái gì?

Hàn Phong nhìn gói bưu phẩm màu đen đặc khiến tâm tình càng thêm bực hừ, màu đen là thấy chết chóc rồi.

Hắn không vui mở ra lớp bưu phẩm, trước mắt hắn một gói giấy nhuộm toàn vết loang lổ màu đỏ thẫm. Hắn đưa lên ngửi lập tức gỡ nhanh ra, bên trong là một chiếc CD.

Đây là CD gì?

- Vũ đưa tôi chiếc laptop mau lên.

Hàn Phong cầm chiếc CD trong tay, đôi đồng tử trở nên u ám. Hắn có linh cảm đây là một chuyện không tốt lành gì. Gắt giọng nói.

Vũ nhận được lời liền với tay đưa cho hắn ta chiếc laptop, gương mặt xám ngắt lại. Anh có linh cảm có chuyện không hay sắp xảy ra.

Chiếc CD vừa được đưa vào ổ cắm liền hiện lên một mảng tối đen kèm theo một giọng nói rợn người.

“Hàn Phong người hãy nhìn xem bên trong kia là ai... Muốn cứu cô ta thì công ty của người lẫn Hoàng Gia Khang phải nhập lại thành một cho công ty ra, quy đổi thành tiền mặt cho ta..... Còn không thì đừng mong nhìn thấy cô ta...”

Hắn nghe đến đây thì nhíu mày dữ dội, gương mặt xám xịt đỏ lại tức tối, hắn nhếch môi chú tâm vào toàn cảnh.

Muốn hắn sát nhập? Mơ mộng. Hắn sẽ cứu được cô mà không cần hành động ngu ngốc đến vậy.

Tập trung vào màn hình, hắn nhìn thấy thân hình bé nhỏ quen thuộc không ngừng run lên bần bật. Uyển Nhi bị treo lên một sợi dây thần, toàn thân bầm dập, máu chảy ra khắp người cô gương mặt đều tái xanh khiến Hàn Phong hoảng sợ. Đôi đồng tử to tròn bây giờ nhắm chặt lại không hề hé mở lên, bộ dạng đáng thương đau đớn.

Màn hình chỉ có vậy rồi tắt lại. Xem ra hắn phải đến cầu xin một người.... chỉ có người này mới giúp được Uyển Nhi. Nghĩ vậy, hắn liền chạy thẳng xe đến nơi đó cùng với Vũ, bàn tay nắm lô lăng chặt đến tái lại.

Tòa biệt thự xa hoa lấp lo nơi cuối đường, suốt cuộc đời này của hắn cứ nghĩ là sẽ không bao giờ nhờ đến sự giúp đỡ của ông ta nhưng bây giờ... đành phải vậy. Đây là sự lựa chọn cuối cùng.

- Kêu ông ta ra đây cho tôi.

Hắn vừa vào nhà đã hét lên tức giận, Hàn Thiên nghe giọng nói của Hàn Phong thì biết con của hắn không chờ được rồi. Ông ta đi ra nói với hắn và Vũ:

- Hai đứa con vào đây.

Vũ và Hàn Phong cùng vào một lượt, Hàn Phong đóng rầm cửa lại hắn ta nói:

- Tôi muốn ông cho tôi biết địa điểm nơi Triệu Tử Hào giam giữ Trần Uyển Nhi. Tôi biết là ông biết cô ấy đang ở đâu.

Hàn Thiên nhếch môi cười lớn:

- Hàn Phong con vốn hiếu tính ta, là thương nhân thì không làm gì bất lợi ỉnh cả, phải có lời con hiếu không?

Hàn Phong nhũm mày hỏi:

- Ông muốn gì?

- Ta chỉ có một quyết định, lấy Thiên Băng.

Hàn Phong chưa kịp lên tiếng thì đã nghe tiếng người con gái vang lên:

- Cha nuôi con không muốn lấy Hàn Phong.

Thiên Băng đẩy cửa bước vào, đi sau cô là một chàng trai khôi ngô tuấn tú. Cô cười rất hạnh phúc cất tiếng nói:

- Cha nuôi, đây là chồng tương lai của con. Phùng Triệu Dân. Con muốn lấy anh ta làm chồng xin cha chấp thuận.

Phùng Triệu Dân gật đầu nhìn mọi người. Người đàn ông này chừng ba mươi tuổi bộ dạng không tồi rất chuẩn, lại là tổng giám đốc lừng danh Phùng Thị, nổi tiếng trong thương giới.

- Tại sao? Không phải con rất yêu Hàn Phong sao?

- Phải, con đã từng rất yêu Hàn Phong nhưng bây giờ người con yêu là Triệu Dân con mong cha nuôi chấp thuận cho chúng con. - Thiên Băng siết chặt tay anh ta cười tươi như hoa, cô đã thật sự không còn nhớ thương gì Hàn Phong từ sau khi gặp Phùng Triệu Dân - đây mới là mẫu người cô thích và mơ ước. Thì ra từ trước đến giờ cô không hề yêu Hàn Phong mà chỉ hoàn toàn “thần tượng”. Cuối cùng cô cũng hiểu ra, tảng đá bấy lâu cuối cùng cũng được trút bỏ.

- Thôi được dù sao gia cảnh cậu ta cũng rất tốt, ta chấp thuận cho con. - Ông ta gật đầu nói.

- Chúc mừng em. - Hàn Phong mỉm cười.

- Cảm ơn anh. - Thiên Băng nở nụ cười vui vẻ.

Sau khi Thiên Băng cùng với Phùng Triệu Dân ra ngoài, hắn ta mới quay lại vấn đề trực tiếp nói:

- Vậy ông sẽ giúp tôi cứu Uyển Nhi?

- Được, ta giúp con. - Ông ta gật đầu, có lẽ ông nên đền bù cho những ngày qua mất mát của Hàn Phong

76. Chương Đại Kết Cục

- Bây giờ ông định như thế nào để tìm Uyển Nhi? - Hàn Phong lên tiếng, mi tâm cau lại

Hàn Thiên không trả lời câu hỏi của hắn ngược lại ông lấy điện thoại gọi cho ai đó. Gương mặt không còn lúc nào cũng lạnh mà bây giờ lại giãn ra cương nghị cùng phúc hậu.

- Wen cậu dùng máy tính tra khắp cả nước cho tôi phải tìm cho ra Triệu Tử Hào và Trần Uyển Nhi.

-...

Không biết người tên Wen gì đó đã nói những gì mà thấy ông ta quay lại hỏi Hàn Phong:

- Trước khi bị bắt Uyển Nhi có mang theo điện thoại di động hay không?

Hắn ta nhú mày lạnh lùng nói:

- Tôi không biết.

Ông ta thấy thái độ của Hàn Phong thì hừ lạnh một tiếng, ông đã xuống nước thì hắn cũng phải biết điều mà tôn trọng, ngược lại...

- Hừ, không có cậu tìm nhanh cho tôi. - Ông ta giận dữ trút hết lên người Wen, chỉ tội cho người này bỗng đứng làm bia đỡ đạn.

-...

Hàn Thiên cúp máy ông ta nhìn hắn rồi cổ nín cơn thịnh nộ nói:

- Wen đang tìm kiếm con đường vội về tòa thành chờ tin tức của ta. Vũ con ở lại đây ta có chuyện muốn nói với con.

Vũ nhìn sang hắn không thấy gì rồi gật đầu đồng ý. Sau khi Hàn Phong ra về chỉ còn lại hai người đối diện nhau trong thư phòng, ông ta mỉm cười nói với Vũ:

- Con sông có tốt không?

Anh nhìn người đàn ông trung niên ngồi đối diện mình đang mỉm cười thì sinh ra cảm giác hoảng sợ. Lâu này toàn thấy vẻ mặt lạnh lùng cùng tàn nhẫn của Hàn Thiên anh đã quen rồi bây giờ ông ta lại cười hiền với anh thật sự cảm thấy không quen liền vội vàng đáp, quên mất bây giờ anh đã là con ông ta.

- Tôi sống rất tốt, ngài đừng bận tâm

- Xem con xưng hô với ta kìa, con phải gọi ta bằng ba mới phải. Sau này cứ gọi thế đi.

Ông ta tay rót một tách trà đưa cho Vũ, anh đưa hai tay nhận lấy tách trà khiến ông ta cười vui vẻ:

- Có phải con đang nghĩ là tại sao con lại không sống cùng ta hay không?

Phải. Anh là đang nghĩ như thế. Anh biết mình là em trai cùng cha khác mẹ với Hàn Phong nhưng chưa kịp hỏi thì hắn đã lên kế hoạch lôi kẻ đứng đầu tổ chức D.A ra nên vẫn chưa có thời gian hỏi hắn về việc này lại gặp Uyển Nhi bị bắt thì anh nào còn tâm tư chứ...

- Dạ phải.

- Đó là do Vân Nhi đem con cho nhà họ Vương. Ngay cả ta cùng với mẹ con đều không biết việc này, bà ấy cứ nghĩ con đã mất tích. - Hàn Thiên uống một ngụm trà nhớ lại ông cũng cảm thấy đau lòng.

- Tại sao? Vân Nhi đó không phải là mẹ của Hàn Phong hay sao? - Vũ thật sự rất tức giận kể từ lúc biết Hàn Phong giết chết mẹ anh lại đến chuyện này thật anh rất căm hận hận hận.

- Phải. Vì bà ấy lúc đó thật sự rất căm thù mẹ con - người đã cướp lấy hạnh phúc của bà ấy. - Ông ta nói.

Vũ bây giờ có rất nhiều những câu hỏi luôn xoay quanh đầu mình, anh không hiểu Hàn Phong sao làm thế? Tình cảnh năm đó là như thế nào anh thật không hiểu gì hết.

- Ta sẽ kể cho con biết.

- Cách đây hai mươi sáu năm về trước ta đã phụ lòng của Vân Nhi - mẹ Hàn Phong và cưới Hoài Vân - mẹ của con về làm vợ ta. Vân Nhi và Hoài Vân vốn là bạn thân, Vân Nhi không ngờ bạn mình lại có quan hệ với chồng mình sau đó còn mang thai thật khiến cô ấy tức giận. Lúc Hàn Phong được hai tuổi cùng là khi con chào đời có lẽ đêm hôm ấy Vân Nhi đã đem con đi cho nhà họ Vương họ còn gọi con là Vương Lâm Vũ.

Ông ta ngưng một chút, Vũ mặt đã tái lại anh không ngờ mẹ mình lại là tình nhân bên ngoài của ông ta còn mang thai sinh ra anh. Vũ nắm chặt bàn tay anh nghe tiếp câu chuyện.

- Về sau ta vì quá yêu thương mẹ con nên đã không ngó ngang gì đến Vân Nhi khiến cô ấy lâm trọng bệnh và qua đời ngay khi Hàn Phong vừa mười lăm tuổi. Ta rất hối hận về việc này, ta đã khiến Hàn Phong không gặp được mặt mẹ nó vào lúc cuối cùng. Hàn Phong rất tức giận về ta, thật không ngờ lúc ấy nó đợi đến nửa đêm ta cùng Hoài Vân đi ngủ lại lẻn vào phòng một dao giết chết Hoài Vân, rồi chạy đi từ đó nó luôn căm hận ta. Ta biết nó cố nhin ở bên ta để có được tất cả rồi sau đó lấy hết của ta nhưng vì Hàn Phong là con ta nên ta không còn cách nào khác, và giờ một người căm hận ta như nó lại chịu xin ta cứu cô gái đó mà bỏ đi cả lòng tự trọng thì ta biết nó thật sự yêu cô gái đó và con nữa. Con đừng hận Hàn Phong hãy tha thứ cho nó vì lúc đó nó không hề biết cân nhắc cũng như bỗng bột mà ra tay giết hại mẹ con. Được không Vũ?

Vũ nhú mày lạnh lùng, anh giúp Hàn Phong thì cũng đã biết là mình sẽ tha thứ cho hắn, anh biết hắn là vì quá tức giận nên mới phải làm thế. Vũ gật đầu anh không tiếp tục nghe câu chuyện mà lại đứng lên muốn ra về, sau khi cứu được Uyển Nhi có lẽ anh muốn đến nước Nga sinh sống anh muốn đến đồng hoa hướng dương đó, anh không hiểu tại sao lại là nước Nga hay là vì anh còn lưu luyến cô gái tên Dương Nhi. Cô ấy đã tỏ tình với anh nhưng có lẽ anh chưa xác định tình cảm của mình nên mới phải làm vậy.

- Con đi đây, hẹn gặp lại.

- Khoan Vũ, gọi Hàn Phong ta đã tìm được nơi Triệu Tử Hào lẩn trốn.

Vũ cả kinh, không phải là người tên Wen đó còn chưa thông báo cho ông ta làm, làm sao mà... Tuy là vậy nhưng Vũ vẫn gọi cho Hàn Phong đến hiện giờ cứu Uyển Nhi là điều cần thiết nhất. Không ngờ chỉ trong vòng một ngày từ lúc nhận được chiếc đĩa CD kia đã tìm ra nơi Uyển Nhi đang bị bắt không khỏi khâm phục thể lực của tổ chức D.H.

Trên chiếc xe Hummer...

- Làm sao mà ông nghĩ là đến cái nhà kho đó? - Hàn Phong cất tiếng hỏi.

- Triệu Tử Hào đã từng có nhã ý muốn tìm ta để bán mảnh đất đó, Ông ấy nói với ta ở đó rất cần mật không ai tìm ra và đó còn là nơi ông ta vận chuyển ma túy. - Hàn Thiên lạnh lùng nói.

- Vũ chạy nhanh chút nữa. - Hắn giục.

Chiếc xe lập tức được tăng lên hết cỡ theo sau là hàng chục chiếc xe con đều là thuộc hạ của hắn trong tổ chức D.H. Chẳng mấy chốc đã đến được nơi cần đến. Triệu Tử Hào không có vẻ gì hoảng sợ vì đã có người sớm thông báo ông ta con chuẩn bị “ món quà lớn” dành cho họ đây mà.

Tôi nhìn thấy Hàn Phong, nước mắt rơi không ngừng vết thương dày dặt trên cơ thể cũng được rửa bằng nước mắt càng thêm đau rát. Tôi rất vui, tôi biết Hàn Phong thế nào cũng đến cứu tôi xem ra tôi không hề mơ... Hắn đang ở trước mặt tôi. Tôi muốn chạy lại hắn nhưng không thể vì Triệu Tử Hào đã giật lấy tóc tôi kéo ra phía sau đầu điên. Ông ta còn nói:

- Muốn chạy đi đâu.

- Triệu Tử Hào mau thả Uyển Nhi ra, bằng không ta cho người không nơi chôn thây. - Hàn Phong kích động. Nhìn người con gái hắn yêu đang toàn thân là máu khiến hắn đau đến mức nghẹn ngào, đều là do hắn hại cô.

- Ghê vậy sao? hahaha ta đang chờ người đây.

Triệu Tử Hào kể một dao trên cổ tôi khiến hắn lập tức im lặng không nói.

- Đưa súng hết qua đây, quăng hết qua đây còn người Hàn Phong mau đi đến đây.

Mọi người làm theo lời ông ta quăng hết súng còn hắn thì một mình đi đến đây.

- Hàn Phong dừng đến. - Tôi cố dùng chút sức lực cuối cùng để hét lớn lên sau ngất liệm

- Nhi. Mau thả cô ấy ra ta đến rồi đây. - Hàn Phong hét lên lạnh lùng, Triệu Tử Hào mỉm cười chìa súng về phía Hàn Phong lạnh lùng nói.

- Ta xem người còn kiêu ngạo được đến khi nào. Ta tiễn người một đoạn.

Ông ta cầm chắc khẩu súng rồi chuẩn bị kéo cò nhưng thật không may mắn cho ông ta Hàn Phong đã tránh được cò ôm Uyển Nhi lăn một vòng sang bên kia chạm phải một cái ghế. Hắn đặt cô lên chiếc ghế kia rồi....

Tít tít tít tít.

Hắn nhìn xuống phía dưới thì ra bên trong là một quả bom hẹn giờ đã cài sẵn. Mọi người ai nấy đều lo sợ, hành động từ phía sau của tổ chức D.A thuận lợi bắt được Triệu Tử Hào, khẩu súng chìa vào đầu khiến ông ta hoảng sợ nói:

- Ngài... xin tha cho tôi.

- Tha cho ông? Dám uy hiếp tôi ông chỉ có con đường chết.

Khẩu súng được cài phát ra âm thanh lớn rồi đoàng một tiếng, thân người ngã ra phía sau đầu bị thủng một lỗ toàn máu là máu.

- Sao rồi? - Gia Khang vội chạy đến hỏi.

- Đây là quả bom hẹn giờ nếu bây giờ tôi bế Uyển Nhi lên nhất định quả bom sẽ phát nổ. Chỉ còn năm phút phải làm sao đây? - Hàn Phong nhăn mày, khổ sở nói. Hắn đã tháo ra chiếc nắp đặt bom, lôi ra hai sợi dây màu xanh và màu đỏ bây giờ chỉ còn chờ cắt không biết phải nên cắt dây nào mới phải.

- Cậu nhìn xem quả bom này...

- Để tôi.

Gia Khang cúi xuống gầm ghế, cậu ta cầm con dao rồi nói:

- Mọi người mau ra ngoài nhanh lên

Tất cả đều ra ngoài ngay chỉ còn Hàn Phong Vũ và Gia Khang ở bên trong. Gia Khang nhủ thầm nói:

- Vũ cậu và Hàn Phong mau ra ngoài.

- Không được. Vũ cậu ra ngoài đi. - Hàn Phong nhìn vũ rồi nói.

- Không được sao tôi có thể để hai người ở đây.

- Bây giờ tôi dùng tư cách một người anh thật lòng khuyên em trai mau ra ngoài, cậu không nghe lời tôi

- Cả ba người đều ra ngoài để tôi ở lại đây.

Tôi bết ngờ tỉnh lại nghe được đoạn đối thoại của họ thì nói.

Cả ba người đều đồng thanh nói:

- Không có đi thì cùng đi.

- Bây giờ tôi cắt đây.

Gia Khang run run đưa con dao lên sợi dây màu xanh rồi cắt mạnh một đường.

- Quả bom ngừng rồi, ngừng rồi. - Gia Khang hô lên

- Thật sao? - Tôi mừng rỡ nói

- Phải. - Cậu ấy đáp lời rồi từ từ chui ra. Nhưng tôi vừa đứng lên quả bom lại kêu títt títt nhanh hơn. Bốn mắt nhìn nhau rồi cùng đồng thanh một từ.

- Chạy.

Bốn người tôi cố gắng chạy thật nhanh để kịp thoát.

Cánh cửa. Cánh cửa kia rồi. Thoát rồi. Thật may mắn. Sau khi bốn chúng tôi ra khỏi đó thì một tiếng bùm lớn vang lên thiêu rụi tất cả. Mọi thứ đều chìm trong biển lửa....

- Phong, em rất sợ.

Tôi bật khóc nức nở, hấn ôm chặt tôi vào lòng vỗ về không ngừng nói:

- Đừng sợ có anh ở đây rồi. Ngoan đừng khóc.

Tôi khóc nức nở trong lòng Hàn Phong. Thật không dám nghĩ đến nếu tôi không may vấp ngã thì sẽ làm sao, có thể sẽ mất Hàn Phong mãi mãi... Sẽ không được nhìn thấy hấn nữa...

- Được rồi chúng ta về thôi.

Sau khi về đến tòa thành, tôi ngủ một giấc ngủ thật dài, lâu thật là lâu sau mới tỉnh dậy thấy hấn đã ngồi chiếc ghế sofa chăm chăm nhìn tôi.

- Anh làm gì nhìn em ghê vậy?

Hàn Phong mỉm cười nói:

- Em còn nhớ anh và em sắp xếp ẹ em một chuyến du lịch hay không hả?

Hấn không nhắc thì thôi chứ đã động đến là tôi lại nhớ mẹ vô cùng. Thật may mắn là chuyến du lịch dài này đã giúp mẹ tôi không còn buồn bã hay mọi sóng gió cũng đã qua đi, đến cuối cùng tôi lại có thể gặp mẹ.

- Phải rồi. Mẹ em về rồi phải không?

- Phải, một lát nữa xe sẽ đến đây bây giờ em mau đi thay đồ rồi đến đây với anh.

- Đi đâu? - Tôi ngờ nghệch hỏi

- Em có đi không? - Hàn Phong nhếch môi nói.

- Được , chờ em.

Tôi lập tức đi thay một bộ đồ thật đẹp, hiện tại đã ngồi trên chiếc xe của Hàn Phong chờ đến nơi mà hấn không hề bật mí.

- Tới rồi, xuống xe thôi. - Hấn đi vòng qua mở cửa xe cho tôi xuống, mỉm cười nói.

- Nhưng Hàn Phong này em có chuyện rất thắc mắc. - Tôi kéo ống tay áo hấn, ngược lên hỏi.

- Chuyện gì? - Hàn Phong ôm ngang eo tôi cùng tiến vào cánh đồng hướng dương xinh đẹp dưới ánh chiều tà.

- Tại sao Vũ lại phản bội anh rồi bây giờ lại quay về thế? - Tôi thật rất thắc mắc. Một người đa nghi như Hàn Phong thì làm có chuyện dùng lại người đã phản bội hấn chứ?

- Cậu ta không phản bội anh, là kế hoạch giữa anh và cậu ta. - Hàn Phong cúi đầu đặt lên trán tôi một nụ hôn rồi nói.

- Kế hoạch gì? Sao không cho em biết.

- Cho em biết thì hỏng hết. - Hàn Phong mỉm cười trêu tôi.

- Anh ... muốn chết à. - Tôi tức giận không ngừng đánh vào người Hàn Phong, nói vậy thế tôi không phải là kẻ phá hoại hay sao?

- Đừng nghịch nữa. Ngoan đi anh thương cục cưng à. - Hàn Phong ôm tôi vào lòng rồi mỉm cười nói.

Tôi ngừng lại động tác, đổ mắt nhìn Hàn Phong. Hắn lấy ra chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh rồi nhìn tôi một cách triêu mến.

Tim tôi đập liên hồi, cúi gằm mặt xuống. Ánh trăng lúc này đã nhô lên cao tỏa sáng một vùng trời, tôi cũng biết rằng ánh mắt Hàn Phong bây giờ cũng sáng rực như trăng vậy. Mặt tai đỏ bừng bừng.

Hắn lấy tay nâng mặt tôi lên ngang tầm mắt hắn rồi cất tiếng nói trầm khàn:

- Uyển Nhi gả cho anh đi. Đến cuối cùng người quan trọng nhất của anh, đó là em.

Tôi nhìn hắn, ánh mắt thẳng trừng sáng rực rất đẹp không một chút giả dối. Đây đúng là người mà tôi hằng mơ mộng từ thời còn bé, lúc nào cũng mơ có một chàng hoàng tử của mình và tôi. Tôi đã tìm được rồi, rất vui rất hạnh phúc nhận lấy chiếc nhẫn và chủ động hôn lên môi Hàn Phong.

Cuối cùng chúng tôi đều đã chính thức được ở bên nhau, làm vợ hắn có thể nói đó là sự lựa chọn đúng nhất trong suốt cuộc đời của tôi.

Con rất yêu anh ấy, ba có phải cũng rất thương con sao? Hãy chấp nhận anh ấy, ba có phải là vui thay con hay không? Con yêu ba và con cũng yêu anh ấy - cuộc sống của con

Cảm ơn mọi người đã theo dõi, đây là end ột cặp đôi. Còn ngoại truyện nữa nhé mọi người theo dõi.

Thân, JenRee Nguyễn

77. Chương Ngoại Truyện: Hàn Nhất Nam

Năm năm sau...

Trong nhà trẻ Hoa mai thuộc dạng quý tộc có đứa bé dễ thương đang đứng trước lớp, đứa trẻ này nhìn vào rất kháu khỉnh cực đáng yêu nhưng gương mặt cậu ta lại toát lên một khí thế vương giả. Cậu đứng bên cạnh nghe tiếng cô giáo nhỏ nhẹ truyền đến:

- Hôm nay có bạn học mới nào chúng ta cùng vỗ tay.

Cả lớp đều vỗ tay hân hoan, cô giáo cất tiếng hỏi cậu bé vừa đến lớp mình.

- Nào em mau giới thiệu về mình đi.

- Hàn Nhất Nam. - Cậu bé đáp cụt ngắn gương mặt không hề nở nụ cười, đối với người ngoài cậu rất lạnh lùng không hề nói chuyện với bất kì ai duy chỉ ở nhà mới nói vài câu là một người trầm tính.

- Này, cậu kiêu thế. - Cô bạn ngồi bên cạnh nhìn Nhất Nam xì một cái biểu môi nói.

Nhất Nam nhìn qua cô một cái, gương mặt trắng hồng bầu bĩnh trông rất đáng yêu, cái biểu môi đó cũng khiến cậu bé thích thú nhìn một lúc rồi nhếch môi im lặng không đáp lời.

- Xì. Đúng là đồ xấu xa kiêu ngạo.

- Cậu nói cái gì? - Nhất Nam quay mặt sang phía cô bạn ấy lãnh đạm nói.

- Tôi mới là nói cậu khó gần đến xấu xa đấy. - Cô bé vênh mặt lên nói. Cô bé đáng yêu này là Diệp Lâm Di, nổi tiếng xinh xắn lại không cao ngạo, đối với mọi người cô bé rất hiền lại biết dịu dàng thực nữ tuy tuổi bé như thế lại rất ra dáng một tiểu thư đài cát. Không hiểu sao hôm nay lại dữ dằn như thế.

- Tôi là không muốn nói chuyện với cậu, dữ như một con cạp. - Nhất Nam nhìn bộ dạng của cô nhếch môi rồi nói, đối với cô bé này cậu ít nhiều đều thấy thích thú xem ra ở trường thú vị hơn nhiều rồi.

- Cậu, cậu thật quá đáng tôi không thêm nói chuyện với cậu nữa, đúng là tự cao tự đại. - Lâm Di nhìn Nhất Nam tỏ ra chán ghét đứng lên ý định bước ra khỏi đó nhưng bị một chân Nhất Nam chặn lối đi khiến cô bé

không tài nào đi được thật đúng với câu “ Hổ phụ sinh hổ tử” Hàn Phong và Hàn Nhất Nam đúng là cha nào con nấy.

- Cậu dám chần lổi tôi, có tin tôi đánh cậu hay không? - Cô bé sùng mặt lên cãi với cậu bé mà cậu ta chỉ nhìn cô rồi cười khiến cô nàng càng thêm giận dữ.

- Cậu muốn đánh, tôi sợ cậu không làm được. - Nhất Nam kiêu ngạo nói, nhìn vào gương mặt đang đỏ ửng vì tức giận của Lâm Di mà mỉm cười thích thú. Tuy mới năm tuổi mà Nhất Nam đã hoàn toàn giống với Hàn Phong, cả ngoại hình lẫn khí chất.

- Có gì mà không được. Đó là do cậu nói, tới lúc đó đừng trách tôi. - Cô bé mặt đỏ tía tai vùng tay đánh không ngừng vào Nhất Nam, cậu bé không làm gì chỉ ngồi im để mặc Lâm Di đánh, cậu xem những động tác đó như gãi ngứa cho cậu căn bản không quan tâm. Tiếng nói lạnh lùng vang lên:

- Cậu đánh đã đủ chưa?

Cô bé tay vẫn đánh vào cậu, cái miệng nhỏ nhắn chu lên nói:

- Còn chưa đủ.

- Còn chưa đủ? Cậu muốn tôi đánh cậu sao?

- Cậu dám đánh tôi, tôi liền mách với cô giáo. - Lâm Di mỉm cười rạng rỡ như ánh ban mai, nụ cười hồn nhiên thật dễ thương.

- Tôi không đánh cậu mà....

Nhất Nam lật người một cái liền ép Lâm Di dưới thân, cậu bé nhếch môi đối mắt ẩn chứa ý gian tà. Khóe miệng cong lên mê hoặc người

- Cậu còn muốn đánh.

Vì hành động này của Nhất Nam làm cô bé rơi vào trạng thái tiến thoái lưỡng nan không biết nên làm gì cho phải đành vùng vẫy thoát khỏi dưới thân Nhất Nam, đỏ mặt nói:

- Cậu mau đứng lên.

- Hừm. Không phải cậu muốn đánh tôi sao, đã gần thể này rồi cậu muốn đánh thì cứ việc. - Nhất Nam nhích gương mặt sát gần Lâm Di đôi mắt cậu bé đẹp, rất đẹp.

- Cậu có mau thả tôi ra không hả? - Lâm Di gào lên mong chờ sự giúp đỡ.

Mọi người nghe thấy tiếng của Lâm Di lập tức quay mặt nhìn về phía bọn họ, Nhất Nam tuy biết ánh mắt mọi người nhìn mình nhưng vẫn không chịu tha cho cô, đôi môi cong lên nói với Lâm Di:

- Cậu có còn muốn đi hay không?

Thấy bộ dạng không sợ trời không sợ đất của Nhất Nam, Lâm Di đâm ra lo sợ. Cô bé sợ ngồi gần Nhất Nam sẽ bắt nạt cô nên vẫn giữ ý định đi nơi khác vội nói:

- Tôi vẫn muốn đi, cậu mau thả tôi ra.

Cậu bé nhếch môi cúi đầu sát gần Lâm Di nhìn cô khổ sở cắn môi bật cười nói:

- Cậu ngồi kế tôi tôi sẽ thả cậu ra.

Cô bé nhìn gương mặt lạnh băng của Nhất Nam không những không gật đầu mà còn ra sức lắc mạnh, cậu bé nhìn bộ dạng không cam tâm của Lâm Di thì nhúu mày, giọng uy hiếp nói:

- Cậu không muốn tôi liền hôn cậu.

Cô bé trước sau vẫn là lắc mạnh đầu không chịu nghe lời và thế là mọi người mắt tròn mắt dẹt nhìn Nhất Nam hai tay áp sát gương mặt bầu bĩnh ra sức “ chọt “ một cái.

Hành động chiếm tiện nghi này của Nhất Nam khiến cô giáo phải lắc đầu, nếu cậu không phải con Hàn Phong cô liền một chân đạp ra khỏi lớp nhưng rất tiếc đó chỉ là nếu.

Giờ tan trường mẫu giáo Hoa mai, Hàn Phong liền đích thân đến trường đón Nhất Nam, có ai mà không biết Hàn Phong yêu thương vợ cưng chiều con. Ai mà đụng đến hai bảo bối này của hắn thì lập tức phải chịu hậu quả nặng nề.

- Chào ba. - Cậu bé dùng bộ mặt nghiêm nghị nói.

- Thế nào ngày đầu chuyển trường có quen không? - Hàn Phong ôm cục cưng trong lòng vui vẻ hỏi.

- Được. Có bạn mới rất thú vị. - Nhất Nam nhếch môi cái nụ cười khỏi phải nói là đều trên cả Hàn Phong ba của cậu.

- Là ai? Mau kể cho ba biết.

- Là Lâm Di, cô bé đó rất dễ thương, nhưng luôn một mực ghét con.

Nói đến đây cậu chau mày bực bội, một người tốt như cậu lại bị từ chối ngồi gần thử hỏi thể diện cậu còn để đâu.

- Tại sao bạn đó ghét con. - Hàn Phong xem ra rất thích thảo luận về vấn đề này, Hắn hỏi.

- Cô bé đó nói con kiêu ngạo đến thấy ghét lại không muốn ngồi gần con khiến con rất bực mà trực tiếp uy hiếp.

Hàn Phong nghe đứa con của hắn nói thế thì không khỏi ngạc nhiên, con hắn năm nay mới được năm tuổi mà đã biết uy hiếp người khác rồi hay sao?

- Con uy hiếp cô bé đó cái gì?

- Con nói nếu muốn đi con liền hôn một cái. - Nhất Nam nhớ lại gương mặt thú vị của cô bé liền mỉm cười thích thú nói với Hàn Phong

- Sao con lại uy hiếp kiểu ấy? - Hàn Phong ngạc nhiên hỏi.

- Con vẫn thấy ba thường làm thế với mẹ mà.

Hàn Phong dở khóc dở cười nhìn cậu bé không biết nên nói thế nào, hành động chiếm tiện nghi này khiến hắn thật đau đầu chỉ biết nhìn về phía Nhất Nam.

- Lần sau không được như vậy?

- Tại sao vậy ba? - Cậu bé tỏ ra không vui, vui như vậy lại không cho cậu chơi.

- Chỉ có yêu nhau hay là vợ chồng mới được làm vậy. Con là con trai làm thế là thất lễ có biết hay không? - Hàn Phong nói.

- Không được, con thích như vậy ba đừng cản con. - Cậu bé kiên quyết nói, gương mặt tỏ ra nét cương nghị lạnh tựa hàn băng khiến Hàn Phong đành phải nhún nhường cho qua.

Hắn vốn định về kể lại tường tận cho vợ yêu nghe nhưng vì Nhất Nam không muốn nên đành có lỗi với vợ yêu vậy

Lại vài ngày sau trong lớp học Hoa Mai, cô giáo cùng Hàn Phong đứng nhìn cảnh tượng trong lớp học đang tan tành và hướng về hai đối tượng đang không ngừng hét lớn. Nói thế cũng không phải mà chỉ riêng cô bé hét còn cậu bé thì trước sau vẫn lạnh lùng trầm thấp lên tiếng.

- Tôi không muốn cậu ngồi gần tôi nữa, cậu thật quá đáng ghét suốt ngày nói chuyện vô duyên.

Cậu bé nhíu mày nói:

- Cậu bảo tôi vô duyên.

Cô bé không hề sợ hãi vênh mặt lớn tiếng.

- Vậy thì sao, hừ cậu vốn vô duyên như vậy, vừa kiêu ngạo vừa khiến người ta chán ghét.

- Vậy cậu nói tôi biết tôi vô duyên ở điểm nào. - Nhất Nam không vừa lòng phản bác.

- Cậu đấy, tôi với cậu không hề thân thiết lại bắt tôi phải gả cho cậu, cậu nghĩ sao vậy? Đó là điều vô duyên và cực kì vô lí. - Lâm Di sùng cô lên, chu môi cãi.

- Cậu dám nói tôi liền hôn cậu, đem về nhà. - Nhất Nam tức giận lên tiếng.

Lâm Di trừng mắt nhìn cậu bé lát sau im lặng vì bộ mặt ghê sợ của Nhất Nam rồi lẳng lặng xách ba lô ra về không thèm dỗi co thêm với cậu. Không khí đột nhiên im lặng khiến Nhất Nam khó chịu vì thái độ của cô bé, cậu liền quên hết tất cả đuổi theo Thiên Di trước sự ngỡ ngàng của mọi người....

Hàn Phong nhìn con của hắn thì chỉ biết cười, hắn không ngăn cản cũng không ủng hộ. Có lẽ con hắn thích cô bé đó vậy tại sao lại phải cấm cản.

(END)

Truyện đến đây là hết rồi, cảm ơn vì đã theo dõi hết cậu chuyện. Mọi người cùng chờ truyện sau nhé CỦA JenRee nhé. Tên truyện là “Kế hoạch nguy hiểm: Tổng tài người đừng quá kiêu ngạo” ...S2

_____JenRee Nguyễn_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boss-dai-nhan-ta-thua-roi>